

T . H . Ủ . Y H . Ợ . P

HỒI SINH TỪ KIẾP QUỶ

Tiểu thuyết
Nghiêm Thanh Ngọc dịch

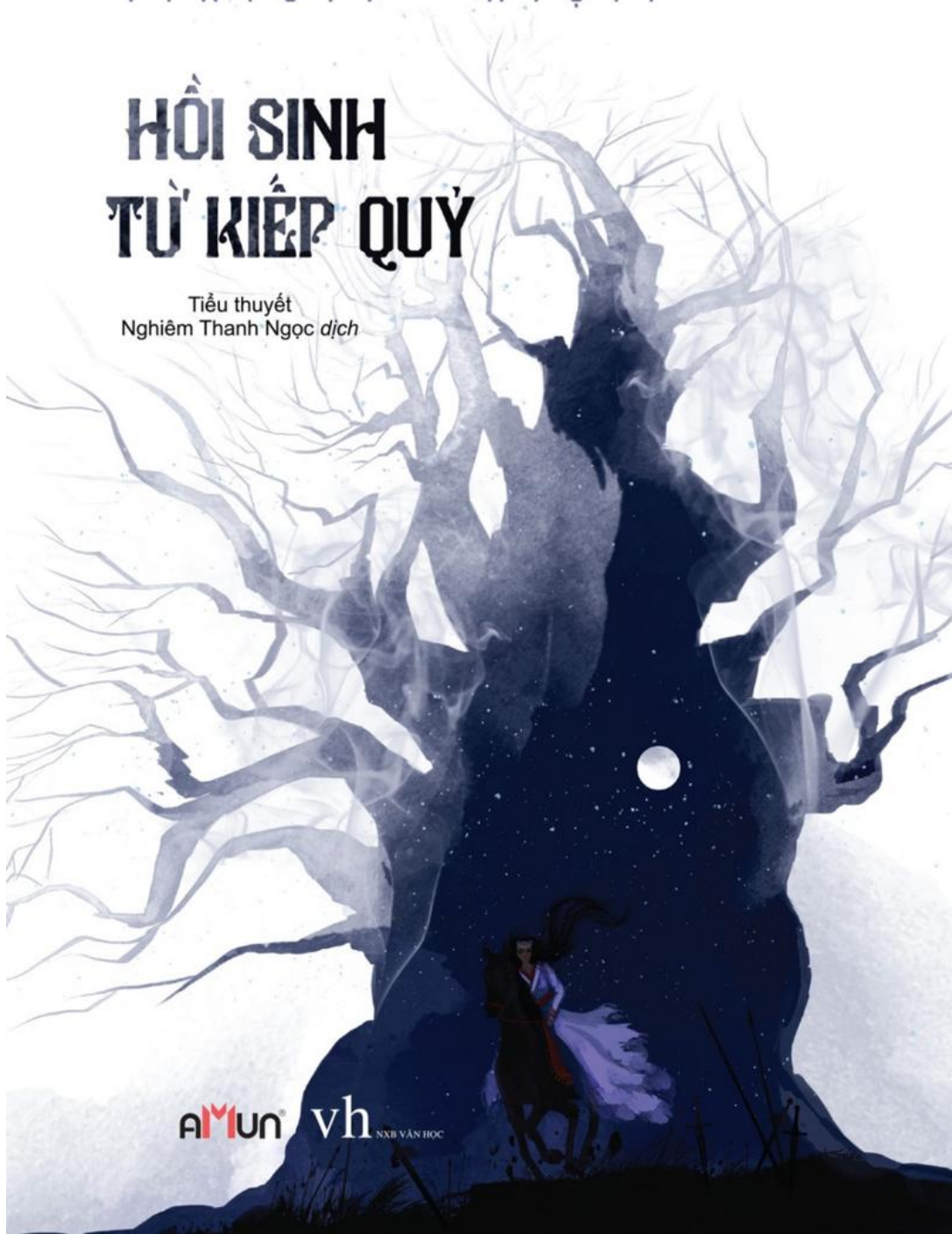
AMUN **vh** NHÀ VĂN HỌC

T . H . Ủ . Y H . Ộ . P

HỒI SINH TỪ KIẾP QUỶ

Tiểu thuyết
Nghiêm Thanh Ngọc dịch

AMUN® **vh** NXB VĂN HỌC

Hồi sinh từ kiếp quỷ

Tác giả: Thủy Hợp

Dịch giả: Nghiêm Thanh Ngọc

Nhà phát hành: Amun Đinh Tị

Nhà xuất bản: Văn Học

Số trang: 479

Kích thước: 16x23cm

Ngày phát hành: 10-2017

Giá bìa: 126.000 đ

Thực hiện eBook: Ebook ngôn tình miễn phí

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI

♥ eBook “**Hũ sinh từ kiếp quý**” được thực hiện bởi thành viên **EBNT** (eBook ngôn tình miễn phí). Địa chỉ truy cập:

fb.com/ebookngontinhmienphi

♥ eBook được tạo ra với mục đích phi thương mại. **EBNT** khuyến khích độc giả mua sách để ủng hộ bản quyền, tác giả và đơn vị phát hành, để ngày càng có nhiều truyện hay được xuất bản hơn nữa.

♥ Nếu chia sẻ eBook do **EBNT** thực hiện ở các trang khác, vui lòng giữ nguyên nội dung eBook, không chỉnh sửa, xóa/thêm/bớt ngu ữ ̣n của **EBNT**. Hãy tôn trọng công sức của **EBNT**.

♥ Chúc bạn có những giây phút thư giãn với eBook này!

Tác giả: Thủy Hợp

Thuở nhỏ sống ở Nam Kinh, cực kỳ yêu thích tiểu thuyết. Trong số đó đã từng say mê những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, thần tiên ma quái, thích tưởng tượng những văn nhân nhạy cảm ẩn nấp trong số những nhân vật phong lưu, và mong một ngày nào đó có đủ khả năng để hạ bút viết về những nhân vật đầy mâu thuẫn như vậy...

Giới thiệu

Hồi sinh từ kiếp quỷ là một câu chuyện mượn yếu tố thần tiên ma quái để nói lên thực tế của xã hội đương thời. Cuốn sách kể về hành trình đi tìm chồng của một cô gái người dân tộc thiểu số bất hạnh, từng là nạn nhân của nạn buôn người. Vì cô thành tâm cúng bái ở một cây hòe thân nghìn năm tuổi nên trước ngày lên đường, cô được quỷ hòe tặng cho năm con một tinh. Năm con một đại diện cho năm loại người trong xã hội, tu ba trăm năm mới được một thân con một này. Mỗi lần gặp khó khăn không thể hóa giải được, cô nuốt một con một thì sẽ được tai qua nạn khỏi. Nhưng chuyện không chỉ đơn giản như thế, những lần đầu tiên, sau khi cô nuốt một thì cơ thể sẽ thay hồn đổi phách, trong thân xác cô giờ là linh hồn của con một thay cô giải quyết công việc, còn linh hồn của cô thì mê man trong nhánh cây hòe, nhưng đến lần cuối cùng, một tinh không chỉ chiếm mất thể xác của cô mà còn gây ra một cơn gió tanh mưa máu, thiên hạ đại loạn...

Vậy cô phải làm thế nào để giành giật lại người cô yêu từ tay Diêm Vương, và cả những âm mưu, tranh chấp, thay đổi triều đại... tất cả đều có trong câu chuyện này.

Mục Lục

- [Chương 1: Cá cược hại thân](#)
- [Chương 2: Thân ở trong lao](#)
- [Chương 3: Thanh mai ngày xưa](#)
- [Chương 4: Kẻ tài hoa tuấn tú ở Lạc Dương](#)
- [Chương 5: Phụ tá công phủ](#)
- [Chương 6: Đi sứ Tây Vực](#)
- [Chương 7: Biến động bất ngờ](#)
- [Chương 8: Nảy sinh tình cảm trong lúc hoạn nạn](#)
- [Chương 9: Sương gió lạnh cắt da](#)
- [Chương 10: Một tờ giấy bỏ vợ](#)
- [Chương 11: Dối trời gạt đất](#)
- [Chương 12: Ngày yên ả thi ngắn](#)
- [Chương 13: Yêu quái nhập người](#)
- [Chương 14: Núi cao nước sâu](#)
- [Chương 15: Tài hoa tuyệt thế](#)
- [Chương 16: Tình nồng không thọ](#)
- [Chương 17: Hy vọng lúc cùng đường](#)
- [Chương 18: Tái thế làm người](#)
- [Chương 19: Chân tướng phơi bày](#)
- [Chương 20: Trận chiến sống còn](#)

Chương 1: Cá cược hại thân

“Này Quý Hòe, có muốn cá cược không?”

“Hở? Cược chuyện gì? Cược cái gì?”

“Cược xem sau khi người bị sét đánh đen thui thì còn ai thờ cúng người nữa không. Ai thua thì dùng hình dạng nguyên thủy của người đó làm quan tài.”

“Khà khà, lấy... thân gỗ thần nghìn năm làm quan tài, lão Liễu... lấy thi thể to lớn của người?”

“Bớt nói những câu đùa nhạt nhẽo đi. Nào, tới đây...”

Tại một thôn nhỏ tên Tiểu Trạch ở phía tây nam huyện Phù Phong, quận Thủy Bình ở Tần Châu, An Mi đang tranh thủ thời gian chạng vạng rảnh rỗi để ngâm cả cánh tay đầy thương tích vào dòng nước suối mát lạnh. Dòng suối có một vùng nước trong và lặng sóng tại chỗ dòng chảy hiền hòa, vừa hay in bóng khuôn mặt khổ sở của nàng.

Đó là một khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng nõn như sữa dê, ngũ quan thanh tú và rõ nét, nhất là đôi lông mày đen nhánh dưới tóc mái, nó như trắng non, dài mảnh, phần đuôi lại hơi xéch lên. Thái dương mịn màng như lấp lánh các tia sáng xanh... Ấy vậy mà đôi lông mày phong lưu như thế lúc này đây đang nhíu lại, đôi con ngươi đen láy hơi run rẩy, hoảng loạn dưới hàng mi dày.

“Mình phải đi tìm chàng...” Sau khi thở dồn dập một hồi lâu, An Mi ngẩn người nhìn ráng mây hồng trôi qua dưới đáy nước màu xanh lam,

nàng lắm bầm, vừa sợ hãi nhưng cũng rất kiên quyết.

An Mi họ An, đây là một trong “Chiêu Vũ cửu tính¹” nổi danh của người Hồ, nguyên quán tại Tây Vực, châu An Tức nước An².

¹·Chiêu Vũ cửu tính, hay còn được gọi là “Chín họ người Hồ”, là tên gọi chung cho chín nước nằm bên ngoài núi Thông Lĩnh, Trung Quốc: nước Khang, An, Thạch, Mễ, Sủ, Tào, Hà, Hỏa Tầm, Mậu Địa. Tổ tiên của chín họ cũng như chín nước này là tộc người Nguyệt thị cư trú rất sớm ở thành Chiêu Vũ, núi Kỳ Liên. Trước Công nguyên, họ bị người Hung Nô truy đuổi, phải chuyển đến phía tây núi Thông Lĩnh, trước tiên lập ra nước Khang rồi sau mới phân nhánh mà thành chín nước. Quân vương của chín nước này đều có thêm hai chữ “Chiêu Vũ” trước họ của mình để dòng họ không bị mất gốc.

²·Nước An vào thời Hán còn có tên gọi là nước An Tức, do đó hai tên riêng này trong truyện đều chỉ nước An.

Ngạn ngữ đất Tần có câu: “Người Hồ năm trăm năm sau có họ Bạch họ Khang, nghìn năm sau mang họ Triệu họ Trương.”

Thật ra câu này là câu châm chọc người ta nói về người Hồ. Trước triều đình Đại Ngụy ngày nay, Trung Nguyên có mấy trăm năm bị ngoại tộc tàn sát. Hai mươi năm trước, thiên hạ được họ Thiệu dân tộc Hán thống nhất mới xem như kết thúc cục diện người Hồ làm loạn. Tuy rằng triều Đại Ngụy ngày nay cũng chưa thể nói là thái bình thịnh thế, trời yên biển lặng nhưng dù sao thì người Hồ hung ác cũng đã lùi ra quan ngoại. Sau khi được mở mày mở mặt thì thái độ của những người Hán từng chịu đủ loại ức hiếp khó tránh hơi quá khích với người Hồ.

Cũng đúng như câu ngạn ngữ trên - có lẽ một nhánh dân tộc Hồ định cư tại Trung Nguyên năm trăm năm vẫn giữ họ Triệu hay Trương thì bọn họ vẫn cứ là người Hồ. Dòng máu thấp hèn đã được gắn vào họ ngay từ lúc mới sinh ra.

“Mình phải đi tìm chàng.”

“Chàng” trong lời An Mi chính là phu quân của nàng - Từ Trân, vào ngày tân hôn đã bị quan binh dẫn đi Lạc Dương xây kênh Đại Hưng.

Từ hai mươi năm trước, khi người Hồ quấy nhiễu Trung Nguyên rồi phải lùi ra quan ngoại tới nay, hằng năm có rất nhiều thương nhân người Hồ mua thiếu nữ Hồ ở chợ đàn bà tại Quy Từ, Vu Chân¹, rồi đi nghìn dặm xa xôi tới bán ở Trung Nguyên. Xưa nay, những cô gái Hồ xinh đẹp giá rẻ chính là lựa chọn đầu tiên của người nghèo khi mua vợ.

¹·*Tên hai nước ở Tây Vực.*

Lúc An Mi mười hai tuổi thì được nhà họ Từ bỏ mười lăm nghìn tiền mua từ một quán rượu ở huyện Phù Phong. Mấy năm qua, từ lớn tới bé nhà họ Từ đều sai nàng như đầy tớ, cho tới năm ngoài nàng hơn mười sáu tuổi thì làm lễ chải tóc², thành thân với Từ Trân. Ai ngờ vào ngày nàng thành thân thì quan sai đi bắt tráng đinh tới bất ngờ, kết quả là dù đã làm lễ chải tóc nhưng cuộc sống không thay đổi gì cả, thậm chí bà mẹ chồng có tính cách quái đản còn quy chụp chuyện rời đi của con trai là tại nàng, từ đó càng bắt nàng làm nhiều việc hơn.

²·*Một trong các tập tục cưới hỏi của dân tộc Hán, trước khi kết hôn thì các cô gái phải thay đổi kiểu tóc, đồng thời cạo sạch phần lông tơ trên mặt.*

“Cưới một đứa con gái người Hồ quả nhiên không may mắn.” Khi bà mẹ chồng của nàng là Vương thị nhìn chăm chăm nàng làm việc thì thường đảo đôi con ngươi phát sáng, bĩu môi nói. “Lại chả biết ngày sinh tháng đẻ, ai mà biết có phải khắc mệnh không, mặt nhọn má gầy mắt hồ ly, càng lớn càng không biết an phận...”

An Mi đã nhẫn nhịn thành quen, cũng không cãi lại mà chỉ nhẫn nhục chịu khó, một lòng trông ngóng Từ Trân có thể trở về sớm. Không ngờ đợi một năm cũng không thấy tin tức, chỉ nghe nói lao dịch trên kênh Đại Hưng

chết hết nhóm này đến nhóm khác, những người không chết thì do cả ngày ngâm mình trong nước mà chân cũng có dòi. Đa phần đều trở nên tàn phế. Thời gian càng dài thì Từ Vương thị càng cho rằng con trai cả của bà ta tám phần đã mất mạng, liền nghĩ đến chuyện để An Mi thành thân với đứa con trai nhỏ - Từ Bảo - năm nay mới mười bốn tuổi. Trong lòng An Mi trăm nghìn lần không đồng ý nên khó giấu được đôi ba ý hiển hiện trong lời nói, tuy nhiên nếu nàng chống đối lại Từ Vương thị thì nhất định sẽ phải chịu một trận đòn nặng.

Nàng không muốn gả cho người khác, huống hồ trượng phu còn chưa có tin báo tử chính xác. Có khi tìm tới kênh Đại Hưng ở Lạc Dương thì có thể tìm được trượng phu; cho dù phải ở lại nơi đó, ở bên trượng phu tiếp tục đi lính, hoặc tìm việc giặt giũ may vá gần đây làm kẻ sinh nhai thì cuộc sống cũng sẽ tốt hơn bây giờ chứ?

Khi lòng nàng đã quyết thì dường như nàng nhìn thấy một tia hy vọng. Nàng phấn khích chạy xuống một con dốc thoải thoải, đón làn gió đêm mùa thu thổi qua bãi lau sậy trắng đang bay nhảy. Nàng chạy một mạch đến bên gốc cây hòe lớn ở đầu thôn, quỳ xuống một cách thành kính, cầu khẩn. Đó là một cây thần trong thôn, hằng năm người dân đều làm lễ cúng tế bên gốc cây.

Mùa thu năm ngoái, một trận sấm chớp kỳ lạ đã chém cháy cả cây đại thụ, làm nó không thể đâm chồi non được nữa. Trưởng lão trong thôn cho rằng cây thần bị trời phạt, nhất định có lý do không may mắn nào đấy, từ đó bèn dỡ bàn tế, cờ dãi ở cây. Từ sau khi bỏ cúng bái thì dân trong thôn cũng dần dần không để ý tới cây hòe này nữa, thường ngày đi qua cũng chẳng thèm liếc nhìn một cái, chỉ có điều không dám tự ý đốn cái cây đã chết khô đi làm củi đốt mà thôi. Trong thôn chỉ còn An Mi là vẫn nhớ tới cây hòe, bình thường nàng hay lén chạy tới cúi lạy, cầu khẩn một hồi. Có khi đi lấy

nước ngang qua cũng không mất hy vọng mà vẫy ít nước cho nó, mong có một ngày nào đó nó có thể sống lại.

“Thần Hòe phù hộ, phù hộ cho con đi Lạc Dương tìm thấy phu quân, phù hộ cho con đêm nay lên đường thuận lợi...” Hai tay An Mi đang chấp lại thành hình chữ thập, miệng đang đọc lời cầu khẩn thì nàng chợt thấy sắc trời tối hẳn, ráng mây hồng trên bầu trời mênh mông kia bỗng chốc tan biến. Đêm tối lạnh lẽo ập xuống. An Mi giật mình sợ hãi trước cảnh tượng kỳ quái bất thành linh này, nàng không dám nhúc nhích cả một lúc lâu.

Bỗng có tiếng cười êm tai đằng sau cây hòe đã chết khô, tiếp theo đó là tiếng bước chân loạt soạt, dường như có người đang giẫm lên cỏ, đi về phía nàng. “Ngày xưa thì vây quanh ta mồm năm miệng mười, ta cũng lười để ý; nay chỉ còn mỗi một tín đồ, ta đây lại có hứng nghe xem nàng ta muốn cầu gì đây.”

An Mi nhìn chằm chằm người đàn ông mặc quần áo màu xanh đi ra từ đằng sau cây hòe, nàng há hốc miệng, nghẹn họng, ngẩn ra nhìn. Người đàn ông áo xanh vẫn luôn nở nụ cười, nhìn nàng an ủi: “Người đừng sợ, ta chính là cây hòe này.”

Tuy người đàn ông trước mặt anh tuấn phi phàm nhưng mở miệng ra là nói những lời kỳ quái. Ban đầu An Mi sợ hãi đã nghe thấy dự định của nàng là bỏ đi tìm người, sau đó nhìn tướng mạo hẳn ta không quen mắt, trông không phải người trong thôn, giọng nói lại ân cần nên lúc này nàng mới thâm yên lòng.

“Này? Ngây người gì đấy?”

An Mi lắc lắc đầu, bấy giờ mới nhớ đến những lời hẳn ta vừa nói. Nàng mở to đôi mắt đen láy, nửa tin nửa ngờ nhìn người đàn ông trước mặt,

chỉ thấy tướng mạo hấn thành tao khó tả, dáng vẻ kiết xuất y như thần tiên mà người ta vẫn kể, một thân quần áo màu xanh không có lấy một nếp nhăn. Nàng không khỏi thâm tin mấy phần.

“Người là... Thần Hòe?” An Mi dè dặt hỏi nhỏ.

“Đúng, cứ coi là thế đi.” Người đàn ông ho một tiếng rồi gật đầu. “Năm ngoái ta cá cược với người ta nên nguyên hình bị sét đánh, vẫn luôn giả chết đến giờ. Nói ra thì cũng cần cảm ơn người, từ sau khi hình dạng của ta biến thành như thế này thì chỉ có mỗi một mình người thật lòng thờ phụng...”

An Mi ngơ ngác, ngập ngừng đáp: “Đó... đó đều là bổn phận... việc nên làm...”

“Ai ôi, xưa nay bản thiếu gia có ơn tất báo, người đối tốt với ta, tất nhiên ta sẽ giúp người.” Người đàn ông áo xanh cười híp mắt, nói xong thì khẽ thổi một hơi về phía An Mi.

Nàng chỉ cảm thấy cánh tay ngứa một chốc, cúi đầu nhìn thì thấy các vết thương trên người đều đã biến mất, lúc này nàng mới thực sự tin tưởng, không khỏi cảm thấy vui mừng, vái một cái đầy thành kính trước Thần Hòe. “Cảm tạ đại ơn của thần tiên. Tiểu nữ muốn đến Lạc Dương tìm phu quân, vẫn phải xin thần tiên chỉ bảo.”

“Lần này người đi đã là số mệnh rồi, chỉ có điều trên đường nhiều hiểm nguy. Thế này đi, ta dùng chút đạo hạnh giúp người.” Nghe người ta gọi là thần tiên quả nhiên gây nghiện, “Thần Hòe” bèn xoay người lại, cạy một mảnh vỏ cây đã cháy đen trên thân cây hòe giả chết rồi nhướn mày đắc ý, quát to: “Mau ra hết cho ta!”

An Mi nhìn Thần Hòe cạy một hồi trên thân cây, mấy con mọt mới đi ra từ cái lỗ. Hắn lại bẻ một nhánh cây to bằng cổ tay rồi đưa hết đến trước mặt nàng.

“Đây là mọt trên người ta, người có biết “năm loại sâu mọt” không?”

An Mi nhìn những con mọt trắng phau không ngừng ngo nguậy trong lòng bàn tay Thần Hòe, lắc đầu.

“Thần Hòe” kia bèn cười. “Hàn Phi Tử ngày xưa lấy sâu mọt để ẩn dụ, châm biếm năm loại người thoái hóa, không cày cấy, không chiến đấu, phân ra thành học giả, du hiệp, tung hoành gia¹, kẻ trốn binh dịch và dân buôn. Năm loại mọt trên tay ta tập hợp tinh khí của năm loại người này, tu ba trăm năm mới được một thân con mọt.”

¹·Tung hoành gia hoặc du thuyết gia: chỉ người thuộc học phái thiên về nghệ thuật ngoại giao xuất hiện trong thời Chiến Quốc ở Trung Quốc.

An Mi không biết chữ, cũng không hiểu lời giải thích của Thần Hòe, nàng mở to mắt, ngỡ ngàng hỏi: “Mấy con mọt này có tác dụng gì?”

“Thần Hòe” liền thả năm con mọt lên nhánh cây kia, sau khi bọn chúng chui hết vào thì mới đưa nhánh cây cho An Mi. “Ta đưa năm con mọt này cho người, hằng ngày người cầm theo nhánh cây này mà nuôi chúng nó. Nếu gặp phải hiểm nguy không thể hóa giải thì lấy ra một con. Có điều cách dùng ghê mọt chút, người phải nuốt nó.”

“Thần Hòe” nói xong thì tinh nghịch chớp mắt với nàng một cái, ai ngờ nàng không hề tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu. “Cảm tạ Thần Hòe chỉ bảo. Thật ra có ghê tởm cũng chẳng sao sả, ba năm trước lúc gặp thiên tai, chúng tiểu nữ đều phải khều sâu gỗ trong thân cây liễu mà ăn.”

Sâu gỗ là ấu trùng của bọ xén tóc, có rất nhiều trong thân cây liễu ven sông, hình dạng béo tròn trắng mềm, cũng không biết ngày xưa bị vị tài tử nào ví với cần cổ của mỹ nhân, cũng chính là thức ăn chống đói cho dân chúng lúc gặp nạn đói.

“Cây... cây liễu? Gớm quá đi mất!” Không ngờ sắc mặt “Thần Hòe” lại trắng nhợt, đưa tay che miệng vẻ rất ghê tởm, sau đó quay người vịn vào thân cây hòe rồi run lẩy bẩy biến mất trong không khí.

An Mi cầm nhánh cây, nhìn chằm chằm cây hòe trước mặt một lúc lâu vẫn không hoàn hồn. Cuối cùng nàng hoảng hốt đập đầu ba cái trước cây hòe rồi mới đứng dậy, ngơ ngẩn rời đi.

Sau đó, có tiếng chầm biểm lạnh lùng đằng sau cây hòe: “Sâu trên người người thì bảo là “hoi ghê”, ở trên người ta thì lại thành “gớm quá”? Đúng là được người ta gọi tiếng “Thần Hòe” liền khác ngay, phải không Quý Hòe?”

“Nói... nói ít thôi!” Quý Hòe vẫn đang nằm trong hốc cây, lấp bắp nói. “Dù sao thì cũng là ở trên người ta, nhưng nghe người ta nói nướng con giun trong bụng người lên ăn khiến ta... ọe...”

“Không phải giun, là sâu gỗ, còn nhả nhặn hơn nhiều so với mấy con mọt trên người người. Nói ra thì mấy con mọt đó rõ ràng là tự chúng tu luyện thành tinh, người cũng không thấy ngại mà khoác lác với kẻ phàm trần kia rằng chúng dùng đạo hạnh của người?”

“Nếu chúng không đục thân ta thì có thể tu luyện thành tinh được chắc? Ăn không, uống không, ở không nhiều năm như thế, tất nhiên phải coi là công của ta!”

“Già mồm cãi cổ.”

“Hê hê, lão Liễu này, ngươi thấy âm ức chứ gì, ngươi vẫn tức chuyện ta thắng cược, nhưng sao không nghĩ xem ta cũng phải chịu bao nhiêu khổ sở suốt một năm nay? Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đóng nguyên hình của ngươi thành một cái quan tài “thật đẹp”, hoa văn mai lan trúc cúc, uyên ương song hỷ, tùy ngươi chọn!”

“Ta thích nghe ngươi nói mấy câu đùa vô vị.” Quý Liễu bị Quý Hòe gọi là lão Liễu thì cười lạnh lùng. “Được, ta chọn hoa văn uyên ương song hỷ.”

“...” Quý Hòe nghe thấy vậy thì ghen lời.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“À đúng rồi, ngươi lấy nguyên hình của ta đi đóng quan tài, vậy ta rảnh rồi biết đi đâu đây?”

Đây là tình huống mà Quý Hòe không hề lường đến trước đó, nhưng không thể uổng công chịu thiên lôi đánh được, người tranh nhau tiếng nói, cây tranh cái quan tài. Cái quan tài kia chắc chắn, nhất định phải làm. “Nhìn thấy cái chạc cây trên đầu ta kia không? Cho ngươi ngồi.”

“Được.” Quý Liễu đồng ý có vẻ vô cùng miễn cưỡng, nhưng cuối câu lại ẩn chứa một chút vui vẻ.

Thôi phủ, quận Trần Lưu.

Sự mệt mỏi do giảng *Xuân Thu* cho môn sinh đến nửa đêm cũng không thể ảnh hưởng tới Thôi Thái thú. Lúc này, ông ta đang tranh thủ lúc trời chưa bình minh, rón rén đi qua bụi cỏ còn vương đầy sương, lén lút vào một

gian phòng của người làm, ở đó có một gã sai vặt mới được thuê vào Thôi phủ không lâu đang ngủ.

Lẳng lẳng đóng cửa lại, khé miệng Thôi Thái thú nở nụ cười như không. Mượn ánh sáng lờ mờ lúc bình minh, ông ta nhìn chăm chú người thanh niên đang nằm trên chiếc giường giản dị, lặng lẽ đi tới vén một góc chăn, khẽ gọi người đang ngủ say: “Trường Khanh, Trường Khanh...”

“Hử?” Người nọ đang chìm trong giấc mơ bực mình khi bị làm phiền, mắt lim dim, lẩm bẫm vẻ không vui: “Ai gọi ta đó?”

Lẩm bẫm xong mới phát hiện việc nguy trang nửa tháng nay đã bị lộ tẩy.

Cơn buồn ngủ biến mất sạch, Phù Trường Khanh chau mày, chán nản xoay người ngồi dậy, lườm Thôi Thái thú một cái. Thôi Thái thú không hề bất ngờ, vuốt vuốt râu, rất đắc ý cười nói: “Môn sinh bảo gã sai vặt mới tới phủ thường nghe lén ta giảng *Xuân Thu* ở gian bên cạnh, hơn nữa còn thích thảo luận này nọ với bọn chúng, lần nào cũng khiến chúng kinh ngạc. Ta nghe bọn chúng miêu tả liền đoán ra là người, trưởng công tử nổi tiếng của nhà họ Phù ở Thanh Tề - Lạc Dương, Phù Trường Khanh.”

“Thôi đại nhân và tại hạ chưa từng gặp mặt, vậy mà có thể nhận ra tại hạ, đúng là tinh mắt.” Phù Trường Khanh bước xuống giường mặc quần áo. Lúc ngón tay chạm vào chiếc áo kếp vải gai trắng thì hơi sững lại rồi bỏ luôn bộ quần áo mộc mạc đó xuống, xoay người đi lấy bao quần áo bên gối, mở ra, để lộ những thứ đồ đặc lập lách bên trong: quần lụa trắng thêu hoa tròn, áo kếp xanh ngọc, vạt áo màu vàng nâu sáng, túi hương và ngọc bội quần vào với nhau, tất cả đều là kiểu dáng đẹp đẽ nhất Lạc Dương.

Phù Trường Khanh mặc quần áo như không có ai bên cạnh làm Thôi Thái thú đứng bên giường hơi tức giận. “Phù công tử che giấu thân phận vào ở trong phủ ta, nghe trộm ta giảng *Xuân Thu*, quả là chính trực.”

“Đúng vậy.” Phù Trường Khanh giơ tay phủi phủi cái mũ sa, quay đầu cười một cái với Thôi Thái thú. “Quả là chính trực.”

Thôi Thái thú nghe vậy thì ngẩn người, bất đắc dĩ nhìn người thành niên vừa mới trưởng thành, khuôn mặt già nua không nén nổi cơn giận. “Phù công tử, Thôi mỗ đây là mang ý kết giao mà tới, ngươi lại làm khó ta thế này là ý gì?”

“Thôi đại nhân!” Phù Trường Khanh đã mặc quần áo xong, lúc này đứng thẳng giữa phòng như cây ngọc, nụ cười quay lưng với ánh nắng ban mai mang chút lạnh lẽo, giống như mặt trời mùa thu bên ngoài cửa sổ kia, ấm nhưng vẫn lạnh. “Ngài có thể nhìn thấu lớp cải trang của ta thì cũng nên biết rõ rằng ta tới không hề có ý làm bạn.”

Sự cự tuyệt thản nhiên trong lời nói làm sắc mặt Thôi Thái thú thay đổi hẳn, ông ta tức tới mức giọng nói cũng run rẩy: “Được, được lắm! Người ta nói trưởng công tử nhà họ Phù giỏi bàn mưu tính kế, tự cao tự đại, hôm nay Thôi mỗ cũng coi như được thấy. Vốn dĩ ta còn tưởng ngươi là kẻ ham học hỏi...”

“Tại hạ hâm mộ ngài nên mới tới, sau khi hết hứng thì đi, cần gì phải kết giao?” Phù Trường Khanh cười nhẹ, tay phải đưa lên làm động tác như thiếu một chút, híp mắt giơ tới trước mặt Thôi Thái thú. “Huống hồ tại hạ cho rằng lời diễn giải của đại nhân về *Xuân Thu* còn thiếu một chút như này...”

Thế là sáng sớm nay, Thôi Thái thú có ba nghìn môn sinh, đương thời có địa vị tối cao trong việc diễn giải *Xuân Thu* đã mất sạch thể diện...

Trên con đường núi duy nhất nối Lạc Dương và núi Lưu Hạc, thư đồng A Đàn của trưởng công tử nhà họ Phù đang ngồi trên xe ngựa. Mặc ngựa chạy, cậu nghiêng đầu chống má, bĩu môi hỏi công tử nhà mình đang nằm trong khoang xe phía sau: “Thiếu gia, rõ ràng là người rất thích *Xuân Thu* mà vị Thôi Thái thú kia giảng, sao lại không đồng ý kết giao với ông ấy?”

Phù Trường Khanh gập cuốn sách, liếc nhìn chòm tóc trên đầu cậu thư đồng, cười hờ hững. “Thôi Thái thú là học giả uyên thâm một đời, xuất thân từ nhà họ Thôi ở Thanh Hà, nhưng lại chỉ làm chức quan thái thú quận Trần Lưu, người nói xem là vì sao?”

“Vì ông ta không ham danh lợi thế tục, chỉ yêu thích nghiên cứu học vấn!” A Đàn sờ sờ mũi, cậu nghi ngờ và khó hiểu nên hỏi: “Người đời đều khen ông ấy về điểm này, chẳng lẽ thiếu gia lại chê chức quan của ông ấy nhỏ? Tuy thiếu gia là Thứ sử Dự Châu nhưng bổng lộc cũng chưa tới hai nghìn thạch như Thái thú Trần Lưu!”

“Người đời đều khen ông ta thì ta cũng phải khen?” Phù Trường Khanh cười nhạo một tiếng, càng cảm thấy đầu A Đàn như đầu một con dê nhỏ. “Vì ông ta xao nhãng chính sự nên mới không tiến thân trên con đường làm quan được, giờ người ta còn sùng bái ông ta không màng danh lợi, ta thấy người đời mới hồ đồ. Cả ngày nuôi một đám môn khách trốn tránh nghĩa vụ, chỉ biết tán dóc hại nước, bài học từ triều trước còn chưa đủ thấm khốc sao? Người như thế nói khó nghe thì là sâu mọt bán nước. Ta chịu giả trang thành gã sai vặt đến chỗ ông ta nghe lén thì đó chỉ là từ lòng ngưỡng mộ với học vấn của ông ta thôi, còn về chuyện kết giao - miễn bàn.”

A Đản chớp mắt, ra sức gật đầu. Chao ôi, sao cậu lại có thể quên mất tính tình của thiếu gia nhà mình cơ chứ?

An Mi lặn lội vất vả suốt quãng đường dài, lúc này nàng đứng ở cổng thành huyện Huỳnh Dương. Nàng sờ sờ ba văn tiền cuối cùng để ở eo, cảm thấy có chút bất an. Từ sau khi trốn khỏi nhà họ Từ, hơn nửa tháng nay nàng liên tục hỏi han dọc đường, khi tìm tới kênh Đại Hưng ở Lạc Dương thì lại không thể nào tìm được trượng phu. Nghe nói những người bị đưa tới từ huyện Phù Phong phụ trách đào một đoạn từ huyện Huỳnh Dương cho tới Trần Lưu. Nàng không dám chần chừ liền chạy tới tận đây, có điều vừa tới cổng thành thì cùng đường.

Để tiện đi lại, trên đường, An Mi luôn ăn mặc giả trai. Nàng mặc quần áo của em chồng, lại lấy một chiếc khăn quấn quanh trán và cả đôi lông mày, nhìn qua thấy đúng là một chàng trai trẻ tuấn tú. Nàng trà trộn đi qua cổng thành nhờ một người bán hàng rong đuổi lợn vào thành lúc sáng, nàng đói bụng nhưng không dám mua đồ ăn, tính nên tìm việc kiếm chút tiền tiêu trước rồi mới có thể tiếp tục đi tìm trượng phu.

Trời dần sáng, phiên chợ sáng ngày càng nhộn nhịp. An Mi với chiếc bụng đói kêu ùng ục đi xuyên qua đám người, mặt mày nàng xanh xao, đôi hàng lông mày nhíu lại, mắt nhìn xung quanh. Đáng vẻ lo âu muốn tìm lối thoát hiểm hiện rõ ràng trên gương mặt.

Một bàn tay bất thành linh túm lấy ống quần nàng. Nàng giật mình, hoảng loạn dừng bước, cúi đầu nhìn mới thấy một thiếu niên tuổi tác hao hao mình đang mở hàng.

“Cậu này, chơi xúc xắc không, ba văn tiền một lần.”

An Mi vội vàng lắc đầu. “Ta không có nhiều tiền, không chơi.”

Ánh mắt thiếu niên bày hàng kia hơi chuyển động, hần cười, nói: “Chỉ cần ba văn tiền thôi, hơn nữa khả năng thắng rất cao, nếu may mắn còn có thể kiếm lại được mười mấy văn ấy chứ.”

An Mi nghe thấy có thể kiếm được tiền liền do dự, thiếu niên kia liền giơ con xúc xắc tới trước mặt cho nàng nhìn. “Cậu xem, trên con xúc xắc có sáu số, chỉ cần xúc ra lớn hơn ba là chiến thắng, cậu thắng theo con số xúc được. Còn nếu ra số ba thì không tính thắng hay thua, ra số một hoặc hai thì ta thắng, cậu trả tiền theo con số đó. Mỗi lượt ba lần, khả năng thắng của cậu rất lớn còn gì? Cậu chỉ cần bỏ ra ba văn tiền đặt cược, nếu sau cùng tính ra ta chỉ thắng cậu có một điểm thì ta còn phải trả lại cậu hai văn tiền ấy.”

An Mi lẳng lặng tính toán, chỉ cần đổ ra bốn, năm, sáu thì nàng sẽ thắng, lòng đã nhận nhạo từ lâu nhưng miệng vẫn ngân ngữ nói: “Phần thắng của ta cao như thế thì huynh còn mở hàng này làm gì?”

“Ôi giờ, đánh bạc chơi vui thôi, vui là chính còn thắng thua thế nào cũng được.” Thiếu niên nhún nhún vai, cười vô hại với An Mi, để lộ ra hai cái răng nanh trắng sáng.

An Mi cắn môi rồi ngồi xuống, lấy ra ba văn tiền đặt vào tay cậu thiếu niên.

“Được rồi! Một lượt ba lần xúc xắc, thắng thua tính luôn!” Cậu thiếu niên với đôi mắt gian xảo lấp lánh, lắc con xúc xắc và cái chén làm vang lên những tiếng lách cách, một lát sau nhắc chén ra, là số hai.

An Mi thất vọng, mặt mũi cũng ảm đạm hơn, không ngờ hai lần xúc xắc sau cũng là số hai cả, nàng lắp bắp không nói nên câu: “Ồ... đây...”

“Thắng thua phải nhận, này cậu, chúc cậu lần sau may mắn hơn, tiền vào như nước.” Thiếu niên xòe tay ra trước mặt An Mi. “Trả tiền đi, cậu còn nợ ta ba văn đấy.”

“Ta...” An Mi ngờ ngợ cảm thấy nàng mắc lừa nhưng vì nhát gan nên chỉ có thể xin tha. “Ta không có tiền, trên người tổng cộng chỉ có ba văn...”

“Lừa ai hả?” Thiếu niên trừng mắt, kéo lấy bọc quần áo trên người An Mi định mở. “Người đi xa nhà mà lại không mang tiền sao?”

“Đừng! Đừng! Ta không có tiền thật!” Bao vải mộc mạc vừa bị lôi kéo liền mở bung, mấy bộ quần áo đầy miếng vá rơi xuống đất, trong đó còn lẫn mấy miếng vải không rõ dùng để làm gì, có giấy, có nhánh cây khô, nhưng đúng là không hề có lấy một thứ đáng tiền. An Mi đỏ bừng mặt, tay chân luống cuống ôm hết mấy thứ đồ đó vào lòng, miệng không ngừng nhắc lại: “Ta không có tiền thật, thật sự không có...”

Thiếu niên nhìn dáng vẻ lúng túng sắp khóc của An Mi thì đành tin nàng, tức giận nhổ nước miếng rồi chửi: “Thôi thôi! Cái đồ nhà quê nghèo kiết xác xui xẻo nhà người! Hôm nay ta đây tha cho người một lần, mau biến đi!”

Nàng nhịn khóc, nhanh chóng sắp xếp lại bọc đồ, ôm vào lòng, hoảng sợ đi lùi về phía sau. Lúc này, phía sau nàng vừa hay có một chiếc xe ngựa đang đi tới, thiếu niên đánh xe hốt hoảng ghìm cương ngựa gào to: “Này này! Đề ý một chút!”

An Mi vội vã nghiêng mặt nói tiếng xin lỗi rồi xoay người chạy vào đám đông.

Phù Trường Khanh đang ngồi trong xe ngựa cắn cái bánh nóng hôi, do xe dừng đột ngột nên hắn cắn phải môi. Hắn bực mình nhú mày, lúc vén

rèm lên thì chỉ thấy một thiếu niên đầu quấn khăn màu chàm đang sợ hãi bỏ chạy ở đằng xa. Hắn hỏi bằng giọng không vui: “Chuyện gì thế?”

“Thiếu gia, vừa nãy em nhìn thấy hết rồi, người đó bị dân giang hồ lừa hết tiền, thật đáng thương.” A Đàn bĩu môi nhìn về phía bóng dáng An Mi. “Tuy nhiên đồ xúc xắc cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ là một chút tài vật.”

“Vì cái lợi rất nhỏ mà cũng chọn cách làm việc ác thì có thể thấy việc chấp pháp đã hời hợt tới mức nào, điều dân ở huyện Huỳnh Dương nên bị trừng trị từ lâu rồi.” Trong ánh mắt Phù Trường Khanh xuất hiện vẻ độc ác. Hắn như suy tư, cắn lại miếng bánh, cúi đầu sai bảo: “Thế này đi, hôm nay ta không ra khỏi thành nữa, ở lại Huỳnh Dương thêm một ngày.”

Tất nhiên A Đàn nghe lời, cậu giật dây cương kéo ngựa từ từ rời đi.

Khi màn đêm dần buông xuống, An Mi co người trốn quan sai tuần tra ban đêm ở một góc tường của con ngõ chết. Nàng lạnh tới mức cả người run cầm cập. Cả ngày nay nàng không tìm được cách kiếm tiền, lúc này thân không một đồng, đói rét khổ cực, lẽ nào đã đến bước cùng đường?

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Mỗi ngày lưu lạc đều dài như thế này, nàng đã không thể chịu đựng được nữa. Khi hai chân nàng bị đông cứng bởi cái lạnh đêm thu thì nàng không do dự nữa, lấy nhánh cây mà Thần Hòe cho để trong bọc đồ, run run đưa tới bên tai, nghe thấy trong nhánh cây loáng thoáng có tiếng sần sật, là một đang ăn gỗ chằng?

Nàng sụt sịt mũi, hạ quyết tâm, giữ chặt nhánh cây rồi gõ xuống đất hai lần. Nhờ ánh trăng mà nàng nhìn thấy một con mọt rơi ra từ nhánh cây, đang uốn éo thân mình trên mặt đất.

Thần Hòe sẽ không lừa nàng! Nghĩ vậy, An Mi liền lấy đầu ngón tay nhặt con mọt béo trắng đang vặn vẹo lên, rướn thẳng cổ rồi bỏ vào họng. Mắt nàng nhìn chăm chăm vào màn đêm, cảm thấy một vật còn sống đang dần trôi xuống cổ họng của mình. Nàng liều mạng cắn môi, chặn lại ý muốn muốn nôn ra... Nuốt xuống! Phải nuốt xuống! Ngày mai tất cả sẽ tốt đẹp hơn, Thần Hòe sẽ không lừa nàng đâu...

Hôm sau, ăn sáng xong, Phù Trường Khanh đang ngồi nhắm mắt suy tư trong xe ngựa, chuẩn bị rời khỏi Huỳnh Dương thì chiếc xe ngựa đang chạy nhanh lại bị người ta quấy nhiễu. Cả người hấn đổ về trước, vừa mới ngồi thẳng dậy được thì nghe thấy tiếng thu đồng nhà hấn chửi bới to tiếng ở ngoài xe. Hấn nhú mày, nhìn tấm màn xe rồi hỏi: “A Đàn, có chuyện gì thế?”

“Thiếu gia! Em đang đánh ngựa yên lành thì người này bất thành linh đụng phải, đã không bị thương ở đâu lại còn không chịu đi...”

Phù Trường Khanh chau mày, giơ tay vén màn xe, chỉ nhìn thấy một nửa cái đầu của tên vô lại đang ngồi giữa chân ngựa, trên đầu còn quấn khăn màu chàm. Hấn hơi ngẩn ra, trí nhớ tuyệt hảo của hấn liền lôi ra được một cái khăn màu chàm hiếm gặp trong đầu, không khỏi lạnh lùng nói: “Điều dân huyện Huỳnh Dương quả thật nên trừng trị thích đáng! A Đàn, ngươi có cầm roi da không?”

A Đàn đang đôi co với tên vô lại bỗng nghe thiếu gia hỏi từ trong xe, cậu liền cảm thấy lo lắng, giật mình đáp lại một tiếng: “Có.” Còn chưa dứt lời thì một râu tiên đã được quăng từ trong xe ra, lăn lông lốc, vừa hay dừng bên chân cậu.

“Vì bị lừa mà đi lừa người là việc đáng giận nhất, đánh hấn hai mươi roi, nhớ là roi cuối cùng phải đánh vào mặt để còn cho người ta thấy mà đề

phòng, đây gọi là khi xử phạt nhất định phải nặng tay. Vì cuộc sống bí quá hóa liều cũng coi như đáng thương, đánh xong người đưa tiền cho hắn - đã là ban thưởng thì nên cho hậu hĩnh.”

“Vâng, thưa thiếu gia, A Đàn biết rồi.”

Chương 2: Thân ở trong lao

An Mi mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong mộng, cảm thấy cả người mình như đang vùi trong một đám mây mềm mại. Nàng lười nhác lật người một cái, đầu gối đập phải một cái bao rất cứng, bây giờ mới tỉnh táo một chút vì quá đau.

Nàng chỉ nhớ mình nuốt một con mọt, sau đó... có... có chuyện gì xảy ra thế? An Mi đột nhiên ngồi hẳn dậy, kinh ngạc nhìn cả người mình đầy lụa là, chiếc chăn đắp trên người vừa mềm vừa nhẹ, cũng không biết là bên trong được nhồi vật liệu gì.

“Mình... mình đang ở đâu thế này?” An Mi lắp bắp tự hỏi. Nàng lật chăn lên, thấy một cái bọc vải đặt ngay bên đùi mình, tò mò mở ra nhìn thì suýt ngất do sợ hãi.

Trong bọc vải nỉ là những thỏi bạc, có lẫn cả mấy thỏi vàng hình móng ngựa, tiền đồng được xâu thành chuỗi như con rắn được đắp thành đồng. Có năm mơ An Mi cũng chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, hai mắt nàng nhìn đăm đăm, cả người run lên, ngón tay run rẩy sờ sờ đồng tiền tài phát sáng đó, tim như nảy lên tận cổ họng. Nàng... Tiền ở đâu ra mà nhiều như thế này?

Những chuyện lạ lùng làm mắt nàng bận rộn nhìn ngó, nàng chợt nhớ ra một chuyện, liền vội vàng tìm xung quanh nhưng không thấy bọc đồ ban đầu của mình đâu. Sau đó nhìn thấy một cái bọc vải xa lạ khác ở bên giường, mở ra nhìn, bên trong ngoài vài bộ quần áo tinh tế thì còn có nhánh cây mà Thần Hòe đưa cho. Lúc này nàng mới thở phào một hơi, ôm chặt nhánh cây trước ngực, bắt đầu xem xét bốn phía một cách thận trọng.

Lúc này nàng đang ở trong một gian phòng của quán trọ. Nàng có thể đoán ra là vì chậu đồng và ấm đồng mà các quán trọ dùng là giống nhau, nhưng nàng chưa bao giờ đủ tiền thuê được gian phòng thoải mái này. Vậy trong khoảng thời gian từ lúc nàng nuốt con mọt đến lúc tỉnh lại, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

An Mi cúi đầu nhìn thật kĩ bộ quần áo trên người nàng một lần nữa. Nàng vạch vạt áo ra, thấy mảnh vải bó ngực đã được đổi thành lụa trắng mềm mại khiến nàng không khỏi cười nhẹ, xem ra khi nàng mê man, con mọt đã chăm sóc nàng rất chu đáo. Nhưng mà... Ồ không đúng!

An Mi ngờ ngác kéo hẳn vạt áo ra, nhìn trùng trùng vết roi chói mắt trên vai mình, tự hỏi đầy nghi hoặc: “Ồ? Sao thế này?”

Nàng lập tức kiểm tra toàn thân, sờ thấy ở lưng có mấy vết thương còn chưa khép miệng, lấy gương soi thì thấy trên thái dương cũng có một vết sẹo hồng trông rất dữ tợn, quả thực khiến nàng giật mình. Đang yên đang lành lại bị thương thành ra thế này, lẽ nào số tiền bên người là loại tiền bạc bất chính?

Nàng không biết chữ, cũng không nhớ nổi ngày đó Thần Hòe nói cho nàng năm sâu hay năm mọt gì đó. Nàng chỉ biết rằng khi mình lâm vào đường cùng thì đã nuốt một con mọt, hơn nữa đúng là nó đã giúp nàng vượt qua được cửa ải khó khăn. Trước mắt phải làm rõ xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, mà chỉ có thể dựa vào chính mình. Nghĩ vậy, nàng vội vã đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, chia số vàng bạc kia ra làm mấy bọc cất kĩ, đeo một xâu tiền bên người rồi mới dè dặt đi ra khỏi phòng.

Lúc này vừa tới giờ ăn sáng, khói trắng mịt mù trong phòng bếp của quán trọ. Gã sai vặt của quán nhìn thấy An Mi thì hớn hờ chào đón: “Mới

sớm thế này mà công tử đã dậy rồi ạ? Hôm qua công tử ngủ có ngon không? Hôm nay ngài muốn ăn gì?”

An Mi thấp tha thấp thỏm ngồi xuống ghế, nhìn ngó một hồi mới lấy đủ can đảm trả lời: “Ta... ta muốn một bát mì nóng...”

Không ngờ tên sai vặt nói: “Ôi chao, hôm nay công tử không có hứng ăn uống ư? Gọi món giản dị quá.”

Nàng liền đỏ mặt. Cả năm chỉ đến ngày lễ ngày tết mới được ăn mì, vừa rồi còn mừng thầm vì bữa ăn xa xỉ này ấy chứ. Xem ra có tiền cũng không trị được hết cái bệnh nghèo hèn. Xấu hổ thì xấu hổ, nàng vẫn cười ngây ngô lúc bát mì nóng hôi được bung tới trước mặt.

Nàng bung bát ăn, húp nước gà thơm nồng, đôi đũa không ngừng quần những sợi mì lúa mạch dẻo thơm, quả là càng ăn càng thấy vui.

Sau khi ăn uống no nê, An Mi đi ra khỏi quán trọ, mua ít táo khô, mút khô ven đường, cố tình tìm tới một bà lão có vẻ lương thiện để hỏi han: “Bà ơi, cháu bị bệnh mê man mất hai ngày, vẫn còn lơ mơ không biết hôm nay là ngày mấy?”

Bà lão đang phơi nắng rất vui vì có đồ ăn vặt để ăn, cười với An Mi. “Ôi trời, còn trẻ thì phải giữ gìn sức khoẻ chứ! Hôm nay là ngày Át Dậu Mười hai tháng Chín.”

An Mi tính nhầm xong thì không khỏi hoảng sợ. Mồng Một tháng Chín nàng nuốt con mọt, tính ra thì đã mười ngày trôi qua rồi! Mười ngày nay không biết đã có chuyện gì xảy ra... Đưa đồ ăn vặt cho bà lão mà lòng nàng không yên. Nàng vác một bụng tâm sự đi về quán trọ, lấy cái bao bạc nhỏ đặt ngay ngắn trên giường.

Có rất nhiều chuyện mà có nghĩ vỡ đầu cũng không ra, tuy nhiên An Mi chắc chắn rằng Thần Hòe sẽ không lừa nàng - chẳng phải mối nguy đói khổ rét mướt đã qua đây thôi? Vì vậy, tiếp theo nàng chỉ cần yên tâm đi tìm trượng phu nữa là xong, còn về những chuyện không thể nghĩ ra thì đừng nghĩ nhiều nữa.

Nàng cúi đầu vỗ vỗ vào gáy, vừa mới thả lỏng tâm tình, cả người nhẹ nhõm thờ phào một hơi thì chợt có tiếng động inh tai bên ngoài cửa. Mấy tên quan sai phá cửa xông vào, hung dữ tóm chặt lấy nàng. “Phiền người tới nha huyện một chuyến, có người tố cáo người.”

An Mi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, chỉ có thể để mặc quan sai kéo cánh tay lôi đi. Nàng khóc lóc thảm thiết cả quãng đường, nước mắt lã chã nhìn quan sai, nói năng lộn xộn: “Tiểu nhân biết tội rồi, tiểu nhân biết tội... Tiểu nhân đã phạm tội gì?”

Không có ai trả lời nàng. Nàng bị đưa tới nha huyện trong tình trạng mơ hồ như vậy. Nàng bị quan sai bỏ lại trên công đường, cả người co quắp, run rẩy trong công đường âm u tĩnh mịch. Vị Khương Huyện lệnh mập mạp của huyện Huỳnh Dương cầm một chiếc thước gỗ đập mạnh xuống một cái, quát to: “Bên dưới là kẻ nào đang quỳ?”

“Tiểu nhân... tiểu nhân tên là An Mi.” Nàng lắp ba lắp bắp đáp.

“Người đã biết tội chưa?” Khương Huyện lệnh không thăm vấn không xét hỏi, lúc lên công đường cũng chỉ có một câu này.

“Biết tội ạ, ơ biết... tội gì?” Lòng nàng mơ hồ cảm thấy mình có rất nhiều tội, ví dụ như tự ý chạy trốn khỏi nhà họ Từ, giả trang nam nhân, lại có rất nhiều tiền tài không biết từ đâu tới... nhưng nàng không biết tội gì đã khiến nàng bị bắt tới nha huyện.

“Có người tố cáo người tụ tập đánh cược trên đường, sỉ nhục người khác, chế tạo, buôn bán đồ giả, lừa đảo để kiếm tiền, người có nhận tội không?” Khương Huyện lệnh nhìn về mặt ngạc nhiên, mồm miệng há hốc của An Mi thì bổ sung thêm một câu: “Người nhìn người đã tố cáo người kia xem có quen hẳn không?”

Nghe vậy, nàng mới biết có một người khác đang quỳ bên cạnh, liền hoang mang nhìn sang, hóa ra là thiếu niên đã lừa nàng ba văn tiền ở chợ sáng hôm nọ. Nàng càng kinh ngạc hơn, thậm chí còn uất ức nói nhỏ: “Sao người là kẻ ác lại còn đi kiện?”

Người thiếu niên nheo mắt, “hừ” một tiếng. “Ta đây không kiện chết người thì thề không làm người!”

Cả người nàng run lẩy bẩy, không thể nào hiểu nổi sao người này lại độc ác như vậy. Lúc này Khương Huyện lệnh ở trên công đường lại đập chiếc thước gỗ lên tiếng: “Bị cáo An Mi, còn không khai thật ra!”

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân chưa từng làm mấy chuyện xấu xa đó. Mười ngày trước tiểu nhân đang đi trên đường thì bị nguyên cáo lừa mất ba văn tiền. Sau đó không hề qua lại nữa, tiểu nhân không biết vì sao hẳn ta lại kiện mình...”

“Vớ vẩn!” Người thiếu niên nọ nhảy bật lên quát, xong lại vội vàng quỳ sụp xuống phân bua. “Người chỉ nhắc tới chuyện mười ngày trước, vậy chuyện tám ngày trước thì sao, sao người không kể?”

“Ta...” An Mi nghẹn lời. Nàng thật sự không biết tám ngày trước đã xảy ra chuyện gì thì làm sao mà nói được?

“Đại nhân!” Thiếu niên khóc lóc, thút thít nói trên công đường. “Ngày phải lấy lại công bằng cho tiểu nhân!”

“Ừ!” Khương Huyện lệnh gật gật đầu, ra lệnh cho hai bên trái phải.
“Đưa vật chứng ra!”

Lập tức có một tên quan sai mở bọc đồ tang vật là bao quần áo của An Mi cùng bao bạc nàng để trên giường lúc đó, mở ngay tại công đường. Mười mấy thỏi bạc sáng lấp lánh hấp dẫn ánh mắt người ta, còn nhánh cây hòe trong bao quần áo vừa hay rơi xuống đất rồi lăn nhanh tới bên đùi An Mi. Nàng tranh thủ lúc không ai để ý liền lén nhặt nhánh cây hòe giấu vào trong tay áo. Khương Huyện lệnh liếc nhìn đồng bạc mấy lần rồi đôi con ngươi mới xoay qua phía nàng, hỏi: “Số bạc này ngươi có được từ đâu?”

Thực tế thì số bạc đó chỉ là một phần nhỏ của “khoản ăn cướp”, còn nhiều nữa nhưng đều đã được An Mi giấu cực kỹ, không thể nào tìm ra được, trừ khi dỡ tung cả phòng trọ. Nhưng bây giờ nàng cũng đâu biết nguồn gốc chính xác của số tiền này, úp úp mở mở một hồi cũng chỉ để câu giờ. “Đây... là...”

Khương Huyện lệnh cho rằng An Mi đang chối tội, đập thước gỗ một cái, quát: “Dẫn nhân chứng vào!”

Một người chạy từng bước lộn xộn từ ngoài vào công đường, sợ hãi quỳ xuống, dập đầu bái. “Thảo dân Tuân Bảo khấu kiến đại nhân.”

“Ồ, Tuân Bảo, ngươi hãy kể tỉ mỉ những chuyện ngày đó ngươi nhìn thấy, nghe thấy. Nếu có ý định lừa gạt thì nghiêm trị không tha!”

“Vâng.” Nhân chứng tiếp tục lạy một cái nữa rồi mới thuật câu chuyện hay ho đã truyền khắp ngõ ngách hiện nay, bằng giọng kể hết sức sinh động: “Thảo dân là người bán bánh thịt hươu ở chợ sáng, làm ăn có tiếng gần xa, từ trước tới nay đều làm ăn phát đạt. Còn vị thiếu niên nguyên cáo đây, ngày trước thường chiếm lấy một góc nhỏ trước quầy của thảo dân,

chuyên lừa mấy kẻ yếu đuối mới vào thành bằng việc chơi xúc xắc kiếm chút tiền. Tám ngày trước, bị cáo ôm một bao quần áo, xách một xâu tiền tìm tới nguyên cáo, nói là muốn cược cả xâu tiền ấy với cậu ta...”

Lúc này, thiếu niên đang quỳ một bên kia xen vào với giọng đầy căm hận: “Lúc đó ta mới liếc nhìn, hóa ra là kẻ bị ta đùa hai ngày trước lại tìm tới cửa, ta biết ngay là hắn không có ý tốt gì...”

“Biết hắn không có ý tốt sao ngươi còn cược với hắn?” Khương Huyện lệnh tức giận “hừ” một tiếng.

“Còn không phải là vì tiểu nhân nắm chắc phần thắng?” Thiếu niên cười lấy lòng. “Tiểu nhân đây cũng không phải là ngu ngốc, con xúc xắc đó đã được xử lý trước, cho nẫu cùng thủy ngân...”

Khương Huyện lệnh đập thước gỗ một phát, mắt trừng to nhắc nhở nguyên cáo dưới công đường đừng có vênh váo đắc ý. Thiếu niên vội vàng thay đổi thái độ, nghiêm túc nói: “Đại nhân, chuyện này phải nói rõ ràng, thảo dân lừa gạt cũng chỉ lừa chút tiền ít ỏi để sống tạm qua ngày, đâu có giống kiểu lừa sạch sành sanh như tên kia! Thảo dân thừa nhận hành vi lừa gạt tại đây cũng vì để đại nhân biết thảo dân bị người ta lập mưu, bị hại vô cùng thâm trọng. Xin đại nhân minh chứng!”

Khương Huyện lệnh sốt ruột trợn cả mắt, nhìn nhân chứng ở công đường và nói: “Ngươi kể tiếp đi!”

Lúc này, Tuân Bảo bán bánh nhân thịt hươu mới tiếp tục: “Thông thường, con xúc xắc của nguyên cáo dù có xác kiểu gì thì cũng chỉ có thể ra hai điểm. Thế cho nên nguyên cáo toàn lừa người ta rằng: Nếu xác ra bốn, năm, sáu thì người ta thắng, ra ba thì không tính thắng hay thua, nếu ra hai điểm thì coi như nguyên cáo thắng. Một văn tiền một lần xác, cuối cùng sẽ

tính tiền theo số điểm. Ngày đó, bị cáo cầm một quan tiền cũng chính là một nghìn văn tới gọi nguyên cáo chơi xúc xắc một nghìn lần...”

“Đại nhân!” Lúc này, thiếu niên nguyên cáo cúi rạp xuống kêu to. “Oan thiên cổ chính là từ chỗ này, hôm đó tiểu nhân xúc một nghìn lần nhưng lần nào cũng ra sáu! Đại nhân, là tà môn! Rõ ràng là con xúc xắc đó đã được nấu qua thủy ngân...”

“Nghìn lần đều ra sáu, quả thực là không bình thường!” Khương Huyện lệnh gật gật đầu, lại hỏi An Mi: “Ngươi làm thế nào mà ra được như vậy?”

“Tiểu nhân?” An Mi cũng ngớ người, lắc đầu thì thào: “Tiểu nhân không biết gì hết...”

“Vẫn còn giả vờ? Rõ ràng đó là yêu thuật!” Thiếu niên hung hăng la lên, giơ tay chỉ vào An Mi mà hét. “Con ngươi ngươi biến thành màu đỏ, ngươi là người Hồ! Người Hồ đều biết yêu thuật!”

“Không phải...” An Mi hoảng sợ giật mình, thề thốt phủ nhận. “Ta không phải!”

Khi ở công đường Đại Ngụy kiện cáo thì người Hồ đứng đắn cũng phải sợ ba phần, nếu để người ta biết mình là người Hồ thì khó mà tự cứu mình được. May mà Khương Huyện lệnh không để ý tới chi tiết này, chỉ hỏi nàng: “Có nhân chứng ở đây, trên cáo trạng kiện ngươi tụ tập cá cược, ngươi có nhận tội không?”

“...” Quả thực An Mi không thể phủ nhận được, đành trầm mặc thừa nhận.

Khương Huyền lệnh dùng bút lông nhỏ gạch một cái, chấm trên cáo trạng rồi nói: “Còn về chuyện si nhục người khác, Tuân Bảo, người kể tiếp đi!”

“Vâng.” Hiền nhiên Tuân Bảo nghe lệnh, trên khuôn mặt thật thà không ngờ lại hiện lên một nụ cười quái dị. “Bị cáo đây thắng sáu nghìn điểm, tính ra cũng chính là thắng sáu quan tiền. Nguyên cáo khi ấy không thể lấy ra bằng đó tiền liền mắng bị cáo là giở trò lừa gạt, bị cáo liền đáp: “Đã đánh cược thì phải chấp nhận thua! Há có cái lý nào là cứ thua lại vu người ta lừa đảo? Huống hồ con xúc xắc này là của người, người cũng là người xắc, ta chẳng động tới một ngón tay thì lừa kiểu gì? Thêm nữa, nếu người đã cho rằng ta lừa đảo, chẳng lẽ lại để yên cho ta lừa cả một nghìn lần sao? Hay là trong bụng người vốn đã biết trước rồi, chỉ cần con xúc xắc này xắc ra sáu điểm thì nhất định là quái lạ? Theo người thì phải ra được mấy điểm thì mới không phải là lừa đảo? Hai điểm?” Nói xong thì bị cáo cầm con xúc xắc lên, nói với đám đông vây xem: “Các vị hương thân phụ lão, hàng xóm láng giềng, tuy tại hạ không hề quen biết các vị nhưng chắc mọi người đều quen mặt vị huynh đài đây. Bên trong con xúc xắc của hắn ta rốt cuộc có gì khác lạ thì trong lòng mọi người đều biết. Hôm nay tại hạ chỉ muốn dạy cho hắn ta một bài học, để biết thế nào gọi là ác giả ác báo!”

Nghe đến đó, Khương Huyền lệnh không khỏi tiếp lời: “Bị cáo nói tới đây câu nào câu nấy đứng đắn, cũng không tính là si nhục người khác.”

Bấy giờ nhân chứng Tuân Bảo đã hưng phấn tới mức quên cả tôn ti trật tự, chỉ muốn cướp lời: “Đại nhân cứ nghe tiểu nhân kể tiếp, nếu bị cáo dừng tại đó thì quả là đã làm một chuyện tốt. Thất đức là ở chỗ, nếu nguyên cáo không thể móc tiền ra trước mặt đám đông thì hắn muốn nguyên cáo phải cởi sạch quần áo, đứng trên đường hô to một nghìn lần: “Ta ngu, ta ngu, ta ngu nhất!”, nếu không sẽ báo quan, mọi người đều là người làm chứng.”

Nguyên cáo liền kêu lên buồn bã: “Đại nhân! Người không biết lúc đó trên đường có bao nhiêu người vây xem đâu!”

“Ừ, nếu đã không báo quan mà người cũng không thể mang trong người sáu quan tiền, xem ra là đã cởi quần áo.” Khương Huyện lệnh hứng thú bưng bưng, tưởng tượng ra quang cảnh ngày đó, hớn hở nhìn quanh. “Sau này gây ra chuyện lớn như vậy thì phải báo bản quan kịp thời, biết chưa? Bản quan là huyện lệnh một huyện, sao có thể thờ ơ.”

Xem ra đã lâu rồi ông ta không ra khỏi phủ chia vui với dân chúng, sơ suất, sơ suất quá! Khương Huyện lệnh lại cầm bút lông nhỏ quệt một cái, nhìn bản cáo trạng rồi nói: “Vậy thì tội si nhục người khác cũng là có thật. Bị cáo An Mi, người còn có lời nào muốn nói?”

An Mi vốn không lường trước được con mọt sẽ đùa dai như vậy. Nàng đỏ bừng mặt, lắp bắp: “Không... không có...”

“Thế còn tội chế tạo, buôn bán đồ giả? Tuân Bảo, người kể tiếp đi!” Khương Huyện lệnh tự giác thúc giục.

“Cái này thảo dân cũng không rõ, nhưng sau đây ấy à...” Tuân Bảo vẫn một vẻ dáo dạt hứng thú kể lại: “Khi ấy có bao nhiêu người là tụ tập. Những người trước đó không bị hấp dẫn bởi chuyện xúc xác thì nay cũng xúm lại xem vì thấy có người cởi quần áo, suýt nữa còn đẩy đổ cả lò bánh của thảo dân. Sau khi bị cáo trêu chọc nguyên cáo xong thì giơ tay, nói: “Thưa bà con, xin mọi người đừng cười nhạo, thật ra ta đang đau lòng đây! Trên thế gian này, đâu đâu cũng thấy sự lừa gạt, giả dối, sự thành thật giữa người với người còn hiếm có hơn cả chuyện cởi sạch quần áo như thế này. Nhưng tại hạ tin rằng, nếu ta đối xử với người khác bằng sự chân thành thì mới có thể đi khắp thiên hạ. Hôm nay, tại hạ muốn cho các vị thấy một

thứ...” Nói xong thì mở cái bọc mang theo bên người, không ngờ trong đó có rất nhiều nhân sâm!”

“Nhân sâm đó để làm gì?” Khương Huyện lệnh hỏi.

“Dạ, đây chính là chỗ cao siêu của bị cáo. Hóa ra vị này là người bán viên nhân sâm Dưỡng Vinh!” Tuân Bảo vừa nhắc tới chuyện làm ăn thì hai mắt sáng rực. “Lúc đó hắn lấy ra một tờ giấy viết bài thuốc gia truyền, hỏi mượn cái bếp lò của thảo dân, xong lại tìm nồi nấu làm luôn tại chỗ năm trăm viên nhân sâm Dưỡng Vinh, bán hết ngay lập tức!”

“Ừm, tên tiểu tử này thật biết cách làm ăn.” Khương Huyện lệnh gật gù đầu với nàng, tỏ vẻ uyên thâm, rồi lại hỏi Tuân Bảo: “Giờ nguyên cáo tố cáo hắn ta chế tạo, buôn bán thuốc giả, khi ấy các người có nhận ra không?”

“Đại nhân, thảo dân lại cho rằng viên thuốc đó không thể là thuốc giả được, vì bị cáo đã công bố lúc đó rằng hắn đã mua sạch toàn bộ nhân sâm ở Huỳnh Dương. Chuyện này có ông chủ hiệu thuốc bắc làm chứng ngay lúc đó. Nếu không thì không thể bán hết nhanh như vậy được. Thảo dân còn mua hai viên nữa.”

“Đại nhân!” Nguyên cáo lại kêu lên. “Vấn đề nằm ở chỗ “mua hết sạch nhân sâm”!”

“Là sao?” Khương Huyện lệnh vội hỏi.

“Đại nhân, như nhân chứng nói, người này đã mua hết nhân sâm ở Huỳnh Dương rồi làm năm trăm viên thuốc ngay tại chỗ, bán sạch không còn một viên nào. Nhưng sau đó, thảo dân tìm mấy ông chủ hiệu thuốc bắc hỏi thăm thì biết tổng số nhân sâm ở Huỳnh Dương cũng không nhiều, nếu mua sạch thì cũng chỉ đủ cho năm trăm viên thuốc ngày hôm đó mà thôi! Nhưng hắn còn bán thuốc đến tận ba ngày sau, mỗi ngày bán hơn một nghìn

viên, thử hỏi thứ hấn bán là cái gì?” Thiếu niên vừa nói vừa lấy ra một bọc giấy từ trong ngực, mở ra trình lên cho sai dịch đứng bên cạnh. “Đây là viên nhân sâm Dưỡng Vinh mà thảo dân lấy từ tay người mua thuốc, xin đại nhân xem xét, thảo dân có thể lấy cái đầu trên cổ bảo đảm nó không có một tí ti nhân sâm nào!”

Sư gia ngồi ở bên dưới trình số nhân sâm Dưỡng Vinh lên. Khương Huyện lệnh lấy một viên ngửi ngửi, bình luận đúng trọng tâm: “Mùi rất giống với nhân sâm.”

“Đại nhân, nếu mùi không giống thì còn có người mắc lừa sao?” Sư gia bên cạnh nhắc nhở.

Khương Huyện lệnh trừng mắt nhìn sư gia một cái, đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng ho khe khẽ của người phụ nữ ở đằng sau, phía trong màn. Cả thân hình béo núc của ông ta cứng lại, tay đập cái thước gỗ. “Vụ án này còn nhiều nghi vấn chưa thể giải thích rõ, hôm nay dừng tại đây, ngày mai thẩm tra tiếp.”

An Mi đáng thương còn chưa biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thì bị người ta lôi vào ngục. Nàng chỉ có thể chờ đến mai để tiếp tục thẩm tra. Nàng vốn nhất gan, lần đầu tiên dính đến kiện cáo nên hồn vía đã bay đi đâu mất, đứng ngồi không yên.

Trải qua một đêm trong kinh hoàng, An Mi lại bị đưa lên công đường để thẩm vấn tiếp. Nàng vừa mới quỳ xuống thì đã thấy vị Khương Huyện lệnh hôm qua mặt mũi hầy còn hòa nhã thì nay bỗng nhiên hùng hổ đập mạnh thước gỗ một cái, tức giận hầm hầm quát: “An Mi to gan! Người đã biết tội chưa?”

Nàng giật mình, miệng lắp bắp nói: “Tiểu... tiểu... tiểu nhân...”

“Bản quan hỏi người, chín ngày trước, có phải người lợi dụng lễ mừng thọ bảy mươi tuổi của mẫu thân Thái thú huyện Huỳnh Dương, chạy tới chùa Tỳ Lư lấy lòng mọi người, giả vờ là cầu phúc hóa giải tai ương cho người cha bệnh tật, không những chịu khổ mười roi mà còn khuynh gia bại sản in một trăm quyển *Địa Tàng Kinh* đi bố thí. Kết quả khiến lão phu nhân xúc động rơi nước mắt ngay lúc đó, nhận của người một quyển *Địa Tàng Kinh*, lại bố thí cho người một quan tiền?” Khương Huyện lệnh nổi giận đùng đùng, cầm một quyển *Địa Tàng Kinh*, ra lệnh cho sư gia đưa tới trước mặt An Mi. “Quyển *Địa Tàng Kinh* này là người mua ở hiệu sách An Dương đúng không? Ta đã sai người đi điều tra, gia gốc một cuốn chỉ có mười văn, thế mà ngày đó lão phu nhân vừa cảm động thì gia quyển nữ của quan lại có mặt tại đó đều đua nhau bố thí cho người, bắt đầu từ năm trăm văn đổi lấy một quyển *Địa Tàng Kinh*. Tốt nhỉ, một quan tiền mà người kiếm lời năm mươi quan, đây người bố thí nổi gì, có mà cướp tiền mới đúng! Thảo nào mà có tiền đi mua hết cả nhân sâm ở Huỳnh Dương! Cả thứ thuốc giả này nữa, phu nhân bản quan cũng mua, cho vào nước đun thì ra toàn cặn bã, đích thực là thuốc giả!”

An Mi quỳ dưới công đường, nghe mà mồ hôi chảy đầy đầu, miệng câm như hến. Khương Huyện lệnh ném bản khai xuống, ra sức gõ thước gỗ. “Còn không mau đóng dấu nhận tội!”

Nguyên cáo ở bên cạnh cười đều giả khi thấy người ta gặp họa. An Mi trơ mắt nhìn ngón cái của mình bị quan sai ấn lên mực đóng dấu rồi gi lên bản khai. Nàng cảm thấy vô cùng oan ức, bắt đầu khóc thút thít. Tuy nhiên vụ án vẫn chưa thẩm vấn xong, Khương Huyện lệnh chờ An Mi ấn dấu vân tay xong thì lại đập thước gỗ, nói: “Xét thấy hành tung nghi phạm An Mi đáng nghi, nhiều thủ đoạn nên bản quan nghi ngờ mấy năm gần đây người âm thầm qua lại với bọn buôn lậu muối ở vùng Hà Nam, Huỳnh Dương,

ngươi phải khai đúng sự thật, ba ngày trước ngươi một thân một mình đến gần kênh Đại Hưng làm gì?”

“Không! Tiểu nhân đâu có!” An Mi kinh hãi, vội vàng lắc đầu, lắc tới mức đầu óc cũng vang tiếng ong ong. Nàng có vô dụng đến mấy thì cũng biết buôn lậu muối là tội lớn thế nào. Chỉ mười ngày ngắn ngủi, sao nàng có thể cấu kết với bọn buôn lậu muối được? Hơn nữa, sao Khương Huyện lệnh lại biết được nàng đi qua kênh Đại Hưng... Ồ, nàng đã tới kênh Đại Hưng?

An Mi giật mình, có một sự ám áp trào dâng trong lòng. Mọt đi kênh Đại Hưng chắc chắn là muốn giúp nàng tìm trượng phu. Nàng biết Thần Hòe sẽ không lừa nàng mà, chỉ đáng tiếc là nàng không giỏi giang, không những chẳng làm được gì mà còn quên sạch sành sanh chuyện xảy ra trong mười ngày qua. An Mi cắn răng, quyết tâm dù thế nào cũng không thể nhận cái tội nặng này được. “Đại nhân, trước đây tiểu nhân nghèo tới mức không sống nổi nên không thể không đi bán thuốc giả, nhưng tiểu nhân chưa bao giờ cấu kết với bọn buôn lậu muối, xin đại nhân minh xét!”

“Việc này...” Khương Huyện lệnh liếc sư gia một cái, tạm thời cũng không đưa ra được bằng chứng để ép nàng nhận tội. Hóa ra bọn họ chỉ điều tra ra chuyện ba ngày trước An Mi từng đến kênh Đại Hưng, còn về vấn đề có cấu kết với bọn buôn lậu muối hay không thì đúng là Khương Huyện lệnh muốn đổ tội cho nàng. Biểu hiện của An Mi trên công đường hôm qua hoàn toàn giống một kẻ nhu nhược để mặc người ta bắt nạt. Vừa khéo là gần đây có tin tức triều đình đang truy xét việc buôn lậu muối rất kỹ, Thứ sử Dự Châu còn bí mật đi tuần hơn một tháng. Khương Huyện lệnh chỉ sợ sự việc bại lộ nên mới bị sư gia xúi giục, chỉ bằng đổ tội lên đầu An Mi, sau đó tặng quà cáp cho thứ sử, đồng thời đến Lạc Dương tìm ông anh vợ xin giúp đỡ thì không lo hấn không làm kẻ chết thay cho mình.

Sư gia ngồi bên dưới nhìn sang Khương Huyện lệnh, khẽ vôn vê chòm râu, ánh mắt lướt qua ống thẻ ở bên tay Huyện lệnh, Khương Huyện lệnh liền ngằm hiểu. Ông ta rút ra hai chiếc thẻ màu đen, ném xuống dưới. “Điều dân ngoan cố, lại còn dám gào thét trên công đường, đánh cho ta!”

Hai thẻ màu đen nghĩa là mười trượng, sai dịch lập tức bắt treo hai thanh trượng. An Mi sợ hãi thấy mình bị gậy gộc đè xuống, có người đã kéo quần nàng ra. Mặt nàng trắng bệch không còn chút máu, lập tức túm chặt quần trong, miệng hét lên thất thanh: “Đừng! Đừng mà!”

Khi An Mi đang vùng vẫy, cây trượng đã rơi thật mạnh xuống đùi nàng, đau đến mức hai mắt nàng tối đen, mồ hôi tuôn như mưa. Sau một đòn liền có người quát to bên tai nàng: “Có nhận tội không?”

Nàng chỉ cảm thấy mồ hôi chảy theo thái dương rồi rơi vào mắt, nàng há to miệng, mắt mở trừng trừng, cất tiếng rên khàn khàn: “Tiểu nhân... tiểu nhân không cầu kết...”

“Tiếp tục đánh!”

Trượng đánh xuống lần thứ hai, lần thứ ba, mấy vết máu nhanh chóng thấm ra đồ lót của nàng. Sau mười trượng, nàng đã nằm im trên đất không thể động đậy. Chiếu theo luật lệ một lần thẩm vấn không thể dùng hình quá hai lần, vì vậy coi như nàng đã sống sót qua hôm nay. Khương Huyện lệnh bãi đường qua quýt, An Mi bị sai dịch áp giải vào ngục. Không biết khi đi qua chỗ nào thì chợt có một câu nói vừa hay lọt vào đôi tai đang ù lên của nàng: “Lát nữa, lúc thay áo tù ấy, ta lấy bộ áo ngoài của hấn...”

Cánh tay cứng ngắt của nàng khẽ động đậy, nhánh cây hờ giấu trong tay áo liền khẽ ma sát với da thịt nàng như một sự ám chỉ mơ hồ.

Khi cánh cửa ngục lạch cạch khóa lại, nàng nằm bẹp trên đồng cỏ, ngẩng đầu lên, hỏi cai ngục bằng giọng yếu ớt: “Đại ca, buôn lậu muối sẽ bị xử như thế nào?”

“Còn phải xem ngươi buôn bao nhiêu, một thạch¹ đã đủ tội chết rồi!” Cai ngục “hừ” một tiếng, không có ý tốt. “Nếu đã phán tội thì ít nhất cũng xử lưu đày!”

¹·Đơn vị đo trọng lượng thời xưa.

Hai mắt nàng không còn tiêu cự, ngã xuống đồng cỏ. Nàng chậm rãi kéo nhánh cây hèo trong tay áo ra rồi gỡ xuống mắt đất hai lần. Một con mọt trắng nõn, béo núc rơi ra đất. Nàng hít thở nặng nề, đặt con mọt trên lòng bàn tay rồi nhọc nhằn đưa tới bên miệng. Cố gắng lờ đi cảm giác ngứa ngứa ở lòng bàn tay, nàng bỏ luôn con mọt vào miệng, dùng lưỡi đè lại cảm xúc muốn nôn ra, sau đó nuốt xuống...

Khi tinh thần ngày càng rã rời thì lòng nàng cũng ngày càng sợ hãi. Đối diện với tương lai không thể đoán trước, nàng chỉ có thể dựa vào việc lặp đi lặp lại một câu nói mê man để tìm kiếm sự an ủi: Thần Hòe sẽ không lừa nàng, Thần Hòe sẽ không lừa nàng...

Chương 3: Thanh mai ngày xưa

Lần tiếp theo tỉnh lại khỏi sự mê man, An Mi cảm thấy mình bị một cảm giác mệt mỏi xâm chiếm. Đúng như lời hứa của Thần Hòe, một lần nữa nàng lại vượt qua được cửa ải khó khăn mà nàng không thể giải quyết, nhờ sự giúp đỡ của con mọt. Lúc này, nàng đang ở trong một căn phòng rộng rãi, sáng sủa, trên người đắp một tấm chăn vừa nhẹ vừa ấm áp. Tai ương ở lao ngục lúc trước chỉ như một giấc mơ hư ảo, nhưng tiếp theo nàng phải đối mặt với chuyện gì đây?

An Mi đã hiểu ra rằng khả năng của con mọt yêu ba trăm năm vượt xa những gì nàng tưởng tượng, vì vậy cùng với việc giải quyết vấn đề thì cuộc sống của nàng cũng sẽ bị đảo ngược hoàn toàn, giống như từng bước leo lên một tầng của tòa tháp cao, mỗi lần nó đều có thể sử dụng khả năng vượt trội hơn khả năng của nàng để bước lên bậc cao hơn trước.

Còn khả năng và kiến thức của nàng thì thuộc vào tầng dưới cùng, lực bất tòng tâm.

An Mi chán nản thở dài một hơi, đứng dậy rửa mặt, súc miệng rồi ăn mặc ổn thỏa mới đẩy cửa đi ra ngoài.

“Chào buổi sáng An sư gia!”

Tiếng chào hỏi của đầy tớ ở nha huyện làm chân nàng run run, suýt ngã ngồi trên đất. Nàng còn chưa kịp tiêu hóa cái danh xưng mới toanh thì đám sai dịch trong nha huyện đã xông tới từ đủ các phía, hết sức niềm nở vây lấy nàng, mặt cười hớn hở, giọng nói thân thiết như huynh đệ ruột thịt: “An sư gia, tối nay chúng ta đi đâu chơi thế?”

“Ồ? Ồ...” Tầm mắt của nàng lướt qua những cái đầu đang nhấp nhô, xa xa nhìn thấy góc mái nhà cao vót của nha huyện, cuối cùng cũng rõ mình đang ở nơi nào. Nàng đã vào hậu viện nha huyện

“Sao mặt mũi An sư gia trắng bệch ra thế? Ngài không khỏe chỗ nào à?” Một gã sai dịch hỏi về rất thân thiết.

“À... Tôi qua không đắp chăn cẩn thận nên trúng gió nhẹ...” Nàng đáp ứng.

“Đâu phải do đắp chăn cơ chứ!” Một gã sai dịch khác xoay người đẩy mạnh người bên cạnh một cái, quát lên: “Đều tại ngươi, hôm qua ra sức mà kính sư gia, ngươi xem ngươi đã làm được chuyện hay ho gì đây...”

Gã nọ uất ức cãi lại: “Ai bảo là tại ta? Đạo hạnh của An sư gia cao như vậy, có lần nào mà không khiến chúng ta nằm bò...”

An Mi có người lại ở bên cửa, vẫn cố gắng đối phó, nàng nghe mà chỉ biết cười khổ sở, cuối cùng cũng chào một tiếng rồi chạy về phòng trước khi có người kè vai bá cổ.

Về đến phòng, nàng đặt tay lên ngực rồi thở phào một hơi. Chạy về bên giường lục tung hết lên cũng dễ dàng tìm thấy nhánh cây hòe cùng kha khá ngân lượng, nhưng nàng vẫn chau mày nhăn mặt như trước. Nàng thâm tính toán, cũng biết mấy ngày nay mê man, nàng đã tiêu một số tiền lớn. Số tiền con mọt đầu tiên kiếm được đã hụt mất bảy, tám phần, nàng không những trở thành sư gia nha huyện Huỳnh Dương mà trong mấy ngày liền còn xưng huynh đệ với mấy gã sai dịch từng đánh nàng. Rốt cuộc thì con mọt thứ hai đã làm gì?

Đương lúc hoang mang thì có người gõ cửa phòng nàng, một giọng nói ôn hòa vọng vào từ bên ngoài: “An sư gia, Khương đại nhân cho mời.”

An Mi giật mình, bất đắc dĩ “ừ” một tiếng, sau đó chậm rãi đi ra mở cửa. Nàng hỏi nhỏ: “Khương đại nhân... tìm ta?”

Nàng ngậy người nhìn người đàn ông trẻ tuổi, mặt mũi thanh tú đang đứng ngoài cửa phòng. Hắn gật đầu và cười híp mắt nhìn nàng: “Đúng vậy, Khương đại nhân mời An sư gia cùng ăn bữa sáng.”

An Mi nuốt nước miếng một cách khó khăn, dù bụng đói tới mức nào thì giờ cũng không muốn ăn nữa. Nàng không còn cách nào khác, đành phải đi theo người này, thậm chí còn không biết gọi hắn như thế nào nữa. Con một tranh thủ lúc nàng mê man mà xử lý ổn thỏa tất cả nhưng lại để sót một mình nàng.

Đi hết hành lang bên hông thì tới sân, nàng cởi giày để ở bậc thang ngoài nhà chính, trước khi vào còn quay đầu lại, bất an nhìn người thanh niên trông có vẻ tốt tính kia, rụt rè hỏi: “Người không vào cùng à?”

Người thanh niên cười cười lắc đầu, nhìn kĩ khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi cùng hồi hộp của An Mi, giọng nói ấm áp an ủi nàng: “Ta đứng đợi lệnh ở trong sân, An sư gia nhanh đi vào đi.”

An Mi nghe vậy đành phải lấy can đảm mà xoay người, một mình đi vào trong. Khương Huyền lệnh đang ngồi đợi ở giữa phòng, thấy nàng tới thì chào hỏi rất vui vẻ: “Nào nào, tới đây! An sư gia mau ngồi xuống ăn!”

An Mi chột dạ cúi đầu, thấp thỏm hành lễ xong rồi ngồi xuống theo lệnh của Khương Huyền lệnh. Lập tức có tỳ nữ tới trước bàn ăn hầu hạ ăn uống. Nàng ăn một bát cháo mà chẳng biết nó có vị gì, lòng sợ Khương Huyền lệnh sẽ hỏi những chuyện mà nàng không trả lời được. May mà dường như Khương Huyền lệnh chỉ nhớ tới bào ngư khô ở trên đĩa nên bữa

ăn cũng kết thúc trong im lặng. Sau đó ông ta mới ngẩng lên, nói với nàng: “An sư gia, người theo ta vào phòng trong.”

“Vâng.” Nàng không thể từ chối, chỉ có thể đáp khẽ.

Khương Huyện lệnh liền dẫn nàng vào phòng trong hậu đường nha huyện. Nàng đi đằng sau hắn, dò xét chung quanh, thấy trong phòng không có giường, còn trên bàn thì xếp một đống sách, nàng đoán đây là một gian thư phòng xa hoa. Khương Huyện lệnh bảo nàng ngồi lên sạp rồi xoay người tìm ở cái tủ tường hồi lâu mới tìm ra một cái hộp gấm, đưa đến trước mặt An Mi.

“An sư gia, người xem cái này đi.” Về mặt Khương Huyện lệnh có chút khoe khoang rất đáng nghi, hắn mở nắp hộp, đặc ý khi nghe thấy tiếng An Mi hít thở mạnh.

Trong hộp gấm là mười hạt trân châu màu trắng tròn trịa, óng ánh. Mỗi hạt to bằng ngón tay cái, được xếp ngay ngắn trên vải nhung. Từ trước đến nay, An Mi chưa từng nhìn thấy thứ đồ quý đẹp đẽ đến thế này, lúc này nàng nhìn chăm chăm đến mức khó rời mắt.

“Đây là trân châu Bắc Hải dâng lên, nếu không phải bản quan có một người thân chức tước cao quý thì làm gì có được chúng.” Khương Huyện lệnh lẩm bẩm nói. “Xem ra người cũng đã biết anh vợ ta là ai...”

An Mi nào biết anh vợ Khương Huyện lệnh là ai, nhưng may là ông ta không hề để ý đến vẻ mặt của nàng mà chỉ kể một mạch: “Anh vợ bản quan chính là Hồng lư khanh¹ Quý Tử Ngang tiếng tăm lẫy lừng trong triều. Chẳng phải có câu: “Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuấn tú, kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính.” hay sao! Hai người họ là những tên tuổi nổi trội nhất ở Lạc Dương mấy năm gần đây vì dù là diện

mạo, tài hoa hay dòng dõi đều là xuất sắc đệ nhất. Những hạt trân châu được công nạp lên mà ta cho người xem chính là để đưa tặng vị còn lại trong câu nói trên: Thứ sử Dự Châu Phù Trường Khanh.”

¹·*Hồng lư khanh, một chức quan lo liệu nghi thức cho các buổi tiệc cùng các lễ tế, lễ bái.*

An Mi không rõ vì sao Khương Huyện lệnh lại nói chuyện đó với nàng, nhưng sau đó, Khương Huyện lệnh đã nhanh chóng nói ra mục đích của hắn: “Người tên là Phù Trường Khanh này lòng dạ khó đoán, nhiều mưu mô, ỷ vào tài năng mà tự phụ, rất khó thân. Lần vừa rồi hắn đi tuần bí mật, thủ hạ của ta ở Huỳnh Dương phát hiện thấy hành tung của hắn. Ôi chao, tên Phù Trường Khanh này khi thực thi luật pháp không nể mặt ai bao giờ, mấy năm nay bản quan vẫn chẳng thể kết thân với hắn nên bây giờ vô cùng lo lắng. Tuy nhiên, Phù Trường Khanh làm quan tuy nghiêm khắc nhưng trong cuộc sống hắn lại là kẻ thích tiêu xài hoang phí. Lần này có thứ quà biểu hiem thấy như thế, ta không tin hắn sẽ không dao động. Nhưng bản quan còn cần một người thích hợp, tính tình cẩn thận để đi lo chuyện này. An sư gia, bản quan rất coi trọng người...”

An Mi nghe tới đây, ngạc nhiên tới mức đầu lưỡi cũng tê liệt. “Đại... đại... đại nhân, tiểu... tiểu... tiểu nhân...”

“Người yên tâm, ta sẽ phái Lư sư gia đi cùng người. Hắn sẽ giúp đỡ người trong suốt quãng đường tới Lạc Dương, cộng thêm chuyện người có thể thể hiện tư thái ngày đó thì không sợ Phù Thứ sử không nở nụ cười.” Khương Huyện lệnh nhớ lại vẻ nịnh hót của An Mi sau khi đi ra khỏi ngục, vẫn khiến hắn không kiềm chế được mà tấm tắc khen. Đó là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ hắn hiểu được rằng, thì ra nịnh hót cũng là một loại nghệ thuật. Loại nghệ thuật này có thể lẳng lẳng làm mưa thuận gió hòa, có thể gãi đúng chỗ ngứa, đánh thẳng vào điểm mấu chốt, có thể làm người ta cảm

động sâu sắc, cũng có thể thức tỉnh con người... Còn bản thân hẳn thì từ lúc đầu nghiêm túc lắng nghe đến lúc sau bị tấy não hoàn toàn, thật diệu kỳ, cả thể xác và tinh thần đều nhẹ nhõm như lá rụng về cội, quả thực là cảm giác say lòng người nhất thiên hạ.

“An sư gia, bản quan tin rằng người có thể lo chuyện này một cách êm thấm!” Khương Huyện lệnh vô cùng nghiêm túc vỗ vỗ vai An Mi, sau đó quay người nói ra phía ngoài: “Bảo Lư sư gia vào.”

“Lư Đào Thăng bái kiến đại nhân.” Cùng với giọng nói âm áp là Lư sư gia kính cẩn bước vào thính an. An Mi ở bên mừng thầm, vì cuối cùng cũng biết tên cùng chức vụ của người này, thì ra hẳn họ Lư, cũng là sư gia ở nha huyện như nàng.

Lư sư gia không hề nhìn An Mi, chỉ chăm chú nghe Khương Huyện lệnh sai bảo. Sau khi đồng ý sẽ tận tụy với công việc giúp đỡ An sư gia thì mới lui xuống cùng với An Mi đang cầm cái hộp gấm. Cả hai đều trầm mặc không nói một lời, đến tận khi đi hết hành lang, hẳn mới bắt đầu nói chuyện. Lúc hai người đang khách sáo trao đổi về hành lý mỗi người cần chuẩn bị thì đột nhiên bị một nhóm sai dịch xông đến vây quanh người.

“An sư gia, nghe nói ngày mai ngài sẽ đi Lạc Dương? Buổi tối, các huynh đệ nhất định phải làm một bữa tiệc tiễn ngài!” Mọi người đều nhao nhao nói. “Ngài không được từ chối đâu đấy, nếu ngài lẳng lặng đi mất thì quả là không đủ tấm lòng!”

An Mi bị dồn ở giữa, sợ đến rụt người lại, suốt hồi lâu cũng không nói được gì. Lư Đào Thăng ở bên nhẹ nhàng xử lý thay nàng: “Mấy người các người, tiễn biệt là phụ còn tống tiễn mới là chính đúng không?”

“Lời này của Lư sư gia keo kiệt quá, chỉ sợ nếu đi thì ngài cũng kiếm được không ít từ An sư gia ấy.” Mọi người đều cười châm chọc. “Tối nay Lư sư gia cũng đến cùng đi. Chúng ta tới quán nào uống rượu mới được đây? Quán rượu Gió Xuân phía đông quận được không?”

Tất cả đều nhao nhao nói: “Được chứ!” Vẻ mặt Lư Đào Thăng lại hơi thay đổi, khách sáo từ chối rồi quay người đi mất. An Mi hoài nghi nhìn theo bóng dáng hắt, trong lòng có một sự khó chịu rất khó hiểu, nhưng vì bị mọi người vây quanh không thể thoát ra nên đành mặc kệ.

Nàng về phòng chuẩn bị hành lý. Đến tối, quả nhiên có mấy gã sai dịch đến gọi cửa, nàng không thể khước từ nên đành mang theo một quan tiền rồi đi với bọn họ tới quán rượu Gió Xuân phía đông huyện. Đó là một quán bán rượu nhỏ, món đầu dê kho của quán nổi tiếng gần xa, ngày ngày còn quán bay cao, khách khứa tấp nập ra vào, ríu rít tiếng ca oanh yến, mùi rượu nồng nàn. Cô gái người Hồ trong quán tươi cười, nụ cười tươi tắn như gió xuân.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Mười bảy, mười tám sai dịch nha huyện đặt một gian phòng, mời An Mi ngồi xuống đầu tiên. Các món ngon cùng rượu thơm được đưa lên rất nhanh. Tất cả mọi người cùng nhau kính nàng một chén: “Hôm nay các huynh đệ tiễn An sư gia lên đường, mời An sư gia uống cạn chén này.”

An Mi vội vàng nâng chén và nói dăm ba câu nên nói trong trường hợp này, sau đó ngẩng đầu dốc rượu nhỏ vào miệng. Vị chua chát khiến nàng ho liên hồi, may mà mọi người đều bận ăn uống nên cũng chỉ cười cười, không ai để ý rằng nàng khác với ngày hôm trước.

Ngoài lúc một nhập vào người, An Mi nhớ rằng mình chưa từng uống rượu nên không biết tử lượng của mình cao thấp ra sao, nhưng giờ có

người mời nên đành ngoan ngoãn uống một chén, không ai mời thì cố gắng ăn. Nàng vừa dờ đầu dề vừa lắng nghe các huynh đệ uống rượu, thật ra trong lòng cảm thấy khá vui vẻ. Cuộc sống ở nhà họ Từ ngày trước nghèo khổ, một năm rất ít khi được ăn đồ ăn ngon, mẹ chồng lại không cho phép nàng ngồi ăn cùng. Nếu không phải có lần gặp gỡ thân kỳ đó thì có năm mơ nàng cũng không tưởng tượng ra một cảnh như thế này. Nàng cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi không kiềm chế được mà lén cười một cái. Lúc này chợt nghe một gã sai dịch kêu lên: “Đàn bà tiếp rượu đâu? Không mau ra đây! Cần thận đại gia phá tiệm của người bây giờ!”

An Mi đặt đĩa xuống, chau mày nói nhỏ: “Thôi, mọi người cùng ăn uống là được rồi, cần gì... tiếp rượu...”

“Sao thế được! Các huynh đệ đi uống rượu mà không có lấy một ả tiếp rượu thì chán chết!”

“Đúng vậy, đúng vậy! An sư gia, gái Hồ ở quán rượu Gió Xuân này lẳng lơ lắm, huynh gặp là biết ngay.”

“Đúng đó An sư gia, huynh đã biết mùi gái Hồ chưa? Quả thực rất đã!”

Ngón tay nàng run lên, lập tức khó chịu ra mặt, tuy nhiên mọi người không nhận ra sự gượng gạo của nàng vì ánh mắt họ đều bị hấp dẫn bởi cô gái người Hồ xuất hiện ở cửa phòng. Người con gái đó ăn mặc diêm dúa, tóc màu nâu đỏ cùng làn da trắng như sữa, đôi con ngươi xanh biếc... An Mi ngẩn người nhìn khuôn mặt nàng, lòng thất lại... Khang... Khang Cổ Nhĩ?

“Tiểu nữ Bích Châu ra mắt các vị khách quý.” Trên mặt cô gái người Hồ là nụ cười quen thuộc, nàng tự ý ôm đàn tỳ bà vào hành lễ với mọi người rồi thong dong đi đến giữa phòng.

Sau khi thay nhau khen ngợi xong, có kẻ nhiều chuyện đùa giỡn: “Mau ngồi bên cạnh An sư gia ấy, hôm nay bọn ta làm bữa tiễn biệt huynh ấy. Ôi chao, các huynh đệ nhìn An sư gia kìa, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm!”

An Mi đỏ bừng mặt, vội vã nhìn đi chỗ khác, lòng lo lắng, nàng bần khoản cầm chén rượu lên. Sau khi cô gái Hồ tên Bích Châu ngồi xuống bên cạnh thì nàng lại lén liếc trộm. Nàng tin rằng mình quen cô gái này, nàng ấy tên là Khang Cổ Nhĩ, bảy năm trước đã cùng nàng vượt nghìn dặm xa xôi từ chợ đàn bà ở Quy Từ tới Trung Nguyên.

Nhưng Khang Cổ Nhĩ có nhận ra nàng không?

Nàng khẽ thở dài, nước mắt trào lên nơi khóe mắt. Nàng nhớ lại những ngày tháng bên Khang Cổ Nhĩ, bọn họ vượt qua dãy Thông Lĩnh cùng đội lạc đà, lặn lội đi qua sa mạc, cả đường đói rét, khổ cực, cùng chịu roi da tàn nhẫn, còn cả đồng lửa be bé trong đêm lạnh giá... Khang Cổ Nhĩ thích chải tóc cho nàng bằng một chiếc lược gỗ liễu đỏ, còn nàng thích hát một bài hát thiếu nhi của Đột Quyết...

Lúc này tiếng đàn tỳ bà của Bích Châu vang lên tình tang, nàng mấp máy đôi môi đỏ, hát bằng tiếng Đột Quyết: “Đêm đó trăng sáng mờ ảo, dây nho lại đâm ra chồi non. Oát Ca Đại ngọc ghéch đi qua ngọn núi nhỏ, tìm Áo Vân Tháp Na của chàng. Trên con đường nhỏ trắng bạc trên triền núi xanh xanh, từng có hai người trẻ tuổi, sau này bọn họ đều sẽ già đi, liệu rằng có mãi sống vai như thế...”

An Mi ngồi thẳng lưng, không dám nhìn người bên cạnh. Đó chính là Khang Cổ Nhĩ mà nàng biết đang hát. Khang Cổ Nhĩ hát một bài dân ca của Đột Quyết mà chỉ họ mới hiểu được, nhưng An Mi không dám nhìn thẳng vào Bích Châu vì bây giờ nàng đang giả trang nam, dù có thể cảm nhận

được Khang Cổ Nhĩ đang thăm dò mình nhưng nàng không có can đảm để nhận quen biết.

Bình thường, một cô gái người Hồ mười bảy tuổi nếu có mái tóc đen, ăn mặc giống thiếu niên người Hán thì rất khó bị phát hiện, thêm ngũ quan rõ ràng cùng dáng người cao gầy càng dễ dàng khiến người tin. An Mi chính là như thế, nhất là nàng còn quấn một cái khăn trên đầu, khăn rộng vừa khéo che được đôi lông mày đẹp đẽ nhất trong ngũ quan của nàng, làm nàng bớt xinh đẹp và tăng thêm vẻ chất phác. Vì vậy mà Khang Cổ Nhĩ không thể chắc chắn được ngay, cộng thêm chuyện thân phận hai người khác xa nhau, nếu nhận nhau ngay trước mặt những người đang nhìn chòng chọc này thì chắc chắn sẽ gặp phiền phức.

Hốc mắt An Mi đỏ lên. Bích Châu ngồi bên nhìn thấy thì tức khắc đặt đàn xuống, hỏi: “Quý khách, ngài say rượu chăng?”

“Hả? Không, không!” An Mi hấp tấp xoa mắt, lắc đầu phủ nhận.

Sai dịch ở bên nhìn thấy liền nói: “Cô nương thật không biết hầu hạ gì, còn không mau uống thay An sư gia một chén! Mau lên, mau lên...”

An Mi xấu hổ tới mức xua tay, nhưng Bích Châu chỉ cười nhẹ rồi coi là thật, nàng cầm lấy chén rượu trong tay An Mi, tự rót một chén rồi uống sạch. Sau khi đặt chén xuống, tóc Bích Châu khẽ bay bay, má hồng, đôi mắt nhuốm hơi men liếc ngang. Khi ấy mọi người càng vui hơn, có gã còn tranh thủ cơ hội trợ mặt nói: “Bích Châu cô nương, cô nương thấy đấy, phòng này nóng bức như vậy, chi bằng cởi áo ngoài tiếp rượu đi...”

“Ha ha ha! Đúng đấy...”

An Mi cảm thấy những tiếng cười trêu chọc của đám người rất chói tai. Nàng siết chặt chén rượu, lần đầu tiên sự nhút nhát, rụt rè không thể dần

được nổi tức giận. Có lẽ là do ánh mắt của Khang Cổ Nhĩ quá bất lực, cũng có thể là do rượu nho quá mạnh, lúc một tên sai dịch túm lấy ống tay áo của Bích Châu và lôi đi kéo lại thì nàng liền đập cái chén xuống bàn, mượn chút hơi men mà quát lên giận dữ: “Uống thì uống thôi, lôi lôi kéo kéo cái gì!”

Cả đám người giật mình, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy một kẻ luôn cười ha ha như An Mi lại tức giận đến thế. Một lúc lâu sau mới có người phản ứng lại được, nhanh nhẩu lên tiếng xoa dịu: “Áy, các huynh đệ cũng chỉ vì say rượu nên hồ đồ. Đúng thật là... cứ uống rượu, ăn thịt thôi không được à, còn làm loạn gì nữa! Hôm nay chúng ta tiễn An sư gia nên không thể làm huynh ấy mất vui được. Nào nào, An sư gia, tiểu đệ kính huynh một chén...”

Bích Châu bị đuổi đi ngay lúc đó. Ở trong phòng, tiếng cụng chén lại vang lên không ngừng. An Mi uống hết chén này đến chén khác, một bụng tức cũng dần dần biến mất. Sau đó nàng có chút sợ hãi, vì vậy càng uống nhiều hơn. Mười tên sai dịch cũng nhanh chóng say đến mức đi đứng lảo đảo. Còn nàng thì ngoài trướng bụng và mặt nóng bừng lên thì tinh thần vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Lúc này An Mi vẫn chưa nhận ra mình có khả năng uống rượu nghìn chén không say. Nàng chợt nghĩ ra ý muốn dò hỏi xem những chuyện đã xảy ra trong lúc nàng mê man, bèn cầm một chén rượu, túm lấy người bên cạnh, hỏi: “Người anh em cho ta hỏi chút, ngày đó ta ra khỏi ngục bằng cách nào thế?”

“Hờ hờ?” Gã sai dịch kia đã uống kha khá, hai mắt trừng to, líu cả lưỡi. “Hôm đó... chẳng phải hôm đó là do sư gia cao tay còn gì, nịnh lão Khương-không-biết-xấu-hổ kia đến mức lão ta cực kỳ nghe lời. Huynh đệ này, ta bảo huynh, xưa nay Huyện lệnh chúng ta ăn cả bên nguyên cáo lẫn

bị cáo, đúng là chẳng ra gì cả... Ngày ấy lão đã nhận đút lót từ nguyên cáo nên có ý dồn huynh vào chỗ chết, ấy vậy mà huynh vẫn cao minh hơn, hiểu cái lý đen ăn đen, hì hì hì...”

“Đen ăn đen? Đen ăn đen¹ nghĩa là gì?” An Mi nghe mà chả hiểu gì cả.

¹·Đen ăn đen: dùng những biện pháp phi pháp để giải quyết những vấn đề phi pháp.

“Bọn ta cũng đâu có rõ, tóm lại là sau khi sư gia về quán trọ một chuyến thì đã biếu lão Khương-không-biết-xấu-hổ kia rất nhiều tiền, ôi chao... nhiều đến khủng khiếp! Sau đó lão Khương-không-biết-xấu-hổ cực kỳ yêu mến huynh, không những xóa bỏ tội danh cho huynh mà còn mời huynh làm sư gia nha huyện nữa.” Gã sai dịch ợ một cái, xong lại tiếp tục lái nhai: “Lúc đầu bọn ta cũng không cam lòng đâu, vì An sư gia, huynh có chút không đúng, huynh bỏ tiền để thoát tội thì không nói làm gì, nhưng huynh còn đẩy hình danh sư gia của bọn ta vào ngục chịu tội thay nữa. May mà sau đó, bọn ta đều biết huynh vẫn tốt hơn, hì hì, huynh không giống với mấy gã sư gia keo kiệt kia. Hừ! Kiếm được lợi lộc chẳng bao giờ chia cho bọn ta... Lần này, số bạc huynh kiếm được từ chỗ hình danh sư gia đều lấy ra mời bọn ta uống rượu, hê hê...”

“Đúng, đúng! Gã hình danh sư gia - Vương sư gia kia vốn là loại người chuyên chèn ép dân nghèo, lần này bị huynh chinh phải đưa ra đủ hai mươi quan tiền mới được thả, ha ha ha! Cái mụn com trên mũi hắn cũng tức tới mức lệch đi...” Có người bên cạnh xen vào.

“Còn không phải à, lão Vương sư gia ngày thường làm quá nhiều chuyện thất đức, lần này tới lượt lão ta gặp chuyện, nhìn mà thoải mái quá đi mất...”

An Mi chau mày. Nàng nhớ đến vị sư gia mà mình đã gặp trên công đường, đúng là ở trên mũi hấn có một cái mụn com, biết ngay đây lại là sự trả thù của con mọt. Nàng cười bất đắc dĩ, lẳng lặng nghe mọi người hò hét không ngừng. Do đám sai dịch thường xuyên tới kính nên nàng đã nhận ra bọn họ đến tám, chín phần mười. Sau này cũng xung hô huynh đệ với đám người mau miệng, thẳng thắn này chắc cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Đánh chén ở quán rượu Gió Xuân đến tận giờ Hợi giới nghiêm thì mọi người mới vui vẻ ra về. Lúc này mặt trăng đã lên cao, An Mi trả tiền rượu xong liền nhờ ánh trăng mờ nhạt để đỡ các huynh đệ đã say bí tỉ lên xe ngựa. Khi người đánh xe giục ngựa đi thì nàng mới quay người lại, định về quán rượu để tìm Khang Cổ Nhĩ, nhưng không ngờ lại nhìn thấy bóng dáng Lư sư gia thoáng qua ở đầu ngõ không xa đằng kia.

An Mi nhú mày, nàng do dự một lát, cuối cùng vẫn lặng lẽ đi theo Lư sư gia. Ngõ hẻm đó dẫn đến một ngõ cụt, bình thường ít người lui tới, nay lại có hai người đang chuyện trò khe khẽ. Lúc An Mi trốn ở đầu ngõ nhìn trộm thì vừa khéo nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Lư sư gia. Người đứng đối diện với hấn hiện ra nửa người dưới ánh trăng, chiếc váy màu đỏ lựu với hai tay áo rộng rủ xuống trông rất quen, chính là váy mà Bích Châu - cô gái người Hồ mặc.

An Mi cực kỳ ngạc nhiên, không thể ngờ rằng Lư sư gia và Khang Cổ Nhĩ lại có một mối quan hệ bí mật như thế này. Thấy Khang Cổ Nhĩ níu Lư sư gia nói một hồi, sau đó bước tới gần, sà vào lòng hấn. Lúc nàng áp mặt trên bờ vai hấn nỉ non thì đôi mắt xanh biếc trùng hợp nhìn thẳng vào cặp mắt đang nhìn trộm của An Mi.

Hai người đang ôm nhau tức khắc rời ra, Lư Đào Thăng quay người lại, phát hiện ra An Mi thì chỉ nhìn nàng chăm chăm không lên tiếng. Lúc này An Mi cảm thấy rất xấu hổ, cứ nhìn họ mà không nói rõ ra được. May mà Bích Châu nở nụ cười rất thoải mái, kéo tay Lư Đào Thăng và nói tạm biệt với hắn, khi đi ra khỏi ngõ còn hành lễ với An Mi một lần rồi mới trong dong đi mất.

“Ta... ta tình cờ nhìn thấy... Xin... xin lỗi...” An Mi cúi đầu, ngập ngừng nói, nhìn chân Lư Đào Thăng đi thẳng một đường tới trước mặt mình, chỉ mong mặt đất có cái hố để mà chui xuống.

“Không sao, huynh không nói ra là được.” Một lúc lâu sau, Lư Đào Thăng thở dài một hơi, cùng An Mi sóng vai đi về phía nha huyện. “Ta quen Bích Châu từ rất lâu rồi, ngoài những cuộc xã giao bề ngoài thì ta vẫn luôn âm thầm đến.”

An Mi cúi đầu, mặt hơi đỏ lên. Lư Đào Thăng nhìn vẻ lo lắng của nàng thì khẽ cười. “Nói thật thì ngày trước tại hạ luôn tò mò về An sư gia - suy cho cùng thì phải dùng thủ đoạn như thế nào mới có thể mở hết các cửa trong nha huyện chỉ trong mười ngày ngắn ngủi? Tại hạ đứng ngoài nhìn vẫn luôn cảm thấy huynh khôn khéo, thiếu trung thực, nhưng hôm nay mới biết là không phải. Lư mỗ đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, xin An sư gia lượng thứ!”

An Mi nghe mà chẳng hiểu gì, không khỏi ngẩng đầu nhìn Lư Đào Thăng với vẻ ngạc nhiên. Nàng thấy hắn ta lấy ra một cái túi nhỏ từ trong vạt áo, đặt vào tay nàng. “Ta đã nghe Bích Châu kể lại chuyện hôm nay huynh giải vây cho nàng rồi, cảm ơn huynh! Đây là đồ nàng bảo ta tặng huynh, nói là đồ chơi ngày còn nhỏ, là thứ sạch sẽ, mong huynh đừng chê.”

An Mi mở túi ra, một chiếc lược bằng gỗ liễu đỏ rơi vào lòng bàn tay nàng.

Đồ vật cũ từ mấy năm trước bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mắt, tựa như tiếng ca xa xôi quanh quẩn ở sa mạc nhiều năm về trước: “Đêm đó trăng sáng mờ ảo, dây nho lại đâm ra chồi non. Oát Ca Đại ngọc ghéch đi qua ngọn núi nhỏ, tìm Áo Vân Tháp Na của chàng. Trên con đường nhỏ trắng bạc trên triền núi xanh xanh, từng có hai người trẻ tuổi, sau này bọn họ đều sẽ già đi, liệu rằng có mãi sống vai như thế...”

Đôi mắt nàng nóng lên, từng đợt chua xót xông lên mũi... Khang Cổ Nhĩ của nàng!

“Cảm ơn...” An Mi sụt sịt, cố kiềm chế để không khóc rồi cười, hỏi: “Lư sư gia có để ý chuyện Bích Châu tặng ta chiếc lược không?”

Như vừa nghe thấy một chuyện rất hài hước, Lư Đào Thăng vừa cười vừa chế nhạo: “Tiểu tử thôi, mới bao tuổi chứ? Còn chưa lớn đâu.”

Mười bốn, mười lăm tuổi có thể thông minh làm được sư gia, nhưng khôn sớm để thành tình thánh thì có chút buồn cười.

An Mi lại đỏ mặt, cầm lược ngoan ngoãn đi theo Lư Đào Thăng về nha huyện, thấy nha dịch tuần tra ban đêm thì chào hỏi một tiếng từ phía xa. Sau cùng nàng nhớ ra một chuyện, liền cẩn thận hỏi Lư Đào Thăng: “Lư sư gia, huynh và Bích Châu có dự tính gì cho tương lai?”

“Ta và nàng ấy?” Lư Đào Thăng thở dài khe khẽ, giọng buồn buồn. “Ta và nàng ấy không thể được, nhà ta sẽ không cho phép cưới người Hồ làm vợ. Trước mắt cứ được ngày nào hay ngày nấy đã, có lẽ đến một ngày ta có thể giấu người nhà mà lén lút cùng nàng sinh một đứa bé...”

Bàn tay cầm chiếc lược bắt chợt siết chặt lại, răng lược đâm vào da thịt khiến nàng đau đớn. Nàng không nhịn được mà cúi đầu hỏi bằng giọng đầy chua xót: “Nhu thế có ổn không...”

“Không thì còn có thể làm gì nữa, dù ta yêu nàng ấy đến mức nào thì đối với người ngoài, con gái người Hồ còn chẳng bằng nô tì nhà mình...”
Lư Đào Thăng cúi đầu nói. “An sư gia, xin huynh giữ bí mật này.”

“Được.” Nàng đồng ý, không hề vui vẻ.

Nàng có thể hiểu được nỗi khổ của Lư sư gia và cả nỗi lòng của Khang Cổ Nhĩ - Khang Cổ Nhĩ sẽ không nói cho bất kỳ ai biết An Mi là người Hồ, kể cả với Lư sư gia. Cũng như sự bảo vệ cẩn thận cây lược gỗ ngày đó, nàng ấy đang bảo vệ nàng. Chắc chắn Khang Cổ Nhĩ cho rằng An Mi nàng đang sống những ngày tháng tốt đẹp cho nên không để cuộc sống của nàng ấy ảnh hưởng đến nàng. Nhưng An Mi chẳng qua... chẳng qua là...

An Mi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lư Đào Thăng, lòng quặn lại. Vốn dĩ nàng đi một con đường giống với Khang Cổ Nhĩ nhưng ông chủ quán rượu đã bán nàng đi lúc nàng mười hai tuổi, làm nàng thoát khỏi cái mệnh bán rẻ tiếng cười. Nhưng khi nàng nghĩ đến Từ Trân - trượng phu của mình, người đàn ông thật thà, chất phác xưa nay không bao giờ quan tâm tới nàng kia, hẳn không hề yêu nàng.

Phải chăng khi các nàng rời xa quê hương đến Trung Nguyên thì số mệnh đã định là dù có lựa chọn con đường nào thì hạnh phúc cũng sẽ không bao giờ tới?

Chương 4: Kể tài hoa tuần tú ở Lạc Dương

Phù Công - Thứ sử Lương Châu cùng phu nhân được người hầu đỡ, hai người bước ra khỏi xe la kéo chật chội. Phù Công đã lớn tuổi, lúc này đang cố gắng duỗi thẳng thắt lưng đau nhức, ngẩng đầu đứng giữa đám người ồn ào nhộn nhịp. Ông ta ngẩng đầu nhìn nhà lầu rộng rãi, nguy nga ở thành Lạc Dương, khẽ thở dài một hơi.

Phong cảnh không hề thay đổi so với mười mấy năm trước... Đôi mắt Phù Công cay cay vì xúc động, vừa cúi đầu liếc nhìn thấy mấy người con đang đứng ở cổng thành để đón mình, vẻ mặt ông ta liền trở nên rất tệ. Còn Phù phu nhân thì hết sức vui mừng, đi đến trước ba người con trai đang vái chào, đỡ từng đứa đứng dậy. cuối cùng, bà mới đứng trước mặt người con trai cả mà mình yêu thương nhất rồi khóc thôn thức.

“Trường Khanh, Trường Khanh...” Phù phu nhân vuốt ve khuôn mặt con, nhìn hẩn thật kĩ, thấy hẩn đang khoác áo choàng lông khổng tước, bộ quần áo dài gọn gàng màu lam nhạt như nước hồ chảy từ cổ áo xuống tận mũi giày. Hẩn chỉ thắt một dây lưng đính bạch ngọc Dương Chi khắc hoa sen, vô hình trung thể hiện vẻ phú quý bức người.

Phù phu nhân hài lòng, kiêu ngạo khen không dứt lời, còn Phù Công đi đằng sau lại trung ra vẻ mặt khinh thường, nghiêm nghị nhìn lướt qua sự xa xỉ ngấm ngấm của đứa con trai cả, liếc qua chiếc áo khoác gấm hoa chỉ vàng phô trương trắng trợn trên vai đứa con thứ hai, và cái khóa lục lạc lấp la lấp lánh trước cổ đứa con trai út, còn cả mấy chục tùy tùng cưỡi ngựa đằng sau chúng nó, không ai là không mặc áo gấm, giày bạc, dây cương hàm thiếc vàng kim. Ông tự nhìn lại mình rồi quay sang nhìn chiếc xe la

kéo vừa cũ vừa nhỏ, còn cả chiếc áo da dê đã sờn của Cao quản gia, tức thì trong bụng cực kỳ tức giận.

Phù Trường Khanh nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của phụ thân thì biết trong lòng ông chắc là đang tức, hấn bèn cười cười rồi tự tin bước lên trước, cúi người vái ông một cái. “Từ Lương Châu tới Lạc Dương, phụ thân đã vất vả một đường, nếu không có gì dạy bảo thì xin người về phủ trước đã.”

“Hừ!” Phù Công “hừ” một tiếng, chẳng thèm nhìn con trai lấy một lần mà túm lấy phu nhân, xoay người lên xe la kéo, đóng rèm cửa sổ “xoạch” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Phù Trường Khanh cười hờ hững, bảo các em trai cũng lên ngựa, còn mình thì quay người lại, vừa giơ một ngón tay thì mấy chục tùy tùng cưỡi ngựa bèn chậm chậm bước, đi theo xe la của Phù Công về Phủ phủ ở trong thành.

“An sư gia, sau khi vào thành thì có muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi trước không?” Lư Đào Thăng đang ngồi trên lưng ngựa, quan tâm hỏi.

An Mi mang vẻ mặt như sắp khóc tới nơi: “Không, không cần... Vẫn nên nhanh chóng làm cho xong chuyện Khương đại nhân giao trước đã.”

Cưỡi ngựa hơn một trăm chín mươi dặm từ Huỳnh Dương tới Lạc Dương vừa tròn một ngày, nhưng An Mi và Lư Đào Thăng cưỡi ngựa mất hai ngày, chuyên đi có thể nói là thông thả nhưng vẫn khiến thân thể nàng mệt rã rời. Hồi còn bé tí, nàng cũng từng bị người ta ôm cưỡi ngựa ngày qua ngày, nhưng cách bao nhiêu năm như thế, nàng đã quên hết các kỹ thuật cưỡi ngựa. Do sợ người ta thấy sơ hở nên nàng cố sức cưỡi, kết quả là mỗi lần xuống ngựa, hai chân chẳng bước nổi nữa.

Đích đã đến ngay trước mắt nên An Mi cùng Lư Đào Thăng xóc lại tinh thần, đi theo dòng người đông đúc vào thành Lạc Dương nguy nga. Thời khắc này, An Mi không còn vẻ mặt sợ sệt, xám xịt như trước nữa, nàng ngồi trên lưng ngựa, khi nhìn thấy những cửa tiệm san sát nối liền nhau đến nơi xa tít tắp thì trong lòng dần xuất hiện một cảm giác băng khuâng, bối rối, một cảm giác hoàn toàn xa lạ đối với nàng. Giây phút này, nàng không cần lo bữa cơm tiếp theo sẽ ăn ở đâu, không cần lo tối dừng chân ở nơi nào, nhưng sự lo lắng lại không hề vơi đi so với lúc trước.

“Vị Phù Thứ sử kia là con trai trưởng của nhà họ Phù ở Thanh Tề. Vào năm giặc Hồ gây loạn, đại tộc nhà Hán đua nhau bỏ về phương Nam, chỉ còn một số ít sĩ tộc ở lại giữ Trung Nguyên. Họ xây thành lũy tại phương Bắc, tập kết quân đội, cùng nhau chống lại người Hồ. Nhà họ Phù ở Thanh Tề là một trong số đó.” Lư Đào Thăng đi ngang với An Mi, tán gẫu cùng nàng câu được câu chăng. “Hai mươi năm trước, họ Thiệu có thể lập nên Đại Ngụy thì công sức nhà họ Phù Thanh Tề không thể không nhắc tới. Do đó, tộc trưởng họ Phù được phong làm quận công, con cái đời sau kế thừa tước vị. Tuy nhiên, điều đáng quý nhất là, sau khi thiên hạ thái bình, Quận công thân làm đại tư mã đã để lại năm mươi nghìn bộ hạ của mình sát nhập vào quân đội quốc gia. Ngoài ra, ba năm sau khi ông mất, người kế thừa tước vị chính là Phù Công đang trong độ tuổi trẻ trung, phong độ lại không nhận chức tả quang lộc đại phu¹ mà kiên quyết đến Lương Châu làm thứ sử, được phong làm sứ tri tiết², đô đốc quân sự hai châu Lương - Sóc, sau được phong thêm chức phiêu kỵ đại tướng quân, đãi ngộ như tam ti³, lãnh binh chống lại người Hồ ở biên giới mười mấy năm...”

¹·*Tên chức quan tương tự như cố vấn.*

²·*Tên chức quan, như khâm sai, đại diện cho hoàng đế chỉ huy quân đội địa phương.*

³*Tên gọi chung chỉ ba chức quan tôn quý nhất trong triều đình phong kiến, bao gồm thừa tướng (hoặc đại tư đồ), thái úy (hoặc đại tư mã) và ngự sử đại phu (hoặc đại tư không).*

An Mi nghe mà mơ hồ, chỉ biết nhún vai khen một câu: “Thật là giỏi...”

Lư Đào Thăng cười. “Không chỉ giỏi mà còn khiến người khác kính nể. Phù Công cung cúc tận tụy ở biên cương mười mấy năm cũng chỉ ăn bổng lộc sáu trăm thạch của Thứ sử Lương Châu. Nghe nói gần đây ngài ấy cáo lão hồi hương, còn chia hết tài sản gom góp bao năm cho bạn hữu và chỉ dất phu nhân cùng người hầu về Lạc Dương. Đi về chỉ dùng duy nhất một xe một con la mà thôi. Dân chúng Lương Châu tụ tập lại tiễn khóc đầy đường và cả bên quán trọ.”

Nàng nghe vậy bèn hỏi: “Hôm nay vị Phù trưởng công tử mà chúng ta cần gặp cũng là Thứ sử, người đó có quan hệ gì với vị Phù Công này?”

“Nếu đã là trưởng công tử nhà họ Phù thì tất nhiên chính là con trai trưởng của vị Phù Công rồi.” Lư Đào Thăng cười, đáp.

“O? Hai cha con làm chức quan giống nhau sao?” An Mi ngạc nhiên. “Thật kỳ lạ!”

“Ha ha, tuy đều là thứ sử nhưng lại khác nhau rất nhiều. Thứ sử Dự Châu không lãnh quân mà chỉ đi tuần, quản lý quận huyện, chức trách chỉ nằm trong “kiểm soát tình hình trong châu, bãi miễn hoặc bổ nhiệm chức vụ, ngăn chặn án oan” mà thôi. Tuy nhiên, xưa nay làm thứ sử khá là có tiền đồ, do trực tiếp nằm dưới quyền ngự sử trung thừa, cũng đồng nghĩa với việc là thân tín của thiên tử. Thông thường, chỉ cần mấy năm là có thể thăng chức lên làm quan lớn. Từ đó có thể thấy Thánh thượng khá yêu mến vị Phù công tử đây.” Lư Đào Thăng thấy vẻ mặt An Mi lại bắt đầu nhăn thì bèn chuyển sang chủ đề nhẹ nhàng hơn chút: “Phù công tử hiểu biết văn

học, am hiểu kinh sử, từ hiện tượng huyền bí đến tư tưởng Nho gia không gì là không tinh thông. Năm nay mới đầu hai mươi mà tiếng tăm đã vang xa từ lâu, lại thêm vẻ ngoài cực kỳ anh tuấn nên mới được gọi là: “Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuấn tú”... An sư gia nhìn kìa, đó chính là Phù phủ!”

An Mi chợt thấy lo lắng, nàng ngẩng đầu lên nhìn. Lúc nhìn thấy cổng phủ đồ sộ của Phù phủ, cánh cửa to sơn đỏ, sư tử đá hùng dũng cùng tấm biển thếp vàng thì nỗi lo lắng trong lòng nàng liền dâng cao đến tột đỉnh. Nàng nắm chặt lấy nhánh cây hòe trong lòng, thật kỳ lạ là nàng như được đỡ dành.

An Mi sờ nhánh cây trong lòng nhưng không hề có ý định ăn thêm một con mọt nữa, nàng đã phí mất hai con. Trước khi có tin tức của trượng phu thì tuyệt đối không thể sử dụng tùy tiện nữa. Tình hình trước mắt không được tính là thật sự nguy hiểm, nàng chỉ cần đi cầu kiến vị đại nhân trong tòa phủ này, sau đó tặng cho hắn một hộp đồ quý giá và ân cần thăm hỏi hắn thay cho Khương đại nhân là được. Nhiệm vụ của nàng chỉ như vậy thôi đúng không?

Sau khi đập cửa hông rồi đưa danh thiếp vào thì An Mi và Lư Đào Thăng đứng đợi hồi lâu mới thấy Trương quản gia của Phù phủ từ tốn đi ra khỏi cửa, cười với An Mi. “Hóa ra là An tiên sinh ở phủ huyện Huỳnh Dương. Ngài đã vất vả một đường, nay xin mời đi theo tiểu nhân.”

An Mi cảm thấy tất cả đều êm xuôi nên rất vui, không nhịn được mà quay sang nhìn Lư Đào Thăng cười cười. Hai người đi theo Trương quản gia qua bình phong chắn sau cổng, rồi đi dọc theo hành lang đến viện bên. Lúc này là cuối thu nên các phòng đều thả màn, nàng cũng không quan sát được nhiều, chỉ nhớ mỗi sân viện đều trồng hoa thơm, nước chảy, y như nơi

thần tiên ở. Cuối cùng Trương quản gia dẫn hai người vào một căn phòng, sau khi ông ta cởi giày đi vào liền sai bảo người hầu lấy nước cho bọn họ rửa mặt mũi.

An Mi ngồi cứng nhắc trên sạp, cũng không dám ngó nghiêng xung quanh. Nàng rửa mặt, rửa tay trong chậu đồng mà tỳ nữ bung lên, vẻ đây bất an. Sau đó lại có tỳ nữ đưa lên kem bôi mặt và môi, nàng liền ngây người, hoang mang nhìn sang Lư Đào Thăng cầu cứu. Lư Đào Thăng nhìn nàng bằng ánh mắt trấn an, cười cười, ra ý bảo nàng nhìn theo hấn mà làm. Nàng bèn chấm lấy ít kem lên bôi mặt và môi y hệt hấn, tiếp đó đón lấy bát chè uống một ngụm nhỏ. Chè có sữa hạnh nhân và đường mạch nha, nàng chưa từng được ăn món ngon như vậy, liền ăn một miếng to, đáng ăn vừa vội vừa xấu.

Đúng lúc này Trương quản gia đi vào, vừa cười vừa báo cho nàng: “Thật ngại quá, hôm nay chủ nhân nhà chúng ta mới về, tạm thời đại công tử không có thời gian rảnh, e rằng phải phiền An tiên sinh đợi lâu. lát nữa tiểu nhân cứ đặt trước cơm canh, hai vị dùng xong bữa tối rồi tính tiếp vậy.”

An Mi cùng Lư Đào Thăng nhìn nhau, đành nghe theo sự sắp xếp của ông ta.

Phù Công, người cáo lão hồi hương, hiện đang ngồi trong nhà họ khu một cái, nhìn đứa con trưởng giờ đã thay một bộ quần áo khác rồi mới đến thăm mình. Ông liền phàn nàn bất mãn: “Cái áo khoác lông không tước rồi đây lưng ngọc Dương Chi từ đâu mà có?”

“Được Hoàng thượng ban thưởng ạ.” Phù Trường Khanh hồ hững đáp, cầm chén trà lên uống một ngụm.

“Ừm, vậy thì thôi. Nhưng mà bình thường vẫn nên giản dị một chút. Con được bổng lộc sáu trăm thạch, nếu mặc quần áo như vậy chẳng phải sẽ làm người ta ngứa mắt?” Phù Công ngẩng đầu liếc nhìn con trai, tiếp tục dạy dỗ: “Còn hai đứa Trọng Khanh và Ấu Khanh nữa, con làm đại ca thì phải dạy bảo chúng nó. Chúng ta làm bề tôi, đầu tiên chính mình phải cần kiệm, đặt lợi ích chung lên trên hết, thì sau mới có thể ổn định đất nước...”

Phù Trường Khanh đặt chén trà xuống, nhìn cha mình. “Phụ thân, Trường Khanh cho rằng để ổn định đất nước thì phải lấy pháp luật làm căn bản, dựa vào các quan lại, thậm chí cả quân đội, chứ không phải từ sự ăn vận giản dị, mộc mạc của bề tôi.”

“Nói vớ vẫn gì thế hả?” Phù Công trừng mắt nhìn Phù Trường Khanh, không thể tin nổi. “Lẽ nào tránh sự xa xỉ, giữ mình trong sạch lại là sai?”

“Sai thì chưa tới mức, nhưng người đời vốn có tầm nhìn hạn hẹp, ham ăn biếng làm, nếu những bề tôi tận trung hết mình vì nước không thể hưởng thụ phú quý mà những kẻ vớ vẩn hành vi thấp hèn lại đắc lợi, vậy thử hỏi có bao nhiêu người sẽ làm việc tận lực?” Phù Trường Khanh cười cười, nói với Phù Công. “Thời đại này là như vậy. Lúc phụ thân ở Lương Châu làm tấm gương tốt như thế, e là những kẻ khen người trước mặt nhiều bao nhiêu thì những kẻ cười nhạo người sau lưng cũng nhiều bấy nhiêu.”

“Hỗn xược! Miệng còn hôi sữa mà dám nói lời bất kính! Mà còn coi ta là phụ thân nữa không?” Phù Công tức đến nghiến răng chửi.

“Phụ thân, ngày xưa chẳng phải chính người đã dạy Trường Khanh rằng, trong “quân - thần, cha - con” thì quân thần phải đặt lên đầu, sau đó mới tới cha con. Trường Khanh tưởng vừa rồi người đang lấy thân phận bề tôi trung thành để nói, sao chớp mắt một cái đã biến thành cha dạy con?” Phù Trường Khanh lại cầm chén trà lên uống một ngụm, ung dung nói tiếp:

“Hay là sự dạy dỗ nghiêm khắc của người ngày đó, ra lệnh cho thầy đánh con mười mấy roi chỉ là để dạy nên một đứa chỉ biết vâng dạ?”

“Được, được lắm! Mười mấy năm không gặp, mày đã đủ lông đủ cánh rồi! Chu quản gia đâu? Đồ khốn nạn chỉ biết ăn không ngồi rồi, tốt khoe xấu che kia, gọi hắn tới đây cho ta!” Phù Công tức đến mức mặt xanh lét, muốn nhanh nhanh tìm được một kẻ để trút giận. Năm nào ông cũng nhận được thư của Chu quản gia, trong thư chỉ biết sự xuất sắc của con trai mà không ngờ rằng con lại “xuất sắc” đến mức độ này. Giờ không tìm Chu quản gia mắng một trận thì còn có thể tìm ai!

“VẬY Trường Khanh phải vào phòng trong chào hỏi mẫu thân, xin phụ thân cho phép Trường Khanh lui trước.” Phù Trường Khanh đặt chén trà xuống rồi hành lễ cáo từ, cử chỉ, hành động không thể bói móc được gì.

“Biến mau, đừng có ở đây làm ta bực mình!”

Phù Trường Khanh bị đuổi tới phòng mẫu thân, đó lại là người yêu thương hắn nhất. Phù phu nhân càng nhìn con càng hài lòng, cầm lấy tay hắn mà dông dài: “Trường Khanh, con để tang vợ xong từ lâu rồi, nên tái giá chưa?”

Phù Trường Khanh không kiềm chế được mà nhíu mày, vẫn trả lời rất lễ phép: “Chuyện này không vội. Chẳng phải mấy nhà họ Thôi ở Thanh Hà, họ Lư ở Phạm Dương, họ Quách ở Thái Nguyên¹... mấy năm nay đều không thấy phù hợp đây thôi.”

¹·Thái Nguyên là tỉnh lỵ của tỉnh Sơn Tây - Trung Quốc hiện nay.

“VẬY còn họ Quý ở Bình Dương?”

Phù Trường Khanh cười lạnh lùng. “Họ Quý ở Bình Dương thì càng không thích hợp.”

Phù phu nhân nhìn con trai mà không hiểu ra sao, một lúc lâu sau bà mới gật đầu, nói: “Ừ, thôi, dù sao xưa nay con luôn có chính kiến của mình. À đúng rồi, mấy ngày trước mẹ và cha con cô tình đi vòng đê qua quận Cấp thăm người bác đang ốm nặng, trên đường về đi qua Huỳnh Dương thấy nơi đó có bán viên thuốc nhân sâm Dưỡng Vinh. Mẹ nghe nói là nó có hiệu quả thần kỳ lắm.”

Phù phu nhân vừa nói vừa lấy một hộp thuốc viên ra, để vào tay con trai.

“Ồ? Mấy ngày trước con cũng đi qua đấy, sao không nghe thấy viên nhân sâm Dưỡng Vinh gì cả?” Phù Trường Khanh lấy một viên đưa lên mũi ngửi ngửi, đôi lông mày liền nhíu chặt lại. “Mùi có vẻ không đúng lắm, tốt nhất đừng có uống linh tinh...”

“Gần đây nó mới nổi tiếng, nghe nói là do một danh y đi qua Huỳnh Dương lấy nhân sâm thật để làm nên bằng phương pháp gia truyền. Vị danh y chỉ ở Huỳnh Dương có ba, bốn ngày thôi, mẹ còn phải mua lại từ người khác bằng giá cao đấy.” Phù phu nhân rót một cốc nước cho con, thân thiết khuyên đến cùng: “Tất cả cũng chỉ có vài viên, con mau mau uống viên này đi...”

“Điều dân ở huyện Huỳnh Dương quả thật cần nghiêm trị...” Phù Trường Khanh bước ra khỏi nhà xí với khuôn mặt trắng nhợt, vẻ mặt tàn ác.

Thư đồng A Đàn hầu hạ hẩn rửa tay, thay quần áo, vừa làm vừa than: “Thiếu gia, sao người tranh cãi với lão gia mà lại ngoan ngoãn nghe lời phu

nhân rồi uống thuốc bừa bãi thế?”

Đôi mắt hẹp dài của Phù Trường Khanh nhìn xuống, hấn giơ tay xoa xoa đầu A Đàn, nói: “Người thì hiểu gì, tuy ta và phụ thân có vai vế khác biệt nhưng đều là bề tôi một quân vương, tất nhiên có thể tranh cãi, thế người muốn ta tranh cãi gì với mẫu thân đây?”

“Thì ra là thế.” A Đàn gật đầu như đã ngộ ra.

Phù Trường Khanh thay quần áo xong thì tới bên lư hương, cầm hộp hương lên chọn. Lúc này Trương quản gia đến bên ngoài cầu kiến, lát sau liền đi vào, miệng cười và bẩm báo: “Đại công tử, chiều hôm nay có An sư gia ở huyện Huỳnh Dương dâng bái thiếp xin gặp, hiện đang ở viện bên hông đợi để gặp người.”

Đôi lông mày của Phù Trường Khanh lập tức chau lại, lẩm bẩm vẻ không vui: “Huỳnh Dương, lại là huyện Huỳnh Dương. Hừ!”

“Đại công tử, người thấy sao, có gặp hay không?” Trương quản gia híp mắt lại nhìn, tuy thấy đại công tử tức giận nhưng ông ta vẫn cười hỏi.

“Gặp thì vẫn phải gặp.” Phù Trường Khanh trầm ngâm trong giây lát rồi chột cười khẽ, gật đầu với ông ta. “Lát nữa người sắp xếp ổn thỏa xong thì bảo hấn tới phòng khách gặp ta.”

Đuổi Trương quản gia đi xong thì Phù Trường Khanh vẫn lười nhác ngồi ở buồng trong, tuy đã đồng ý gặp khách nhưng cũng phải đợi một lúc thì khách mới có thể đến được. Hấn tranh thủ thời gian nhàn hạ, sai A Đàn cất sách giúp hấn. Hấn nhìn thư đồng nhà mình nhón chân nhảy lên nhảy xuống thì thềm tức cười. Đúng lúc này, tỳ nữ buồng trong lại vén rèm khẽ báo: “Đại công tử, Phùng cơ đến ạ.”

“Cho nàng vào đi.”

Phù Trường Khanh nghiêng người dựa trên sạp không động đậy, thấy thị thiếp của mình là Phùng Lệnh Viện bung cái khay có bát canh nóng đến bên hần, hần bèn hờ hững cười một cái.

Tuy nhiên nụ cười này lại khiến Phùng Lệnh Viện vui như mở cờ trong bụng. Nàng ta bê cao cái khay lên, để chén sứ tới trước mặt hần rồi nói bằng giọng nũng nịu: “Phù lang, chàng đoán xem đây là tổ yến hay là nấm trắng?”

Phù Trường Khanh cầm bát sứ lên uống một ngụm nhỏ, đoán: “Nấm trắng.”

“Sai rồi, là tổ yến.” Phùng Lệnh Viện rất đắc ý, nở nụ cười xinh đẹp nhìn hần.

Lúc này Phù Trường Khanh cười lớn, ăn tiếp vài miếng rồi mới để bát lại. “Ngon lắm, thật vất vả cho nàng.”

Phùng Lệnh Viện cầm lấy bát canh, đôi mắt khẽ liếc một cái, cười duyên. “Thiếp vất vả cũng chỉ vì một nụ cười của Phù lang.”

Phù Trường Khanh lại cười, hần không bình luận gì về sự ân cần của nàng ta. Lúc Phùng Lệnh Viện đi khỏi thì thư đồng A Đàn mới ôm sách đứng giữa phòng, hỏi với vẻ khó hiểu: “Thiếu gia, nấu canh tổ yến thành canh nấm trắng thì có gì hay? Còn không bằng ăn luôn canh nấm cho xong, càng đỡ việc.”

“Ngươi không hiểu. Điểm đáng yêu, đáng để thương của nữ nhân là ở chỗ họ đẹp đẽ, tươi tắn mà vô tri.” Phù Trường Khanh không nhìn A Đàn

nữa, vừa cười lạnh lùng vừa mở cuốn sách trong tay, nhưng lại không hề tập trung.

Cùng lúc đó, An Mi nắm chặt bàn tay, lắp bắp hỏi Trương quản gia: “Vì... vì sao phải thay quần áo?”

“An tiên sinh, tiểu nhân sợ đại công tử nhìn thấy một thân đầy gió bụi này của ngài thì không vui.” Trương quản gia vừa cười hì hì vừa lấy một bộ quần áo lụa màu trắng, thử so với người An Mi. “Ngài không biết đấy chứ, đại công tử nhà chúng ta cực kỳ gàn dở, nếu ngài mặc không vừa ý người thì e là chuyện của ngài sẽ không thành công thôi. Khả khả, lời này ngài đừng nói lại với người! Ừm, bộ này hơi rộng một chút...”

Sao lại có người thích để ý như vậy chứ! An Mi ghen lời, đành ngoan ngoãn thay quần áo ngoài ra. Trương quản gia lại nói: “Ôi trời, cái khăn quần đầu của ngài cũng phải thay đi, đại công tử nhà chúng ta ghét nhất là màu chàm.”

“Tại sao?” An Mi tìm lấy cái khăn quần trước trán, cảm thấy có chút khó chịu.

“Khả khả khả, nói ra thì dài, năm đó lão gia mời người thầy nghiêm khắc nhất Lạc Dương về dạy đại công tử, đại công tử chịu không ít khổ cực. Một năm bốn mùa ông ta chỉ mặc quần áo màu chàm.”

“Ồ!” Nghe vậy, An Mi đành gỡ khăn xuống. Nàng chột cười khổ, hỏi Trương quản gia: “À, nếu ta quần khăn màu trắng liệu có giống đang để tang không?”

“Ha ha ha, An tiên sinh hài hước quá!” Trương quản gia cười ha hả, rồi có lòng tìm cho nàng một cái mũ rất hợp thời tại Lạc Dương để nàng đội,

sau đó khen một câu: “Ôi chao, An tiên sinh, trông ngài thật là phong lưu tuấn tú!”

An Mi ngại ngùng kéo chiếc mũ xuống một chút, cho tới khi nó che hết lông mày. Nàng nhìn Trương quản gia và nói nhỏ: “Ta có thể đi gặp Phù đại nhân chưa?”

“Tất nhiên, tất nhiên. Mời An tiên sinh đi theo tiểu nhân.” Trương quản gia vui vẻ dẫn nàng ra ngoài. Lư Đào Thăng là khách phụ nên không thể đi theo, hấn ở lại phòng uống trà chờ đợi.

An Mi ôm hộp gấm trong lòng, lễ đễ đi theo Trương quản gia hồi lâu thì ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng. Nàng đi lướt qua rất nhiều tỳ nữ xinh đẹp nhưng mùi hương không thể diễn tả đó khác hoàn toàn với hương thơm tỏa ra từ người các tỳ nữ. Hương thơm mê người khiến bước chân càng nhanh hơn, bọn họ đi vội vàng qua hành lang thẳng tắp, cuối cùng cũng đến một tòa đình viện đầy khí thế. An Mi không kịp mở to mắt nhìn thật kỹ, đầu tiên là sân trước được trồng đầy trúc xanh ngát, khi đi qua một cánh cửa để vào bên trong thì đập vào mắt là khu vườn rộng đầy cây phong lá đỏ tươi. Đằng trước nhà chính có một cái hồ nhỏ được vây quanh bởi đá hoa màu trắng. Làn nước xanh và nền đá trắng bị những phiến lá rụng màu đỏ thắm che kín hết phân nửa, thi thoảng có con cá diếc vảy đỏ trôi lên khỏi mặt nước đớp vào lá đỏ.

Lúc này, trong đầu An Mi chỉ có một ý nghĩ đó là may mắn rằng nàng đã thay quần áo, nếu không thì nàng quả thật rất xấu hổ.

Càng đi vào trong, mùi hương càng nồng đậm, đến trước nhà chính, nàng cởi giày ra giống quản gia rồi dè dặt bước lên bậc thang đá trắng, đi vào từ cửa phía tây. Tỳ nữ bên trong nhìn thấy họ thì lẳng lặng đi vào đằng

sau mảnh báo một tiếng, một lát sau có một tỳ nữ khác ăn mặc còn đẹp đẽ hơn vén mảnh gấm lên, mời An Mi đi vào trong.

“An tiên sinh, ngài vào đi! Tiểu nhân đứng ngoài viện đợi.” Trương quản gia cười cười với nàng. An Mi hồi hộp tới mức không hít thở được như bình thường, chợt thấy đó rõ ràng là vẻ mặt đợi xem trò cười.

Nàng bước thấp bước cao đi vào phòng khách, cuối cùng cũng tìm được nguồn gốc của mùi hương kia. Một lư hương có hình con vật nhỏ đang phun ra những làn khói mỏng màu trắng ngà từ miệng nó. Mùi hương nồng đậm có tác dụng an thần nhưng khiến An Mi hồi hộp tới mức chỉ muốn hét lên. Cả người nàng căng thẳng, đờ đẫn đi theo tỳ nữ vào sau chiếc mảnh gấm dày, liền thấy một thiếu niên độ mười ba, mười bốn tuổi, tóc còn đang để chỏm, nhìn nàng chăm chú, vẻ rất tò mò.

“Ngài là An tiên sinh ở nha huyện Huỳnh Dương?” Thiếu niên có vẻ mặt thanh tú đó nhìn nàng chăm chăm.

“Ừ, đúng vậy.” An Mi thầm cảm thấy lạ. Cậu thiếu niên tóc để chỏm này cứ nhìn nàng chòng chọc, trông như muốn nói lại thôi, hình như cậu ta đang nhìn vết sẹo ở thái dương nàng, bằng một ánh mắt rất gay gắt.

“À, mời theo ta...” Cuối cùng cậu ta gật gật đầu, dẫn An Mi đi qua một bức bình phong sơn thủy tuyệt đẹp.

Nàng thấp thỏm đi qua bức bình phong, đây là lần đầu tiên nàng gặp Phù Trường Khanh.

An Mi không biết nhiều chữ nhưng vào khoảnh khắc này, nàng trở nên vô cùng sáng dạ, hiểu ngay thế nào là “Lạc Dương tài hoa tuấn tú”. Trong làn hương khói, nàng chợt nhớ đến Thần Hòe, nhưng người thanh niên đang ngồi thẳng lưng trên sập, cầm chén trà kia hoàn toàn không phải là thân

tiên, mà là một người đang sống sờ sờ. Sự hiện hữu của hắn giống như tia nắng đầu tiên lướt qua mặt hồ sau cơn mưa. Lúc này, nàng không rõ hắn ăn mặc như thế nào, chỉ nhớ đôi con ngươi đen láy của hắn nhìn nàng chằm chằm, một đôi mắt sâu thăm thẳm.

Nàng cảm thấy Khương đại nhân nhảm rồi, người đàn ông như thế này sao có thể thích mấy viên trân châu cơ chứ?

Một lần nữa Phù Trường Khanh lại cảm thấy không vui. Hắn đã có thể kết luận chắc chắn rằng viên huyện lệnh huyện Huỳnh Dương là một kẻ tầm thường, thế nên mới phái một gã nông cạn với cặp mắt ngây dại đến gặp mình. Hắn liền cười nhẹ, tỉnh bơ nói: “Vị này chắc là An tiên sinh ở huyện Huỳnh Dương? Quả nhiên có phong thái tao nhã, đúng như “cây ngọc Đông Hải bên Xích Thủy, hoa nở hoa tàn năm lại năm”!”

Phù Trường Khanh lấy một câu trong *Yến tử Xuân Thu* để chê khéo An Mi chỉ có cái mã bề ngoài, nhưng nàng làm sao mà hiểu được, lại tiếp tục ngây thơ vái hắn một cái. “Tiểu nhân An Mi bái kiến đại nhân!”

“An Mi?” Phù Trường Khanh liếc nhìn bái thiếp hắn đang cầm, xong lại nhìn nàng rồi gật đầu. “Người cũng như tên, quả nhiên có một đôi lông mày đẹp.”

Nàng có thể nghe ra ý hắn khen mình, trái tim lập tức đập tình thịnh. Nàng run run cầm hộp gấm trong lòng, cúi đầu, trình lên trước mặt hắn. “Đây là... đây là chút tấm lòng của Khương đại nhân ạ!”

Phù Trường Khanh nhướng mày, giơ tay nhận lấy cái hộp, mở ra, thấy bên trong có mười viên trân châu sáng bóng thì trầm mặc không lên tiếng. Nàng không dám nhìn vào ống tay áo màu xanh ngọc hơi vén lên của hắn,

đàn ông ngẩng đầu tìm chủ đề để nói: “Khương đại nhân bảo đây là trân châu Bắc Hải tiến cống, nếu không có đường riêng thì rất khó kiếm được.”

Sau khi lấp bắp xong câu này thì nàng nhìn thấy rõ ràng hai mắt người đàn ông giống thần tiên này bỗng chốc lóe sáng, thế là nàng càng căng thẳng, hy vọng món quà đúng ý thích của hắn. Phù Trường Khanh không phụ sự mong đợi của nàng, cười lên rất vui vẻ. Hắn nâng cái hộp gắm trong tay, vuốt cằm, nói: “Nếu đã là tấm lòng của Khương Huyện lệnh thì ta nhận vậy. Cảm ơn người, ta rất vừa lòng về món quà đáng giá này.”

An Mi thở phào nhẹ nhõm, lập tức vái hắn một cái nữa, lòng vô cùng vui sướng. “Đại nhân vừa ý là tốt rồi!”

“Ừm, ngoài món quà này thì Khương Huyện lệnh còn dặn người truyền lời gì nữa không?” Phù Trường Khanh gọi A Đàn, ra ý bảo hắn rót trà cho An Mi.

An Mi cầm chén trà như ôm của quý, cố gắng tìm kiếm lời Khương Huyện lệnh dặn dò nhưng không thể nhớ ra được, đành nói: “Vâng... Khương Huyện lệnh cũng không nói gì, chỉ xin ngài để ý nhiều hơn.”

“Ha ha, Phù mỗ sao có thể thẹn với món quà quý của Khương Huyện lệnh được, ta đã hiểu rồi, An tiên sinh cứ yên tâm đi!” Phù Trường Khanh đặt hộp gắm lên bàn. “An tiên sinh không có chuyện gì bàn nữa, cũng không còn sớm, nếu tiên sinh không chê thì mời ở lại phủ ta một đêm. A Đàn, người dẫn An tiên sinh qua gặp Trương quản gia, bảo ông ấy thu xếp cho tiên sinh.”

“Dạ!” A Đàn nghe lệnh liền dẫn An Mi đang mơ mơ màng màng chẳng hiểu gì đi ra khỏi đình viện Phù Trường Khanh ở. Trên đường đi, cậu

ta không ngừng quay đầu lại nhìn nàng, cuối cùng không kiềm chế được hỏi: “An tiên sinh, ngài còn nhớ ta không?”

“Hử? Gì cơ?” An Mi không có chút ấn tượng gì, liền hỏi ngược lại: “Chúng ta từng gặp nhau sao?”

A Đàn nhíu mày, mới đó đã cười, đáp: “Hình như là chưa, chắc ta nhớ nhầm.”

Do A Đàn là người hầu hạ bên người Phù Trường Khanh nên An Mi thật muốn lấy lòng cậu ta, nhưng nàng không rành các thủ đoạn mua chuộc, lôi kéo nên đành len lén đưa cho cậu ta một thỏi bạc khi cậu ta chuẩn bị rời đi: “Cho cậu, mua bánh kẹo mà ăn...”

Cậu ta tỏ vẻ rất vui sướng, cảm ơn nàng rồi vẫy vẫy tay chào xong mới đi, tuy nhiên lúc về đình viện thì vẻ mặt cậu ta lạnh lùng, thẳng tay ném thỏi bạc xuống hồ nước, rồi xoa xoa tay. “Cái thứ gì chứ... thật là thô tục!”

“Haizz, người ăn lúa nước, lúa miến và người ăn cám bã quả thật không giống nhau.” Trên đường về Huỳnh Dương, An Mi cứ lên ngựa một lần là lại cảm thán một lần, nghĩ đến Phù Trường Khanh kia là lại thở dài mất hồn. “Haizz, sao thế gian lại có người như thế...”

Lư Đào Thăng kéo dây cương, không nhịn được mà cười, trêu: “Cả đường nghe huynh khen bao nhiêu lần rồi đấy, vậy huynh nói thử xem ta ăn gì mà lớn?”

An Mi nghĩ ngợi rất nghiêm túc, rồi nhìn Lư Đào Thăng, đáp: “Huynh ăn hạt kê để lớn¹!”

¹·*Tam tự kinh có câu: “Đạo (lúa nước), lương (lúa miến), thóc (đậu tương), mạch (lúa mạch), thừ (hạt kê), tấc (lúa tấc) là sáu loại lúa mà người ta ăn.”*

“Ha ha ha, An tiên sinh thật khéo đùa...” Lư Đào Thăng cười to, chấp tay vái nàng một cái. “Đa tạ lời khen, nhưng huynh khen nhầm rồi, nhầm rồi!”

An Mi cười ngại ngùng, cúi đầu chăm chú đánh ngựa đi về phía trước.

Ngày hôm sau, hai người về đến Huỳnh Dương báo cáo Khương Huyện lệnh. Khương Huyện lệnh nghe kỹ lời tường thuật của An Mi, sau đó hài lòng lên tiếng: “Khà khà khà, nói vậy thì Phù Thứ sử rất vui về nhận quà?”

“Dạ, ngài vừa cười vừa nhận, còn nói chắc chắn sẽ chiêu cố đại nhân.” Chính An Mi cũng thấy vui.

Khương Huyện lệnh thưởng luôn cho nàng một quan tiền. Khi nàng cầm tiền thưởng đi ra khỏi nhà sau thì bất thành linh bị đám sai dịch vây quanh. Ngay đêm đó, tiền thưởng nặng trĩu liền hóa thành rượu thịt vào bụng mọi người, thế mới nói: “nước trắng sao kiếm nổi tri kỷ, rượu thịt đổi ra anh em ruột”.

An Mi ngây ngô cứ như vậy sống thoải mái thêm được vài ngày. Lúc đầu, Khương Huyện lệnh nhận tiền đút lót của “An Mi” vì bị nàng nịnh đến mức vui sướng mà mời nàng làm sư gia lo chuyện tài chính thuế vụ ở nha huyện Huỳnh Dương. Bây giờ người làm quan thì không thể thiếu phụ tá, làm huyện lệnh liền cảm thấy cần năm, sáu sư gia thì mới làm tốt được việc công. Nhóm sư gia trong gia môn được chia ra các lĩnh vực: hình pháp, tài chính và thuế vụ, tấu Chương và báo cáo, kiểm soát thuế ruộng, văn thư. An Mi là sư gia tài chính thuế vụ, còn Lư Đào Thăng phụ trách việc soạn văn thư, là sư gia văn thư của Khương Huyện lệnh.

Sư gia tài chính thuế vụ y như tên gọi của nó, đảm nhiệm việc kê toán tiền bạc cùng thuế ruộng. Ngày trước An Mi từng học mẹ chồng lo liệu việc nhà nên tạm coi là biết tính toán. Trên đường đi và đường về giữa Lạc Dương và Huỳnh Dương, nàng lại nhờ Lư Đào Thăng dạy cho một số từ thường dùng và thuật tính. Đến bây giờ, cứ gặp vấn đề khó là lại nhờ hắn giúp nên cũng cố gắng mà làm xong công việc của sư gia.

Nàng vừa thích ứng với cuộc sống thì lập tức hỏi thăm về kênh Đại Hưng. Nhờ thân phận của nàng hiện nay mà nàng nhanh chóng tìm được người đứng đầu nhóm lao dịch đến từ huyện Phù Phong trong đám người. Chuyện tìm người như được trời giúp, nàng tìm gặp được trượng phu của mình - Từ Trân một cách thuận lợi.

Khi An Mi đi vào kênh Đại Hưng giữa tiếng hô hào vang trời của nhóm lao dịch, nàng bước thấp bước cao đi lên sườn đất lầy lội, đưa túi vải trắng nhét đầy bánh bao nhân thịt vào tay Từ Trân. Hai môi nàng run run. Sau khi đi theo trượng phu vào trong một cái lán không người thì nàng lập tức quỳ xuống đầy vẻ sợ hãi, nước mắt lưng tròng, thừa nhận: “Thiếp... thiếp lén bỏ đi.”

Trượng phu Từ Trân đặt bánh bao sang bên, nghiêng đầu nhỏ bùn đất trong miệng ra rồi ngồi xuống đất, không hề lên tiếng. Mặt hắn bầm đầy bùn khô, trên người mặc một chiếc áo thô sơ bản thủ, quần hở hăn từ đầu gối trở xuống, để lộ ra cẳng chân gầy guộc đầy sẹo. Một thân lam lũ đối lập với An Mi quần áo sạch sẽ, khiến nàng càng hoảng sợ hơn, vừa thút thít vừa giải thích: “Do mẹ định gả thiếp cho em chàng, thiếp không đồng ý nên mới lén bỏ đi. Vì thiếp muốn tìm chàng...”

“Ừ.” Lúc này, cuối cùng Từ Trân cũng mở miệng, đôi mắt hắn nhìn An Mi chằm chằm, giọng nói lại rất bình lặng. “Ta cứ ở mãi trên kênh đào chịu

khô, vừa không biết chữ lại chẳng có tiền nên mới không gửi thư được. Nếu nàng không muốn về nữa thì tạm thời cứ sống thế này đi.”

Hiệu quả của một câu nói này còn hơn hẳn viên thuốc an thần, An Mi nở nụ cười thoải mái như trút được gánh nặng. Nàng gật đầu, đáp lời trượng phu với vẻ đầy cảm kích: “Bây giờ thiếp... thiếp làm việc ở nha huyện, bọn họ không biết thiếp là con gái. Thiếp đã có tiền, chắc chắn thiếp sẽ đến đây thường xuyên đưa đồ ăn cho chàng, chàng nhớ dặn người cùng thôn là đừng nói thiếp là nữ cho người ngoài biết nhé!”

Từ Trân cũng không hỏi tại sao An Mi lại may mắn như thế, chỉ gật gật đầu. “Yên tâm, chúng ta đều biết chừng mực.”

An Mi không hề ngờ rằng trượng phu lại thuận theo ý mình như vậy, quả thực giống như đang mơ. Nàng nghĩ vậy liền bật cười. Nàng cảm thấy thật vui, bỗng nhiên có một cuộc sống hoàn toàn mới, gần như ngày nào cũng có niềm vui, lại có thể kiếm chút lợi lộc để thỉnh thoảng đưa tới kênh Đại Hưng. Huyện lệnh thì hòa nhã, đồng nghiệp nhiệt tình, gặp chuyện gì thì có Lu Đào Thăng giúp nàng. Cứ cách vài ngày nàng lại lấy lý do là tìm vui để đến quán rượu Gió Xuân, nhưng thực ra là che giấu cho Lu Đào Thăng và Khang Cổ Nhĩ gặp nhau. Có khi nàng còn chột nhớ đến Phù Thứ sử khi nghe tiếng đàn tỳ bà tình tang của Khang Cổ Nhĩ.

Hắn đã được An Mi khắc sâu trong tim. Nàng đã quên câu mở đầu đầy sâu xa của hắn từ bao giờ, chỉ nhớ đến khí thế của hắn, sự hiện hữu như ánh nắng chiếu lên mặt hồ sau cơn mưa.

Một người như vậy liệu nàng có thể gặp lại không?

Hiện thực khác xa so với nàng có thể dự kiến, nàng sẽ gặp lại Phù Thứ sử rất nhanh, không tới một tháng sau lần gặp đầu tiên.

Đó là một ngày cuối tháng Mười, cái rét mướt giữa đông đã tới, gió bắc ào ào mang theo cả tuyết trắng phủ vào mặt lạnh cóng. Sau buổi trưa, An Mi đi lên chỗ đào kênh thăm trưởng phu, vừa về đến nha huyện thì bất thành linh có hai sai dịch bước đến kéo nàng. Nàng nhìn quần áo của bọn họ thì nhận ra bọn họ đều là sai dịch ở phủ quận, liền ngạc nhiên hỏi: “Hai vị đại ca, có chuyện gì vậy?”

“Ngài là An sư gia của nha huyện đúng không? Mau đi theo chúng ta tới phủ quận một chuyến, quan trên muốn hỏi chuyện.” Hai người khách sáo nói xong thì kẹp hai bên nàng, sức lực ở bàn tay rất mạnh. “Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh nổi. An sư gia, xin đắc tội!”

Nàng ngây người, chỉ biết thần thờ đi theo hai sai dịch. Khi đến công đường lớn ở phủ quận thì sai dịch buông lỏng tay, nàng thuận thế mà lao đảo quỳ sụp xuống đất. Đằng sau có người hô một tiếng: “Sư gia tài chính thuế ruộng ở huyện Huỳnh Dương - An Mi đã được giải tới!”

Nàng giật mình. Ngay sau đó, nàng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thì trong lòng càng thêm hoảng loạn. Nàng bạo gan ngẩng đầu lên thì phát hiện bên cạnh mình có bốn sai dịch đang đứng thẳng, còn người bị bọn họ vây ở giữa lại chính là phu nhân Khương Huyện lệnh ngày thường rất cao ngạo - Quý thị. Mười ngón tay của Quý phu nhân bị kẹp chặt, các thanh trúc bị hai gã sai dịch đứng bên kéo dây thật căng để chúng kẹp chặt lại. Đằng sau có hai gã sai dịch khác đang giữ chặt, ép nàng ta chịu hình khiến nàng ta không thể nào giãy giụa được, chỉ biết kêu la thảm thiết. Lúc này, Khương Huyện lệnh đã bị tước mũ ô sa cùng áo quan, đang quỳ một bên, người run lẩy bẩy nhìn người vợ chịu hình, nước mắt nước mũi lem nhem cả mặt.

An Mi rùng mình. Bỗng có tiếng thước gỗ đập một cái, nàng nhanh chóng quay lại nhìn, đúng lúc đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Phù Trường Khanh. Máu trong người nàng dường như đông đặc lại, nàng không hiểu tại sao một người lại có thể có hai bộ mặt khác nhau đến thế. Người nàng gặp lúc trước trông hết như thần tiên, vì sao lúc này hắt lại lạnh lùng như băng tuyết mùa đông?

“Khương Quý thị, ngươi có nhận tội không?” Sau khi kẹp ngón tay, một gã sai dịch liền hỏi Quý phu nhân.

Quý phu nhân lắc đầu một cách yếu ớt, bờ môi trắng nhợt nhạt mấp máy: “Ta... ta không biết gì hết...”

“Hừ!” Một tiếng “hừ” nhẹ vang lên trong công đường, sau đó là giọng nói lạnh băng: “An sư gia, ngươi đến giúp Quý phu nhân xem đây là gì?”

An Mi ngơ ngẩn ngẩn đầu, có vị hình danh sư gia giơ một hộp gấm tới trước mặt nàng, bên trong là mười viên trân châu trắng nhẵn nhụi đang tỏa sáng lấp lánh. Nàng giật mình, lập tức biết được chuyện gì đang xảy ra. Phù Thứ sử tới hỏi tội!

Nàng không biết nên đứng về bên nào, sự lựa chọn duy nhất chính là trả lời thật: “Đây là... trân châu.”

“Còn gì nữa?” Phù Trường Khanh cười khẩy trên công đường. “Ngày đó, những lời ngươi nói không chỉ có như vậy thôi đúng không?”

“Đây... là trân châu Bắc Hải tiên công.” Giọng nói vô tình nọ làm nàng không kiềm chế được, hai mắt nóng lên. Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ ý nghĩa đằng sau nụ cười của hắn hôm ấy.

Không hiểu sao trong lòng bỗng thấy khó chịu, còn khó chịu hơn cả khi bị người ta làm nhục.

Phù Trường Khanh chăm chú nhìn người đang quỳ bên dưới, giọng trầm xuống: “Người có biết Khương Huyện lệnh làm sao mà lấy được công phẩm của nước ngoài không?”

“Tiểu nhân... tiểu nhân không rõ lắm, hình như Khương Huyện lệnh có một người anh vợ, có đường nào đó trong triều...” An Mi dờ dẫm đáp lời.

“Có phải là Hồng lư khanh Quý đại nhân?” Tiếng nói hòa nhã như đang dẫn dắt. Hấn cần câu trả lời này.

“...” An Mi không biết hồng lư khanh là gì, tạm thời không trả lời được.

“Có phải là người... “Kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính”?” Miệng hấn cười đầy ẩn ý.

“Đúng, chính là người này.” Nàng chợt nhớ ra Khương Huyện lệnh từng nói với mình câu đó nên gật gật đầu. Câu nói “Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuấn tú, kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính.” đã in sâu trong đầu nàng.

“Hấn nói láo, hấn nói láo!” Quý phu nhân hét lên. “Kẻ này không rõ lai lịch, hấn cố ý vu oan hãm hại!”

“Có vu oan hãm hại không thì còn phải hỏi thêm mới biết.” Phù Trường Khanh thông thả liếc mắt qua ống thẻ ba màu trước mặt, đầu ngón tay khẽ chạm vào thẻ màu trắng, đen, đỏ, cuối cùng rút ra thẻ đỏ ném xuống công đường. “Mười trượng, vẫn đánh Khương Quý thị.”

Một thẻ đỏ nghĩa là mười trượng nhưng lực đánh còn mạnh hơn hai thẻ màu đen. Mỗi trượng đều khiến người ta lòi thịt rách da, gãy xương đứt gân.

Ngay lập tức Khương Huyền lệnh hét to: “Đừng! Đừng đại nhân! Có quy định “sau khi dùng hình kẹp tay không được phạt thêm trượng” mà đại nhân...”

“Thánh nhân không nhất định phải theo cổ, giữ lệ cũ, mà phải xét việc đương thời rồi tùy nghi tìm biện pháp. Luật lệ ngày xưa nên xóa bỏ từ lâu rồi.” Phù Trường Khanh liếc sang những sai dịch đang do dự, chậm rãi nói: “Đánh.”

“Đại nhân! Đại nhân, phu nhân đang mang thai, không thể dùng trượng hình.” Khương Huyền lệnh quỳ rạp trên đất, khóc to. “Đại nhân, có gì thì ngài cứ giáng xuống người hạ quan, đánh vào người hạ quan! Đại nhân...”

“Vậy hả? Lý do này được lắm.” Phù Trường Khanh “hừ” một tiếng.

“Đại nhân, đại nhân, hạ quan không nói bừa! Đại nhân mời bà đỡ tới kiểm tra là biết ngay!” Khương Huyền lệnh dập đầu không ngừng trước Phù Trường Khanh, khẩn khoản van xin.

“Ừm, đúng.” Phù Trường Khanh gạt đầu rồi ra lệnh cho sai dịch đi tìm bà đỡ, nhưng không ngờ hấn lại nói thêm một câu: “Trước khi bà đỡ đến vẫn đánh cho ta!”

Hai gã sai dịch ép Quý phu nhân nằm sấp xuống đất, trượng gỗ áp hai bên trái phải. Quý phu nhân tuyệt vọng bắt đầu khóc lóc thê thảm. Khương Huyền lệnh hoàn toàn suy sụp trước một Phù Trường Khanh máu lạnh vô tình. Ông ta nằm trên mặt đất, sắc mặt đã chuyển sang màu xám tro, nói với

giọng thều thào khi đã chẳng còn hy vọng gì nữa: “Đại nhân hạ thủ lưu tình, hạ quan nhận tội, hạ quan nhận hết...”

Ngày đông tháng Mười, chuyện Khương Huyện lệnh hối lộ bị vạch trần, Thứ sử Dự Châu - Phù Trường Khanh đích thân thẩm vấn. Viên huyện lệnh họ Khương trong lúc tra hỏi đã nhận tội mình tham ô và nhận hối lộ, làm việc thiên về tư trái với luật pháp, cấu kết với thương nhân lén lút vận chuyển muối, còn liên quan tới cả chuyện Hồng lư khanh Quý Tử Ngang cất giữ công phẩm của nước ngoài. Phạm nhân phạm nhiều tội, phán xử tử, ngoài ra những phụ tá dính dáng nhiều tới vụ án đều bị xét tội bỏ tù, phán lưu đày. Từ đó huyện Huỳnh Dương không còn tệ nạn nữa, dân chúng đều vui mừng.

Chương 5: Phụ tá công phủ

An Mi lùi vào một xó nhà lao, tay chân lạnh ngắt, nàng gục đầu xuống không nói năng gì.

Từ sau hôm nhận tội trên công đường thì nàng luôn bị giam riêng trong một gian phòng. Những cuộc thẩm vấn dày đặc ngày này qua ngày khác đã khiến nàng không chịu nổi nữa. May mà cuối cùng Phủ Trường Khanh cũng nhận ra rằng nàng mới nhậm chức ở nha huyện được một tháng, hỏi mãi cũng chẳng được gì nên mới từ bỏ việc chất vấn nàng. An Mi không thể nào tưởng tượng nổi những ngày này, các sư gia khác sẽ phải chịu hành hạ đến mức nào để đào được tận gốc rễ tội trạng của Khương Huyện lệnh.

Nàng khốn khổ co tròn người lại. Đang định chợp mắt một lát thì bất chợt có tiếng khóa mở lạch cạch ở đầu phòng giam vọng tới. Nàng ngẩng đầu nhìn, không ngờ là Khang Cổ Nhĩ đến thăm mình. Nàng vội vội vàng vàng bò dậy, đứng bên song cửa, đôi mắt ngời sáng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhợt nhạt của Khang Cổ Nhĩ.

Khang Cổ Nhĩ cũng chính là Bích Châu, đang xách một hộp com, cơ thể yếu ớt đến mức ngã ngời trên mặt đất, đôi mắt xanh biếc đong đầy nước mắt khiến chúng càng như sáng hơn. Nàng ta nhìn An Mi đầy đau khổ, miệng lẩm bẩm: “An Mi...”

Đây là lần đầu tiên Khang Cổ Nhĩ gọi tên nàng, An Mi không kiềm chế được mở to mắt, cũng lấp bắp gọi tên thật của Bích Châu: “Khang Cổ Nhĩ.”

Tuy gặp nhau nơi đất khách quê người nhưng giây phút này chẳng ai trong hai người vui vẻ nổi. Khang Cổ Nhĩ vừa khóc vừa vờ tay vào sau

song gổ, ánh mắt tuyệt vọng chứa đầy nỗi bi thương: “An Mi, An Mi...”

An Mi thấy nàng ta khóc lóc đau lòng quá thì cũng thấy hơi sợ, vội vã cầm tay Khang Cổ Nhĩ rồi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Khang Cổ Nhĩ nhìn An Mi, đôi mắt rung rung, báo tin tức vừa mới nghe được cho An Mi bằng giọng mất bình tĩnh: “An Mi, chúng ta biết làm sao đây? Mọii, và cả Lư lang đều bị phán lưu đày...”

An Mi cảm thấy trong đầu mình như có tiếng nổ đoàng, chỉ còn một mảng trắng xóa. Nàng nhìn đăm đăm về phía trước, nghe Khang Cổ Nhĩ nói xen lẫn tiếng khóc râm rứt: “Chúng ta phải làm gì đây? An Mi, khó khăn lắm chúng ta mới gặp nhau được. Còn cả Lư lang nữa, chàng cũng phải đi rồi... ta muốn đi cùng chàng lắm nhưng cái hộ tịch ti tiện của ta... An Mi, có phải ta nên trốn đi không?”

An Mi kéo lý trí về, trừng mắt nhìn người con gái xinh đẹp đang khóc như mưa trước mặt mình. “Tỷ định trốn khỏi quán rượu? Bị người ta bắt lại thì sẽ bị đánh đến chết đấy!”

Khang Cổ Nhĩ nghe thế thì chợt nín khóc, nàng cười và giơ tay lên vén tóc mai An Mi, cụng cái trán lạnh băng của nàng với trán An Mi qua song gổ, nhưng những lời nói sau đó lại có chút ngọt ngào: “An Mi, có lẽ ta đã có thai rồi.”

An Mi hoàn toàn bất ngờ, đầu lưỡi cũng cứng đờ, chỉ có thể nói cà lăm: “Vậy... vậy... tỷ định thế nào? Tỷ không thể...”

“An Mi, đứa bé này đã có số không cha.” Khang Cổ Nhĩ vẫn còn thút thít nhưng tiếng nói có sự kiên quyết của người Đột Quyết. “Nhưng ít nhất thì ta cũng muốn đưa nó đến nơi cha nó ở, nói với nó cha nó là ai, cho dù chỉ có thể trốn đằng xa xa nhìn trộm cũng được.”

Vì lời nói của nàng ta mà An Mi bỗng chốc rơi lệ, nàng hoang mang gạt qua loa nước mắt rồi thở dài một hơi. “Khang Cổ Nhĩ, xin tử giúp ta một việc.”

“Việc gì?” Khang Cổ Nhĩ nhìn ánh mắt nóng hừng hực của An Mi thì có chút giật mình.

“Tử nghĩ cách đến nha huyện tìm bọc đồ của ta, bên trong có một nhánh cây hòe, mang nó tới đây. Chắc chắn phải mang nó tới, nhanh nhất có thể, tuyệt đối không được chậm trễ!” An Mi sụt sịt, nhìn chung quanh rồi đẩy đẩy Khang Cổ Nhĩ, nói khẽ: “Tử mau đi đi, sai dịch ở nhà lao phủ huyện ta đều quen cả, bọn họ sẽ không làm khó dễ chúng ta, cũng sẽ không làm khó cho tử.”

Tuy Khang Cổ Nhĩ râu rĩ không vui nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, dọn đồ đạc xong thì vội vã rời khỏi. Sau khi nàng ta đi, An Mi chẳng còn sức lực gì nữa, ngồi bệt xuống đất. Tay cầm chiếc bánh bao mà Khang Cổ Nhĩ vừa đưa tới nhét vào miệng. Lần đầu tiên ánh mắt nàng toát lên sự ngang bướng. Một đoạn song gỗ phía trên đầu nàng vừa khéo bị một đục, nàng nhìn nó chòng chọc và lầm bầm: “Thần Hòe, xin người phù hộ... Trước đây ta nuốt một cũng chưa từng xin gì nhưng lần này ta muốn mình và Lư sư gia đều không bị lưu đày. Một à, người nhất định phải nhớ làm việc đó cho ta...”

“Thiếu gia, trong cung tặng cam tới rồi.” A Đàn cười hì hì xông vào thư phòng của Phù Trường Khanh để báo tin vui, tất lựa trắng đập lên tấm thảm trải sàn to có hoa văn phức tạp.

Phù Trường Khanh gập lại thư từ trên bàn, ngẩng đầu cười khẽ.

Một giỏ cam vàng tươi ngon còn nguyên lá xanh được người hầu đưa tới đầu bàn, hương thơm nức mũi tỏa ra khắp phòng. A Đàn vui mừng khắp khởi, khom người ghé sát tai Phù Trường Khanh thì thầm: “Vị công công đưa cam tới có nói, lễ Lạp Tế ngày Thìn tháng Mười hai sắp tới, Thánh thượng đã khâm định cho Phù Quý tần đi cùng. Đúng là một dấu hiệu tốt, để xem sau này vị Quý Thục phi kia còn ra vẻ gì được nữa...”

Phù Trường Khanh đang định mở tờ giấy viết thư đỏ đưa đến cùng giỏ cam, nghe vậy bèn vuốt phẳng tờ giấy, đập vào gáy A Đàn một cái, khẽ trách mắng: “Lắm lời lắm miệng, còn không mau lui xuống!”

A Đàn lè lưỡi rồi nhanh chóng quay người chạy mất. Phù Trường Khanh cười cười liếc theo cậu ta một cái, xong cúi đầu mở thư ra đọc: “Đại ca, hôm nay muội lần đầu được nếm thử cam tươi ngon, vì vui quá nên cố ý chia sẻ tới chỗ huynh. Phương thuốc chữa mẩn ngứa trẻ em mà tháng trước huynh gửi tới rất hiệu quả. Kỳ Lân nay đã chấp chững học đi, đáng vẻ ngây thơ rất đáng yêu, khiến người ta thương nhớ. Thật sự vô cùng cảm tạ. Muội muội Phù Đạo Linh.”

Phù Trường Khanh đọc xong liền cười khẽ, hấn chỉ chỉ bức thư rồi nói nhỏ: “Nha đầu ngọc lại đắc ý đây mà.”

Gập thư lại, hấn đứng dậy đến dụi Long Diên hương đang đốt trong lư và đứng trầm mặc suy nghĩ trong hương thơm tươi mát của cam. Phù Đạo Linh là nhị muội của hấn, ba năm trước vào cung, năm ngoái sinh hoàng tử nên được phong làm quý tần. Nàng ta và Quý Thục phi mùa xuân năm nay mới sinh hoàng tử là lựa chọn thích hợp nhất cho vị trí đứng đầu hậu cung. “Lần đầu thử cam tươi” - “thành công bước đầu”¹ tất nhiên là dấu hiệu tốt.

¹ Hai cụm từ có âm đọc gần giống nhau trong tiếng Trung.

Phù Trường Khanh lại cười khẽ, hần về bên sạp, mở bức thư hần đọc lúc trước ra. Đó là mật thư do Kế lại² của hần gửi tới hôm nay. Theo luật lệ của triều đình ngày nay, thứ sử mỗi châu đều có nơi đóng quân, nếu có việc thì có thể phái kế lại thay mặt mình đi làm, không cần thiết phải đích thân đi tấu ở chỗ ngự sử trung thừa tại Lạc Dương. Phù Trường Khanh là Thứ sử Dự Châu, đóng tại Lạc Dương nên tuy danh là Thứ sử nhưng còn giống một vị quan ở kinh thành, dưới chân thiên tử hơn.

¹·*Kế lại là một chức quan nắm giữ sổ sách và lên kế hoạch. Kế lại của quan thứ sử có nhiệm vụ thay mặt quan thứ sử lên triều đình tâu báo tình hình địa phương.*

Phù Trường Khanh mở thư ra, lạnh lùng đọc những chữ trong đó: “Tra nhà họ Từ ở thôn Tiểu Trạch, huyện Phù Phong, quận Thủy Bình, Tần Châu. Nhà họ từ báo người mất tích, là cô dâu mới cưới Từ An thị, tên Mi, tuổi mười bảy, là người nước An Tức Tây Vực. Ngày thành thân, phu quân Từ Trân bị dẫn đi xây dựng kênh Đại Hưng. Sau khi thành thân, người này có lời nói và hành vi ngỗ ngược, không nghe lời cha mẹ chồng, mấy tháng trước bỏ trốn, đến nay chưa về.”

Phù Trường Khanh bắt đầu cười khẩy vẻ đầy hứng thú. Hần rút bức mật báo mới nhận được mấy ngày trước trong đồng thư từ ở đầu bàn, so sánh hai bức: “Su gia tài chính thuế ruộng huyện Huỳnh Dương - An Mi, lai lịch không rõ, chỉ có thể tra được người này đầu tháng Chín xuất hiện ở huyện Huỳnh Dương, dùng một quan tiền mua một trăm cuốn *Địa Tàng Kinh*, giả làm người con có hiếu ở chùa Tỳ Lư vợ vét được hơn năm mươi quan. Sau đó, mua sạch nhân sâm ở ba hiệu thuốc trong huyện Huỳnh Dương, ra đường nấu thuốc bán lừa dân chúng. Hơn nữa mấy ngày sau còn bán thuốc giả kiếm được tiền bạc hàng vạn. Có người tố giác nên bị huyện lệnh Huỳnh Dương bắt tới thẩm vấn. Vào nhà lao lại đút lót huyện lệnh hai trăm lượng bạc trắng, được huyện lệnh Huỳnh Dương cho làm chức su gia

tài chính thuế ruộng, với bản tính a dua nịnh hót thì mọi chuyện sau đó suôn sẻ. Gần đây rất thường xuyên đến kênh Đại Hưng, tra người gặp thì chính là Từ Trân - người thôn Tiểu Trạch, huyện Phù Phong, quận Thủy Bình ở Tần Châu. Những chuyện khác không thể tra ra.”

Gấp hai bức thư lại, Phù Trường Khanh nhắm mắt trầm ngâm.

Bảy ngày trước ở Huỳnh Dương, vị sư gia đã bị phán lưu đày này bỗng nhiên chỉ đích danh hấn yêu cầu được gặp. Lúc hấn đến còn mang thái độ mỉa mai, không ngờ câu đầu tiên người nọ nói với hấn chính là: “Ngày xưa, Tô Tần và Trương Nghi cùng là học trò của Quỷ Cốc tiên sinh, tranh cãi từng chi tiết nhỏ, lừa bịp trong vô hình, lấy lời dối trá át lẽ phải nhưng người ta không ai không lắng nghe. Phù đại nhân, không biết ngài có muốn nghe tiểu nhân nói không?”

Một kẻ thân giam trong tù, mặt mày bần thiêu, đầu tóc rối bù lại có thể nói với hấn những lời như vậy, khiến hấn cực kỳ kinh ngạc. Khi đi hồi lộ hấn, kẻ này còn như bao cỏ, nói năng chẳng rõ ràng, nay vì sao lại như hai người khác nhau? Phù Trường Khanh nghĩ mãi không ra, nhưng hấn có thể tin tưởng một điều rằng, một người như thế này hấn nhất định phải nhận về dùng.

Ngày nay cục diện chưa ổn định, Đột Quyết và Nhu Nhiên ở biên cương tây bắc vẫn luôn là cái mầm họa trong lòng Đại Ngụy. Hoàng đế thứ hai của Đại Ngụy vừa mới lên ngôi được sáu năm, vì chỉ muốn giữ thành nên mới nghĩ ra cái ý hòa thân. Y muốn gả muội muội ruột tới Đột Quyết. Kế hoạch đã được tính toán từ lâu nhưng mãi không thấy bổ nhiệm sứ thần phái đi Đột Quyết. Phù Trường Khanh cảm thấy việc này có thể sẽ rơi lên đầu hấn, chỉ sợ trong triều có kẻ giở trò. Dù sao thì phụ thân hấn làm quan

lớn vùng biên ở Lương Châu mười mấy năm nên cái lý do này quả thật còn tốt hơn bất kỳ lý do nào khác.

Đi Đột Quyết để thương lượng việc hòa thân, sứ thần hai nước ngồi xuống bàn từ chuyện thu hoạch, tài vật tiến cống, phân chia lãnh thổ, lại hứa sẽ cùng nhau đối phó những quốc gia khác, đến cả liên hoành - hợp tung¹ tranh nhau từng tấc đất, sau cùng là tặng một người sống sờ sờ đến lều lớn của Khả hãn, thật là thú vị.

¹·*Liên hoành - hợp tung là hai chiến lược liên minh giữa các nước, trong đó "hợp tung" là kế hợp nhiều nước nhỏ đánh một nước lớn, nhằm chống lại việc bị nước lớn thôn tính; "liên hoành" chỉ việc liên hợp với nước lớn để đánh các nước nhỏ khác.*

Phù Trường Khanh cười gằn. Hắn cần một tung hoành gia làm thay hắn những chuyện này, đương lúc sàu muộn thì ông trời lại tặng một An sư gia cho hắn. Thế là hắn liền dùng một số thủ đoạn để đưa An Mi từ trong ngục ra ngoài, còn tiện thể làm một việc tốt khác, cũng chính là thả vị sư gia tên Lư Đào Thăng mà nàng xin thả.

Phù Trường Khanh đưa An Mi về Lạc Dương, tạm thời ở trong Phù phủ làm phụ tá cho mình. Sau khi kết thúc vụ án ở Huỳnh Dương thì Thánh thượng nhất định sẽ tỏ thái độ. Phù Trường Khanh đang đợi sự thay đổi nhân sự sắp tới trong triều. Cho dù thế nào thì sự trông ngóng này đã lớn hơn ngày trước rất nhiều. Là may mắn thật chẳng? Ha ha, dù có may mắn hơn nữa thì hắn cũng không ngất đi đâu.

Dùng người thì dùng kẻ có quan hệ mật thiết với mình hoặc là kẻ có tài đức, tất nhiên Phù Trường Khanh sẽ không tin bừa một kẻ không rõ lai lịch như An Mi, cho nên hắn phái người điều tra thân phận của nàng ở Huỳnh Dương. Kết quả ở bức thư đầu tiên lại là một bí ẩn khá thú vị. Hắn tin rằng nên gỡ từ manh mối “thôn Tiêu Trạch, huyện Phù Phong, quận Thủy Bình ở Tần Châu”, phái người đến đó điều tra thân phận An Mi. Hướng điều tra

này quá chính xác, ấy vậy mà bức mật thư thứ hai vẫn chưa đủ để giải thích tài năng khiến người khác khó có thể tin nổi của nàng là bắt nguồn từ đâu, liệu có liên quan gì tới nước An Tức ở Tây Vực hay không? Không, chắc không đâu, suy cho cùng thì một người con gái không nên có khả năng như vậy.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Đến nước này, Phù Trường Khanh quyết định tạm thời đặt môi hoài nghi sang một bên. Hắn đã quyết lợi dụng người này thì chi bằng tương kế tựu kế, lặn lẽ quan sát.

Đúng lúc đó, thư đồng A Đan lại thò cái đầu còn tóc để chỏm vào thư phòng, cười hì hì. “Thiếu gia, lão gia mời người đến chỗ lão gia kia!”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì nhú mày, nhưng vẫn thờ ơ đáp một tiếng: “Ừm.”

Phù Công đang ngồi ngay ngắn trong phòng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn đứa con trai cả trước mặt mình. Ông khẽ ho một tiếng, đợi Phù Trường Khanh hành lễ xong mới chậm rãi nói: “Con biết không, về chuyện liên quan tới việc bổ nhiệm sứ giả đến Đột Quyết, mới đây Thánh thượng đã chọn được người.”

“Con không biết.” Phù Trường Khanh trả lời bằng giọng lãnh đạm, vẻ mặt không hề thay đổi, đưa tay cầm lấy chén trà nóng tỳ nữ dâng lên.

Phù Công trừng mắt với con trai, giọng trầm xuống: “Thánh thượng coi trọng, hoàng ân mênh mông, chuyện này sắp được giao cho con. Triều sớm ngày mai chắc sẽ có thánh chỉ tuyên bố ra, trên đường phải tự khắc chế chính mình, không được làm nhục sứ mệnh.”

“Đừng có bề ngoài là thăng chức nhưng thực chất lại là giáng chức là được rồi.” Phù Trường Khanh khép hờ mắt, thổi thổi trà trong chén.

“Sao có thể là “bề ngoài là thăng chức nhưng thực chất lại là giáng chức”?” Phù Công tức điên với cách nói của hắn, vỗ bàn quát to. “Loại nhãi ranh không biết tiết kiệm, chỉ biết tiêu hoa xa xỉ, cái loại ham ăn biếng làm! Mà không nghĩ xem, được đi một lần qua biên cương tới nước láng giềng là một kinh nghiệm đáng quý thế nào!”

Phù Trường Khanh liếc nhìn vẻ tức giận đùng đùng của phụ thân, khẽ bật cười, đặt chén trà xuống rồi xin lỗi: “Là con hư hỏng, con xin nghe theo lời dặn dò của phụ thân.”

“Hừ! Con tự lo liệu ổn thỏa đi, nếu làm mất mặt nhà họ Phù thì đừng trách ta vô tình!” Phù Công lạnh lùng khiển trách xong mới ném một cuốn bút ký đến trước mặt con trai. “Đây là ghi chép của ta lúc còn nhậm chức tại Lương Châu, trong đó ghi lại một số chuyện vụn vặt ở ải bắc. Lần này con phải giao tiếp với người Hồ nên đọc cho kĩ.”

Phù Trường Khanh khom người nhặt bản ghi chép của phụ thân, trầm ngâm một lát rồi mới bỏ vào tay áo và cảm tạ cáo lui.

Hắn lững thững đi ra khỏi đình viện phụ thân ở, đến nửa đường thì đi qua một cái sân viện bên hông, bất chợt nhìn thấy An Mi đang đứng trong đình với một con bò câu đưa thư. Hắn lập tức nhíu mày, đi tới hỏi: “An tiên sinh đang chơi chim?”

“Ha ha, đúng vậy.” “An Mi” nghe tiếng thì vừa cười vừa quay đầu lại. Nàng đứng thẳng lưng trong ánh mặt trời chiều mùa đông, huýt sáo một cái trước mặt Phù Trường Khanh. “Con bò câu này rất thú vị, thỉnh thoảng thả

nó bay một vòng, cho dù chúng ta đứng ở dưới đất nhìn lên thì cũng có thể phóng tầm mắt ra xa như nó, tu dưỡng tâm tính...”

Phù Trường Khanh đứng khoanh tay, cười cười gật đầu với nàng. “An tiên sinh đúng là người thông minh. Phù mỗi ngày ngày khổ nhọc với đồng công văn, lại không hiểu biết bằng thuộc hạ. Hôm nay phải học hỏi An tiên sinh nhìn xa trông rộng một lần, hay là An tiên sinh cho bản quan con này được không?”

“Sao lại không được?” An Mi cười ha hả, không ngờ ngón tay chuyên động một chút, con chim bồ câu đậu trên tay lập tức dang cánh bay lên giữa trời. Nàng vội vã la to: “Ôi chao, không xong rồi, con chim kia bay mất rồi, đại nhân, ngài xem kìa...”

Nụ cười giả tạo mà nàng cố tình trưng ra hòa cùng ánh nắng tươi đẹp, vô cùng chói lọi.

Phù Trường Khanh nhìn thấy động tác lén lút của nàng nhưng không vạch trần, chỉ ngẩng đầu nhìn lên không trung, huýt sáo một tiếng rồi giơ tay lên. Không ngờ con chim bồ câu thấy sắc quên nghĩa kia lượn một vòng trên không trung rồi lại sà xuống đậu lên tay hắn. An Mi ghen lời, chỉ có thể mở to mắt nhìn Phù Trường Khanh bắt con chim đi mất. Một lúc sau nàng mới “hừ” một tiếng, xoắn tay chửi một hồi: “Than ôi, chưa từng thấy kẻ nào háo đức háo sắc như vậy, đúng là một con chim ngu ngốc mù mắt, rơi vào tay hắn ta thì chỉ có chết...”

Phù Trường Khanh rất hả hê đi về đình viện của mình, thư đồng A Đan nhìn thấy con chim bồ câu trong tay hắn thì hớn hờ chạy đến ngó nghiêng: “Ôi chao, thiếu gia, là chim câu lão gia thưởng cho người à?”

Phù Trường Khanh ngó người, cảm thấy buồn cười, thế là hùa theo cậu ta: “Đúng, người cho ta để hầm cháo bồi bổ sức khỏe.”

“Ồ? Không phải là để gửi thư?” A Đàn nghiêng đầu sờ ống đồng đặt thư quấn trên chân chim, giọng đầy thương tiếc. “Đây là bồ câu đưa thư mà.”

“Ha ha, ông ấy chưa từng nghĩ sẽ gửi thư từ qua lại với ta...” Phù Trường Khanh tuy miệng cười nói nhưng ánh mắt lập tức lạnh lẽo, sai thư đồng: “Đi lấy cái kéo tới đây.”

A Đàn không biết Phù Trường Khanh định làm gì nhưng vẫn nhanh nhẹn đi tìm tỳ nữ hỏi kéo rồi ngoan ngoãn đưa cho Phù Trường Khanh. Không ngờ Phù Trường Khanh giơ kéo loẹt xoẹt vài cái đã cắt sạch lông cánh của con bồ câu rồi ném nó ra giữa sân, làm con bồ câu hoảng hốt chỉ có thể đập đập cánh chạy xung quanh như một con chim cút. A Đàn nhìn mà líu cả lưỡi. “Thiếu gia, người... người... người...”

“Hôm nay tâm trạng ta tốt nên tha nó một mạng, cho người mà chơi.” Phù Trường Khanh nói bằng giọng đều đều, đưa kéo cho tỳ nữ rồi quay người bước vào phòng trong tìm nước rửa tay.

Triều sớm ngày hôm sau, quả nhiên thiên tử truyền chỉ phong Thứ sử Dự Châu - Phù Trường Khanh làm thông nghị đại phu, trao cho tiết trượng tám thước trang trí lông chim trĩ đi sứ Đột Quyết, ban thưởng ba mươi người đi cùng. Sau khi hạ triều, Phù Trường Khanh về phủ chuẩn bị hai ngày, qua giờ Ngọ ngày Mười lăm tháng Mười một sẽ khởi hành. An Mi là phụ tá nên tất nhiên cũng thuộc đội xe đi Đột Quyết, ấy vậy mà vào thời khắc quan trọng này, thật trùng hợp, nàng bất đắc dĩ phải tỉnh giấc.

Ngày Mười sáu, khi trời còn chưa sáng thì An Mi đã tỉnh lại vì xe ngựa xóc nảy. Suy nghĩ đầu tiên chính là nàng bị lưu đày rồi! Nhưng sau đó, nàng phát hiện ra tấm thảm lông cừu trên người mình vừa dày vừa ấm áp, găm vóc trong xe ngựa sáng lấp lánh. Lúc này nàng mới nghĩ e là cuộc sống của nàng lại được con mọt đẩy lên một tầm cao mới. An Mi nhắm mắt, yếu ớt than thở một tiếng, chấp nhận số phận, ngồi dậy chỉnh trang quần áo.

Tiếng gió bắc rít gào hung dữ đập vào thành xe, An Mi tò mò vén màn hình gấm lên, tháo chốt rồi đẩy cửa sổ nặng nặng của xe ra, chỉ thấy bên ngoài là một cánh đồng bát ngát tối om, tiếng bánh xe lăn lộc cộc, tiếng vó ngựa, tiếng lục lạc xen lẫn tiếng gió vọng tới. Một vài bông tuyết len vào xe ngựa qua khe hở làm An Mi lạnh run một cái. Nàng mau chóng đóng cửa sổ xe lại, bọc mình vào tấm thảm lông dày dặn, run rẩy một hồi thì mới ấm người lại. Sau đó nàng tìm túi đồ của mình. Đắp đống trong bọc hành lý to ở góc xe có quần áo mùa đông và một số thứ lặt vặt của nàng, đẩy chúng ra, nàng liền tìm thấy nhánh cây hòe thô ráp ở một góc túi thì mới cảm thấy yên tâm.

An Mi đã vô thức coi nhánh cây hòe là bùa hộ mệnh của mình. Nàng lấy nó ra, áp bên tai lắng nghe thật kĩ, bên trong chắc vẫn còn hai con mọt, nhưng lúc này, chúng rất yên lặng, không phát ra dù chỉ một tiếng động. Lòng nàng chột thất lại, thậm chí thôi xong rồi, lẽ nào vì trời rét quá nên mọt chết cóng? Thế là nàng không khỏi lo lắng, ôm nhánh cây vào lòng để ủ ấm.

Bầu trời bên ngoài xe dần hừng sáng, người ở bên trong xe cũng lục tục kéo nhau tỉnh dậy, bắt đầu mặc quần áo, súc miệng rửa mặt và hô hào làm cơm. Đoàn xe bốn ba ngày đêm tạm thời dừng lại, bốn gã đầu bếp nhảy ra khỏi xe ngựa trước tiên. Họ quét sạch một khoảnh trên mặt đất phủ tuyết

rồi lấy nồi nhôm lửa nấu bữa sáng. Họ mổ con dê mới mua hôm qua làm thức ăn, từng miếng thịt dê được ném thẳng vào nồi nước để nấu chín.

Phù Trường Khanh vừa bước xuống xe ngựa liền bị mùi thịt dê tanh nồng xộc vào mũi, hai hàng lông mày không khỏi nhíu chặt lại. Bây giờ mới đi đến huyện Mãnh Trì ở phía tây, còn chưa ra khỏi địa phận Dự Châu của hắn thì hắn đã nhận thức sâu sắc được rằng mình quả thật đã bị người ta tính kế.

Nhóm người hầu đã đun sôi nước tuyết từ lâu, bây giờ cẩn thận hầu hạ Phù Trường Khanh súc miệng. Phù Trường Khanh ngồi rửa mặt trên chiếc ghế gấp mới dựng, vừa dùng ngón tay lạnh lẽo xoa đều kem bôi mặt vừa hà hơi ra một luồng khói trắng, mắt nhìn bốn bề đồng không mông quạnh, lòng bất mãn. “Sao đoàn xe không dừng ở dịch trạm nghỉ ngơi?”

“Công tử, hiện tại chúng ta cách dịch trạm gần nhất khoảng tám dặm, tuy đoàn xe có thể đi tới đó được nhưng dịch trạm đó quá nhỏ, e rằng không thể phục vụ nổi khẩu phần của mấy chục người. Chẳng bằng buổi trưa đi thẳng tới huyện Mãnh Trì rồi nghỉ thì tốt hơn!” Cao quản gia đã ở bên Phù Công mười mấy năm, kinh nghiệm phong phú nên được Phù phu nhân phái đi cùng đoàn sứ đi Đột Quyết để lo liệu cho Phù Trường Khanh. Ông ta là lão bộc đức cao vọng trọng trong Phù phủ, lời nói luôn hợp tình hợp lý nên đến cả người ngạo mạn như Phù Trường Khanh cũng phải cố gắng mà nghe theo. Phù Trường Khanh thấy Cao quản gia nói vậy thì không nhiều lời nữa.

Cùng lúc đó, An Mi đang nhìn qua khe hở cửa sổ, nàng mở to mắt, ngây ra nhìn người được vây quanh trên đất tuyết đó. Nàng chưa bao giờ thấy cảnh một quý công tử lệnh cho nô bộc dựng tạm tán ô rồi nhàn nhã uống trà giữa trời tuyết rơi lất phất, càng chưa nói tới kẻ khoác áo choàng trông như thần tiên kia chính là tên quan độc ác, lạnh lùng vô tình nọ.

An Mi cảm thấy lông tóc trên người nàng dựng đứng cả lên, sợ tới mức run lập cập. Nàng... nàng... nàng... mớ nổi được quan hệ với Phù Thứ sử? Đang lúc miên man suy nghĩ thì có người đập đập bên cửa xe của mình, nói to: “An tiên sinh còn chưa dậy à? Bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, xuống ăn thôi.”

An Mi không dám để người ta hoài nghi nàng làm biếng nên vội vã đáp lời: “Tới ngay, tới ngay,” nhưng làm thế nào cũng không dám bước xuống xe đối diện với Phù Trường Khanh. Nàng chợt nảy ra một ý, lấy chiếc áo choàng có mũ bọc kín mình rồi rụt rè xuống xe ngựa.

Bên ngoài xe quả nhiên gió mạnh tuyết rơi nhiều, nếu không có người hầu vây quanh che tuyết thì đừng nói tới uống trà, một bát canh thịt dê nóng hổi vừa đưa đến tay đã phủ một lớp tuyết. Nàng mau chóng chạy tới chỗ tránh gió xì xụp ăn mì, đang tính ăn cho nhanh rồi trốn về xe tiếp tục giả chết thì lại có tùy tùng nhà họ Phù giờ ô tới trước mặt nàng, báo: “An tiên sinh, công tử mời ngài đến bàn chuyện.”

Nàng lập tức bị sặc, sau một hồi ho khù khụ thì còn cố ý làm khàn giọng, một tiếng khàn khàn thoát ra từ cổ họng: “Đem qua ta bị trúng gió, không tiện qua, không thể lây bệnh cho Phù đại nhân được. Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Người tùy tùng đó nhú mào, đành hỏi han mấy câu xong quay đi báo lại. Không lâu sau liền có một vị tiên sinh nhiều tuổi đeo hòm thuốc đi đến, ân cần mời nàng giơ tay ra để xem mạch. An Mi không ngờ trong đoàn xe còn có một thầy thuốc nên cực kỳ kinh ngạc, đến khi thầy thuốc bắt mạch ở cổ tay phải của nàng rồi mà nàng vẫn chưa phản ứng lại được. Bắt mạch xong, người thầy thuốc già trầm ngâm một lát rồi cười nói với nàng: “An tiên sinh, ngài về xe nằm nghỉ trước đã, lát nữa ta sẽ đưa thuốc qua.”

An Mi đành nghe lời đi về xe của mình, tâm trạng còn chưa bình tĩnh lại sau khi hoảng hốt. Nàng cứ tưởng mình đã lừa được một cửa, nhưng không ngờ người thầy thuốc kia đã đến xe của Phù Trường Khanh bẩm báo: “Phù đại nhân, mạch của An cô nương bình thường, không có bệnh gì cả.”

Phù Trường Khanh đang ôm lò sưởi tay đọc sách, nghe vậy thì bật cười một tiếng. “Cô nương? Nàng ta vẫn là một cô nương?”

“Đúng vậy, là cô nương.” Thấy thuốc thấy Phù Trường Khanh có vẻ không tin thì bổ sung thêm một câu: “Vẫn là trinh nữ nguyên vẹn, tất nhiên vẫn là cô nương.”

“Ừm.” Phù Trường Khanh nhíu mày, không kiên nhẫn lật lật trang sách, dặn dò: “Dù có phải là cô nương hay không thì người nhớ đừng để lộ thân phận của nàng.”

“Vâng, tiểu nhân tuân lệnh.” Người thầy thuốc già cúi đầu vâng lời.

Lúc này, ánh mắt của Phù Trường Khanh chợt sáng lên, hấn ngẩng đầu cười lạnh lùng. “Nàng ta xưa nay quý kẻ đa đoan, hôm nay ta phải cho nàng ta một bài học mới được.”

Nói xong liền lôi một hộp gấm ở cái rương đằng sau mình, đặt vào tay thầy thuốc, nụ cười đầy vẻ nguy hiểm, hấn nói với ông ta với vẻ mặt gằn dờ: “Hai viên thuốc nhân sâm Dương Vinh đây là mẫu thân ta cố ý chuẩn bị cho ta, người đưa sang chỗ nàng ta đi, nhất định phải tận mắt thấy nàng ta uống. Ha ha, nói ra thì viên thuốc này còn có liên quan sâu xa với nàng...”

An Mi cảm thấy mình làm việc ác bị báo ứng, chỉ vì một lời nói dối mà đổi lấy thuốc bổ thầy thuốc hảo tâm đưa tới, làm nàng đau bụng, tiêu chảy trọn một ngày. Mỗi lần nàng đau bụng đều phải xông ra khỏi xe ngựa, vừa run lập cập vừa vội vàng chạy đến chỗ xa xa tìm một bụi cây giữa trời tuyết

để giải quyết. Sau đó lại tiếp tục chịu gió lạnh chạy về đoàn xe. Cứ mấy lần như vậy, cuối cùng nàng cũng bị nghẹt mũi, trúng gió thật.

Có lẽ ba con một ít nhiều gì cũng đã thay đổi An Mi một chút, hoặc có lẽ trong những tháng ngày làm sư gia ở nhà huyện huyện Huỳnh Dương, nàng đã được mở mang tầm mắt, tóm lại, bây giờ nàng đã lanh lợi hơn xưa trong chuyện đối nhân xử thế. Ví dụ như, khi nàng muốn nghe ngóng xem đoàn xe rốt cuộc đi đâu thì lúc ăn cơm, nàng sẽ vò đầu than thở với đầu bếp: “Ôi chao, đau đầu quá, không biết còn bao nhiêu ngày nữa đây...”

Lúc đó, vị đầu bếp khỏe như vâm sẽ cười to, đáp: “Chàng trai này không xong rồi, phải cố chịu đựng đi. Đến đình Khả hãn Đột Quyết ở núi Ô ít nhất còn phải hơn tháng nữa.”

Lúc biết được đáp án thì trong đầu nàng liền có một tiếng nổ đoành, dường như đầu bắt đầu đau thật.

Sau đó, nàng đoán thân phận hiện tại của mình. Người ở đây ai ai cũng gọi nàng là “An tiên sinh”, đến cả Cao quản gia cực kỳ được kính mến trong đội ngũ kia cũng rất cung kính trước nàng, nên nàng đoán có lẽ mình lại làm sư gia của Phù Thứ sử chăng?

Cũng không khác sự thật là bao.

Khi đội ngũ đi thêm ba ngày thì tới quận Bắc Địa ở Ung Châu. Cuối cùng An Mi không còn đường lui, nàng lập cập trèo lên xe ngựa của Phù Trường Khanh, chân như nhũn ra, cả người toát mồ hôi giữa mùa đông rét mướt.

Xe ngựa của Phù Trường Khanh là chiếc xe gấm xa hoa nhất đoàn xe, bên trong lúc nào cũng treo lư hương hình cầu không bao giờ bị lật ở bốn góc xe bọc thảm nhung, đốt Long Diên hương nổi tiếng quý giá. Phù

Trường Khanh đang ôm lò sưởi tay, lật một cuốn sách, thấy An Mi được Cao quản gia giúp cởi áo choàng cùng giày sau đó bước vào thì hấn liền ngẩng đầu, nhíu mày soi mói. “Sao đầu tóc đều ướt hết thế? Lấy một cái khăn trên lồng hương đằng kia mà lau.”

Chạy một đường trong gió tuyết thì sao không nhếch nhác cho được. An Mi không dám biện bạch, nàng chỉ rút lấy một cái khăn vuông màu trắng trông có vẻ không quý giá lắm trên lồng hương để lau tóc. Phù Trường Khanh đang ngồi trên đệm gấm liếc nàng một cái rồi hờ hững chế nhạo: “Người cũng thật biết nhìn hàng, lấy ngay được chiếc khăn bằng vải không cháy hiếm nhất.”

Nàng hoảng hồn, cầm cái khăn mà không biết phải làm gì mới được, cất lại không được mà không cất cũng không xong. Phù Trường Khanh thì không nói thêm gì nữa, chỉ lấy một chiếc trâm bạc trong tráp rồi khều lấy chiếc khăn đang nằm trong tay nàng bằng mũi trâm, sau đó thả luôn khăn vào lò sưởi tay của mình. Lò sưởi vừa mở ra, than cháy đỏ rực, khăn trắng ẩm được thả hấn lên lửa. Không ngờ chiếc khăn trắng vốn dĩ bị ướt giờ cho vào lửa lại trở về như mới. Hành động của Phù Trường Khanh càng tự nhiên thì An Mi lại càng thấy gò bó.

Phù Trường Khanh đốt xong cái khăn chịu lửa thì đặt nó trở về vị trí trên lồng hương rồi mới về lại đệm gấm, nói: “An tiên sinh, khoảng một tháng nữa thì chúng ta sẽ đến đình Khả hãn Đột Quyết, về vấn đề thuyết phục Đột Quyết bắt tay với Đại Ngụy đối phó Nhu Nhiên, người có cách gì? Người cho rằng lần này phân định đất đai giữa Đại Ngụy và Đột Quyết, chúng ta có cần thiết phải nhường họ không? Chúng ta nên đặt ra bao nhiêu tài vật thì mới có thể đảm bảo quận Tây Hải không bị cắt đi?”

Một tràng này làm An Mi đờ đẫn, ong cả đầu. Phù Trường Khanh thấy sắc mặt nàng trở nên nhợt nhạt thì không vui, giục: “Nói! Sự nhanh nhạy thường ngày của ngươi biến đâu hết cả rồi?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì sắc mặt hắn cũng lập tức thay đổi, do hắn liên tưởng tới lần đầu gặp nàng, biết sự thất thường của nàng cũng không phải chuyện gì bất ngờ.

Mặt mày An Mi trắng nhợt, nàng ấp a ấp úng: “Xin... xin lỗi... Tiểu... tiểu nhân gần đây trúng gió, đầu óc không được tốt lắm...”

Phù Trường Khanh nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt ngày càng khó coi, giọng lạnh lùng: “Cái bệnh “trúng gió” của ngươi lấy nhân sâm Dưỡng Vinh trị một ngày thì nên khỏi bệnh từ lâu rồi mới phải chứ?”

An Mi giật mình, khuôn mặt nhợt nhạt thoát cái ửng hồng, nàng cúi đầu, ngón tay xoắn lại hồi lâu, cuối cùng quyết định nên nhận tội sớm vì dù khả năng của con mọt có cao cường đến đâu thì chẳng có một chút gì là của nàng cả. Thế là nàng sợ sệt vái Phù Trường Khanh một cái, trán chạm vào tấm thảm dày, nói: “Xin lỗi Phù đại nhân, ta không nên lừa ngài, thật ra ta... không có cái tài ấy.”

Bàn tay Phù Trường Khanh nắm chặt lại, suýt nữa thì ném văng cái lò sưởi tay. Hắn cố gắng kiềm chế cơn giận, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng An Mi đang cúi thấp, nghiêng răng hỏi: “Tóm lại là ngươi muốn nói gì?”

“Ý của ta là ta không hiểu gì cả. Những điều cao siêu mà đại nhân nói đó, ta còn chưa nghe thấy bao giờ.” Dù không cần ngẩng đầu nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận của Phù Thứ sử, bầu không khí đầy áp lực trong xe cũng khiến nàng phải im như hén. Tuy nhiên nàng vẫn

nhắm chặt hai mắt, lấy hết can đảm để nói ra sự thật rằng, nàng chỉ là một đứ dâ đen chẳng biết gì, lâu nay vẫn thế.

Lúc này, giọng nói bình tĩnh không hề dao động của Phù Trường Khanh vọng tới tai nàng, mỗi chữ đều như chuỗi hạt băng đập vào lưng nàng. “Vậy những lời ngươi đã nói ngày ấy thì sao? Nào là “kẻ nịnh ngôn nói xuôi theo, xu nịnh nhằm biểu lộ sự đồng tình; kẻ xảo ngôn nói khéo léo, hay ho ra vẻ trí tuệ uyên bác hơn người; kẻ bình ngôn nói lời bình ỏn để biểu lộ sự dũng cảm, quyết đoán; kẻ uy ngôn ăn nói nghiêm nghị để chiếm được lòng tin...” Đó là thế nào?”

An Mi vốn chẳng hiểu Phù Trường Khanh nói gì, rằng nàng va vào nhau lập cập, tiếp tục cầu xin: “Xin Phù đại nhân khoan dung, tiểu nhân không nên lừa ngài, tiểu nhân sợ bị lưu đày nên mới to gan...”

“Ngươi lừa ta thì dĩ nhiên phải chết, nhưng đây không phải là vấn đề chính!” Phù Trường Khanh lòng dạ rồi bời, phẩy tay áo quát: “Hôm ấy ngươi có thể đọc ngược lưu loát cả *Quy Cốc Tử*, sao bây giờ hỏi gì cũng không biết? Đầu óc ngươi có vấn đề à?”

An Mi ngẩn ra, rồi thuận theo lời của Phù Trường Khanh. “Đại nhân, đúng là đầu óc ta có vấn đề thật, hơn nữa là lúc bị lúc không, lúc bị thì thường không biết mình đã làm những gì...”

Phù Trường Khanh buồn bực, vì câu trả lời này mà tức tới mức phải bật cười. “Bệnh này của ngươi lên cơn đúng lúc lắm, làm ta chẳng tìm lấy một trợ thủ nào mà đặt hết lên người ngươi... Quả nhiên là “kẻ xảo ngôn nói khéo léo hay ho ra vẻ trí tuệ uyên bác hơn người”. Ngươi khoác lác đủ điều còn ta lại coi ngươi là nhân tài thật...”

An Mi không thể nói được lời nào, nàng chỉ có thể nhận hết kết quả mà con mọt để lại. Nếu đây đều là điều nàng cầu thì nàng không thể hối hận. “Xin đại nhân khoan dung, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết...”

“Im mồm!” Phù Trường Khanh không kiên nhẫn nổi nữa, ngắt lời nàng. Hắn vênh mặt, hất hàm sai bảo nàng, giọng không vui vẻ gì: “Đi lấy cuốn *Quy Cốc Tử* trong cái rương nhỏ kia tới đây.”

Việc đến nước này thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắn mà thôi.

An Mi dốt đặc cán mai, chỉ nhận ra được một chữ “tử”. Nàng không dám tiếp tục chọc vào Phù Trường Khanh nên ngoan ngoãn mở rương ra tìm sách. Một chồng sách nhỏ của các nhà hiền triết bị nàng lật qua loa, những cuốn có chữ “tử” thì xếp đầu tiên là cuốn *Hàn Phi Tử* đã bị Phù Trường Khanh đọc tới rách, tiếp đó tới *Công Tôn Long Tử*, *Mặc Tử*, *Mạnh tử*, *Tuân Tử*, *Trang Tử*...

Vì luôn bị Phù Trường Khanh không để ý tới nên *Quy Cốc Tử* bị vớt ở cuối cùng. An Mi vội vội vàng vàng, còn chưa lật đến *Quy Cốc Tử* thì nghĩ tên sách Phù Trường Khanh bảo có ba chữ, mà dường như hắn đang tức giận cần đọc để giải buồn, vậy chắc là cuốn trên cùng rồi. Thế là An Mi cầm cuốn *Hàn Phi Tử* ở trên cùng, quay người đặt vào tay Phù Trường Khanh.

Phù Trường Khanh nhìn *Hàn Phi Tử* trong tay, khuôn mặt như ngọc thoát cái xanh lét, hắn hỏi câu cuối cùng, không ôm chút hy vọng nào: “Người... người không biết chữ?”

An Mi run cả người, không thể không thừa nhận: “Vâng...”

Phù Trường Khanh híp mắt lại, không tranh cãi vô ích nữa, chỉ cười lạnh lùng. “Ha ha, nếu đầu óc người đã có vấn đề, vậy ta hỏi người câu này,

hiện giờ đầu óc người có bình thường không?”

Tất nhiên hiện giờ An Mi vô cùng bình thường, nhưng nếu so với lúc bị bệnh vừa biết chữ vừa có học vấn thì thôi cứ trả lời theo lẽ thường là được. “Hiện tại tiểu nhân chắc là đang bệnh...”

“Ừm, được lắm.” Phù Trường Khanh lại bật cười, nụ cười luôn có vẻ hung ác khó diễn tả. “Ta nhận một kẻ ốm đau làm phụ tá, lại còn chuẩn bị một chiếc xe ngựa chuyên dụng đi theo, cho ăn ngon mặc đẹp. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa bao giờ làm việc gì nhân từ đến vậy.”

Cũng coi như biết được cảm giác vung tiền qua cửa sổ, được lắm, được lắm!

“Nghe đây, lát nữa ta sẽ gọi một người hầu của Phù phủ đưa người về, người và tên họ Lư kia vẫn cứ đi lưu đày cùng nhau thôi, nhưng giờ nên lưu đày các người tới đâu đây? Phải đến nơi nào thật xa mới được.”

An Mi nghe vậy thì hoảng loạn, luống cuống đập đầu với hấn, nói: “Đại nhân, tiểu nhân sai rồi, ngài đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân. Xin ngài cho tiểu nhân đi theo, có lẽ tới Đột Quyết, tiểu nhân lại khỏi không biết chừng. Còn nữa, tiểu nhân hiểu tiếng Đột Quyết, chắc chắn có thể giúp ngài được.”

“Trong đám tùy tùng có người phiên dịch, cần người làm gì? Nếu bệnh của người không khỏi thì lại hóa ra phí củi gạo của đội xe à? Phù Trường Khanh không hề dao động.

“Đại nhân, tùy tùng của ngài có thêm một người cũng đâu có nhiều hơn. Nếu ngài giữ lại tiểu nhân thì tiểu nhân việc gì cũng làm được hết!” Nàng nôn nóng tới mức mắt đỏ lên, nàng và Lư Đào Thăng tuyệt đối không

thể bị lưu đày được. Vì chuyện này, nàng phải cầu xin như thế nào cũng không ngại.

Không ngờ Phù Trường Khanh nghe vậy thì bắt đầu trầm ngâm, vì lần này nhiệm vụ quan trọng, phụ thân nghiêm khắc không cho phép hấn mang theo tỳ nữ nên mỗi ngày quần áo hấn thay ra chỉ có thể để thái giám do Thánh thượng ban thưởng giặt cho, đúng là nghĩ sao cũng thấy không được tự nhiên. Cô nàng người Hồ trước mắt hấn tuy học vấn chẳng ra làm sao nhưng nếu để làm tỳ nữ thì vẫn còn có tác dụng.

Nghĩ vậy, khuôn mặt Phù Trường Khanh liền dẫn ra, chỉ nói: “Nếu vậy thì người làm thư đồng của ta đi.”

An Mi như được đại xá, vội vàng dập đầu vô cùng cung kính, miệng không ngừng cảm tạ: “Đa tạ đại ân đại đức của đại nhân.”

Phù Trường Khanh nôn nóng vẫy tay cho nàng lui, bực mình than: “Tên thư đồng có thể coi *Hàn Phi Tử* là *Quý Cốc Tử* quả thực trong thiên hạ không nhiều. Người lui đi, gọi Cao quản gia pha cho ta chén trà. Người cũng ở bên học ông ta một chút, về sau người sẽ làm những chuyện này.”

An Mi cười ngây ngô, nhận lệnh rồi đứng dậy, nàng vén rèm xe đi ra ngoài như vừa trút được gánh nặng.

Chương 6: Đi sứ Tây Vực

An Mi trở về là chính mình, sống những ngày tháng thoải mái nhất thời gian gần đây.

Cuối cùng không cần phải phập phồng lo sợ phải thể hiện tài năng mà chỉ cần làm một thư đồng pha trà, giặt giũ, cho dù gặp phải một chủ nhân hay bớ mớ, soi mói thì ít nhất đây cũng là công việc nhàn hạ mà nàng có thể đối phó. Nàng không hề nghĩ rằng công việc của thư đồng này chẳng khác gì với một tỳ nữ bên người cả.

An Mi thỏa mãn ngày ngày ở cạnh Phù Trường Khanh cũng hiểu ra một chút cái tài của những người phú quý. Hóa ra có địa vị chẳng phải là chuyện gì may mắn, dễ chịu, cuộc sống xa hoa không phải tự dung mà có. Ví dụ như vị Phù Thứ sử mà nàng hầu hạ, mỗi ngày từ lúc ăn sáng xong liền mở sách ra đọc, đọc luôn đến tối mới tắt đèn đi ngủ, đúng là một việc khổ sở.

Mỗi ngày trên đường đến đình Khả hãn Đột Quyết, Phù Trường Khanh đều ra sức học cuốn *Quy Cốc Tử* trong chiếc xe xóc nảy. Bên ngoài xe, gió rét lạnh cùng tuyết rơi nhiều nên không thể mở cửa sổ, đành phải chầm đèn đọc sách. Tuy trong xe có chiếc đèn đồng chế tạo đặc biệt hình cô gái nhảy múa, có thể hút khói vào trong tay áo, nhưng dù sao thì lâu dần, ở góc thùng xe vẫn bị ám đen một mảng. Chuyện tệ hơn đó là ánh đèn bị ảnh hưởng bởi sự xóc nảy của xe ngựa mà nhảy nhót không ngừng, làm hai mắt người ta cay sè. Phù Trường Khanh lần nào cũng đọc sách chưa tới nửa canh giờ thì cặp mắt đã cay tới mức nước mắt vòng quanh, hấn đành gác sách, nhắm

mắt nghĩ lại những gì vừa đọc, cẩn thận suy ngẫm về sự kỳ diệu của cách lôi kéo, chia rẽ của liên hoành - hợp tung trong sách.

Khi An Mi bung trà rót nước, châm đèn, thêm hương cho Phù Trường Khanh thì thường nghĩ, nếu từ nhỏ nàng cũng ngày ngày đọc sách như thế này, không cần phải làm việc thì chắc cũng có học vấn. Nhưng so ra thì nàng thà làm việc nặng nhọc còn hơn, mấy chữ bé li ti, dày đặc trên giấy kia, chữ nào chữ nấy khác nhau, phải học bao nhiêu ngày đêm mới biết hết được?

An Mi không thể làm phiền tới Phù Trường Khanh, lúc nàng chán quá thì sẽ nhìn xung quanh xem xét. Mỗi một vật tinh xảo đều có thể làm nàng suy nghĩ hồi lâu, ví như chiếc khăn không cháy lần trước nàng dùng lau tóc ấy, nàng để ý thấy hóa ra nó là khăn ăn của Phù Trường Khanh. Mỗi lần dùng cơm xong, Cao quản gia sẽ lấy đĩa đồng gấp những chiếc khăn vuông dính dầu mỡ quăng thẳng vào đồng lửa, đến khi chúng như mới thì lại lấy ra. Tất nhiên công việc này bây giờ rơi vào tay nàng, lần nào đốt sạch khăn nàng cũng nhớ đến việc từng dùng nó để lau tóc, mặt lại đỏ lên.

Lại còn cái chén uống trà của hần, không phải bằng gốm mà là bằng một chất liệu vừa sáng óng vừa mịn, giống như thêm một lớp màu xanh nhàn nhạt nổi trên bạch ngọc. Dưới đáy chén còn khắc một đóa hoa mai. Cao quản gia nói đó là sứ, còn hiếm hơn gốm nhiều. Mỗi năm chỉ có lò Quan là nung được một ít, những nhà giàu chỉ có tiền mà không có quyền chẳng có mà dùng.

Còn về những đồ vật khác như lu hương hình cầu bằng vàng, cái ghế ngồi chạm trổ hoa văn ngũ sắc, bình đường hoa văn cá chọi... chúng đều là những thứ mới lạ, bắt mắt. Ấy vậy mà lần nào ánh mắt An Mi cũng nhìn

một vòng rồi lại len lén quay về nhìn Phù Trường Khanh trong vô thức. Cũng chẳng có cách nào, ai bảo thứ bắt mắt nhất trong xe lại là hấn cơ chứ?

So với ánh mắt mê đắm lúc mới gặp thì bây giờ An Mi đã bình tĩnh hơn nhiều. Dù khuôn mặt có đẹp hơn nữa thì khi ngày ngày đối diện cũng thành quen và tự nhiên hơn. Nàng phát hiện ra vị Phù Thứ sử bụng dạ khó lường, nhiều mưu mô này là người rất chú trọng việc ăn mặc. Lại ví như hôm nay, nàng thậm nhủ rằng hấn lại thay một bộ quần áo.

Thời tiết rõ ràng là đại hàn mà hấn thà ôm khư khư chiếc lò sưởi tay chứ chẳng chịu mặc áo bông, lại còn phanh chiếc áo lông chồn ra, để lộ áo trong bằng lụa màu xanh biếc, còn có miếng vàng ròng khắc hình con hươu đính trên đai lưng. Một chuỗi bạch ngọc dùng tơ màu xanh lá mạ nối lại với nhau, rủ trên cái quần lụa trắng.

Nàng nhìn đi nơi khác, nhủ thầm sao mà một người trông đẹp đẽ như vậy lại có lòng dạ đáng sợ đến thế? Đang nghĩ thì Phù Trường Khanh - một kẻ vẫn đang vui đầu đọc sách bỗng nhiên hỏi: “An tiên sinh, bữa sáng hôm nay ăn không nhiều, vì không muốn ăn à?”

“Ồ?” An Mi ngẩn ra, ngẫm lại thấy mình đâu có ăn ít hơn bình thường đâu, nhưng vẫn thuận theo lời của hấn: “À... có lẽ là vì thịt dê hơi mặn nên tiểu nhân không ăn được là bao.”

Phù Trường Khanh nghe thế thì bật cười. “Ta cũng thấy thế, không biết ai bỏ muối đây?”

Về mặt nàng thoát cái thay đổi, nàng sợ Phù Trường Khanh sẽ phạt người ta nên lấp bắp sửa thành: “Thật ra cũng vừa miệng...”

“Ừm, có lẽ vì ngấy thịt dê rồi.” Hiếm khi hấn hòa nhã hỏi nàng. “À đúng rồi, người thích ăn gì nhất?”

Nàng không ngờ rằng lần này, một Phù Trường Khanh soi mói lại không tranh luận thêm còn hỏi nàng thích ăn gì, lập tức nàng vui vẻ, trả lời thật thà: “Tiểu nhân thích ăn thịt bò! Còn nhớ ba năm trước, trong thôn chúng tiểu nhân có một con bò chết già, sau được trưởng thôn đồng ý nên mọi người đã nướng lên ăn. Hương thơm của thịt bò nướng ngày đó bay khắp cả thôn, tiểu nhân cũng được chia một phần nhỏ.”

Nhớ lại cảnh tượng sôi nổi lúc chia thịt bò khi ấy, An Mi liền cười ngây ngô.

“Ừ được lắm, ta cũng thích thịt bò.” Phù Trường Khanh gập sách lại, cười với nàng. “Thế này đi, người cưỡi ngựa đến dịch trạm khoảng ngoài ba mươi dặm kia trước, bảo trưởng dịch trạm chuẩn bị củi đốt để đội xe tới nơi thì sẽ nướng thịt bò ăn cơm tối, thế nào?”

An Mi hưng phấn bưng bưng, nhanh chóng đứng dậy bái biệt: “Đa tạ đại nhân, tiểu nhân đi hỏi Cao quản gia lấy ngựa ngay đây.”

Phù Trường Khanh gật gật đầu, nhìn nàng đẩy cửa xe ra rồi biến mất trong gió tuyết, hần bỗng ném cuốn *Quy Cốc Tử* đi, mặt mày mệt mỏi, lầm bầm: “Thuật Phi kiềm¹ cấp thấp nhất, nếu người Đột Quyết cũng dễ bị lừa như thế này thì tốt rồi...”

¹·*Thu đoạn gọi chuyện rồi mua chuộc đối phương, kiểm soát đối phương.*

Hần nằm trên đệm gấm lật người một cái, ánh mắt nóng giận dần dần bình ổn lại, vừa mới hưởng thụ được một chút nhàn nhã thì nghe có người gõ cửa xe, hần liền mất kiên nhẫn, hỏi: “Ai?”

Bấy giờ Cao quản gia ở bên ngoài xe liên tiếng: “Đại công tử, là tiểu nhân.”

Phù Trường Khanh đành xoay người ngồi dậy, uể oải đi vài bước ra đẩy cửa, giọng không vui: “Tìm ta có việc gì?”

“Đại công tử, vừa rồi An tiên sinh có hỏi tiểu nhân một con ngựa rồi ngài ấy phi một mạch về phía trước luôn.” Cao quản gia đứng trong gió tuyết, kéo chiếc mũ da xuống rất thấp, trên lông, tóc còn vương vài bông tuyết. “Có phải tối nay chúng ta sẽ nướng thịt bò ở dịch trạm ngoài ba mươi dặm nữa?”

“Ai bảo?” Phù Trường Khanh cúi đầu khép chặt vạt áo trước của chiếc áo choàng lông chồn để chống chọi với gió rét len vào trong xe ngựa. “Ta ghét ăn thịt bò.”

Cao quản gia ngẩn người, một lúc lâu sau mới nói: “Đại công tử, sao ngài đọc sách chán lại lôi người ta ra chọc để giải buồn thế? An tiên sinh không phải là A Đan đâu.”

“Luận về học vấn thì hẳn ta có thể bằng A Đan chắc?” Phù Trường Khanh không tán đồng, đưa tay sờ sờ lò sưởi tay trong lòng.

“Đại công tử, An tiên sinh có gì không bằng A Đan? Tuyết dùng để pha trà cho công tử, công tử nói phải lọc bốn lần, ngài ấy liền lọc bốn lần.” Cao quản gia thở dài một hơi, ông ta cũng hết cách trước tính tình quái đản của thiếu gia nhà mình. “An tiên sinh là một người thật thà, thời tiết xấu thế này, công tử không nên trêu ngài ấy, bảo ngài ấy phải đi xa như vậy trong gió tuyết.”

“Ý ông là bình thường A Đan lọc nước hãm trà qua loa cho có lệ, không làm việc chăm chỉ như An tiên sinh?” Phù Trường Khanh ngẩng đầu nhìn Cao quản gia, sau khi trầm mặc hồi lâu thì nói tiếp: “Ban đầu ta cũng có ý định đùa hấn thôi, cũng tại bực hấn làm hỏng chuyện lớn của ta nên

ngày thường cũng làm khó hấn không ít lần. Nhưng theo ý ông nói, nếu hấn đã có công vậy thì dù địa vị kém cõi cũng nên được thưởng. Tối nay chúng ta ăn thịt bò nướng.”

Cao quản gia vẫn trung ra vẻ mặt khổ sở. “Đại thiếu gia của ta ơi, người nói ăn thịt bò nướng là sẽ có thịt bò nướng chắc? Thịt bò vốn đã ít, huống chi mùa này...”

Phù Trường Khanh xoay người lấy mùi quan tiền trong rương ra, cười cười với Cao quản gia. “Hôm nay không những phải ăn thịt bò mà còn phải ăn loại tươi ngon. Gọi mấy tên đáng tin cậy đi đến mấy thôn ven đường hỏi thăm xem nhà nào có bê hay bò nhỏ thì mua với giá gấp đôi, kiểu gì cũng sẽ có người bán.”

Cao quản gia líu cả lưỡi, cuối cùng lắc đầu bật cười.

Trời dần tối, trong dịch trạm, củi lửa đang cháy mạnh, nỏ lớp bốp, tỏa ra hơi nóng hừng hực. Sau khi chạy ba mươi dặm đường, An Mi đã đói tới mức bụng kêu ùng ục, giờ ngửi thấy mùi thịt bò lâu lắm không thấy, khuôn mặt cười tươi được ánh lửa hắt lên đỏ ửng. Thịt bò mềm sau khi được ướp muối, hạt tiêu, đậu khấu và quế thì đang chín dần trên bếp lửa. cuối cùng thì cái sự thèm ăn cũng được thỏa mãn khi hàm răng cắn một miếng, nước thịt thơm ngào ngạt tràn khắp khoang miệng.

Phù Trường Khanh nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của An Mi, không khỏi hừ mũi khinh thường, đúng là cho một ân huệ nhỏ, có ít thịt bò đã vui sướng đến như vậy...

Giữa tiếng cười nói của đám tùy tùng đang ăn uống linh đình, Phù Trường Khanh bất chợt cảm thấy không vui, rất không vui. An Mi lại còn bung khay thức ăn đi về phía hấn, cung kính quỳ xuống dâng lên một bát bò

hâm nóng hôi và một đĩa rau thái lát xào, ân cần hỏi: “Đại nhân, ngài không dùng bữa sao?”

Phù Trường Khanh nhíu mày liếc nhìn đôi môi bóng nhẫy cùng cái cằm tròn trịa của An Mi, bỗng nhận ra nàng đã béo hơn, lúc hấn khổ sở đọc sách, lao lực quá độ thì cái kẻ làm hấn ra nông nổi này lại dám sống thoải mái đến mức béo lên được ư?

“Ừm, dạ dày không thoải mái.” Hấn mệt mỏi đáp một câu, lúc đầu không định để ý tới nàng nhưng sau hấn lại thay đổi suy nghĩ, thờ dài một hơi. “Có lẽ là do nước tuyết pha trà hồi chiều không sạch...”

“Ồ?” An Mi mở to mắt nhìn hấn rất chăm chú, lòng vô cùng lo lắng, sốt ruột. “Sao vậy được? Sau khi đun tuyết xong, rõ ràng tiểu nhân đã lọc bốn lần. Làm sao bây giờ, hay là sau này tiểu nhân lọc thêm một lần nữa?”

“Ừm.” Phù Trường Khanh nhíu mày “ừ” một tiếng, không bình luận thêm gì nữa, chỉ phát tay với nàng. “Ngươi lui xuống đi, ta không ăn...”

“Không được, dạ dày rỗng chẳng phải càng khó chịu hơn sao?” An Mi thực sự lo lắng. “Tiểu nhân đi nấu cho ngài bát mì, ngài ăn thanh đạm một chút nhé!”

Câu này rất đúng ý của Phù Trường Khanh nên hấn gật gật đầu, thản nhiên nhìn nàng xoay người đi bận bịu vì mình. Tâm trạng bỗng chốc vui vẻ hấn lên. Lúc hấn vô thức cong khóe miệng cười nham hiểm, hấn chợt nhận ra có lẽ mình có tài năng về nghệ thuật lừa gạt, chẳng cần đi nghiên cứu *Quy Cốc Tử* gì nữa.

Nhưng khi An Mi cần cù tiết kiệm lấy nước thịt bò nấu được một bát mì rất “thanh đạm”, hương thơm nức mũi, mỡ nổi béo ngậy đưa cho Phù

Trường Khanh thì hẳn tức tới mức suýt thổ huyết nhưng không tiện bùng nổ.

Cuối tháng Mười hai, đội xe của Phù Trường Khanh đi sứ Đột Quyết đi qua Ung Châu, U Châu, Sóc Châu, khi đến Lương Châu thì nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của Thứ sử mới nhậm chức ở đó, lúc tiếp tục lên đường thì có thêm một trăm tùy tùng hộ vệ do Thứ sử phái đi, khởi hành từ quận Vũ Uy, Lương Châu, đi qua quận Trương Dịch, Tử Tuyền, Đôn Hoàng rồi ra khỏi Ngọc Môn quan, cuối cùng cũng tới được đình Khả hãn Đột Quyết lúc năm mới, thời điểm bắt đầu năm Đại Ngụy Thừa Hưng thứ tư.

Đình Khả hãn Đột Quyết dưới chân núi Ô là một thành quách xây từ bùn tọạ lạc trên thảo nguyên, nằm bên cạnh sông Hồn Nghĩa. Tuy diện tích không lớn nhưng lại là đầu mối quan trọng trong giao thông nối liền đông tây. Trong thành có nhiều đền chùa, bảo tháp, bách tính sinh sống dựa vào các việc chăn nuôi. Hằng năm, vào các mùa xuân, hạ, lúc cỏ cây tốt tươi thì người dân lại chia ra đi các nơi, sống dựa vào các loại cỏ cây dưới nước, tới khi thu, đến trâu bò dê cừu lớn lên có thịt thì mới dỡ lều trại, tập trung về đình Khả hãn. Vào mùa đông khắc nghiệt dài đằng đằng thì họ tụ tập thành một đội quân hùng hậu đi cướp bóc khắp nơi.

Khi đội ngũ của Phù Trường Khanh đi vào đình Khả hãn thì không được đón tiếp nhiệt tình như dự đoán. Phù Trường Khanh tay cầm tiết trượng tám thước đánh lông chim trĩ vào lều vàng của Khả hãn, lúc trở về mặt hết sức u ám, vừa bước vào trướng liền cởi bộ đồ đại phu, không kìm được tức giận mà mắng nhỏ: “Ta đã bảo là sao chúng dám tiếp đón qua quýt như vậy, thì ra là được bọn Nhu Nhiên ném cho khúc xương...”

Mọi người nhìn nhau, Cao quản gia đi cùng Phù Trường Khanh vào gặp Khả hãn thì nhíu mày, vẩy vẩy tay nói nhỏ: “E là việc khó thành, trên đường chúng ta đi có gặp sứ giả của Nhu Nhiên.”

Mọi người nghe vậy liền nôn nóng, một gã tùy tùng làm phiên dịch còn đổ thêm dầu vào lửa: “Tiểu nhân thấy hai nước bọn chúng tán chuyện vui vẻ lắm, tên sứ giả Nhu Nhiên kia đã tới lâu rồi, không phải mới ngày một ngày hai, thế này phải làm sao đây...”

Cả căn lều lớn bỗng chốc lặng ngắt như tờ, bầu không khí vô cùng áp lực. Lúc này, Phù Trường Khanh đã thay xong quần áo, từ sau bình phong đi ra, vẻ mặt lạnh lùng, quét mắt qua đám người một vòng, lời nói của hắn khiến tất cả mọi người không hiểu ra sao: “Còn làm thế nào được nữa, không thể vừa tới đã thua người ta về khí thế được! Tất cả đi theo ta uống rượu!”

“Nhưng hôm nay chẳng phải là nên có tiệc tiếp đón do Khả hãn tỏ chức cho chúng ta sao?” Một tên tùy tùng khác sợ hãi hỏi, nhưng bị ánh mắt của Phù Trường Khanh liếc qua liền im bặt.

Cao quản gia đứng cạnh lẩm bẫm bằng một giọng nhỏ đến mức chỉ để An Mi nghe thấy: “Đúng là đồ không biết suy nghĩ, tất nhiên tiệc chào đón bị hoãn lại, người ta thị uy đấy, thị uy...”

Tuy vừa đến đình Khả hãn thì bị đối xử lạnh nhạt nhưng được ăn uống rượu thịt giữa ngày đông giá rét thì đúng là vẫn cổ vũ sĩ khí được. Dưới sự vun tay hào phóng của Phù Trường Khanh, rượu thổi phòng lá gan, mọi người đang có vẻ uể oải liền nhanh chóng vui vẻ hẳn lên trên đất Đột Quyết mênh mêng. Rượu nho, rượu lựu, rượu sữa ngựa thấm ướt vạt áo, cả con dê quay đang bốc hơi nóng hôi, bánh mì dẹt trắng như tuyết đắp thành đồng nhỏ, nho khô rơi vãi đầy trên thảm như những giọt mưa, dưa gang đủ cho

mười mấy người ăn được trường đao bỏ xoẹt ra, để lộ cùi dưa xanh mướt. Phù Trường Khanh có vẻ thích ăn dưa ngọt, cầm một miếng lên cắn rồi ngẩng đầu hỏi An Mi: “Đây là quả gì?”

“Dưa gang.” An Mi không ăn quả to mà lấy một quả dưa loại nhỏ, ăn đến vui sướng cả người.

Phù Trường Khanh nhìn thấy thế bèn cầm lấy một miếng dưa loại nhỏ ăn thử, quả nhiên còn ngọt hơn loại dưa to kia nhiều, bèn hỏi: “Thế loại nhỏ này tên là gì?”

“Ca ba, trong tiếng Đột Quyết có nghĩa là “dưa ngọt”.” Do đã nhiều năm rồi không được ăn nên An Mi cười ngọt ngào. “Cáo hoang thích ăn trộm loại dưa này nhất, thường lén vào ăn cho đã đời rồi no quá mà không chui ra được, ha ha ha...”

Nụ cười vui sướng, thoải mái của nàng làm mặt Phù Trường Khanh trầm xuống. Hắn vứt miếng dưa ngọt đi, ngồi giữa bữa tiệc, lườm nhác nhìn mọi người đang huyên náo, ăn uống linh đình, trong đôi mắt có sự lạnh lùng không nói lên lời. “An tiên sinh, nếu ngươi là Khả hãn Đột Quyết thì ngươi sẽ lấy con gái để vương dân tộc Hán hay là lấy công chúa Nhu Nhiên?”

“Hử?” An Mi không ngờ hắn sẽ hỏi câu này, bèn nghĩ gì nói vậy: “Có lẽ là công chúa Nhu Nhiên? Dù sao cũng cùng nói một thứ tiếng, nghe hiểu được nhau...”

“Không chỉ là hiểu ngôn ngữ.” Phù Trường Khanh khẽ bật cười. “Còn vì cùng sống trên một vùng đất nên đồ ăn, đồ dùng, hoặc những gì từng thấy, từng tiếp xúc đều giống nhau, thế mới gọi là “hiểu nhau”. Ai lại đồng ý bỏ một người hiểu mình để chịu đựng một người không hề giống mình chút nào?”

An Mi ngạc nhiên nghe hắn nói, chỗ hiểu chỗ không, trong lòng chẳng hiểu vì ai mà thoáng thấy đau đớn một nơi nào đó.

Phù Trường Khanh ngây người một lúc rồi bất thành linh nói: “Nhưng dù Khả hãn Đột Quyết nghĩ thế nào chẳng nữa thì ta cũng phải làm hắn cam tâm tình nguyện lấy công chúa Đại Ngụy vào trướng...”

An Mi sững sờ, định hỏi một câu: “Vậy ý của nàng công chúa Đại Ngụy kia thì sao?” nhưng lại kìm nén không hỏi ra miệng.

Đình Khả hãn Đột Quyết không giới nghiêm ban đêm nhưng người Hán đã quen trời buộc, không quen chè chén thâu đêm nên chỉ chơi đến khoảng canh hai, ai nấy đều đã chéch choáng, bụng no say, dìu nhau đi ra khỏi quán rượu, liêu xiêu trở về.

Phù Trường Khanh uống không nhiều lắm nên trên người chỉ thoang thoảng mùi rượu. Khi đi ra khỏi quán rượu, gió đêm lạnh buốt ập tới, hắn cúi đầu kéo lại vạt áo lông chồn, giày da hoẵng có phần đế dày giẫm lên những vụn băng trên thảm cỏ.

An Mi vốn nghìn chén không say, lúc này đi bên hắn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ ảo rồi phả ra một làn khói trắng, khe khẽ hát: “Đêm đó trăng sáng mờ ảo, dây nho lại đâm ra chồi non. Oát Ca Đại ngọc ghéch đi qua ngọn núi nhỏ, tìm Áo Vân Tháp Na của chàng. Trên con đường nhỏ trắng bạc trên triền núi xanh xanh, từng có hai người trẻ tuổi, sau này bọn họ đều sẽ già đi, liệu rằng có mãi sống vai như thế...”

Đây không phải quê hương của nàng, quê nàng ở một nơi còn xa hơn nữa nhưng do nhìn thấy một con đường nhỏ màu trắng dưới ánh trăng, nàng đã cảm thấy đủ hạnh phúc khi có thể bước đi trên nó.

Phù Trường Khanh ở bên cạnh đang cúi đầu lững thững đi về phía trước, sau khi nghe tiếng hát của nàng thì hấn thắt thân, khi nàng hát xong mới lên tiếng hỏi: “Sao không hát tiếp nữa? Hết rồi à?”

“Chưa, thật ra đằng sau còn một đoạn nữa nhưng tiểu nhân không biết hát.” An Mi xấu hổ nói. “Ngày nhỏ học qua loa, lời sau không nhớ nữa.”

Thật ra bài hát này đến Khang Cổ Nhĩ cũng không hát trọn vẹn được. Năm đó còn nhỏ, bọn họ chỉ học sơ qua, đoạn cuối cùng do lời khá khó nên họ nghe xong cũng không thuộc được.

Phù Trường Khanh thấy vậy đang định bỏ qua thì bất chợt nghe tiếng hát vọng tới từ lò rèn không xa phía trước: “Đêm nay tuyết trắng rơi lả tả, con lạc đà già lại trào nước mắt. Áo Vân Tháp Na xinh đẹp đi qua ngọn núi nhỏ tìm Oát Ca Đại của nàng. Con đường dài mờ mịt trên triền núi tối đen, nàng đi chân trần qua sa mạc Gobi. Cơ thể trần truồng của đoạn nô đáng thương đang đợi vải tang trắng tinh của người thương...”

Cùng hòa vào tiếng hát bi thương là tiếng rèn sắt đin đang từ lò rèn, hóa ra giọng hát nhẹ nhàng của An Mi đã khiến người thợ rèn xúc động, không kiềm chế được mà hát tiếp bài ca dang dở. An Mi nghe xong bèn nói với Phù Trường Khanh: “Ồ, đại nhân ngài nghe kìa, đoạn sau chính là như thế đấy, nhưng không ngờ bài hát đau buồn như vậy...”

“Đau buồn như thế nào?” Phù Trường Khanh không hiểu tiếng Đột Quyết, hấn nhíu mày nhìn An Mi, hỏi.

Nàng liền dịch từng câu một, Phù Trường Khanh lắng lắng nghe xong lại hỏi: “Đoạn nô là gì? Nô lệ làm nghề rèn?”

“Đúng vậy.” Nàng gật gật đầu. “Ngày nhỏ tiểu nhân thường nghe bậc bề trên nói rất lâu về trước, Đột Quyết từng bị Nhu Nhiên đánh chiếm, do

giỏi về việc rèn sắt nên bị người Nhu Nhiên gọi là “đoạn nô”.”

Ánh mắt Phù Trường Khanh chợt sáng lên, tự ý đi về phía trước tới lò rèn cách vài bước rồi dừng chân trước lò lửa cháy rùng rục. Lò rèn vẫn vang tiếng rèn sắt giữa đêm khuya, một bà già đang ngồi bên lò lửa thổi ống bễ, một ông già quắc thước để trần nửa người nện búa sắt, đầu búa đập xuống từng hồi theo tiếng hát vang vọng khiến cục sắt đỏ hồng đặt trên thớt đá bị đập thành dài ra. Mỗi lần cái búa nện xuống, ánh lửa bắn ra tứ phía, tỏa ra theo gió, mấy lần suýt thì xẹt qua ngọn tóc của Phù Trường Khanh.

An Mi thấy Phù Trường Khanh ngẩn người thì không khỏi ngỡ ngẩn, cuối cùng không thể không thúc giục hắn: “Đại nhân, chúng ta nên về thôi, nếu không Cao quản gia sẽ lo...”

Phù Trường Khanh không để tâm tới An Mi mà chỉ nhìn chăm chăm miếng sắt đỏ không ngừng biến dạng khi búa sắt nện liên hồi, đến khi nó bị chìm vào trong nước phát ra tiếng xèo xèo thì hắn mới chợt hoàn hồn. “Có cách rồi!”

“Hả, hả?” An Mi chẳng hiểu gì nhưng thấy Phù Trường Khanh đột nhiên bước nhanh rồi chạy đi làm nàng không kịp nghĩ thêm, đành cuống cuống đuổi theo. “Đại nhân, đợi tiểu nhân với...”

Lúc Phù Trường Khanh chạy về đến đại doanh sứ thần thì đám người say xỉn đã về lều của mình ngủ say từ lâu, chỉ có thị vệ trực đêm cùng Cao quản gia vẫn còn đợi. Trước khi Phù Trường Khanh xông vào trong lều lớn, hắn chỉ kịp dặn Cao quản gia một câu: “Đêm nay có việc cần giải quyết,” rồi đi thẳng vào lều và ngấp đầu trong đồng vắng yên.

Cao quản gia bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, giao lại đèn lồng cho An Mi vừa về tới và nói: “Tiên sinh vào hầu hạ đi, làm gì cũng phải cẩn thận một chút.

Ôi chao, hai cha con nhà này lúc bận rộn thì y hệt nhau, khổ là con người già nua này không hầu hạ nổi hai đời...”

An Mi nhận lấy cái lồng đèn, vén rèm đi vào trong lều. Phù Trường Khanh đang giở một quyển ghi chép mà nàng đã từng thấy trên đường đến đây. Hằng ngày trước khi đi ngủ, Phù Trường Khanh đều mở ra đọc. Nàng thấy đèn trong lều mờ mờ nên cẩn thận lấy ngọn nến bên trong đèn lồng ra, châm lên từng ngọn nến trên cái giá nến hình sừng hươu ở đầu bàn. Ai ngờ lúc ghé sát vào Phù Trường Khanh thì cây nến hơi nghiêng làm rớt ra một giọt sáp nến.

Thấy sáp nến sắp rơi xuống quyển sổ ghi chép đang mở, Phù Trường Khanh vội vàng kéo quyển sổ lại, sáp nến nóng rực vừa vắn rơi vào mu bàn tay hấn. Hấn liền ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy ánh lên sự tức giận. “Người làm việc kiêu gì thế?”

An Mi vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng lùi lại hai bước, quỳ xuống đất và tự trách: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Lúc này Phù Trường Khanh không quan tâm tới việc bắt bẻ An Mi, hấn gậy sáp nến bám trên tay đi rồi tiếp tục cúi đầu giở cuốn sổ ghi chép mà phụ thân đưa cho mình. “Người đừng đi, ngồi ở bên đi, có lẽ ta vẫn còn chuyện cần hỏi người...”

“Vậy... đại nhân có muốn uống trà không?” Nàng khẽ hỏi, muốn làm gì đó để lấy công chuộc tội nhưng không ngờ Phù Trường Khanh không để ý tới nàng nữa.

Sáng hôm sau, khi An Mi lơ mơ tỉnh lại từ giấc mộng thì nàng kinh ngạc khi thấy mình đang nằm trên đệm da sói trong lều lớn của Phù Trường Khanh, còn hấn thì cả đêm chẳng hề chớp mắt, nhưng tinh thần của hấn bây

giờ rõ ràng là cực kỳ tốt, thậm chí hẳn còn không cần nàng hầu hạ mà tự thay quần áo của chức đại phu. Lúc này hẳn đang cảm tiết trọng, mặt mũi sáng láng cùng tùy tùng chuẩn bị quà tặng dâng lên Khả hãn Đột Quyết.

Chuẩn bị xong, hẳn quay người lại thấy An Mi vừa ngủ dậy vẫn đang ngồi trên giường, đầu tóc rối bù, liền hơn hờ nói với nàng: “Ta có cách rồi, lát nữa đi cùng ta đến lò rèn.”

Nàng ngơ ngẩn nhìn nụ cười sáng chói trước mặt, giây phút đó chỉ thấy cả căn lều sáng bừng rực rỡ...

Đại tiệc tiếp đón sứ thần triều Ngụy được tổ chức trong lều Khả hãn vào tối hôm nay. An Mi thay một bộ đồ mới đi cùng Phù Trường Khanh tới lều vàng dự tiệc. Khi tiếng tù và trầm trầm vang lên, những võ sĩ Đột Quyết lưng hùm vai gấu xếp thành hàng ở bên ngoài lều. An Mi mặt mày trắng bệch, chân tay bủn rủn bước thấp bước cao, bàn tay nắm chặt lại, lòng bàn tay rỉ mồ hôi, không chỉ vì thân phận nhỏ bé của nàng mà còn vì những lời đại nhân nói lúc chiều ở lò rèn...

Nàng cảm thấy mình khó có thể ứng phó được với buổi tiệc tối nay, việc mà Phù đại nhân phó thác vượt xa phạm vi nàng có thể tiếp nhận. Trước buổi tiệc, An Mi từng rất hèn nhát mà cầu cứu sự giúp đỡ từ một, nhưng kỳ lạ là lần này, dù nàng gõ thế nào, lắc làm sao thì những con mọt ngày xưa chỉ cần đụng một cái là bò ra nay lại không thấy bóng dáng đâu cả. Có lẽ vì chúng ngủ đông chẳng, hoặc có khi chết cồng luôn rồi, tóm lại là lần này nàng kêu trời trời không linh, tất cả đều phải dựa vào chính bản thân nàng mà thôi.

Khi âm nhạc Quy Từ rất thịnh hành ở Tây Vực vang lên trong lều vàng, những cô vũ nữ mũi cao mắt sâu đã bước ra trung tâm tẩm tẩm múa. Phù Trường Khanh cảm tiết trọng làm xong hết các nghi thức phức tạp

cuối cùng cũng ngồi xuống ở phía bên phải Khả hãn Đột Quyết. An Mi ngồi ở bàn cuối cùng trong hàng ngũ người Hán, cách Phù Trường Khanh rất xa.

Buổi tiệc bắt đầu trong tiếng nói cười hoan hô của mọi người, ánh nến chiếu sáng từng tầng bát đĩa vàng chứa đầy sữa dê, com thập cẩm, nho, cùng quả sung khô sáng lấp lánh như đá quý. Bánh nướng và dê nướng nguyên con vàng ruộm được lấy ra khỏi lò, những quả lê đông lạnh vừa bỏ ra còn vương những mẩu băng vụn li ti... Rượu nho đỏ thắm đổ ào ào vào chén vàng dưới nền nhạc Quy Từ, lúc cụng chén chúng sánh ra, vương lên chiếc nhẫn trên tay người cầm chén khiến mỗi viên đá quý tươi đẹp được gột rửa càng trở nên óng ánh hơn.

Rượu quá tam tuần, ca hát tạm thời dừng lại. Phù Trường Khanh cười nói với Khả hãn: “Ca múa của Quy Từ quả là danh bất hư truyền. Lần này kẻ hèn này được đi sứ quý bang, trên đường lúc đi qua thảo nguyên mênh mông có nghe thấy một bài ca dao, mới hiểu ra được thế nào là “tiếng ca du dương dưới bầu trời bao la”, đến tùy tùng của ta cũng không nén nổi mà học hát theo.”

“Ồ?” Khả hãn Đột Quyết nghe vậy liền đặt chén vàng xuống, tò mò cười, hỏi: “Là bài hát nào mà hay tới vậy?”

Phù Trường Khanh cười khẽ, đáp: “Chi bằng để tùy tùng của ta tự bêu xấu, hát cho Khả hãn nghe?”

Ở cuối bàn tiệc, An Mi ngồi đối diện với những món ăn hiếm lạ nhưng không hề có hứng ăn uống, tay nàng cầm chén rượu mà toát mồ hôi, khi nghe thấy lời này thì lưng vốn đã ướt đẫm nay lại tiếp tục phủ thêm một tầng mồ hôi nóng hổi. Ba hồn bảy vía như bay hết ra ngoài.

Sau khi Khả hãn gật đầu cho phép, hai chân An Mi mềm nhũn, gương đứng dậy, bước đi nhẹ bằng đi tới trung tâm thảm múa. Dù đã lấy hết can đảm nhưng giọng hát vẫn còn hơi run rẩy: “Đêm đó trăng sáng mờ ảo, dây nho lại đâm ra chồi non. Oát Ca Đại ngốc ghéch đi qua ngọn núi nhỏ, tìm Áo Vân Tháp Na của chàng. Trên con đường nhỏ trắng bạc trên triền núi xanh xanh, từng có hai người trẻ tuổi, sau này bọn họ đều sẽ già đi, liệu rằng có mãi sống vai như thế...”

Hát xong nửa đầu, nửa tiếp theo nàng mất cả buổi chiều mới thuộc mà giờ cứ mắc ở cổ họng, nàng cảm thấy cổ họng nghẹn ứ, máu huyết trong người chỉ muốn chảy ngược mà nôn ra ngoài. Ánh mắt hoảng sợ của nàng tìm kiếm Phù Trường Khanh, khi nhìn thấy đôi mắt đen láy như mực của hắn vẫn điềm tĩnh, an ổn như cũ thì hơi thở hỗn loạn của nàng bỗng chốc bình ổn lại, rồi nàng hát tiếp vô cùng thuận lợi. “Đêm nay tuyết trắng rơi lả tả, con lạc đà già lại trào nước mắt. Áo Vân Tháp Na xinh đẹp đi qua ngọn núi nhỏ tìm Oát Ca Đại của nàng. Con đường dài mờ mịt trên triền núi tối đen, nàng đi chân trần qua sa mạc Gobi. Cơ thể trần truồng của đoạn nô đáng thương đang đợi vãi tang trắng tinh của người thương...” An Mi dần thả lỏng người, đôi tay nắm chặt đặt trên ngực càng ngày càng tự nhiên, thậm chí đến nốt cao cuối cùng nàng còn khe khẽ nhón chân lên để tiếng ca trong trẻo mà bi thương vang vọng khắp lều lớn.

Bài hát kết thúc, đến tận khi An Mi ôm nỗi sợ đi về chỗ ngồi thì người Đột Quyết đầy trong lều vẫn yên lặng không hề lên tiếng. Chỉ có giọng nói êm tai của Phù Trường Khanh vang lên: “Đến bây giờ kẻ hèn này vẫn không biết ý nghĩa của bài hát, chỉ thấy nó có giai điệu xúc động lòng người. Chắc là Khả hãn cùng các vị ở đây đều đã từng nghe qua?”

“Ha ha, Phù đại phu có điều không biết rồi, bài hát này là bài hát xưa đã truyền cả trăm năm nay ở Tây Vực, từ lâu người Đột Quyết đã không

còn quan tâm tới nội dung của nó nữa rồi.” Khả hãn trả lời một cách thản nhiên, con người màu lam đậm hơi đăm chiêu nhìn Phù Trường Khanh chăm chăm. “Theo như ta đoán, hành động này của Phù đại phu lẽ nào là vì để ý việc ta tận tình thiết đãi sứ giả Nhu Nhiên? Thật ra người Hán các ngài có một câu châm ngôn: “Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu¹”, ta nghĩ chắc chắn Phù đại phu cũng hiểu. Đột Quyết cũng Nhu Nhiên bây giờ gắn bó khăng khít, trâu dê của dân du mục cũng thả chung một bãi cỏ. Lần này sứ giả Nhu Nhiên cũng vì chuyện hòa thân mà tới, ta không thể không thành tâm tiếp đãi họ.”

¹· Cùng tiếng thì ứng hợp nhau, cùng ý chí giống nhau thì tìm tới nhau.

An Mi ngồi ở cuối bàn tiệc, nghe xong thì thầm toát mồ hôi thay Phù Trường Khanh, lòng nghĩ một chiêu này không hữu hiệu nên cũng cảm thấy vô cùng sốt ruột. Nhưng không ngờ Phù Trường Khanh lại nhếch miệng cười, nâng chén với Khả hãn. “Khả hãn đã quá lời, kẻ hèn này dám có ý xúi giục qua một bài ca dao? Chỉ là tuy Đại Ngụy và Nhu Nhiên cùng giáp với quý quốc nhưng lại cách xa đình Khả hãn cả nghìn dặm, tiếc rằng lòng thành khó luận thắng thua, còn ưu thế về địa lý đã phân người tới trước tới sau nên khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.”

Khả hãn nghe vậy thì bật cười, cũng nâng chén với Phù Trường Khanh. “Chuyện nhỏ nhặt như đến trước đến sau thì cần gì phải lưu tâm? Hôm nay ta mở tiệc đón tiếp chư vị, Phù đại phu nên thoải mái chèn chén mới đúng.”

“Khả hãn nói rất đúng, kẻ hèn này xin kính trước.” Phù Trường Khanh ngửa cổ uống hết rượu nho trong chén vàng, nhìn Khả hãn rồi cười, nói tiếp: “Người Hán có một câu nói xưa: “Quà ít lòng nhiều,” lần này kẻ hèn được thiên tử phó thác, đã chuẩn bị chút lòng thành, mong Khả hãn vui lòng nhận cho.”

“Từ xưa đến nay, Trung Nguyên là vùng đất coi trọng lễ nghi, quả đúng là vậy.” Tuy Khả hãn khách sáo tiếp lời nhưng trong đôi mắt không hề có vẻ hứng thú.

Phù Trường Khanh không để bụng, hần tự nhận lấy chiếc hộp gấm mà tùy tùng truyền đến, dâng lên Khả hãn Đột Quyết. “Đây là trân châu đen pha đỏ, có truyền thuyết rằng ai cầm nó trong tay sẽ có thể nhớ mãi không quên.”

Phù Trường Khanh mở hộp gấm, để lộ ra một viên trân châu đen pha đỏ. Đặt hộp xuống, hần lại dâng lên một thanh loan đao có vỏ đao nạm đầy đá quý. Hần từ từ rút thanh đao ra, trên lưỡi đao cong như vàng trắng có những hoa văn màu xanh lam ẩn hiện. “Đây là bảo đao có nguồn gốc từ Nhu Nhiên, sợi tóc sượt qua cũng đứt, có thể chém sắt như chém bùn.”

Khả hãn Đột Quyết chăm chú nhìn thanh bảo đao, giọng trầm xuống: “Đây là bảo đao mà chỉ người Đột Quyết chúng ta mới có thể rèn được.”

“Không phải, là đao của Nhu Nhiên, là do nô lệ làm nghề rèn người Nhu Nhiên đúc ra.” Phù Trường Khanh ngược đôi mắt sáng lên nhìn, bên trong đó là sự quả quyết không cho phép người khác phản đối. “Vì tại hạ biết có một thủ lĩnh du mục từng sở hữu thanh đao này, một đao có thể giết mười mấy nô lệ Đột Quyết.”

Lời này vừa nói ra thì cả lều liền xôn xao, đại thần Đột Quyết có mặt trong bữa tiệc bắt mắt đập chén xuống, tức giận nói với Phù Trường Khanh: “Xem ra Phù đại phu đến đây không phải vì chuyện hòa thân! Lời nói ngông cuồng, mấy lần khiêu khích, thật càng rõ!”

Các đại thần Đột Quyết đều tỏ vẻ căm giận, không khí buổi tiệc trở nên căng thẳng. Trái tim An Mi cũng nhảy lên tới tận cổ họng, vậy mà Phù

Trường Khanh vẫn liêu lĩnh cười với Khả hãn. “Xưa nay, lời nói thẳng thì thường không lọt tai, hôm nay liệu Khả hãn có bằng lòng nghe ta nói một lần?”

Các đại thần Đột Quyết ở bên đang định lên tiếng ngăn cản thì bị Khả hãn phát tay chặn lại. Đôi mắt màu lam đậm của Khả hãn hơi híp lại, đáp lời Phù Trường Khanh: “Người nói đi!”

Phù Trường Khanh liền đứng dậy, chỉnh trang quần áo rồi cung kính hành lễ trước Khả hãn Đột Quyết. “Khả hãn từ lúc lên ngôi tới nay uy danh xa gần, tuy kẻ hèn này thân ở xa nghìn dặm nhưng vẫn nghe thấy tiếng tăm. Thiên tử Đại Ngụy kính trọng tài đức và sự sáng suốt của Khả hãn, mong muốn hai nước liên hôn nhưng không ngờ giữa đường bị Nhu Nhiên xen vào. Tất nhiên chuyện hôn nhân là chuyện do một mình Khả hãn quyết định, chỉ có điều việc này rất quan trọng. Hiện tại Khả hãn một lòng muốn kết thân với Nhu Nhiên muốn gấn bó khăng khít, nhưng quý quốc chẳng qua cũng chỉ là nô lệ trong mắt Nhu Nhiên, sao có thể vui vẻ ngồi cùng bàn ăn? Chỉ e đến một ngày nào đó bọn họ ăn cháo đá bát phản bội quý quốc, lúc đó Khả hãn hối hận thì đã muộn.”

Khả hãn liền bật cười khẽ, đáp lời: “Đột Quyết và Nhu Nhiên “đồng thanh tự tương ứng, đồng tâm tự tương tri”, tuy rằng tổ tiên có hiềm khích nhưng đôi bên cùng sinh sống trên một mảnh đất nên đã chung sống hòa thuận từ lâu. Nay người muốn ta bán gân mua xa, kết đồng minh với Đại Ngụy há chẳng phải là làm việc vô bổ, tự xa lánh huynh đệ nhà mình?”

“Nếu Khả hãn niệm tình huynh đệ thì tất nhiên thân càng thêm thân, nhưng nếu ngài có ý thống trị thì nên kết giao với nước xa, tấn công nước gần. Hiện nay quý quốc cùng Nhu Nhiên có ngôn ngữ giống nhau, tập quán tương tự, một khi cướp được đất, bắt được cả người lẫn vật thì ngay lập tức

có thể sát nhập với nhau, không có nỗi lo tai họa về sau. Nếu ngài liên hợp Nhu Nhiên cùng tấn công Đại Ngụy, giả sử thành công thì cũng sẽ đối mặt với tranh đấu giữa người Hồ người Hán, sau chiến tranh, nội loạn kéo dài đâu chỉ dừng ở một trăm năm? Hơn nữa, vạn dặm biên quan của Đại Ngụy dễ thủ khó công, bên trong thành, đồn điền nghìn dặm, lương thảo sung túc đầy đủ, thừa cung cấp chuyện phòng thủ quanh năm nếu cần. Trong thuật dùng binh, công thành là cách cuối cùng, bắt đắ dĩ mới phải dùng đến. Cho dù Đột Quyết và Nhu Nhiên liên hợp công thành thì chỉ cần Lương Châu kiên cường cố thủ thì đại quân của Khả hãn có mấy phần nắm chắc được tốc chiến tốc thắng? Tới khi lương thực hết, quân lính mệt mỏi, trước mặt là thành trì tấn công mãi không thành, đằng sau là đại quân Nhu Nhiên kiểm soát việc cung cấp lương thực, xin hỏi Khả hãn có đường lui không?”

Khả hãn Đột Quyết nghe tới đây thì trầm ngâm không nói. Đại thân Đột Quyết ở bên ai nấy đều có vẻ mặt khó coi, nhưng lại không thể phản bác được. Khả hãn liền nâng chén rượu, đứng dậy nói với Phù Trường Khanh: “Phù đại phu, hôm nay tổ chức bữa tiệc chào đón ngài, vẫn nên coi chuyện ăn uống vui vẻ, còn những chuyện khác thì sau này nói tiếp.”

Phù Trường Khanh mỉm cười, cũng giơ chén rượu lên. “Kẻ hèn này xin kính trước!”

An Mi cũng không nhớ bầu không khí tối nay hòa hoãn hay náo nhiệt thế nào, nàng chỉ nhớ tới sự thoải mái và vui sướng mà trước nay chưa bao giờ cảm thấy. Nàng cảm nhận được sự vui vẻ của mọi người, nhất là Phù Trường Khanh, rồi nàng ngửa cổ uống rượu, uống nhiều tới mức hai gò má hồng rực. Khi ai nấy đều say túy lúy, chuẩn bị đi về thì một mình nàng vẫn còn tỉnh táo. Nàng dìu Phù Trường Khanh về lều, sau đó nhìn hắn say rượu dưới ánh đèn.

Thật ra khi say rượu, Phù Trường Khanh vẫn có cử chỉ cũng hành động hợp lễ nghi, hấn chỉ có thêm vẻ mặt hớn hờ, khua khua tay với nàng. “Ta có thể nắm chắc phần thắng, Khả hấn đã dao động sẽ rất có lợi cho Đại Ngụy. Đại Ngụy anh minh thần võ, không mất một binh một tốt, không đánh mà thắng...”

An Mi ngồi ôm gối trên đệm da sói, cứ nhìn Phù Trường Khanh đang cười. Nhưng lời hấn nói nàng chẳng hiểu nhưng nàng chắc chắn rằng hấn đã say, vì từ trước tới nay hấn chưa từng cười nhiệt tình đến thế.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy thật may mắn vì lần này không ăn mọt, nếu không thì làm sao có thể thấy vui vẻ như lúc này?

Không rõ Phù Trường Khanh lôi ra hai quan tiền từ đâu, hấn đi tới gần An Mi đang ngồi trên đệm, ném tiền lên chân nàng.

“Thưởng cho người.” Phù Trường Khanh nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt nóng rực, đôi con ngươi đen láy được phủ một lớp ánh sáng mê ly dưới ánh đèn. “Hôm nay người làm rất tốt... hát rất hay.”

Người hấn có cả mùi rượu ào ạt ập tới, lần đầu tiên phá đi cái lớp cao ngạo của sĩ đại phu làm An Mi bị tấn công tới mức cả người thương tích. Nàng hoảng hốt nhảy dựng lên như bị kim châm, mặt đỏ bừng chạy ra khỏi lều.

Ánh trăng bên ngoài chiếu lên tuyết tạo thành một thế giới màu trắng bạc. Nàng nín thở chạy thẳng đến bên hồ nước đóng băng, nơi đây có một nhóm trẻ con Đột Quyết đang xúm quanh cái lỗ băng câu cá. Nàng nhẹ nhàng lánh sang một bên, ngồi xổm bên hồ, giơ tay gạt tuyết đọng trên mặt nước đóng băng, lớp băng dày như một tấm gương đen dưới ánh trăng, hiện lên khuôn mặt đầy vẻ hoảng hốt và lo sợ của nàng.

Cuối cùng nàng thở dài một hơi, nhìn mặt băng, giơ đôi tay lạnh cóng của mình lên, cẩn thận chạm vào nước mắt không ngừng rơi trên mặt.

“Mày thật là to gan!” Nàng lầm bầm. “Sao mày lại dám... lại dám thích ngài chứ...”

Chương 7: Biến động bất ngờ

Đàm phán sau đó vô cùng thuận lợi.

Tuy An Mi không có quyền tham gia vào quá trình đàm phán nhưng chỉ cần Phù Trường Khanh mỗi ngày trở về lều đều nở nụ cười kiêu ngạo là đã đủ làm nàng thấy thỏa mãn.

Do sự thay đổi trong thái độ của Khả hãn nên việc tiếp đón từ phía Đột Quyết cũng nhiệt tình hơn hẳn. Mỗi ngày ngoài ân cần thăm hỏi thì còn lo cả chuyện cỏ cho chuồng ngựa, cỏ nhiều hơn ngày trước rất nhiều. Thế là có thị vệ lẩm chuyện lên đi thám thính lều của sứ thần Nhu Nhiên, lúc quay về mặt mũi đắc ý kể: “Trước lều của đám quân Nhu Nhiên nay vắng vẻ lắm, đúng là đáng đời!”

“Ừ, hai ngày nữa có thể tặng chúng cái lưới bắt chim.” Phù Trường Khanh tuy biết hai chữ “tử tế” viết thế nào nhưng trước nay chưa từng viết, rất tự nhiên mà chế nhạo như vậy.

Ai nấy đều cười ha hả, An Mi mờ mịt không hiểu nhưng cũng ngây ngốc cười theo, cười xong cũng không hiểu vì sao Phù Trường Khanh muốn tặng người ta cái lưới bắt chim.

Cứ như vậy qua mấy ngày, chuyện hòa thân cũng thương lượng được gần xong. Tối hôm nay Phù Trường Khanh đang ngồi trong lều thảo bản tấu

để gửi về Đại Ngụy, đương lúc trầm ngâm thì ánh nến sáng ngời bất chợt bị một cơn gió lạnh thổi làm nhảy loạn, hấn không khỏi ngẩng đầu nhìn xem thế nào, hóa ra là An Mi đang bung chậu than đi từ ngoài vào lều.

“Bên ngoài gió mạnh quá.” Nàng rút cổ, chà chà tuyết ở trên giày. Phù Trường Khanh nghe vậy liền nghiêng đầu nghe ngóng mới thấy tiếng gió gào rít ở bên ngoài.

“Ừm.” Hấn khẽ “ừ” một tiếng rồi đưa lò sưởi tay đến trước mặt An Mi, sai bảo: “Thêm than, pha trà.”

“Vâng.” An Mi vội vàng nhận lấy lò sưởi. Lúc Phù Trường Khanh đang bận thì hấn không muốn nói nhiều, ra lệnh rất ngắn gọn. Bây giờ nàng đã rõ những thói quen của hấn, tất cả đều xử lý được thỏa đáng.

An Mi đứng bên chậu than đỏ, khuôn mặt bị hơi nóng hun đến nóng bừng. Nàng lấy chiếc đũa đồng gấp vài cục than to vừa phải rồi vùi vào đồng tro trong lò sưởi tay, đóng nắp lại, đưa cho hấn. Lúc nàng làm việc, nàng thích nhìn trộm một bên mặt trầm tĩnh của hấn, cũng may là xưa nay Phù Trường Khanh làm việc rất tập trung nên không hề phát hiện ra sự khác thường của nàng.

Lúc này ngoài lều gió càng mạnh, dường như có thể nghe thấy tiếng chó sủa vọng tới từ xa xa, nường cùng tiếng gió bắc rít gào thổi vào đỉnh lều phập phồng. Khi bầu không khí hòa hợp giữa hai người đang lan tỏa, sự chung sống yên bình bỗng chốc bị phá tan bởi tiếng trống vang trời.

Tùng tùng tùng tùng... Cùng với tiếng trống là tiếng gào “giết” từ bốn phương tám hướng. Phù Trường Khanh đứng bật dậy, hai mắt nhìn chăm chăm cái màn vải hơi phất lên trước lều, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi.

“Sao... sao vậy?” An Mi lấp bắp, nàng thấy sợ hãi trước sự thay đổi đột ngột ở bên ngoài.

Bấy giờ Phù Trường Khanh đã không rảnh rang mà để ý đến nàng, hấn xông ra vén màn lên, thấy ở hướng bắc ánh lửa ngập trời, mùi cháy khét của thảm da trâu bị đưa theo gió phà vào mũi.

“Có người phóng hỏa!” Phù Trường Khanh đánh mặt, hét to lên trong tiếng trống đình tai nhức óc, đôi mắt sáng lạnh buốt như sao. Hấn rảo bước đến giữa đại doanh, lúc này mọi người đang ngủ trong lều cũng chạy hết ra ngoài, sau khi nghe tiếng gào “giết” lẫn trong tiếng trống thì vội vàng hô: “Đi mau đi mau! Thị vệ đâu? Mau đi lấy ngựa...”

“Không thể đi!” Phù Trường Khanh đứng ở chính giữa hô to, khuôn mặt tái mét hiện lên vẻ dữ tợn trong ánh lửa. “Đối phương đánh trống, hò hét là để làm chúng ta rối loạn trận tuyến, nếu lúc này bỏ chạy thì chắc chắn bên ngoài đại doanh có mai phục!”

Vừa nói dứt lời thì một mũi tên đã bay sượt qua gò má hấn. An Mi hãi hùng, tranh thủ lúc mọi người đang rối loạn, vội vàng lôi nhánh cây hòe trong lòng ra, dùng hết sức mà lắc, lòng thầm cầu nguyện không ngừng: Mau ra đây mau ra đây, còn không ra là chết người đấy...

Gió bắc rít gào đã thúc đẩy tốc độ lan tràn của ngọn lửa, khắp đại doanh sứ thần Hán nhốn nhác, chỉ có mình An Mi vẫn đang cúi đầu đập đập nhánh cây, Phù Trường Khanh vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ tập trung của nàng, lập tức giận đến mức chửi to: “Người trúng tà à!”

An Mi ngây người, ngo ngẩn nhét nhánh cây vào trong áo. Cao quản gia vừa hay đánh một chiếc xe ngựa đến, nhìn thấy An Mi liền túm nàng lên xe rồi gào lên với Phù Trường Khanh: “Đại công tử, mau lên xe!”

“Đợi đã!” Phù Trường Khanh vẫn kiên quyết giữa vòng thị vệ. “Chúng ta không thể lao bừa ra khỏi đại doanh, có lẽ cứu binh của Khả hãn Đột Quyết sắp tới rồi...”

“Đại công tử! Lửa to như thế thì dù có mai phục cũng phải xông ra ngoài trước đã!” Cao quản gia giải thích xong liền đẩy Phù Trường Khanh lên ngựa, quả quyết chỉ huy: “Bách phu trưởng dẫn đầu, hai đội đánh tiên phong, ba đội bọc hậu!”

An Mi ngồi trơ trọi ở đằng trước chiếc xe ngựa chẳng hề được che đậy gì, chỉ biết run lẩy bẩy nhìn các thị vệ vũ trang đề phòng. Cao quản gia đang định lên xe thì Phù Trường Khanh vội vàng nói: “Tiết troy...”

Tiết troy đại diện cho sự uy nghiêm của thiên tử, là thứ mà mỗi sứ giả đều phải bảo vệ bằng cả tính mạng. Nếu lần này chuyện hòa thân thất bại thì về triều nhiều nhất là bị cách chức troy quyền, nhưng nếu ngay cả tiết troy cũng không còn thì e là từ nay về sau chẳng thể vươn mình được. Chính vì vậy, Phù Trường Khanh chẳng màng tới an nguy sống chết mà định quyết tâm nhảy xuống xe, không ngờ Cao quản gia giơ một tay ngăn lại. “Đại công tử! Ta đi lấy tiết troy! Ngài tuyệt đối không được xuống xe!”

Phù Trường Khanh đỏ cả mắt, thấy Cao quản gia đã không chút do dự xông vào trong lều lớn, trước khi ông ta tìm được tiết troy đi ra thì một ngọn lửa lớn đã dễ dàng thiêu gĩa hết hàng rào doanh trại cùng cột cờ. Lửa cháy bùng bùng trên đỉnh lều lớn. Phù Trường Khanh nín thở cho tới tận khi nhìn thấy bóng dáng Cao quản gia chạy ra khỏi lều trước khi nó bốc lửa, thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bấy giờ, tất cả đội tiên phong đã thất bại trước lưỡi dao hung hãn của đối thủ. Nhóm đao phủ ùn ùn kéo vào đại doanh, ánh lửa sáng rực chiếu rõ

bóng dáng người Nhu Nhiên bện tóc bên vai trái. Xe ngựa tả xung hữu đột giữa vòng vây, Cao quản gia thấy đường tới chỗ Phù Trường Khanh đã bị quân Nhu Nhiên chặn đứt nên đành liều mình lần cuối, lấy hết sức ném tiết trượng dài tám thước như ném cây thương về phía Phù Trường Khanh.

Phù Trường Khanh nhào hơn nửa người ra khỏi xe ngựa lúc ngàn cân treo sợi tóc thì bắt được tiết trượng. Cùng lúc đó, ánh đao lóe sáng của người Nhu Nhiên cũng đánh tới, An Mi liền ôm đầu hét to ở ngoài xe. Cao quản gia với vóc dáng nhỏ bé, gầy guộc đã bị bóng hình to lớn của người Nhu Nhiên che khuất hẳn. Phù Trường Khanh nghiêng răng, gầm lên một tiếng: “Đi!”

An Mi nhắm chặt hai mắt, giật cương ngựa, ngựa kéo đã bòn chòn bắt an vì ánh lửa từ lâu, nay tung vó chạy như tên rời cung, chúng hí vang một tiếng rồi phi ra khỏi đám cháy. Phù Trường Khanh nằm sấp ở đuôi xe nhìn chằm chằm đại doanh chìm trong biển lửa, đôi mắt đỏ ngầu hẳn đầy tơ máu, hẳn chỉ biết đắm mạnh một quyền lên ván xe.

An Mi vừa đánh xe ngựa thoát ra khỏi đám cháy thì lập tức có bốn kỵ binh từ bên địch quát ngựa đuổi theo sát phía sau. Phù Trường Khanh không biết đánh xe ngựa, thấy kẻ đuổi theo ngày càng tiến đến gần thì chỉ biết giục An Mi tăng tốc. An Mi không nhìn rõ phương hướng trong đêm tối, cộng thêm đang hoảng loạn, không lựa được đường nên đánh bừa xe về phía ven hồ không có người ở. Xe ngựa xóc nảy lộc cộc xuyên qua đám lau sậy và các lùm cây bên hồ. Thành lũy được đắp từ đất đầm của đình Khả hẳn đã xuất hiện không xa đằng trước, xe ngựa cùng đường đành phải chuyển hướng chạy ngược lại để tránh va vào tường thành nên nhanh chóng bị kỵ binh Nhu Nhiên bao vây chặn lại.

An Mi sợ tới mức mặt đầm đìa nước mắt, chân tay luống cuống túm chặt dây cương. Lúc nhìn thấy mấy con ngựa Đại Uyên đen thui bước dần về phía mình, loan đao dính máu của binh sĩ Nhu Nhiên đã giơ cao, tình huống quá cấp bách khiến nàng hét to lên bằng tiếng Đột Quyết: “Cầu xin các người... tha mạng... tha mạng cho ta!”

Không ngờ binh sĩ Đột Quyết nghe lời nàng hét thì thu đao lại thật, đôi mắt như chim ưng nhìn nàng chòng chọc, rồi một giọng nói hung hăng như ác quỷ cất lên: “Ngươi là người Đột Quyết?”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

An Mi tưởng rằng mình đã chết đến nơi nên khóc hết nước mắt, không kiềm chế được mà run rẩy đáp: “Đúng... đúng vậy...”

Bốn tên lính nghe thấy thế thì liếc nhìn nhau, một người trong số chúng bỗng nói nhỏ: “Đại nhân từng dặn không được giết người Đột Quyết, nếu không thì chuyện sẽ khó bàn...”

“Bắt tên đại thần nước Ngụy kia rồi về phụng mệnh là được...” Một tên khác vừa trả lời vừa vỗ về con ngựa đang không ngừng thở phì phò bên dưới mình.

An Mi căng thẳng chẳng dám thở mạnh, nàng vênh tai lên nghe bọn chúng đối thoại, mồ hôi lạnh tuôn đầy trên trán. Khi hai tên lính Nhu Nhiên một trái một phải cùng lúc dùng đao chém cho cửa sổ xe mở ra, rồi chém cả mảnh xe thì nàng mới nhận ra chúng định làm gì. Nàng giật mình, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Không! Không... Các người không thể...”

Một người cao quý như ngài ấy nhất định không thể chết tại nơi đất khách quê người thế này được!

Hai thanh loan đao lóe lên ánh sáng bạc còn chưa chém vào trong xe thì An Mi đã sợ hãi trợn trừng mắt, chuẩn bị liều mạng vào giây phút Phù Trường Khanh hét lên thảm thiết, nhưng thực tế khiến cả năm người ở đó đều ngẩn người: Phù Trường Khanh không có ở trong xe!

“Ồ... Ồ...” An Mi nhìn vào trong xe theo lỗ thủng to trên mảnh xe, thủng xe đen kịt quả thực trống rỗng, không một bóng người.

“Hắn trốn đâu rồi?” Một tên võ sĩ tức giận hầm hầm trừng mắt nhìn nàng.

“Ừm... Ồ?” An Mi hoàn hồn, đầu óc xưa nay suy nghĩ đơn giản bắt đầu tính toán. Nàng không rõ Phù đại nhân rời xe ngựa lúc nào nhưng có một điều chắc chắn là nàng nhất định phải đuổi được lũ ác ôn trước mặt đi, không thể để chúng có may mắn hy vọng tìm được Phù đại nhân.

“Ta hỏi ngươi, người trong xe trốn đâu rồi?” Đám võ sĩ Nhu Nhiên rất bất mãn với sự chậm chạp của An Mi.

“Người trong xe vừa mới trốn...” Cuối cùng nàng cũng lấy can đảm, nghiêm túc... nói dối với đôi mắt vừa vô tội vừa đầy vẻ khiếp sợ nhìn những võ sĩ Nhu Nhiên dững mẫn.

“Đã trốn?” Một tên nhìn nàng đầy vẻ nghi ngờ, loan đao giơ lên hỏi bằng giọng uy hiếp: “Chúng ta đều có mắt, có ai thấy hắn nhảy ra khỏi xe đâu?”

“Ngay lúc này...” An Mi cố gắng nghĩ ra lý do có thể khiến người ta tin. Nàng ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng mới chột nẩy ra một ý: “Vừa rồi chẳng phải đã đi qua đám lau sậy và lùm cây sao? Chính vào lúc đó người trong xe đã nhảy ra.”

Bốn tên võ sĩ Nhu Nhiên trao đôi ánh mắt với nhau, trầm ngâm một hồi, cuối cùng cũng coi như chấp nhận cách giải thích của nàng. Bọn chúng không để ý tới nàng nữa mà đồng loạt quay ngựa lại, cưỡi ngựa đi chậm để tìm kiếm cẩn thận ở ven đường.

An Mi đợi đến khi bốn con ngựa kia đi xa thì mới thở phào nhẹ nhõm, mới một ngã người ra sau một cách yếu ớt... Nhưng mà Phù đại nhân trốn đi đâu được nhỉ? Xe ngựa chạy như bay cả đoạn đường, chưa từng dừng lại... Nàng nhú chặt mày, không thể nghĩ ra được, ban đầu là trăm nghìn suy nghĩ rối rắm, sau đó trong một khoảnh khắc nàng bất chợt nghĩ ra... Lẽ nào Phù đại nhân nhảy khỏi xe lúc đi qua đám lau sậy thật?

Vào phút giây đó, An Mi hối hận không thôi, chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình...

Nàng quyết định quay lại tìm Phù Trường Khanh.

Vì tránh làm người ta chú ý, nàng đánh xe ngựa tìm một dịch trạm trước, để lại xe ở đó rồi mới lên đi ngược đường về chỗ cũ. Nàng tìm kiếm suốt dọc đường vắng vẻ rồi nhanh chóng chạy tới ven hồ. Lúc này, những lùm cây và lau sậy đều đã bị quân Nhu Nhiên lục tìm từ trước, có lẽ chúng không tin lời An Mi lắm hoặc là do lo lắng mục tiêu chạy xa nên chúng không tìm ở đây lâu mà nhanh chóng giục ngựa rời đi. Trong đêm tối, nàng rón rén rẽ lau sậy ra hai bên, nhìn chung quanh, không ngừng gọi nhỏ: “Phù đại nhân... Phù đại nhân... Phù...”

“Ở đây.”

Khi An Mi hết cách, định rời đi thì tiếng Phù Trường Khanh chợt vang lên ở thật sâu trong đám lau sậy. Nàng giật mình, hoang mang rẽ đám lau sậy sang hai bên và cúi người đi về phía có tiếng nói. Dưới màn đêm, chỉ

thấy trên mặt đất là lau sậy ngã nghiêng, Phù Trường Khanh đang nửa nằm nửa ngồi giữa một đồng cỏ, bên cánh tay còn đặt thanh tiết trượng luôn theo hấn không rời. An Mi cuống cuống chạy đến gần hấn, quan tâm hỏi khê: “Đại nhân, ngài không sao chứ?”

“Có lẽ chân trái đã gãy.” Mặt hấn cứng ngắc, hấn trả lời nàng bằng một giọng rất bình tĩnh.

Lòng nàng liền trĩu nặng, mặt tái mét. “Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta có nên tìm Khả hấn?”

“Vô dụng thôi.” Phù Trường Khanh lạnh lùng nói. “Hấn ta vốn còn lưỡng lự nhưng vừa rồi, lúc bọn Nhu Nhiên phóng hỏa thì không thấy ra tay, vậy là đã tỏ rõ thái độ.”

“Sao Khả hấn lại có thể làm vậy?” Nàng sốt ruột tới mức nước mắt sắp trào ra. “Rõ ràng ban ngày vẫn còn nói chuyện yên lành, sao nói trở mặt là trở mặt ngay được...”

“Những chuyện như thế này đầy rẫy...” Hấn hừ lạnh một tiếng, sau đó lườm nàng. “Ngươi có biết chuyện Ban Siêu^[1] “lương thiện” đòi Hán đã làm khi đi sứ?”

1. Ban Siêu thời Đông Hán từng lập kế giết đoàn sứ giả Hung Nô để thuyết phục vua nước Thiện Thiện (ở Tân Cương hiện nay) khôi phục tình hữu nghị với triều Hán và rời khỏi sự thống trị của Hung Nô.

An Mi nghe vậy chỉ lắc đầu.

Phù Trường Khanh cũng lười kể cho nàng nghe, hấn cười miếng ngọc Dương Chi Hòa Điền ra. “Mấy hôm nay ta để ý thấy trong thành có khá nhiều chùa chiền, trong chùa chắc chắn có kho cho cầm cố tài vật. Ngày mai ngươi cầm miếng ngọc bội này đi thế chấp lấy ít tiền rồi mua giúp ta

mấy chiếc áo da dê chống rét, mua cả lương khô nữa. Tạm thời mấy ngày tới ta sẽ trốn ở đây. Giờ người đỡ ta dậy...”

“Vâng.” An Mi cẩn thận dìu hấn ngồi dậy, cuối cùng cũng không tìm được mà chợt dạ hỏi. “Vừa rồi làm sao đại nhân trốn thoát được đám người Nhu Nhiên tìm kiếm?”

“May mắn thôi.” Phù Trường Khanh cúi đầu thử cử động người, tâm trạng hấn lúc này cực kỳ tệ.

Không chỉ là vì biến cố tối nay mà còn do bị gãy chân, hoặc cả chuyện vừa nãy nghe thấy tiếng quân Nhu Nhiên sột soạt lục soát đám lau sậy, hoặc do bản thân bất lực không thể làm được gì cùng tâm trạng hoảng sợ. Đã bao lâu rồi hấn chưa trải qua cảm giác phó mặc cho số phận?

Ngoài ra còn có một chuyện hấn thấy càng buồn bực hơn đó chính là An Mi quay về tìm hấn.

Phù Trường Khanh sẽ không nói cho nàng biết rằng trước đó, hấn lẳng lặng nhảy khỏi xe là để bỏ mặc nàng. Lúc hấn thấy đám quân Nhu Nhiên càng đuổi càng gần và biết sớm muộn gì xe ngựa cũng sẽ bị chặn lại thì xe vừa hay chạy qua đám lau sậy dày đặc. Hấn dự đoán rằng đất ven hồ không cứng, chi bằng thừa lúc hỗn loạn thì tìm đường trốn, đồng thời để mặc nàng đánh ngựa dẫn người Nhu Nhiên đi xa.

Một tên phụ tá không tài cán mới nhận vào làm hơn một tháng, một thị nữ bên người sai sử tùy ý, hoặc có thể gọi là một dân đen người Hồ, tất nhiên vào thời khắc nguy hiểm hấn sẽ lựa chọn lợi dụng nàng, để nàng đi chết thay mình, tất cả đều là lẽ đương nhiên. Hấn tính toán hết thảy, cuối cùng lại không ngờ được rằng lúc nhảy xuống, chân trái của hấn va vào một tảng đá, sau cơn đau thấu ruột gan thì hấn không thể nào đi nổi nữa. Lúc ấy

Phù Trường Khanh hết sức tuyệt vọng, hấn vừa không thể động đây vừa không thể kêu cứu, tưởng rằng sẽ bị chết cồng ở đây, tưởng sẽ bị bắt, nhưng hấn chưa từng cho rằng An Mi sẽ quay lại tìm mình.

Một tên phụ tá không tài cán mới nhận vào làm hơn một tháng, một thị nữ bên người sai sử tùy ý, hoặc có thể gọi là một dân đen người Hồ... Vào thời khắc này sao không chọn bỏ trốn một mình mà lại về tìm hấn?

Phù Trường Khanh tinh thông luật pháp từ trước tới nay đều tin vào thuyết con người vốn ác, hấn không biết có gì ngoài một tờ khế ước có thể trói buộc một nô bộc với chủ nhân, thậm chí giữa An Mi và hấn còn chưa từng lập khế ước nào.

Đối diện với nàng, hấn không hề thấy vui vẻ gì, chỉ có một cảm giác bực dọc nặng nề, vì sự trở lại của nàng nằm ngoài dự liệu của hấn, làm hấn bắt đầu nghi ngờ, nghi ngờ những thứ mà lâu nay hấn vẫn luôn kiêu ngạo: Sự hơn người từ xuất thân cao quý cùng trí tuệ xuất chúng.

Cảm giác hơn người từng khổng chế hấn hoàn toàn, từng làm hấn cho rằng những gì hấn nghĩ, hấn làm, từng cử chỉ, động tác của hấn đều vô cùng đúng đắn. Ấy vậy mà lúc này hấn cảm thấy mình như một quả cam đã bị thối rữa bên trong, đang bị An Mi gọt đi lớp vỏ tươi đẹp bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên hấn thực sự để ý đến một dân đen. Cái cảm giác này không tốt, có chút khó chịu.

Tất nhiên An Mi không biết Phù Trường Khanh đang vì mình mà lòng rối như tơ vò, nàng chỉ nghĩ phải xem thương thế của Phù Trường Khanh thế nào, liền đau lòng hỏi: “Sao lại bị thương thành ra thế này, đại nhân, liệu có phải do ta đánh xe không vững?”

Nếu là lúc bình thường thì đây là một cái có rất hay nhưng lần này, suy cho cùng thì Phù Trường Khanh cũng không còn mặt mũi nào mà viện có đó, hấn bèn nghĩ ra một lời nói dối: “Vì ta ngồi không vững nên văng ra ngoài.”

Trên thế gian này, phàm là người từng giao tiếp với Phù Trường Khanh thì chỉ có An Mi là ngây ngốc tin rằng xe ngựa xóc nảy làm Phù Trường Khanh ngồi không vững, nàng hại hấn không những ngã khỏi xe mà còn gãy cả chân, thế mà hấn vẫn độ lượng tha thứ, không hề so đo.

Nàng và Phù Trường Khanh ở trong đông cỏ từ khi trời tối đen như mực đến tận sáng sớm ngày hôm sau, nàng mới ngó nghiêng xung quanh, đứng dậy đi ra khỏi đây.

Phù Trường Khanh ở nguyên chỗ cũ, đợi một mạch tới trưa mới thấy nàng về.

An Mi đã thế chấp ngọc bội để mua cho Phù Trường Khanh thuốc cùng nẹp cố định xương, còn có cả áo da dê và mấy cái bánh nhân thịt. Phù Trường Khanh nằm trong đông cỏ để An Mi băng bó giúp. Hấn có chút không yên tâm. “Người biết trị thương?”

An Mi ngẩn người, mặt đỏ lên, đáp: “Biết một chút, ngày trước có người nhà lên núi đuổi dê bị ngã gãy chân, ta học được một ít từ lang trung ở quê.”

Người An Mi nói chính là em chồng Từ Bảo. Phù Trường Khanh nghe vậy liền nhíu chặt mày. Một kẻ xưa nay có chút bệnh nhẹ cũng mời được ngự y giờ quả thật lo lắng chân mình sẽ để lại di chứng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại thì cũng chẳng lo nhiều được nữa. Hấn cắn bừa vài miếng bánh nhân thịt, hỏi: “Vừa rồi người lên chợ mua đồ có nghe được tin tức gì

không? Tôi qua xảy ra chuyện lớn như vậy, đầu đường cuối ngõ kiêu gì cũng có người bàn luận.”

“Có, dường như mọi người đều nhắc tới. Tuy ta còn chưa hỏi thăm được tin tức về sứ thần Nhu Nhiên nhưng có nghe nói Khả hãn đã phái người tìm ngài. Đại nhân, ngài bảo chúng ta có nên đi nhờ hãn ta?” An Mi nhìn hãn bằng ánh mắt ngập tràn hy vọng.

“Tạm thời không thể được. Tuy Khả hãn Đột Quyết phái người đi tìm ta nhưng không thể nói rõ được ý hãn, chỉ e thật giả lẫn lộn, khó phân là địch hay bạn.” Phù Trường Khanh lắc lắc đầu, trầm ngâm một hồi rồi bất chợt hỏi: “Trong đại doanh có nhiều thi thể quan binh tùy tùng như thế, Đột Quyết xử lý thế nào?”

“Nghe nói đều đã đưa tới “hồ vàng”...” Nàng buồn rầu nói. “Chắc Cao quản gia cũng ở trong số đó...”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì đôi mắt u ám, lạnh lẽo hãn đi, hãn liền nói thẳng: “VẬY chúng ta không cần đi gặp Khả hãn nữa. Hiện giờ thời tiết rét mướt, thi thể không dễ phân hủy ngay, việc gì phải vội vàng xử lý như vậy? Nếu hãn ta có ý nghiêng về Đại Ngụy thì lần này nhất định sẽ phải sạch quan hệ với Nhu Nhiên bằng cách liệm thi thể bỏ vào quan tài theo phong tục của người Hán, sau đó phái người đưa quan tài về nước Ngụy thỉnh tội chứ không phải là chuyển tới cái “hồ vàng” khốn kiếp kia! Có thể thấy sau biến cố bất ngờ đêm qua, Khả hãn đã không dám trở mặt với Nhu Nhiên. Nay chắc chắn hãn đã nương vào Nhu Nhiên, người không hỏi thăm được động thái gì của đám quân Nhu Nhiên chẳng qua là vì Khả hãn đã che mắt người đời mà thôi.”

Nơi gọi là “hồ vàng” chính là một địa điểm mai táng đặc biệt của người Đột Quyết. Khác với lòng tin “về với đất là yên ổn” của người Hán ở

Trung Nguyên, phong tục của người Hồ ở Tây Vực là sau khi người ta chết, đem thi thể đến một đình viện đặc biệt ở ngoại thành để chó Ngao nuôi trong viện đó ăn hết sạch thịt trên thi thể đó, cuối cùng mới lấy xương cốt chôn xuống đất, hoàn toàn không có quan tài. Các tùy tùng của Phù Trường Khanh đều bị Khả hãn Đột Quyết chôn tại hồ vàng, đây mới gọi là chết nơi đất khách quê người, đến cơ thể cũng không còn nguyên vẹn.

Phù Trường Khanh vừa nghĩ tới chuyện những người cùng hãn bọn ba nghìn dặm đều đã chết thảm thì cả người cực kỳ suy sụp. E rằng chính lúc này đây đã là đáy của cuộc đời hãn, tất cả đều tồi tệ tới mức không thể tồi tệ hơn. Phù Trường Khanh ngẩng lên, lắng nghe tiếng gió bắc thổi vào lau sậy lao xao, sau khi thất thần hồi lâu thì hãn chợt ngồi dậy, gạt ra một chỗ đất trống nho nhỏ, bẻ cây sậy gạch qua loa trên nền đất bùn. “Đội ta dưỡng thương, chúng ta sẽ đi từ đây...”

Hãn vẽ một điểm tượng trưng cho đình Khả hãn Đột Quyết, lại thêm một điểm là Ngọc Môn quan, rồi vẽ một đường thẳng nối hai điểm đó để phác họa con đường sắp tới bọn họ sẽ đi. “Ta còn nhớ mang máng bản đồ, con đường này hoàn toàn là đất hoang, ở giữa không có dịch trạm nên chắc cũng không có dân chúng ở, nhưng lại là đường ngắn nhất. Ta tính mạo hiểm một chút, dù sao thì cũng phải về Lương Châu nhanh nhất có thể mới được... An tiên sinh, ngươi sẽ tiếp tục đi cùng ta hay là có kế hoạch khác tốt hơn?”

An Mi vẫn luôn ngồi im nghe hãn nói, giờ được hỏi liền ngớ người, rồi nghiêm túc trả lời: “Phù đại nhân, tất nhiên ta sẽ đi cùng ngài.”

“Ừm, được.” Phù Trường Khanh gật đầu, trông thì hồ hững nhưng thực ra trong lòng hãn đang âm thầm sung sướng, thở phào một hơi. “Tính xem trong tay chúng ta có những gì...”

“Có một cỗ xe ngựa.” An Mi báo cáo đúng sự thực. “Nhưng cửa sổ và mảnh xe đã bị đao chém hỏng.”

“Có còn hơn không.” Phù Trường Khanh nở nụ cười nhợt nhạt, lại hỏi tiếp: “Ngọc bội người cầm được bao nhiêu tiền?”

“...” Hồi lâu sau nàng mới lắp bắp: “Hai... hai quan...”

Đôi mắt đen láy của Phù Trường Khanh trợn trừng lên nhìn nàng, giọng nói gay gắt hơn: “Hai quan? Người có biết miếng ngọc đó đáng giá bao nhiêu không hả?”

“...” An Mi ấp a ấp úng. “Hòa thượng trong chùa nói ngọc bội của đại nhân không chạm trở gì cả, người ấy lại không biết nhìn ngọc, sợ nhìn sai nên không dám ra giá cao....”

“Nơi hoang dã dân vô văn hóa, quả nhiên đều là một lũ không biết nhìn hàng!” Phù Trường Khanh nổi giận đùng đùng mắng. Hắn tức tới mức mặt lúc xanh lét lúc trắng bệch. Ngọc bội đó là Hòa Điền thượng hạng, vì lúc đến tay hắn nó có hình dáng được thiên nhiên tạo thành như quả trứng chim, bên hông miếng ngọc lại có một khối màu đen nên Phù Trường Khanh mới mời thợ làm ngọc dựa vào hình dáng ban đầu khắc thành hình con chuột ăn trộm quả trứng cho mới mẻ. Ai ngờ hôm nay bị người ta bảo rằng không chạm trở!

Nếu biết trước có ngày hôm nay thì hắn đã đeo vàng đeo bạc rồi, còn chơi kiêu xa hoa ngậm làm gì!

Mấy ngày sau đó, An Mi mua chuộc trưởng dịch trạm, nhờ ông ta giữ bí mật, xong lại theo lời dặn của Phù Trường Khanh mà chia bốn con ngựa tốt ra bán; lấy hết các tấm chắn bùn bằng bạc trên bụng ngựa cùng cái lục lạc treo trên xe ra, đưa đến tiệm bạc nhờ nung chảy làm thành khối. Ngoài

ra nàng còn gỡ hết vải gấm rực rỡ phủ bên ngoài xe ngựa, bao gồm cả tấm màn gấm bị chém rách bán đi chẳng được mấy đồng kia nữa... Cứ như vậy, dưới tình thế phải che mắt người đời, những thứ đồ vụn vặt mà đáng tiền đều được bán hết.

An Mi lấy tổng cộng bốn mươi quan tiền gom được mua hai con ngựa bình thường, một la bàn, đệm da dê và rất nhiều lương khô cùng đồ dùng cần thiết, lại dùng cái đục gỗ để gọt hết những hoa văn chạm khắc tinh tế trên xe, sau đó sơn đen toàn bộ bề mặt xe lúc này đã bị đục thành gồ ghề. Nàng còn thuê thợ mộc sửa lại cửa sổ và tấm vải nỉ phủ lên nóc xe. Cuối cùng, chiếc xe ngựa nổi bật của sứ thần Đại Ngụy đã bị An Mi sửa sang thành một cỗ xe bình thường không hề thu hút.

Ngày lên đường, Phù Trường Khanh nhìn An Mi trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Trên đường đi, người đổi sang quần áo nữ đi.”

An Mi hoảng hốt, nàng không biết Phù Trường Khanh đã nhận ra nàng là nữ từ khi nào. Mặt nàng đỏ bừng, định nghĩ đôi ba lý do nhưng không ngờ Phù Trường Khanh lại nói tiếp: “Trên đường nếu có người kiểm tra thì khi người ăn mặc như phụ nữ, người ta sẽ làm qua loa một chút.”

Hắn nói vậy nàng liền hiểu ra, lòng còn thâm cho là may mắn, nàng cho rằng có lẽ Phù đại nhân chỉ muốn nàng giả nữ. Nếu đại nhân đã không hỏi rõ ràng thì chi bằng tiếp tục giả vờ, tránh việc chưa hỏi đã khai, tự đưa mình ra ngoài sáng.

Thế là An Mi ngoan ngoãn thay bộ váy áo mộc mạc của các cô gái Đột Quyết, thả tóc xuống tết lại và khoác thêm chiếc áo da dê dày dặn, biến thành một cô nương Đột Quyết từ đầu tới chân. Phù Trường Khanh cũng thay sang áo bào dài giản dị của nam nhân Đột Quyết cùng áo da, hắn định hóa trang thành dân thường nhưng ngũ quan, đặc biệt là cặp mắt sắc đã vô

tình bán đứng hẳn. Hấn bèn hóa trang qua loa rồi nằm trong xe ngựa giả thành trượng phu đang bệnh, ngẩng đầu lên nhắc An Mi ở bên ngoài xe: “Người phải hóa trang thành phụ nữ đã có chồng.”

Mặt nàng thoát cái đỏ ửng, nghe lời bện tóc vấn sau đầu.

Một đường dứt tiền qua cửa, bọn họ thuận lợi trà trộn ra khỏi đình Khả hãn Đột Quyết, sau đó đánh xe ngựa rời khỏi con đường thương mại, đi về hướng đông nam, tiến vào vùng thảo nguyên mênh mông.

Sự thực đã chứng minh Phù Trường Khanh quả thật có thể dựa trên tiền đề lý luận suông, chỉ nhìn những điểm tốt, hẳn đã coi nhẹ một điểm, cái gọi là quả mận đắng bên đường chính là để nói về thảo nguyên rộng lớn không người kia. Những thương nhân lanh lợi thà đi đường xa chứ không chọn đường thẳng chẳng lẽ lại không có nguyên nhân của nó? Phù Trường Khanh thiếu kinh nghiệm sinh tồn không lẽ lại cao siêu hơn những bách tính cả năm canh tác, trồng trọt mà sống?

Khi bánh xe ngựa vấp và lăn qua bùn đất đầm lầy trong đồng cỏ thì hẳn mới phát hiện ra mình và An Mi đã không còn đường lui.

Vùng thảo nguyên từ Đột Quyết đến biên cương Đại Ngụy này bị mạng lưới các nhánh sông Hồn Nghi, Ôn Côn, Độc Lạc cùng các dòng chảy khác cả to, cả nhỏ vây quanh, cộng thêm địa hình trũng nên quanh năm đầm nước không cạn, hình thành mặt bùn lầy nhầy nhụa dưới đồng cỏ. Chỉ cần giẫm chân xuống là sâu gần tới gối.

Lúc này An Mi đã không dám ngồi trên xe đánh ngựa mà đành đi trước thăm dò từng bước một. Nàng cầm dây cương dắt ngựa, chọn nơi rể cỏ dày đặc để đi bằng tốc độ chậm nhất về hướng đông nam.

Trong đồng cỏ nguy hiểm bốn bề, đâu đâu cũng là bùn lầy lầy lội, do đó đêm xuống thì xe ngựa cũng chỉ có thể dừng tại chỗ qua đêm. Đồng cỏ ẩm ướt vương đầy băng tuyết nên chẳng thể tìm được củ khô, vì vậy củ khô và than củi mang theo trên xe càng trở nên quý báu. Phù Trường Khanh và An Mi không dám dùng nhiều nên mỗi lần chỉ nhóm lên một ngọn lửa nhỏ đến đáng thương, sau cùng đều bị gió rít nơi hoang dã thổi tắt một cách dễ dàng. Bọn họ đành trốn vào trong xe ngựa, lôi hết áo khoác da dày dặn cùng thảm nỉ đặt lên đệm da dê, nhưng vẫn bị nhiễm khí lạnh ẩm ướt khiến cả người run rẩy.

Sau nửa đêm, Phù Trường Khanh lạnh tới mức răng va vào nhau lập cập, không thể ngủ tiếp được nữa. Hắn nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn duỗi tay sang An Mi. Khi ấy nàng đang ngủ say trong chăn đệm lông, thân thể dưới lớp chăn ấm nóng vô cùng hấp dẫn Phù Trường Khanh. Lúc lo lắng về lợi ích của bản thân thì Phù Trường Khanh sẽ không tuân thủ lễ nghi này nọ, thế nên một lần nữa hắn hành động lén lút dưới chăn, ôm An Mi vào lòng...

An Mi đột ngột tỉnh lại khi đang ở trong lòng hắn, nàng ý thức được tình cảnh hiện tại nên xấu hổ tới mức cả người nóng lên. Nàng chưa bao giờ gần gũi với đàn ông như thế này, huống hồ hắn còn không phải là phu quân của nàng, vả lại nàng còn...

Cả người nàng cứng nhắc không dám động đậy, nàng có thể cảm thấy được hơi thở dài ổn định của Phù Trường Khanh phả qua đỉnh đầu, hắn đã ngủ say rồi ư? Nàng ngẩn người trong bóng đêm một lúc, chợt trào nước mắt, một sự ngọt ngào nho nhỏ dâng lên trong lòng. Đây là chuyện mà xưa nay nàng chưa từng dám nghĩ đến, một người như hắn lại có thể ôm nàng vào lòng.

An Mi không kìm được cầu nguyện không ngừng: Hy vọng cực khổ trước mắt sẽ qua mau, hy vọng Phù đại nhân có thể về kinh sớm, mong rằng tất cả sẽ trở về như cũ... Tất cả những lời cầu khẩn đầy thành kính đó đều là do niềm hạnh phúc mang chút tội lỗi này mang lại.

Sau khi cơ thể Phù Trường Khanh dần dần ấm lên thì hấn ngủ rất nhanh, tuy nhiên sự đau đớn trên chân trái làm giấc ngủ của hấn không yên ổn. Có lẽ là vì đã lâu lắm không lâm vào cảnh tứ cố vô thân như hiện tại nên đêm nay, hấn mơ thấy ngày mình còn nhỏ, không biết dựa dẫm vào ai, không ai bầu bạn.

Lúc ấy hấn năm tuổi, phụ thân mời một vị tiên sinh về dạy võ lòng cho hấn. Từ nhỏ hấn đã được giáo dục rằng sau này hấn phải gánh vác trách nhiệm cùng vinh quang gia tộc, cơ thể nhỏ bé lúc đứng lúc ngồi đều ngẩng đầu ưỡn ngực đầu ra đấy. Hồi đó hấn đã học được cách kiêu ngạo, nếu không vì một số chuyện gặp phải sau này thì có lẽ hấn đã hòa nhã, khiêm tốn hơn một chút. Nhưng ai mà biết được? Trên con đường đời, người ta phải đi từng bước mới đi hết được, không thể bước một lần là xong, cũng không thể hồi hận.

Người thầy của hấn nổi danh khắp Lạc Dương, cũng là một người cao quý có xuất thân sĩ tộc. Do hấn ta qua lại thân thiết với vị Trung chính đại nhân đánh giá con cháu sĩ tộc nên mới có cái danh là “Lỗ Ban nho gia^[1]”, hàm ý nếu muốn thành tài thì nhất định phải qua bàn tay hấn gọt giũa. Đó là vị tiên sinh nổi tiếng vì lấy sự nghiêm khắc để dạy học, cả năm trời mặt mày nghiêm nghị, luôn mặc bộ quân áo màu chàm.

1. Lỗ Ban là bậc thầy về thủ công và xây dựng trong lịch sử Trung Quốc.

Buổi học đầu tiên, thầy đã yêu cầu hấn phải học thuộc *Thiên tự văn* trong ba ngày, đây là chuyện hoàn toàn không thể với một đứa trẻ năm tuổi.

Thế là ba ngày sau, Phù Trường Khanh bé nhỏ cả người co rúm, sợ sệt giơ tay ra chịu gần mười lần thước đánh.

Tối hôm đó, lòng bàn tay hấn sưng tới mức không cầm được đũa, hấn nhìn thấy mẫu thân nói không ngừng, kiềm chế để không chảy nước mắt, còn phụ thân thì mặt mày nghiêm khắc, trách mắng: “Mới vào học ba ngày mà đã bị đánh như thế thì chắc chắn con cực kỳ kém cỏi.”

“Không phải, phụ thân.” Phù Trường Khanh còn nhỏ cảm thấy mình bị oan, không đành lòng được mà đặt luôn đũa xuống, quỳ gối giải thích: “Là vì thấy muốn con học thuộc *Thiên tự văn*, căn bản là con không thuộc được...”

“Im mồm!” Bảy giờ Phù Công cũng đập đũa, trợn mắt mắng con. “Không học thuộc được mà còn có mặt mũi để kể lễ? Ta thấy con còn bị đánh ít đây...”

Phù Trường Khanh nhìn đăm đăm đến ngây ra, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói êm ái, nhẹ nhàng của mẫu thân hấn lẫn trong tiếng ong ong bên tai: “Báo Nô... mau ăn cơm đi, phụ thân cũng vì muốn tốt cho con...”

Báo Nô là nhũ danh của Phù Trường Khanh, hấn ngẩn ngơ cúi đầu nhìn bát cơm đầy trước mặt, nhưng làm thế nào cũng không tin được rằng chuyện không thuộc *Thiên tự văn* là lỗi của hấn. Cuốn sách dài như vậy, khó như thế, lẽ nào người ta đều thuộc được trong ba ngày?

Phù Công ngồi trên ghế, cất giọng lạnh lùng: “Hiện nay Đại Ngụy loạn trong họa ngoài, cần sự dốc sức và không ngại bôn ba mưa gió của những kẻ làm thần tử như chúng ta. Có câu “giữ lấy cơ nghiệp nhờ văn, khi gặp biến cố nhờ võ,” sự bình an lâu dài của Đại Ngụy sau này cần phải nhờ vào thế hệ các con. Nếu như con dốt nát, chỉ muốn dựa bóng tổ tông nhà họ Phù

ăn bám bồng lộc thì chắc chắn ta sẽ không truyền lại cho con tước vị quận công! Nghe rõ chưa?”

Phù Trường Khanh còn bé nên không hiểu hết những lời này của Phù Công nhưng biết là thái độ của ông cực nghiêm khắc, hấn hoảng sợ cúi đầu cắm đầu, không hề có hứng ăn uống, miệng áp úng: “Con hiểu.”

“Ừm, vài ngày nữa ta phải lên đường đi Lương Châu, trước khi đi ta sẽ bảo Chu quản gia quản lý con. Nếu như con dám lơ là việc học thì ta ở Lương Châu cũng biết ngay, cứ đợi đến lúc ta về kinh bầm báo sẽ dạy dỗ con một trận.” Phù Công nói xong lại trợn mắt lên, sau đó mới dần dần nén giận trước ánh mắt cầu xin của vợ mình. Ông cầm bát cơm, vừa ăn vừa nói với bà: “Nàng thì hiểu gì, con cái nhà quyền quý tuyệt đối không thể buông thả được, nếu không một ngày nào đó không chỉ là mình nó vô dụng mà còn liên lụy làm bẽ mặt tổ tiên, gây họa cho gia tộc... Vị tiên sinh kia là thầy giáo giỏi nhất Lạc Dương, cũng từng dạy ở nhà họ Quý ở Bình Dương, sao công tử nhà người ta sau khi học vỡ lòng lại có thể thể hiện ra trí tuệ từ nhỏ? Ta từng gặp đứa nhỏ ấy, cẩn thận, thông minh, sau này chắc chắn sẽ là nhân tài kiệt xuất...”

Phù Trường Khanh xưa nay vốn không chịu thua kém ai, nghe thấy lời này của phụ thân thì lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ. Hấn vốn cho rằng phụ tử cố tình làm khó, không ngờ có đứa nhỏ nhà khác có thể học thuộc *Thiên tự văn* thật, làm hấn không khỏi nghi ngờ lẽ nào bản thân không bằng người ta. Hấn buồn bã tới mức không muốn ăn cơm nữa.

Từ đó Phù Trường Khanh cam tâm tình nguyện chịu bị đánh, hấn mất năm ngày để học thuộc *Thiên tự văn*, sau này là *Luận ngữ* cần một tháng, bốn tháng cho *Kinh thi*, còn cả *Đại học*, *Trung Dung*, *Mạnh Tử*,...

Trong những ngày tháng học tư thực của hấn, gần như ngày nào hấn cũng không tránh được bị phạt nên hằng sáng, lúc ngủ dậy đều lo sợ thấp thỏm. Nửa năm sau, mẫu thân - người duy nhất có thể an ủi hấn cũng đi Lương Châu, hấn mất đi sự che chở, thầy giáo càng quở trách thoải mái hơn. Gờ thước đồng như một lưỡi dao chưa mài, khi đánh mạnh vào ống chân trái của hấn thì đau đến buốt xương...

Cho tới một ngày, vào lúc Phù Trường Khanh đang bị đánh, hấn chột ngược mắt nhìn, không ngờ lại phát hiện ra một sự vui vẻ kỳ quái trên mặt người thầy. Cuối cùng hấn bắt đầu nghi ngờ cái việc hết sức nghiêm khắc để dạy học gì gì đó đều là giả dối, hấn cũng không dám tin một người lại có thể có sở thích đáng sợ như vậy. Nhưng khi hấn giả bộ hồ hững thăm dò Chu quản gia, ông ta lại đáp như sau: “Có chứ thiếu gia, tất nhiên là có. Ví dụ như Vương phu nhân nhà Hữu bộc xạ đương triều thích nhất là tìm niềm vui trong việc quát roi vào tỳ nữ. Có lần, một tỳ nữ chọc giận bà ấy còn bị đánh chết tại chỗ, thật đáng thương...”

Chiều tối hôm đó, Phù Trường Khanh bỏ nhà đi, hấn ngây thơ ôm chút tiền bạc nhận được hồi tết lén đi khỏi Phù phủ. Khi tiền trong tay bị bọn trẻ hư hỏng đầu đường Lạc Dương cướp hết, trong đêm tối, hấn không có nhà để về, bị thị vệ tuần đêm phát hiện. Từ quần áo hấn mặc, đám thị vệ đoán hấn là công tử nhà quyền quý nào đó cho nên rất kiên nhẫn hỏi han, sau đó đưa hấn chịu đủ đủ đói rét về phủ.

Rất nhanh sau đó, một bức thư của Chu quản gia đã thúc giục Phù Công về kinh báo cáo trước thời hạn. Phù Công vừa vào cửa, nhìn thấy con trai liền lấy roi mây đánh liên tục, mặt tối sầm, quát to: “Thằng nhãi bắt tài! Thằng nhãi chẳng làm được cái gì! Cho mày ăn ngon mặc ấm mày lại không biết điều mà khiến cả kinh thành cười nhà họ Phù...”

Phù Trường Khanh cũng không rõ vì sao chuyện của mình lại có thể truyền khắp Lạc Dương, tóm lại chỉ mấy ngày sau khi bỏ đi không thành thì đám trẻ con ở đầu đường đều vỗ tay hát: “Phù gia có đứa con hiếu thảo, học hành nhiều tới mức khóc lóc gọi mẹ, chạy đi biên cương tìm cha, chạy đến công thành thì dừng lại, hóa ra đã quên mang theo ngựa tre...”

Roi mây không phân rõ phải trái của phụ thân làm Phù Trường Khanh quên cả tránh đòn, một cảm giác cực kỳ uất ức từ đáy lòng trào lên khiến hắn không màng gì nữa mà hét lớn: “Là tại thầy, thầy thích đánh con! Ông ấy bắt con nửa tháng phải học thuộc *Lục thao*, không thuộc được thì sẽ đánh!”

Tiếng hét này làm Phù Công ngẩn ra vì một người trưởng thành như ông ta tất hiểu rằng học thuộc *Lục thao* trong nửa tháng khó tới mức nào đối với một đứa trẻ chưa đến mười tuổi. Ông bèn đặt roi xuống, mời thầy giáo vào phòng khách nói chuyện. Lúc Phù Trường Khanh đang ôm hy vọng những ngày khốn khổ sẽ chấm dứt thì sau khi nói chuyện với thầy giáo, Phù Công liền gọi hắn vào phòng trong: “Con đọc *Luận ngữ* cho ta nghe.”

Phù Trường Khanh một dạ muốn lấy lòng phụ thân, không dám chậm chạp mà đọc vanh vách cả cuốn *Luận ngữ*. Phụ thân hắn nghe xong lại đánh mặt. “Con mất bao lâu mới học thuộc được *Luận ngữ*?”

“Một tháng.” Phù Trường Khanh ngẩn người, thành thật đáp.

“Ừm.” Vẻ mặt Phù Công thoáng cái lại nghiêm nghị hơn. “Thầy nói quả nhiên không sai. Năm đó con mới năm tuổi mà chỉ mất một tháng đã thuộc *Luận ngữ*, vậy năm nay đã chín tuổi, nửa tháng học *Lục thao* thì có gì khó khăn đâu? Ta nghĩ đúng là con như thầy nói, học hành có chút thành quả liền sinh lười nhác. Thầy giáo nghiêm khắc cũng là vì hy vọng con

thành tài, lẽ nào ngài ấy muốn hại con? Chỉ có điều người ta phạt nặng một chút mà con đã bỏ nhà đi, làm ngài vừa vào đã tạ lỗi với ta. Sau này làm sao còn dám dạy dỗ hăn hoi nữa? Đúng là đồ bướng bỉnh không chịu hối cải! Ta đã bảo ngài ấy sau này cứ dạy nghiêm không phải bần khoăn gì, con phải ngoan ngoãn mà nghe lời...”

Phù Trường Khanh chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt, thể xác và tinh thần như bị bao phủ bởi khí lạnh.

Mười hai tuổi, Phù Trường Khanh vào Thái học viện mới coi như thoát khỏi người thầy như ác mộng kia, cũng tại đây hăn gặp gã Quý Tử Ngang năm đó đã khiến hăn xấu hổ không thôi trong đám con cháu sĩ tộc tập trung trong viện. Ai ngờ chỉ sau một lần nói chuyện hăn liền biết Quý Tử Ngang cũng chỉ thường thường. Tuy đúng là xuất chúng trong đám đồng lứa thật, nhưng những sách hăn ta biết còn ít hơn nhiều so với mình, làm gì xuất sắc như thầy giáo khen ngợi?

Đến tận sau này hăn mới biết phụ thân của Quý Tử Ngang là Hồng lư tự khanh từng lấy nhân sâm nghìn năm mà nước Bột Hải tiến cống, cứu vợ của người thầy kia một mạng, mới đổi lấy được sự hòa nhã cùng những lời khen của ông ta cho Quý Tử Ngang.

Khi biết được chuyện này, Phù Trường Khanh cảm thấy thật vô lý, thật nực cười, thật ghê tởm. Hăn hiểu ra mình không thể đi ngược lại kinh thư hay đạo lý. Một ngày của một năm nọ, hăn đọc *Hàn Phu Tử* tới đoạn Khổng Tử bái Lỗ Ai Công làm quân chủ không phải vì sự nhân nghĩa mà là do khuất phục trước quyền thế của Lỗ Ai Công. Phù Trường Khanh thời niên thiếu liền thấy thật hả dạ.

“Xưa nay người đòi đều phục tùng quyền thế, rất ít bị nhân nghĩa cảm hóa.” Nói rất đúng! Một đất nước pháp trị lý tưởng thì chỉ nên có quần thần,

không có cái gọi là cha con, hiếu thuận, hay cứ mở miệng ra là nhắc đạo đức.” Quả là quá đúng!

Phù Trường Khanh thời niên thiếu mừng như phát điên, cầm cuốn *Hàn Phu Tử* đọc đi đọc lại, cảm giác như vừa tìm được chân lý từng làm hắn hoang mang suốt thời gian dài. Từ đó, học thức về hành pháp của pháp gia liền nhập vào xương sống hắn, dần dần mọc ra một bụi gai trong cơ thể nhả nhận như cây ngọc của thiếu niên.

Phù Trường Khanh mười sáu tuổi, trước khi bước vào con đường làm quan được Trung chính đại nhân phụ trách đánh giá con cháu sĩ tộc bình luận một câu: “Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuấn tú, kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính.”

Lần đầu tiên nghe được câu này, Phù Trường Khanh liền biết đường làm quan của mình không có gì cần lo lắng, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó khước miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt báng. Hắn biết thừa cái vị Trung chính đại nhân kia để Quý Tử Ngang ở phía sau hắn là vì muốn lấy cái tài hoa vốn danh chấn cả Lạc Dương của hắn để bợ đỡ cho Quý Tử Ngang. Hơn nữa, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ năm đó, lần đầu gặp Quý Tử Ngang ở Thái học viện, hắn ta cười cợt nói một câu: “Ta biết ngươi, Phù Báo Nô, ngày trước ngươi bỏ nhà đi ta còn sáng tác một bài...”

Chỉ vì một câu này mà Phù Trường Khanh hắn sớm muộn gì cũng sẽ khiến kẻ tên Quý Tử Ngang kia còn không đủ tư cách để xếp sau tên hắn.

Phù Trường Khanh mở mắt ra mới biết, những đau đớn và lạnh lẽo trong mơ thì ra đều là sự thật.

Lúc này hắn đang ở nơi hoang dã phía bắc, cách xa quê hương phồn hoa. Bên người chỉ có một chiếc xe ngựa đơn sơ, gió bắc thổi bên tai, có cả

cô gái Hồ không hề thu hút ở trong lòng. Hấn nhìn xuống mới nhận ra mình đã ôm nàng ngủ thật lâu, còn cơ thể cứng nhắc của nàng lại không hề động đậy.

Trong xe tối tăm, Phù Trường Khanh có thể nghe thấy tiếng thở dè dặt của nàng, biết nàng không ngủ nên hấn thử nhúc nhích cơ thể đã tê tân. Sự đau đớn trên chân trái làm hấn dù đã nghiến chặt răng nhưng vẫn phải rên lên một tiếng. Khi hấn thả lỏng người mới phát hiện cô gái trong lòng vẫn nằm im như cái xác, cơ thể nàng càng cứng đờ.

Sau khi hấn lại nằm xuống thì cũng không buông nàng ra, hấn không kháng cự được sự hấp dẫn từ cơ thể ấm áp, càng ôm chặt hơn, bù lại hơi ấm vừa hao mất khi hấn lật người. Đầu ngón tay quen ôm lò sưởi giờ lạnh ngắt, hấn càng muốn được nhiều hơn nữa nên lẳng lẳng vươn tay đến eo nàng, với vào trong, chậm chậm đặt lên da thịt trơn nhẵn, ấm nóng của nàng.

Đôi mắt hấn nhìn chăm chăm vào bím tóc của nàng, chuẩn bị sẵn sàng lúc nào nàng giãy giụa thì sẽ rút tay lại ngay, thế nhưng dù ngón tay hấn ngày càng lấn tới, hấn cũng không thấy nàng giãy giụa một li. Hấn có thể cảm nhận được làn da dưới ngón tay hấn khẽ run lên, hơi thở hồi hộp của nàng len vào vạt áo hấn, nhưng quả thực nàng không hề nhúc nhích.

Hấn không khỏi mỉm cười trong bóng tối, lòng thầm hiểu ra một chút. Vì sao hấn không nghĩ ra sớm hơn chứ? Một người con gái còn có thể vì lý do gì mà không ngại nguy nan tình nguyện trở lại tìm hấn?

Một khi nghĩ thông suốt, những vướng mắc trong lòng mấy ngày nay liền được gỡ bỏ hoàn toàn. Tự đáy lòng hấn tràn đầy sự kiên định sau khi tìm được cân bằng. Người thích hấn nhiều không đếm xuể, hấn chẳng cần để ý. Cũng giống như chuyện đụn tổ yến thành nấm trắng vậy, trong những thời điểm quan trọng, nữ nhân trở nên lơ mơ là điều có khả năng xảy ra.

Thậm chí hắn còn cười lạnh lùng, may mà nàng còn tự biết điều không nói năng linh tinh làm hắn càng thêm phiền phức trong lúc này. Nhưng nếu hắn đã hiểu lòng nàng, vậy suy cho cùng cũng nên làm gì đó mới được...

Con đường phía trước mờ mịt, tương lai nhiều khó khăn trắc trở, hắn đã ở vào thế khó, sao có thể để sự hung hiểm vô tình làm uổng phí mất tình yêu không thực tế này của nàng? Có một số chuyện nếu làm không tốn mấy sức mà còn mang lại nhiều lợi ích cho mình thì tất nhiên hắn sẽ chọn làm.

Từ sau đêm đó, An Mi nhận thấy thái độ của Phù Trường Khanh đối với mình có chút thay đổi. Đầu tiên là việc hắn thường mỉm cười với nàng, hơn nữa lúc nàng xuống xe dắt ngựa tìm đường, hắn sẽ nói với nàng một tiếng: “Thật vất vả cho ngươi quá!”... Những sự thay đổi này đều khiến lòng nàng thấy ngọt lịm, vì nàng có thể tham lam mà đoán rằng có khi Phù đại nhân cũng có chút thiện cảm với nàng không chừng? Nghĩ vậy, nàng như được cổ vũ, quyết tâm sẽ càng tốt với hắn hơn.

Hoàn cảnh khó khăn lại không vì tâm tính vui vẻ của An Mi mà thay đổi. Chặng đường từ Lương Châu tới đình Khả hãn Đột Quyết chỉ cần hơn mười ngày ngồi xe, lần này bọn họ đi đường thẳng nhưng còn khó đi hơn do gặp phải đầm cỏ. Suốt quãng đường phải lo lắng cho chiếc xe ngựa to nên tốc độ chậm hơn cả đi bộ.

Do vậy Phù Trường Khanh cả ngày u ám. Đây là con đường hắn tự chọn, những khổ cực từ sai lầm khi vạch kế hoạch tất nhiên hắn phải chịu, nhưng tình cảnh trước mắt quả thật vượt xa tri thức hắn tích lũy được từ trong sách vở. Hiện giờ hắn cũng không biết nên làm gì để hóa giải nguy cơ trước mắt.

An Mi dắt ngựa, cực kỳ gian nan nhấc chân kéo giày ra khỏi đồng bùn lầy, vấn đề nàng đang suy nghĩ còn thực tế hơn Phù Trường Khanh nhiều:

Lương thực của hai người có khả năng không đủ. Trước đó, để đề phòng tình huống xấu có thể xảy ra, họ cố tình chuẩn bị đồ ăn cho một tháng chất lên xe ngựa, nhưng xem ra khi ấy họ đã quá lạc quan. Hai người đã đi về phía đông nam mười mấy ngày nhưng chỉ đi được hơn tám mươi dặm. Nói thật thì bắt đầu từ hôm qua, mỗi bữa An Mi chỉ dám ăn cầm hơi, nài tính tiết kiệm chút lương thực được thêm ngày nào hay ngày đấy.

Gió bắc gào rít không ngừng trên thảo nguyên mênh mông, những cây cỏ bị đầm lầy làm ướt nhẹp chẳng thể nào đứng đưa trước gió. Bầu trời âm u, cả vùng thảo nguyên như một biển màu xanh xám trầm lặng. Không lâu sau thì trời đổ tuyết, người và ngựa phải đi trên bùn lầy lầy lội nên tốc độ càng thêm chậm.

Cuối cùng, An Mi bước nửa bước cũng thấy khó, đành phải dừng xe, ổn định xe ngựa xong thì cũng run lẩy bẩy lên xe, chuẩn bị cùng Phù Trường Khanh trải qua một đêm dài đằng đẵng.

Trong xe thắp một ngọn đèn, ánh lửa nhỏ bằng hạt đậu. An Mi thay thuốc cho vết thương ở chân Phù Trường Khanh trong ánh sáng lò mờ đó, tán gẫu câu được câu chăng: “Đại nhân, chúng ta đã đi được một phần ba đường, có lẽ sẽ nhanh chóng gặp được người dân thôi.”

“Nếu biết sâu trong thảo nguyên là chỗ quỷ quái như thế này thì ta thà đi đường lớn đụng người Đột Quyết còn hơn.” Phù Trường Khanh không tin, hấn cười khò.

Nàng sợ hấn buồn nên an ủi: “Thật ra đi đường này cũng tốt, ít nhất là an toàn.”

Phù Trường Khanh ngược mắt nhìn kỹ An Mi đoan trang dưới ánh đèn. Dù là ai, dù là người kiêu căng, tự mãn thế nào thì khi rơi vào hoàn cảnh

khó khăn, gặp được người vẫn khăng khăng cổ vũ, tin tưởng mình thì trong lòng luôn thấy cảm động. Phù Trường Khanh vô cùng xúc động, hấn ngắm cái trán xinh đẹp của An Mi dưới ánh sáng vàng, đột nhiên cảm thấy cô gái người Hồ này thật đáng yêu, không khỏi buột miệng khen: “Quả nhiên người có một đôi lông mày rất đẹp.”

Từ xưa tới nay hấn luôn thấy con gái Hồ có mắt mũi quá sắc nét, đẹp thì có đẹp nhưng suy cho cùng vẫn thô, chỉ có loại nhà giàu mới nổi mới thích kiểu này. Quan điểm của hấn về mỹ nhân lâu nay đều rất “Trung Nguyên”, hấn thích mắt mũi dịu dàng, thanh tú, lông mày tốt nhất là nhạt màu đến mức chỉ như làn khói, cần lấy than vẽ lông mày rồi tô lên mới đậm màu, vậy mới có thú vui tao nhã trong khuê phòng. Nhưng có lẽ do sương gió Tái Bắc đã thổi bay hết thú vui thanh nhàn của hấn, lúc này hấn lại thấy mắt mũi sắc nét của An Mi cùng với làn da mịn màng như em bé trở nên đẹp vô cùng, nhất là đôi lông mày lấp lánh ánh sáng xanh dưới ngọn đèn, toát ra vẻ thẹn thùng khó tả như đôi mắt sợ sệt kia.

Mặt nàng tức thì đỏ lên. Nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Phù Trường Khanh, hấn cũng từng khen lông mày nàng đẹp. Sự vui sướng dâng tràn tự đáy lòng nàng. Một người như hấn mà lại tìm ra được một ưu điểm trên người nàng đúng là không dễ. Nàng nghĩ vậy thì không nhịn được bật cười một tiếng, nói với hấn: “Đại nhân, cảm ơn ngài! Từ khi tới Trung Nguyên thì ta chưa từng được người ta khen như thế bao giờ.”

Nhưng khi còn ở nước An Tức xa xôi, đôi lông mày của nàng được người ta khen suốt từ nhỏ tới lớn, đây cũng là nguồn gốc của tên nàng.

Phù Trường Khanh ngẩn ra, bỗng thấy mất tự nhiên nên hấn chuyển chủ đề: “Dù sao cũng còn lâu mới tới giờ đi ngủ, chi bằng chúng ta tiết kiệm chút dầu, tắt đèn nói chuyện đi.”

“Dạ?” An Mi ngây ngô nhìn Phù Trường Khanh thối đèn, nàng hỏi trong bóng tối, cảm thấy có chút lo lắng không yên. “Chúng ta nói chuyện gì?”

“Chuyện ma.” Phù Trường Khanh vừa nói xong thì nhận ra An Mi đã nhào tới gần hắn, làm hắn không khỏi cười đắc ý. “Ta từng được nghe rất nhiều chuyện, rất lâu về trước...”

Thông minh như hắn thì cần gì phí sức tự hạ mình, hết lần này đến lần khác vươn tay ôm nàng vào lòng? Lần này không khiến nàng tự động nhào vào chần hắn là không được. *Sưu thần ký, Thập di ký, Linh quỷ chí...* Đọc nhiều chuyện ma quái đó chẳng lẽ chỉ là đọc không? Tri thức chính là sức mạnh!

Phù Trường Khanh tự cho rằng để lợi dụng được hết sự âm áp và sự giúp đỡ của An Mi để nàng giúp hắn sớm thoát được vùng thảo nguyên ma quái này, hắn thật sự rất cần dùng các thủ đoạn dụ dỗ, lung lạc. Đương nhiên hiện giờ hắn không hiểu rằng An Mi là người bạn cùng chung hoạn nạn với mình.

Sau một đêm gió tuyết, sáng sớm An Mi ngủ dậy ra khỏi xe, vừa nhìn liền phát hiện một trong hai con ngựa đã ốm vì rét. Đây là ngựa bình thường nàng bỏ tiền ra mua, tất nhiên sức khỏe không bằng ngựa Đại Uyên được. Nàng đành dứt cho chúng ít đường cỏ rồi mất hồi lâu mới dắt chúng đi tiếp được.

Đám bùn lầy đóng băng sau trận tuyết lớn làm con đường dễ đi hơn một chút nhưng đầm lầy cũng bị tuyết trắng bao phủ nên càng nguy hiểm hơn. An Mi không dám sơ suất, luôn phải dùng thanh củi thăm dò phía trước, cuối cùng cây tiết trượng tám thước của Phù Trường Khanh trở thành công cụ tốt để dò đường.

Hai người lại đi thêm hơn mười ngày về hướng đông nam. Hành trình đã đi được hai phần ba, lương thực bắt đầu thiếu. Đầu tiên là thịt khô và hoa quả đã hết, chỉ còn lại bánh nướng khô cứng lấp bụng. An Mi thì tiết kiệm từng chút một nhưng Phù Trường Khanh quen sống trong nhung lụa vẫn bị ảnh hưởng. Khi hắn không tìm được tức giận vì ngày nào cũng phải ăn bánh nướng nhạt nhẽo đến phát chán thì hắn không hề biết rằng, sau mấy ngày nữa đến bánh cũng sẽ chẳng còn.

Vùng thảo nguyên trước mặt lớn nhưng không có bóng dáng người và động vật, ngoại trừ một loài chuột chạy vô cùng nhanh. An Mi từng trải qua mấy lần nạn đói nên có chút ít kinh nghiệm sinh tồn. Ban đầu nàng tính đào hang chuột kiếm ăn nhưng lại sợ sau khi Phù Trường Khanh biết sẽ thấy ghê tởm, mỗi ngày nàng đành thử đào vài cọng rễ cỏ để ăn. Nàng rời Tây Vực đã lâu, nay cũng không nhận biết rõ những loại cây dại trên thảo nguyên nữa nhưng nàng để ý xem hai con ngựa ăn cỏ gì, chỉ cần ngựa ăn được thì nàng sẽ đào rễ của loại cỏ ấy lên ăn. Dinh dưỡng của thực vật trong mùa đông đều nằm tại phần rễ, rễ cỏ có khi non mềm đến ngọt, nàng còn nhớ cả, chỉ có điều ăn rễ cỏ có thể bị tiêu chảy, có loại ăn vào mấy ngày còn không đi ngoài được, đúng là chúng giày vò nàng quá chừng.

Dần dà, hai chân nàng bắt đầu sưng lên, ban ngày đi đường như đi trên mây, tối đến đi ngủ thì tứ chi lạnh ngắt, Phù Trường Khanh biến thành người sưởi ấm cho nàng. Phù Trường Khanh ngày đêm ở bên nàng cũng nhận ra mặt mũi nàng xanh xao nhưng cả ngày ở trong xe, hắn chỉ lo nghĩ chuyện về đến Lạc Dương sẽ lật mình như thế nào, hắn chưa từng sầu lo chuyện lương thực, nói gì đến chuyện để ý An Mi đã làm những gì.

Để tiết kiệm củi, có một lần, hai người thử uống hẳn nước lã, kết quả là ngay hôm đó Phù Trường Khanh bị tiêu chảy, chuyện này khiến người vẫn

bình yên vô sự từ đầu đến giờ là An Mi sợ đến choáng váng, từ đó nàng không dám làm qua loa trong vấn đề ăn uống của Phù Trường Khanh nữa.

Sáng sớm hôm nay, An Mi mở túi lương khô ra, thấy trong túi chỉ còn hai chiếc bánh nướng cuối cùng thì không khỏi chán nản. Thật ra lương thực cho một tháng có thể duy trì được tới ba mươi bảy, ba mươi tám ngày đã là một kết quả tốt lắm rồi, nhưng vấn đề là tiếp theo phải làm thế nào đây? An Mi thở dài một hơi, nàng lấy một chiếc bánh ra khỏi túi rồi đi tới trước mặt Phù Trường Khanh đã xuống xe hít thở không khí trong lành. Nàng bẻ bánh ra làm đôi, đưa một nửa cho hắn. Hắn nhíu chặt mày nhìn nàng, cắn một miếng, vừa phui vụn bánh rơi trên quần áo vừa tức giận nói: “Về Lạc Dương, ta sẽ không bao giờ ăn loại bánh này nữa.”

Nếu có thể quay về Lạc Dương thì thật muốn ăn bánh nướng cả đời, An Mi nuốt nước miếng, thậm nhủ như vậy. Nàng cầm nửa cái bánh, nói với hắn: “Tiểu nhân đi đây một lát.”

“Ngươi đi đâu?” Phù Trường Khanh liếc nàng một cái, nghi hoặc hỏi.

An Mi lấp bắp nói một lý do cho qua: “Tiểu nhân... đau bụng...”

Phù Trường Khanh đang cầm miếng bánh quả nhiên trừng mắt nhìn nàng, mặt lộ vẻ ghê tởm, bảo nàng đi nhanh. Nàng nhanh chóng chạy ra phía xa xa trong đồng cỏ, sau khi chắc chắn Phù Trường Khanh không nhìn thấy mình nữa mới khom người xuống, giấu nửa cái bánh vào trong áo rồi bắt đầu đào rãnh cỏ. Rãnh cỏ lạnh buốt và sần sùi được nàng rửa qua quýt trong nước rồi bỏ vào miệng, theo cổ họng đi vào dạ dày trống rỗng của nàng. Không lâu sau, chúng làm cho nàng không ngừng buồn nôn. Nàng ra sức ấn chặt ngực, hít sâu vào, thậm mắng chính mình: “Đúng là đáng chết, đáng chết, mới sống được vài ngày tốt đẹp mà đã quên gốc gác, quên những năm đói kém sống sót thế nào rồi? Chẳng phải cũng ăn rãnh cỏ sao...”

Nghĩ vậy, An Mi chợt nảy ra một ý, cúi đầu lấy nhánh cây hòe trong áo ra lắc lắc. Nàng thất vọng nghĩ, nếu đi tiếp thì lâm vào đường cùng rồi, sao một vẫn không xuất hiện? Mà dù không xuất hiện thì rơi một con ra cho nàng ăn lấp bụng cũng được... Nhưng lắc một lúc lâu mà một trong nhánh cây vẫn không nhúc nhích, cuối cùng nàng đành chấp nhận, thở dài một hơi xong đứng dậy đi về. Khi nàng uể oải về đến bên xe ngựa, còn chưa kịp lên tiếng đã nhìn thấy mấy mẫu bánh nướng nho nhỏ nằm trên đất bùn, tức thì nàng lấp bắp hỏi: “Ồ... đang yên lành sao lại vứt... Đại nhân, ngài...”

“Cứng như đá, ăn kiêu gì!” Phù Trường Khanh bực mình lườm nàng, thờ ơ đáp.

An Mi vô cùng đau lòng, hai mắt cứ nhìn mãi vào bánh nướng trong đồng bùn, chỉ muốn nhặt lên rửa đi ăn lại. Phù Trường Khanh thấy vẻ tiếc rẻ của nàng thì lòng bỗng thấy xấu hổ một cách khó hiểu, vội vàng tỏ vẻ hung dữ. “Nhìn gì mà nhìn, còn không mau đỡ ta lên xe!”

An Mi hoàn hồn, đành không nhìn nó nữa, lòng đầy luyến tiếc mà giao tay ra ngoan ngoãn đỡ Phù Trường Khanh lên xe, nhưng không ngờ hắn chợt đứng lại, đôi lông mày nhíu chặt, hỏi nàng bằng giọng không vui: “Sao móng tay ngươi toàn đất?”

Nàng ngẩn ra, cúi xuống nhìn hai tay mình, nghẹn lời chẳng đáp được gì. Thực ra sau khi đào rễ cỏ nàng đã rửa tay rồi, chỉ là nàng đâu có để ý nhiều như sĩ tộc, rửa tay xong còn phải rửa sạch cả móng tay?

Một cảm giác không vui trào lên trong lòng hắn nhưng nhìn thấy vẻ mặt vừa yếu đuối vừa tổn thương của nàng thì cuối cùng hắn cũng nhẫn nhịn được, không chửi cô nàng ngốc nghếch này. Hắn chỉ phát tay không cần nàng dìu, tự mượn sự giúp đỡ từ cái gậy để trèo lên xe ngựa. An Mi hồi

hận lắm nhưng cũng không nói được gì, đành im lặng dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Bữa tối hôm đó, nàng sợ Phù Trường Khanh để ý nên cố tình lấy cái bánh cuối cùng ra để hấn tự bẻ. Hấn thấy nàng làm vậy thì tâm trạng càng xấu đi, lạnh mặt bẻ bữa cái bánh nướng thành hai phần, đưa cho nàng một phần. Lần này nàng cũng giấu hấn, lén đi ra thật xa, tiết kiệm phần thức ăn này của nàng theo phương pháp cũ.

Đúng thật là chó cắn áo rách, nàng đang cố gắng nuốt rẽ cỏ thì bất chợt cảm thấy một cơn đau ở bụng dưới, mặt mũi tức thì trắng bệch, nàng thềm nhủ thôi xong rồi, có lẽ là có kinh nguyệt. Mà mấy ngày qua nàng đều ăn rẽ cỏ có tính lạnh, đúng là họa vô đơn chí, quả nhiên nàng đen đui. Đêm đến, chân tay nàng lạnh ngắt, bụng thì đau đến mức không ngủ được, trở mình suốt đêm, làm tấm ván gỗ của xe cứ vang lên tiếng cọt kẹt. Nàng sợ Phù Trường Khanh sẽ mắng mình phiền phức nhưng may mà hấn đã quán tâm lông dê ngủ say không biết gì.

Đêm nay nàng thức đến tận lúc trời sáng, lơ mơ trèo xuống xe đi rửa mặt. Đến giờ ăn sáng, nàng lấy hai miếng bánh cuối cùng ra, một miếng to một miếng nhỏ, miếng to là miếng hôm qua Phù Trường Khanh bẻ. Nàng không đắn đo gì mà đưa hấn miếng to hơn, miếng thềm thào: “Đại nhân... tiểu nhân đã rửa tay trước rồi, miếng này của ngài...”

Phù Trường Khanh đang tính nói gì đó lại thềm, lúc nhìn thấy miếng bánh nàng đưa thì vẻ mặt thoát cái thay đổi, An Mi vốn đang không khỏe nên chẳng hề để ý đến sự thay đổi của hấn, sau khi báo qua loa một tiếng, nàng liền chạy đi xa.

An Mi giấu nửa chiếc bánh vào trong áo, hai mắt lơ dờ, miệng nhai rẽ cỏ, nàng mệt mỏi đến phờ phạc cả người nên không biết có tiếng bước chân

loạt soạt ở đằng sau, tới khi một tiếng quát chói tai vang lên mới khiến nàng hoàn hồn: “Người đang làm gì?”

An Mi ngẩng phắt đầu dậy, thấy Phù Trường Khanh đang tức giận bùng bùng, nhìn chăm chăm cọng rế cỏ ở bên miệng nàng.

Chương 8: Nảy sinh tình cảm trong lúc hoạn nạn

Thấy đôi con người đen láy của Phù Trường Khanh ngập tràn phần nộ, không biết nổi tức giận của hắn từ đâu mà đến, nàng đành lấp bắp nói: “Đại nhân... tiểu nhân... tiểu nhân...”

Phù Trường Khanh chấn động nhìn dáng vẻ vô tội của An Mi, tức thì con tức không phát tác ra được. Hắn chống gậy đến trước mặt nàng, tay giật rề cỏ bên miệng nàng ra xem, rồi ngược mắt lên hỏi bằng giọng trầm trầm: “Bánh của ngươi đâu?”

Trước sự chất vấn của hắn, nàng chột dạ, ấp úng trả lời: “Ăn rồi... đã ăn hết.”

“Ăn sạch bách đầy nhi...” Hắn cúi đầu nhìn vạt áo sạch sẽ của nàng, không nói năng gì mà vung tay lên tìm trên người nàng.

“Á... Đại nhân...” An Mi đỏ bừng mặt, giãy lên nhưng Phù Trường Khanh không dừng lại, nàng đành mở to mắt nhìn hắn với tay mò vào trong vạt áo nàng, cuối cùng lấy ra một miếng bánh.

Đáp án đã được bóc trần, chẳng cần hỏi thêm gì nữa. Lúc này, Phù Trường Khanh xanh mặt đối diện với một sự thật. Người con gái ngu ngốc trước mắt hắn đang tiết kiệm lương thực cho hắn bằng cách tạt sát!

Phù Trường Khanh vốn là kẻ có trí nhớ tuyệt vời, khi nàng đưa nửa cái bánh cho hắn, hắn đã thấy vết bẻ trên bánh rất quen, sau đó hắn phát hiện ra nửa cái bánh trong lòng nàng ghép lại không hợp với nửa cái của hắn, bụng thăm thấy hoài nghi, do đó hắn mới lén lút đi theo nàng, cho tới khi biết được sự thật tàn khốc.

Sự thật ấy bắt buộc hắn phải đối mặt với một chuyện, hóa ra hắn bất giác trở thành một tên ăn hại, cần một nữ nhân hy sinh đến nước này. Khi hai người bọn họ ở vào ranh giới sống chết, cái màn kịch tình cảm nam nữ vô vị kia không cần diễn tiếp nữa. Nếu giờ phút này hắn vẫn lợi dụng tình cảm yêu mến của nàng để sống, phải trơ mắt nhìn nàng vì mình mà chết đói thì hắn tin rằng hắn không làm nổi.

“Người thấy làm vậy thì vị tha lắm hả?” Phù Trường Khanh không thể nào lý giải được hành động của An Mi, chỉ biết trợn mắt lên hung dữ nhìn nàng. “Người định lúc nào mới nói cho ta biết chân tướng, làm ta chấp nhận tình cảm của người?”

Hắn không giải thích nổi hành động của nàng, thế nên không ngại dùng phương pháp độc ác nhất để thăm dò nàng. Thậm chí hắn còn hy vọng nàng bị câu nói của hắn chọc tức, dù nàng có mạnh mẽ phản ứng lại, hắn cũng dư sức đáp trả.

Tiếc là lời nói cay nghiệt của hắn lần nào cũng phí công chĩa vào một quả hồng mềm như An Mi.

“Ừm... Thật ra đến đêm này là không giấu được nữa.” Nàng đáp ứng. “Đây đã là nửa miếng bánh cuối cùng.”

Hắn trợn mắt, nhét miếng bánh vào tay nàng, giận đùng đùng ép buộc: “Ăn hết đi!”

“Ôi, đại nhân, thật ra ta không sao cả, năm đói hồi đó, ngày nào ta cũng...” Nàng còn chưa nói xong, Phù Trường Khanh lại trừng mắt lên làm nàng lập tức sợ hết hồn, ngoan ngoãn đưa miếng bánh lên miệng.

Vì chịu đói khát lâu ngày, nay được ăn lương khô thì nàng không khỏi ăn ngấu ngiến. Nàng biết hắn đang nhìn mình nhưng lại không kiềm chế

được hành động ăn uống hùng hổ của mình, xấu hổ tới mức cả mặt đỏ bừng.

Phù Trường Khanh nhìn đi nơi khác, không biết vì sao hắn không nhẫn tâm nhìn tướng ăn tham lam của nàng. Không ngờ lòng dạ hắn lâu nay cứng rắn, lạnh lùng lại trào lên từng cơn chua xót. Hắn không phải là quý công tử chưa từng thấy người chết đói. Năm đó làm Thứ sử Dự Châu, hắn có thể nhẫn tâm nhìn dân đói đến hoa cả mắt nhưng vẫn không mở kho phát lương thực. Hắn đã làm quá nhiều chuyện với thủ đoạn tàn nhẫn nhưng không có nghĩa là có thể trơ ra nhận “lòng tốt” của An Mi. Nếu không, một khi đã nhận thì sự kiêu ngạo và mặt mũi hắn để đâu? Sự ưu việt của sĩ tộc không phải được duy trì bằng cách dựa vào việc xin ăn từ miệng nữ nhân.

Phù Trường Khanh cúi xuống, hắn không thể phủ nhận rằng cô gái người Hồ này đã làm tâm tư hắn rối loạn. Làm sao đây, tiếp theo nên làm gì? Mấy ngày tới vẫn chưa thể thoát khỏi chỗ này, lẽ nào phải để nàng xẻo thịt ra giữ mạng hắn?

Phù Trường Khanh nghĩ đến đây bỗng nảy ra một ý, ngẩng đầu thấy An Mi đã ăn hết miếng bánh, hắn bèn chống gậy đi về. An Mi sợ hãi liếc nhìn bóng dáng vẫn đang nổi giận đùng đùng của hắn, chỉ biết nơm nớp đi theo sau.

Ai ngờ vừa về đến bên xe ngựa, Phù Trường Khanh liền rút thanh trường đao dùng phòng thân để trong thùng xe ra, xoay người khập khiễng đi đến chỗ hai con ngựa được buộc trước xe. An Mi hốt hải chạy tới ngăn hắn: “Đại nhân, đại nhân, ngài không thể giết ngựa, ngựa vẫn cần để kéo xe...”

“Giết một con trước đã.” Phù Trường Khanh mặc kệ nàng ngăn cản, xắn tay áo lên tính giết ngựa.

“Không được, không được! Đại nhân!” Tình hình cấp bách, An Mi cũng không để ý đến tôn ti được nữa, hét to lên trước mặt hắn: “Ngựa có linh tính, ngài giết một con trước mặt chúng thì con còn lại sẽ không nghe lời nữa...”

“Cái linh tính chết tiệt!” Phù Trường Khanh khinh thường lòng nhân từ của nàng, cầm đao tức giận quát: “Đi tiếp thì người cũng chết đói rồi, là nó có linh tính hay ta có linh tính!”

Nàng ngẩn người, không biết nên đáp lại câu nói đầy vẻ tức giận và cũng thật khôi hài này thế nào, đành cố gắng khuyên: “Đại nhân, đại nhân, chúng ta nghĩ thêm một chút, chắc chắn sẽ có cách...”

Phù Trường Khanh bực mình, vút trường đao xuống đất, nói: “Còn có cách gì nữa? Đến giờ đã đi được hai phần ba đoạn đường, kiên trì đi đến Lương Châu hay lộn ngược trở lại để đi đường lớn thì cũng bằng nhau. Tiếp đến chúng ta sống bằng gì? Lẽ nào người muốn ta ăn rễ cỏ với người chắt?”

“Tất nhiên là không...” An Mi lắc đầu ngay tức thì, nhưng nàng cũng không nghĩ ra cách nào.

Phù Trường Khanh bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn nàng vẻ châm biếm. “Được, vậy người kể những dân đói các người trước nay luôn biết làm sao để sống, vậy năm đói kém sống sót bằng cách nào?”

“Chúng ta... Tiểu nhân đào hang chuột, có thể tìm được một ít lương thực...” Nàng ngập ngừng nói.

Phù Trường Khanh hung dữ trừng mắt nhìn nàng một cái, kiên quyết nói: “Cách này người đừng có nghĩ mất công!”

“Vâng, không, không...” An Mi nhanh chóng phủ nhận, tiếp tục khổ sở suy nghĩ. “VẬY... cũng chỉ còn rế cỏ....”

Phù Trường Khanh lập tức quay người, nhặt đao lên mài xoèn xoẹt khiến nàng hốt hoảng la lên: “Đại nhân, chân ngài chưa lành, không rời xe ngựa được.”

“Nói cho cùng thì nguyên nhân không thể giết ngựa là do ta? Đúng không?” Phù Trường Khanh cười lạnh lùng, cúi đầu nhìn ánh mắt cầu xin của nàng. Hắn ngừng một lát mới thỏa hiệp: “Được, ta cho ngươi thời gian một ngày nghĩ cách. Nếu không nghĩ ra cách nào tốt hơn, coi chừng đến lúc ta đói quá không giết ngựa thì giết ngươi!”

An Mi được cho thêm thời gian thì vội vàng gật đầu liên tục, sau đó bắt đầu chau mày, rầu rĩ nghĩ cách. Bấy giờ ông trời còn đùa dai, những bông tuyết trắng rơi xuống từ giữa các tầng mây đen kịt, ép hai người ảo não trôn vào trong xe ngựa.

Không thể móc hang chuột, không được bắt chuột, không thể ăn rế cỏ... An Mi bệnh tật cuộn người lại ở góc xe, suy nghĩ nhiều đến mức đầu đau và bụng cũng đau. Nàng đành ôm bụng nhăn mặt. Phù Trường Khanh phát hiện ra sự khác lạ ở nàng, lúc đầu còn bất mãn cho rằng nàng giả bộ, sau còn lạnh lùng châm chọc vài câu, cuối cùng nàng vẫn co người trong góc không nhúc nhích, hắn bèn tiến tới bên cạnh nàng, vươn tay sờ mới thấy cả người nàng yếu ớt, tay chân lạnh lẽo.

“Cơ thể ngươi khó chịu?” Nói xong, Phù Trường Khanh thấy có chút hối hận. Nếu trước đây mà nói câu này thì chắc hẳn sẽ cười cợt chính mình rằng: Nô bộc là nô bộc, một người chủ nhân lo lắng cho sức khỏe của nô bộc thì còn ra thể thống gì nữa? Đúng là đồ ngu, đồ lắm cảm...

Nhưng hần của hiện tại quả thực rất giống một tên ngọc lâm cảm nhi?

“Không sao, không sao cả...” Đối mặt với sự quan tâm của Phù Trường Khanh, An Mi không hiểu sao mình lại ngập ngừng, mặt đỏ bừng, cả người càng co quắp. Hần thấy nàng ôm chặt bụng nhăn nhó thì hiểu ngay ra là chuyện gì.

“Từ tối hôm qua đã đau đúng không?” Phù Trường Khanh nhíu mày nhớ ra cả đêm qua nàng trần trọc không ngủ liền hiểu ra, e là nàng đã bị nhiễm lạnh. Hần bèn lấy cái nồi nước giặt dĩa có thể dùng được trong xe, cầm lấy bó củi bỏ vào tầng ngăn giữa của nồi nước, chuẩn bị nấu nước nóng cho An Mi uống.

Nàng gượng dậy ử rũ nhìn hần bận rộn, hãy còn tiếc rẻ nên nói nhỏ: “Đã chẳng còn nhiều củi...”

“Nói ít thôi.” Phù Trường Khanh lờm nàng một cái rồi tiếp tục vụng về nấu nước, một lúc lâu sau hần xấu hổ bỏ sung thêm một củ: “Sau này nếu khó chịu thì nói cho ta biết sớm một chút, ta hiểu bệnh của ngươi... Dù sao ta cũng có muội muội.”

An Mi ngẩn người, xúc động tới mức mũi cay cay, mắt đỏ lên, cổ họng nghẹn lại chẳng nói được gì, cuối cùng đành cúi đầu hỏi khẽ: “Đại nhân, ngài... ngài đã biết ta là nữ?”

“Có lúc nào mà không biết?” Phù Trường Khanh lười nói dài dòng với nàng về vấn đề đó, tức giận mắng: “Nếu không xảy ra những chuyện này thì hai chúng ta cứ giả bộ thôi!”

Vừa nói dứt lời thì cả hai người đều trầm mặc. Củi dưới đáy nồi đang cháy lộp độp, do mấy ngày liền không có nắng nên củi hơi ẩm, khói bốc lên cuồn cuộn khiến hai người ho sặc sụa. An Mi vội vàng mở cửa sổ dẫn làn

khói bay ra ngoài. Tuyết trong nồi nhanh chóng tan ra, Phù Trường Khanh lấy một cái bát định múc nước ra nhưng vì không chú ý nên ngón tay bị bỏng. Hắn bực mình vung tay tới trước nàng. “Người tự làm đi.”

“Vâng, cảm ơn đại nhân.” Lúc này An Mi đã bị kinh ngạc trước sự chăm sóc của Phù Trường Khanh, nhanh chóng nhận lấy cái bát cùng muôi gỗ Phù Trường Khanh đưa, cẩn thận múc một bát nước nóng và khế thổi. Hắn nhìn thấy động tác cực kỳ cẩn thận của nàng thì dựa người vào xe trầm mặc.

Sau khi uống một bát nước nóng, hơi ấm nhanh chóng truyền đến tứ chi, An Mi cảm thấy cả người thoải mái hẳn. Phù Trường Khanh bấy giờ lại thổi tắt đèn dầu. “Nếu bữa tối đã không có gì ăn thì chi bằng ngủ sớm một chút, đỡ cho ta không chịu nổi lại đi giết ngựa.”

An Mi lo sợ đáp “vâng” một tiếng, tay chân nhẹ nhàng dựa theo Phù Trường Khanh nằm xuống và cuộn tròn trong tấm chăn lông. Thùng xe tối mờ bỗng chốc im ắng làm tiếng gió tuyết bên ngoài càng vang vọng. Hơi thở của hai người càng hiện rõ sự gần gũi. Một hồi lâu sau, khi An Mi rên lên một tiếng khe khẽ thì Phù Trường Khanh nằm bên cạnh nàng chột cằn nhằn vẻ khó chịu: “Sao người ồn thế?”

“Dạ?” An Mi ghen lời. Hôm qua lẫn qua lẫn lại cả đêm cũng không thấy hắn kêu, sao giờ mới thở ra một hơi hẳn đã...

“Nếu người vẫn bị lạnh tới mức tay chân lạnh ngắt thì chính là cố tình gây thêm phiền phức cho ta...” Phù Trường Khanh cúi kính “hừ” một tiếng, chăn lông và thảm nỉ trên người hắn đều đắp sang người An Mi, sau đó hắn cũng vén chăn ôm nàng vào lòng.

“Áy, đại nhân, cơ thể ta không sạch sẽ...”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì cười lạnh lùng một tiếng trong bóng tối, khinh thường nói: “Người nghĩ ta định làm gì? Ta không có cái ham muốn tốt đẹp đó...”

“Hả?” An Mi đỏ mặt, trợn mắt lên. “Đại nhân, chẳng phải hôm qua ngài còn chê móng tay ta đây thôi...”

“Im mồm!”

Lúc này trời còn chưa tối, đêm dài vô tận không biết khi nào mới tới, nhưng những tầng mây đen ập xuống đã che lấp cả mặt trời, bông tuyết bay tán loạn khiến khoang xe rét lạnh, không có lấy một tia sáng. An Mi nằm trong vòng ôm ấm áp của Phù Trường Khanh, lòng có một nỗi buồn khó nói rõ: Bây giờ được Phù đại nhân quan tâm thì nàng rất vui, nhưng ngày mai phải làm sao đây? Ngày mai...

Suốt đêm, gió tuyết bên ngoài xe chỉ có mạnh thêm, An Mi ngủ một giấc ngon lành, sáng hôm sau Phù Trường Khanh còn dậy sớm hơn cả nàng.

Sáng sớm, Phù Trường Khanh vừa mở mắt liền cảm thấy xe sáng hơn thường ngày, hần liền dậy vén màn nhìn ra ngoài xe, rồi quay đầu đẩy đẩy An Mi. “Tốt rồi, ta không cần giết ngựa nữa, người cũng không phải buồn. Dậy mà xem...”

An Mi mơ mơ màng màng bò ra khỏi đống chăn đệm, thò đầu nhìn ra bên ngoài rồi lập tức kinh hoảng hô lên một tiếng. Hóa ra, một đêm tuyết lớn không những phủ lên thảo nguyên một màu trắng mà còn khiến con ngựa hôm trước ốm bị đông chết.

Phù Trường Khanh và An Mi nhanh chóng mặc áo quần rồi xuống xe xem xét. Con ngựa bị chết cóng đã nằm im lìm trong đống tuyết. Con ngựa

còn lại không ngừng lấy mũi cọ cọ thi thể của bạn mình, thỉnh thoảng hí lên một tiếng thê lương.

Nàng động lòng trắc ẩn, ngồi xổm xuống gỡ bộ đồ đánh xe ra khỏi gáy con ngựa chết, dắt con ngựa sống đi xa ra khỏi xe. Lúc nàng quay trở lại thì Phù Trường Khanh đã cầm trường đao rạch mình con ngựa chết.

“Người biết lột da không?” Hấn quỳ trên đất, hưng phấn hỏi.

Nàng lắc đầu. “Không biết, nhưng ngày nhỏ ta từng nhìn người lớn làm.”

“Ừm.” Phù Trường Khanh nghe vậy bèn đưa trường đao cho nàng, thành thật nói: “Vậy người làm đi, người biết hơn ta.”

“Ồ?” An Mi ngỡ ngẩn cầm lấy thanh đao, cũng không hỏi nhiều mà bắt đầu xẻo từng miếng thịt ngựa.

Phù Trường Khanh vẫn ngẩn người đứng bên nhìn nàng, một lát sau chợt lên tiếng: “Tiếc là bây giờ có thịt nhưng củi lại không đủ.”

Nàng nhú mày “vâng” một tiếng, do dự nói: “Thật ra có thể ăn sống... Tiếc là lúc con ngựa này chết không được lấy máu, có thể mùi vị sẽ không ngon lắm...”

Hấn cười khẩy lạnh lùng, cự tuyệt ngay: “Đừng hy vọng ta sẽ ăn sống với người.”

“Vậy chúng ta nên làm gì?” An Mi khó xử. “Đi đâu tìm củi được?”

Lúc này bầu trời đã trong xanh sau khi hết tuyết, Phù Trường Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, hai mắt híp lại, hấn quyết định: “Dỡ xe ngựa.”

“Hả?” An Mi hốt hoảng, xua tay liên hồi, phản đối: “Không được đâu đại nhân, đêm đến gió mạnh, trời lại lạnh nữa, lỡ may đổ tuyết...”

“Đánh cược một phen đi.” Vẻ mặt Phù Trường Khanh hung tợn, hấn nghiêng răng nói. “Bây giờ đã đầu xuân, trời không đổ tuyết ngày ngày đâu. Hơn nữa, từ nay chỉ còn một con ngựa kéo xe, cũng nên làm gọn nhẹ bớt đi. Tạm thời chúng ta dỡ một nửa nóc xe xuống, buổi tối vẫn có thể ngủ qua đêm...”

Nàng nghe hấn nói xong thì không phản đối nữa, trước mắt nàng cũng không nghĩ ra được cách nào, thôi thì cái ý kiến chẳng hay ho gì của Phù đại nhân cũng coi như một cách.

Lúc An Mi đã cắt ra đủ lượng thịt ngựa, vất vả thử kéo bộ xương ngựa, định vùi nó vào vũng lầy bên đồng cỏ. Phù Trường Khanh trừng mắt với nàng một cái, hấn không đồng ý nhưng cuối cùng vẫn đi tới giúp một tay.

“Người tính chôn cất cho nó đấy hả? Đúng là lòng dạ đàn bà.” Hấn giễu cợt. Hai người đứng bên vũng lầy nhìn khung xương ngựa bị bùn lầy dần dần nuốt chửng, chỉ một lát sau đã chẳng còn vết tích, lòng cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Sau đó cũng chẳng nhàn hạ một giây phút nào, An Mi cùng Phù Trường Khanh hợp lực dỡ những bộ phận có vẻ dư thừa trên xe xuống, ví dụ như cái giá để thảm nỉ, cửa sổ xe, tấm ván đằng sau và tay vịn đằng trước xe. Phù Trường Khanh dỡ mãi đâm nghiện, thậm chí còn muốn gỡ một nửa số lượng ba mươi nan hoa trên bánh xe. An Mi khuyên một hồi lâu mới cản được hấn không làm. Cuối cùng, cộng thêm bộ phận dùng gắn với con ngựa đã chết thì tất cả được khá nhiều. Phù Trường Khanh cực kỳ hăng hái. “Nướng chín hết đồng thịt ngựa luôn một lần đi, làm lương khô, không lại phí ngọn lửa ngày hôm nay.”

An Mi vừa cười vừa nghe lời chát củi lên nhóm lửa, lấy xiên sắt xiên thịt ngựa lên nướng. Nàng bận rộn nấu nướng, còn tranh thủ nói chuyện với hấn: “Đại nhân, đến giờ chỉ còn lại một phần ba quãng đường, đi thêm hơn mười ngày nữa là chúng ta có thể đến Lương Châu nhỉ?”

Hấn bật cười bởi câu nói của nàng. Giờ phút này, cả người hấn trông nhếch nhác nhưng khuôn mặt được ánh lửa hắt vào lại hiện lên đầy vẻ tự tin. “An Mi, lần này tới Đột Quyết, ta nhớ rõ công lao của ngươi, đợi khi nào về đến Lạc Dương, ta nhất định sẽ trọng thưởng để đền đáp.”

Nàng đang ngồi cạnh hấn nhai thịt ngựa, nghe vậy liền ngáp tràn vui vẻ, cúi đầu cười khẽ: “Đa tạ đại nhân!”

Phù Trường Khanh gầy gầy đống lửa, không đáp lời, đôi con ngươi đen láy in bóng ngọn lửa nhảy nhót nhưng chúng càng thêm phần kiên định, điềm tĩnh.

Đêm hôm đó, vì không còn cột chống nên thảm ni trong xe phủ ập xuống, khiến Phù Trường Khanh và An Mi ngủ trong xe bị phủ kín mít. May mà thời tiết đẹp, không có tuyết, nếu không tuyết đọng nặng trĩu có thể làm hai người chết vì bí.

Ngày hôm sau lên đường, nhóm người ngựa trông nghèo túng đến thảm thương. Khi thấy trên bùn lầy là xe ngựa rách nát, con ngựa gầy còm, An Mi một thân lam lũ cộng thêm Phù Trường Khanh gãy một chân, đúng là đến giặc cướp đường cũng thấy đau lòng phát khóc.

Ngày ngày hai người đều sống bằng thịt ngựa khô. Khi đã không còn củi nấu nước, Phù Trường Khanh chỉ dám lấy nước lã chấm chấm lên môi, ấy vậy mà chỉ cần một ít cũng làm hấn bị tiêu chảy cả ngày. Nhưng sau khi đi ngoài xong lại vẫn phải uống nước, thế là không tới vài ngày, hấn đã bị

giày vò tới mức mặt mũi cũng tái nhợt. May mà cả hai cùng cắn răng kiên trì cuối cùng cũng tới gần được “Lương Châu trong mộng”.

Hôm nay cả người lẫn ngựa đều mệt mỏi, đến trưa, Phù Trường Khanh đang nằm ngựa cổ nhìn trời qua cái xe không nóc, bất thành linh nói một câu: “Có điều hâu bay trên trời.”

An Mi bèn ngẩng đầu lên nhìn theo lời hắn, híp mắt nhìn một hồi rồi chợt bật cười. “Đại nhân, con chim to đó bay chậm như thế, lại còn bay vòng trên không trung nữa, không phải điều hâu, là đại bàng.”

“Đại bàng?” Phù Trường Khanh trầm mặc một lát, sau đó ngồi bật dậy, hân hoan nói: “Nếu đã thấy nó ở quanh đây kiếm ăn thì chắc Lương Châu không còn xa nữa, cuối cùng cũng thoát khỏi nơi quỷ quái này...”

An Mi cũng cười theo hắn, hai người cứ vậy mà ngơ ngẩn nhìn lên trời, quên cả để ý dưới chân. Chính vào khoảnh khắc lơ lửng trí mạng đó, bánh xe cọt kẹt bất chợt nghiêng một cái, ngay lập tức sà vào đầm lầy ẩn mình bên bãi cỏ. Chỉ trong chốc lát, cả cái xe ngựa chìm xuống một nửa, kéo luôn con ngựa sừng sừng bị buộc với xe vào trong bùn lầy. Ngựa đạp lung tung, không ngừng hí lên những tiếng đầy đau thương, nhưng cũng chỉ ngày càng hăm sâu trong vũng bùn sền sệt. Phù Trường Khanh ngồi trong xe ngựa hốt hoảng còn An Mi đứng bên bãi cỏ sợ tới mức hét toáng lên liên hồi.

Lúc này Phù Trường Khanh chợt nghĩ ra một cách, hắn nhanh chóng cầm lấy cây tiết trượng và nhảy ra khỏi xe, nhưng do đôi chân không khỏe nên cũng bị rơi vào đầm lầy ở chỗ cách đầu ngón tay An Mi một bước. Đầm lầy đen kịt lập tức nuốt một nửa người hắn, hai tay hắn dốc sức chống xuống đám bùn nhưng chỉ uổng công, hắn càng giãy giụa thì càng bị vùi sâu hơn.

An Mi quỳ bên đằm lầy, bấy giờ nhân cơ hội bắt được tiết trượng trong tay Phù Trường Khanh, kịp thời ngăn hấn không bị chìm thêm. Hai người cùng lúc thở phào một hơi, lại cùng lúc thấy căng thẳng khi đối mặt với hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

“Đại nhân, đại nhân!” Nàng sốt sắng tới mức hai tay run lẩy bẩy, lắp ba lắp bắp nói. “Tiểu nhân kéo ngài lên...”

Nàng nói xong, tay bèn kéo một cái làm mặt mày Phù Trường Khanh lập tức trắng nhợt. “Đừng! Chân ta...”

An Mi ngẩn người, lúc này mới nhớ ra chân hấn bị thương, nàng cuống quýt thả lỏng tay, hỏi: “Đại nhân, ngài có đau lắm không?”

Đâu chỉ là đau, phải nói là đau đến chết! Phù Trường Khanh cảm thấy trong đằm lầy có một đôi tay ma quỷ đang kéo chân hấn, làm vết thương sắp lành ở đùi hấn lại một lần nữa rách toạc ra. Hấn đau tới mức mặt tái nhợt, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu khiến tóc tai ẩm ướt dính bết vào trán, hai con mắt trừng lên nhìn nàng, hét to: “Ngươi đừng kéo, đừng kéo...”

Sao không kéo cho được, thấy Phù đại nhân ngày càng bị vùi sâu, An Mi sốt ruột khóc. “Đại nhân... đại nhân...”

Phù Trường Khanh cảm thấy đằm lầy đã phủ đến ngực mình, hấn cố gắng hít thở, một tay nắm tiết trượng, định rướn người lên theo bản năng nhưng tất nhiên chỉ càng chìm sâu hơn trong bùn nhão. Thấy đằm lầy đã gần nuốt chửng Phù Trường Khanh, An Mi khóc không thành tiếng, đành cắn răng kiên quyết tự ý kéo cây tiết trượng, tức thì làm Phù Trường Khanh chưa chuẩn bị trước la lên thảm thiết: “Đừng kéo! Đừng kéo!”

“Đại nhân, nếu cứ như thế này, ngài sẽ chết...” An Mi nắm cây tiết trượng, vừa khóc thút thít vừa nghẹn ngào nói.

Thừa lời, tất nhiên hắn biết có thể sẽ chết, nhưng hắn có chết cũng không thể chết ở đây! Hắn làm sao lại không biết ý của nàng, liền hít sâu một hơi, trong mắt bỗng xuất hiện một ý chí kiên cường, dường như nổi thống khổ từ da thịt tiếp sau đây không phải là ở trên người hắn mà là trên một phạm nhân nào đó sắp bị hắn dùng hình thẩm vấn. “Được, ta chuẩn bị xong rồi, kéo ta lên đi!”

An Mi ở trên bờ được lệnh liền nén khóc, dồn sức từ từ kéo Phù Trường Khanh lên khỏi đầm lầy.

Giây phút thoát khỏi hiểm cảnh như dài bằng cả đời người, cuối cùng hắn cũng ra khỏi đầm lầy, cả người vã mồ hôi, nằm trên đồng cỏ thở hắt ra. Ấy thế mà hắn lại không hề cảm nhận được hơi lạnh của bùn lầy bám trên người mang tới. Đại nạn không chết, thật tốt, thật là tốt... Hắn đã mệt lử, nghĩ rằng sắp tới có lẽ nên thực hiện một hình phạt mới: Sau khi làm gãy chân phạm nhân thì kéo chân, chắc chắn sẽ khiến người đó khai cả tổ tông tám đời.

Cùng lúc ấy, An Mi không nghĩ xa xôi đến vấn đề đó giống hắn, nàng chỉ ôm Phù Trường Khanh cả người đầy bùn mà vui mừng mãi không thôi. Sau khi không còn lo lắng nữa, nàng mới ngừng khóc, chỉ cười. Phù Trường Khanh vẫn đang đau tới mức không nói nên lời, sắc mặt nhợt nhạt, nằm trong lòng An Mi, nhìn khuôn mặt tươi cười sắp bóng làm nổi bật bầu trời trong xanh trên đầu, không ngờ nó lại tỏa ra những ánh sáng rung động lòng người...

Hai người ổn định lại tinh thần. Mất xe ngựa, An Mi nghĩ ra cách để đi tiếp. Nàng cởi áo khoác lông trải ra đất, để Phù Trường Khanh lúc này không thể động đậy nằm lên, còn mình thì nắm tay áo dài của áo khoác để

kéo hẳn đi. May mà đoạn đường này đầy cỏ và tuyết trơn trượt nên cũng không tổn sức lắm.

Chỉ có điều khi đêm xuống, gió lạnh rít gào làm hai kẻ mất sự che chở của xe ngựa khổ sở không nói nổi. An Mi đào một chỗ trú trong đống tuyết, rồi cùng Phù Trường Khanh ôm nhau trong đó cho ấm. Nàng cố tình xoay lưng ra chắn gió nơi cửa, vì thế bị rét đến mức răng va vào nhau lập cập. Đêm khuya, Phù Trường Khanh mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa hay nhìn thấy An Mi đang kê vai sát cánh cùng mình gằn chết cứng.

Hắn lập tức vươn tay ra ôm lấy nàng, sờ thấy tấm lưng lạnh cứng. Ngón tay ấm áp khi tiếp xúc với sự lạnh lẽo thì hơi run rẩy, ngay sau đó hắn áp tay lên mặt nàng, khẽ vỗ hai má nàng. “Dậy đi, tỉnh dậy...”

“Ừ...” An Mi mở mắt, mơ màng nhìn hắn, mượn ánh sáng bàng bạc từ tuyết, nàng nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy của hắn. Nàng hơi ngẩn ra, sau đó hai mắt hoa lên, đầu choáng váng khi Phù Trường Khanh hôn lên đôi môi mình.

Nàng cảm thấy đầu óc trống rỗng, mặc hắn như đang trút hết thủy tức giận, oán hận, và cả những xúc động điên cuồng... Đây chưa chắc là tình yêu, cũng không phải là hận thù, mà giống như là bất thành linh để con thú đã ngủ đông rất nhiều năm trong lòng mình sống ra khỏi lồng.

“Đại nhân.... đại nhân...” Sau khi phù hoa tan biến, sự sợ hãi cuộn trào mãnh liệt trong lòng nàng. Mặt nàng đầy nước mắt, giọng khàn khàn la lên: “Ta... đã có... có phu quân!”

Phù Trường Khanh ngẩn người, sự điên cuồng bao phủ bốn phía bỗng chốc tụ hết về trong đôi con ngươi, ánh mắt nóng rẫy như lửa, nhìn chăm

chằm khuôn mặt trắng xanh của nàng bằng một vẻ xấu xa, cái nhìn đó đăm đăm, chăm chú.

An Mi bất an lùi ra xa, lưng đập mạnh làm đổ cả thành tuyết, gió lạnh thấu xương lập tức bổ nhào vào hai người như đao kiếm xuyên tim. Nàng co người lại, run lẩy bẩy trong gió đêm, tóc tai bị gió thổi bay tán loạn trên đôi vai. Nàng che mặt khóc lóc. “Đại nhân, ta đã thành thân...”

“Ta biết.” Rất lâu sau đó, Phù Trường Khanh hứng gió, đáp một câu như vậy. Cả người hắn vẫn chưa lùi lại nhưng ánh mắt đã lạnh lùng nhìn đi nơi khác.

Không ngờ nàng lại nghe rõ câu ấy trong gió lớn, ngẩn ngơ ngẩn đầu lên, đôi mắt đong đầy nước, ngỡ ngàng nhìn hắn dưới ánh trăng.

Phù Trường Khanh cũng lạnh nhạt nhắc lại dưới ánh trăng: “Ta biết.”

Khi ở giữa trời đang đổ tuyết thì không ngủ còn an toàn hơn nhiều so với ngủ, vì vật An Mi cũng không để ý đến vẻ mặt u ám của Phù Trường Khanh nữa, nàng lau nước mắt rồi bậm rộn xây lại hang tuyết. Sau khi xong xuôi mới thấp thỏm ngồi xuống cạnh hắn, co người lại, không dám đối mặt với sự phẫn nộ của hắn.

Nàng biết đối mặt thế nào, và biết nói gì đây? Rõ ràng lúc ban đầu, người một mực tham lam là nàng, lúc này người sợ hãi lùi bước cũng là nàng. Lòng nàng đau đớn như bị dao đâm. Nàng chưa bao giờ ngờ rằng Phù Trường Khanh cũng sẽ muốn có nàng, chưa bao giờ. Nếu nàng chưa có phu quân thì đây là chuyện đáng vui mừng biết bao. Nếu nàng chưa có phu quân thì vừa này dù tan xương nát thịt nàng cũng không lùi bước... Nước mắt ân hận tuôn trào khỏi hốc mắt, nàng cúi đầu không lên tiếng, mà Phù Trường Khanh sa sầm mặt mày ngồi bên cạnh cũng im lặng cả đêm.

Trời dần sáng trong sự giăng co yên tĩnh của hai người. An Mi do dự rất lâu mới đi ra khỏi hang tuyết vào thời điểm thích hợp. Nàng vốc tuyết lên rửa mặt, rửa tay, xoay người định tiếp tục kéo Phù Trường Khanh lên đường. Phù Trường Khanh bị nàng bỏ lại trong nơi trú chân bấy giờ ngẩng đầu lên, khoanh khắc bốn mắt nhìn nhau khiến cả hai cùng ngây ra. Không biết con đường giúp đỡ lẫn nhau lâu nay nên đi tiếp thế nào đây? Quả nhiên vẫn không thể quên chuyện tối hôm qua, không thể coi như tất cả chưa hề xảy ra được. An Mi cắn cắn môi, Phù Trường Khanh thì yên lặng nhìn nàng, mặt mày trầm tĩnh không biểu cảm.

Đúng lúc cả hai đang ngượng ngùng thì ở phía chân trời đằng đông bỗng nhiên xuất hiện một đám khói bụi, đó là một đội kỵ binh đi tuần tra biên giới. Quan binh trên lưng ngựa đã nhìn thấy hai người từ xa, ban đầu còn tưởng là nạn dân Đột Quyết đến, khi phi ngựa lại gần mới nhìn rõ tiết tấu trên tay Phù Trường Khanh, vị tướng lĩnh dẫn đầu liền hét hoảng la lên: “Là Ngự sử Phù đại phu sao?”

Cùng với tiếng la to này, hiểm nguy trên thảo nguyên như ác mộng những ngày qua cuối cùng cũng kết thúc.

Phù Trường Khanh và An Mi được cứu về đến Lương Châu, cả hai người đều bản thủ, nhếch nhác tựa như một con sói và một con bái¹ vừa chui ra từ bụi cỏ. Hai người đi theo quan binh đến quân doanh trước, tạm thời dừng chân, tranh thủ lúc binh sĩ đi báo thứ sử thì cả hai tránh trong lều lớn tắm rửa hăn vài lần, thay quần áo thơm tạt mới xuất hiện trong phủ Thứ sử.

1. Một loài động vật trong truyền thuyết, không có thật, chúng có họ hàng gần với loài sói.

An Mi đã thay sang đồ nữ giới, nhìn càng bắt mắt hơn tại quân doanh cùng phủ nha toàn nam nhân, vì thế nàng nơm nớp lo sợ đi theo Phù Trường

Khanh, đảm đương thân phận tỳ nữ của hắn, nàng không dám rời hắn một tấc.

Phủ Thứ sử Lương Châu gióng trống khua chiêng mở tiệc đón tiếp, suốt quãng đường Phù Trường Khanh được đi xe ngựa, sau đổi thành cáng, và giờ được mấy người diu ngời vào chỗ. Thứ sử Lương Châu liền nâng chén rượu lên, xúc động nói: “Chuyến đi này của Phù đại nhân quả thật không dễ dàng gì! Nghĩ tới đồng cỏ nghìn dặm hiểm nguy tứ phía, đến người Đột Quyết bản xứ cũng không dám đi, trinh thám của chúng ta tìm ngài mấy lần trên đường lớn, giao chiến mấy hồi với người Đột Quyết nhưng chưa bao giờ ngờ rằng Phù đại nhân lại dám chọn con đường thảo nguyên. Phù đại nhân dùng chiêu hiểm, quả là rất dũng cảm!”

Phù Trường Khanh nghe lời này liền cười mỉa mai một tiếng, mặt mày không vui, thản nhiên nói: “Kẻ vô tri thì chẳng sợ gì, tại hạ không hiểu biết về thảo nguyên ở biên giới Lương Châu, lại tự cao tự đại, tất nhiên là dũng cảm.”

Thứ sử Lương Châu nghe vậy thì ngừng một lát, lại nhìn chân trái đang nép của Phù Trường Khanh, cất giọng đầy quan tâm: “Vết thương trên chân đại nhân không thể đợi lâu nữa, tại hạ đã mời Lý thái y đến phủ, lát nữa sẽ mời ông ấy khám cho ngài.”

Phù Trường Khanh liền ngửa cổ uống cạn cốc rượu rồi mới hỏi: “Sao ở đây lại có ngự y? Là vị Lý thái y nào trong triều?”

“À, vị Lý thái y này đã từ chức từ nhiều năm trước, sau khi về Lương Châu dưỡng lão thì thường xuyên đi khám bệnh, “thái y” chỉ là một cách gọi thôi.” Thứ sử Lương Châu đáp. “Ở biên giới thường xảy ra chiến tranh, Lý thái y giỏi trị vết thương do đao kiếm và gãy xương, vừa hay có thể khám vết thương trên đùi đại nhân.”

Phù Trường Khanh cũng lo lắng cái chân của mình sẽ bị di chứng nên vui vẻ nhận ý tốt của Thứ sử. Sau khi ăn xong, hắn nằm trên cái sạp ở phòng bên hông chờ vị Lý thái y kia tới, chỉ có An Mi ở bên hắn hầu hạ.

Chốc lát sau, một gã sai vặt kính cẩn dẫn một ông lão có vóc dáng nhỏ bé, gầy guộc nhưng trông quắc thước đi vào phòng. Đây chắc là Lý thái y từng làm ngự y trong cung đây. Nhưng mặt mũi Lý thái y lại nhăn nhó không vui, cũng không chào hỏi mà tự đi đến trước Phù Trường Khanh, đặt hòm thuốc xuống, liếc cái chân trái của hắn với vẻ khinh thường rồi bắt đầu gỡ nẹp ra.

Lý thái y cao tuổi nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn, ra tay mạnh làm Phù Trường Khanh không nhịn được hít sâu một hơi. Một kẻ quen vênh mặt hất hàm với người khác như Phù Trường Khanh còn chưa kịp làm khó dễ thì vị Lý thái y đã nhướn mày chế nhạo: “Hừ hừ cái gì? Lão phu quen biết Quận công bao năm nay, biết ngài oai phòng dũng mãnh, sao lại nuông chiều một đứa con đến mức này?”

Phù Trường Khanh không ngờ một ông lão thầy thuốc lại dám quở trách mình ngay chính diện, liền bật cười một tiếng, lại nhớ ra An Mi đang đứng nhìn bên cạnh, thế là tức điên lên, khuôn mặt tuấn tú sa sầm hẳn.

Ngược lại, vị Lý thái y kia thì cực kỳ tập trung khám bệnh, chẳng để ý đến vẻ mặt hắn. Ông dùng tay khám một hồi lâu rồi mới chần đoán trước khi Phù Trường Khanh bùng nổ: “Chân không gãy, nhưng xương bị nứt.”

“Ồ?” An Mi đứng một bên hầu hạ, nghe thấy vậy thì mừng khôn xiết. “Không bị gãy chân? Tốt quá...”

“Ừm, nếu như gãy thật thì các người nẹp thế này, cái chân đã đi tong từ lâu rồi.” Lý thái y liếc mắt khinh thường lần nữa. “Vết nứt nằm ngang, vốn

đã đã có thể tự liền nhưng do bị lực bên ngoài ảnh hưởng nên thành ra còn khó chữa hơn lúc đầu.”

An Mi tức thì chột dạ, cúi đầu không dám lên tiếng. Phù Trường Khanh đang dựa người trên sạp lại nhìn Lý thái y, hỏi: “Vậy cái chân này của tại hạ đến lúc nào thì có thể khỏi hẳn?”

“Phải tĩnh dưỡng, nhưng nó cũng không được tính là vết thương nặng, trên chiến trường có đầy người bị như người nhưng chẳng phải họ vẫn ra trận giết địch đầy thôi? Ngày ngày xuống giường hoạt động nhiều chút, chóng gầy đi lại chứ đừng có nằm suốt mà lại sinh hoại tử.” Ông nói xong lại liếc qua Phù Trường Khanh, nói tiếp bằng giọng không nể nang gì: “Trên thảo nguyên khó khăn trăm bề, trông sắc mặt người có phải gần đây bị tiêu chảy nặng? Ta có vài viên thuốc, lát nữa sẽ đưa cho người cùng thuốc mỡ thoa ngoài, khi uống đừng có trộn linh tinh...”

Lúc này, mặt Phù Trường Khanh đã xanh mét, hẳn tức nhưng lại không thể bùng nổ, đành nghiến răng đáp: “Tại hạ vô cùng cảm kích, chắc chắn sẽ làm đúng như lời ngài dặn dò...”

Buổi tối, An Mi và Phù Trường Khanh ở lại trong phủ Thứ sử. Cả ngày hôm nay Phù Trường Khanh chẳng nói năng gì với nàng, thậm chí còn không nhìn thẳng vào nàng một lần. Sau bữa tối, nàng liền tránh ở phòng bên hông mà đau buồn, lúc thì thấy là do nàng ngốc ngếch đã chọc Phù đại nhân giận, lúc lại nghĩ Phù đại nhân về đến Lương Châu, sau này nàng chẳng còn tác dụng gì nữa, nếu đến việc làm tỳ nữ cũng trở thành dư thừa thì nàng đi hay ở, ngài ấy cần gì phải đoái hoài?

Cuối cùng An Mi không nhẫn nhịn nổi nữa, trước khi đi ngủ, nàng bước ra khỏi phòng định đi thăm dò cho rõ ý tứ của Phù Trường Khanh, trước khi nàng chọc giận ngài ấy, chẳng phải ngài từng nói sau khi về Lạc

Dương sẽ trọng thưởng nàng đây thôi? Vậy giờ cứ coi như không được thưởng nữa, nhưng ít nhất cũng sẽ không bắt nàng đi lưu đày chứ?

Đúng lúc An Mi đang do dự thì một gã sai vặt trong phủ Thứ sử liếc thấy nàng, bèn đưa cái khay trong tay hẳn cho nàng, miệng lải nhải: “Ôi chao, người là nô tỳ của Phù đại nhân? Đại nhân tấm sao người không đi hầu hạ?”

“Ồ? Ồ...” An Mi lúng túng nhận lấy cái khay, trên đó, để đầy quần áo cùng các loại hạt đậu để tắm thơm nức, ngoài ra còn có rất nhiều thứ quý giá không rõ tên.

Thế là nàng lơ mơ đi theo gã sai vặt vào phòng tắm, vừa đi vừa nghe hẳn phàn nàn: “Ta nói thật nhé, đại nhân nhà các người sao mà khó hầu hạ thế, không chỉ hay bới lông tìm vết mà còn thường xuyên sa sầm mặt... Nếu không phải nể mặt Thứ sử Lương Châu trước đây thì ai mà thèm đi hầu hạ hẳn...”

“Ấy, thật ra con người đại nhân rất ôn hòa, chỉ là hôm nay tâm trạng ngài không vui...” An Mi đi theo hẳn ngập ngừng nói, nhưng lại thấy hẳn xua tay vẻ không đồng tình và chỉ chỉ cánh cửa gỗ ở phòng tắm cho nàng xong thì quay người đi mất.

Nàng đành một mình đi vào, hai tay bung cái khay. Lúc này, màn rèm trong phòng đều rủ xuống hết cả, bể tắm đủ chứa mười mấy người bị Phù Trường Khanh độc chiếm. Bể to dùng tràn ngập hơi nước nóng hổi, làm cả căn phòng mờ ảo không nhìn rõ được gì. An Mi cởi tất ra, chân trần giẫm lên mặt đá hoa ướt sũng, cẩn thận đi từ sau màn đến bên Phù Trường Khanh, khẽ đặt khay xuống.

Phù Trường Khanh đang quay lưng với thành bể chợt quay người lại, đôi mắt đen láy nhìn thẳng nàng qua làn hơi nước, không rõ vẻ mặt hắn như thế nào. Một lát sau, hắn vẫn nhìn nàng chằm chằm, nói: “Người qua đây.”

An Mi căng thẳng đến mức cả người run run trước cái nhìn chăm chú của hắn, nhưng nàng vẫn nghe lời quỳ xuống, dần dần rướn người đến gần. Tiếng nước chảy chợt ào ào vang lên, Phù Trường Khanh đứng thẳng người lên trong bể nước, những ngón tay ẩm ướt vươn ra vuốt ve vành tai cùng cần cổ của nàng nhưng từ đầu tới cuối chẳng nói một lời.

Giữa làn hơi nước mờ mịt, An Mi cảm thấy mắt hoa lên. Nàng không nhúc nhích, để mặc Phù Trường Khanh cứ nhìn mình trầm tư. Khoảnh khắc này dù có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng sẽ không giãy giụa, đây là quyết định nàng đã quyết trên đường đến đây. Nàng biết rõ bản thân không thể lùi bước, khoảng cách giữa hắn và nàng vốn đã xa lắm rồi, nàng làm sao lại lùi được nữa... Vì thế nàng không hề phòng bị, mặc cho hai cánh tay hắn ôm lấy nàng, kéo nàng vào làn nước nóng hổi.

Nếu trần trụi đối diện liệu có thể làm những lời nói tiếp sau đây trở nên thành khẩn hơn không? Đôi mắt ướt át của Phù Trường Khanh nhìn hai gò má ửng hồng của nàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ mang ý thương xót. Hắn cúi xuống, mang theo nỗi căm ghét bản thân mà hôn nàng thật sâu. Lần này nàng không hề giãy giụa, chỉ lặng lẽ nhận hết cái ngọt thờ mà nụ hôn này mang đến... Hai tay nàng không dám chạm vào cơ thể hắn, nàng đành thả mình trôi nổi trong làn nước nóng, ngửa cổ, mắt nhìn người đàn ông khiến nàng không nỡ từ bỏ này.

Nàng không muốn lại làm hắn giận, nàng sợ sự lạnh lùng, hờ hững của hắn. Nàng đã không nỡ xa hắn.

Chiếc váy vải thô màu trắng bị ướt dần dần xòe ra từng lớp, giống như những cánh hoa dành dành to dày. Vạt áo của nàng bị hấn nhẹ nhàng cởi ra, để lộ da thịt trắng ngần, mịn màng bên trong, và nhiều điều ngạc nhiên khác...

“Đây là cái gì?” Phù Trường Khanh nhìn chăm chăm một nhánh cây hòe thô ráp trong tay, vô cùng khó hiểu.

An Mi hoang mang giơ tay ra lấy, sợ hấn vút bừa một cái làm một bóng chết. “Đây là bùa hộ thân, tuyệt đối không thể để vào nước...”

Phù Trường Khanh liền ném bừa nhánh cây vào một góc phòng tắm, tiếp đó hấn lại phát hiện một sợi dây trông rất quen, dùng ngón tay ngoắc ra xem, không ngờ đó lại là ngọc bội mà hấn đã bảo nàng đem đi cầm cố. Gò má nàng thoát cái đỏ bừng lên, lấp ba lấp bắp: “Tiểu... tiểu nhân không cố tình giấu ngọc bội của ngài, thật đấy. Vì hòa thượng trong chùa ngày đó không chịu nhận...”

Phù Trường Khanh ngấm miếng ngọc bội hình con chuột ôm quả trứng trong tay, dần dần híp mắt lại, bật cười đầy vẻ sâu xa. “Giấu thì cũng giấu rồi, dù sao cũng tốt hơn để đám không biết nhìn hàng kia được hời. Nhưng mà người lại lấy đâu ra hai quan tiền?”

“Là do ngài thưởng cho.” Nàng xấu hổ nói. “Ngày chạy nạn, xe ngựa mà Cao quản gia đánh tới lại là cái xe mà tiểu nhân ngủ, tiểu nhân vẫn giấu hai quan tiền trong kẽ hở ở cột xe...”

“Ta chẳng nhớ đã thưởng cho người hai quan tiền lúc nào.” Phù Trường Khanh khẽ cười một tiếng, một giây sau hai mắt liền nhìn nàng chăm chú, giọng nói đã không còn vẻ đùa bỡn nào: “Được rồi, An Mi, nàng

nghe ta nói đây. Ta đã biết lòng nàng từ lâu, cho nên bây giờ ta cũng nói rõ với nàng rằng ta cũng thích nàng.”

Sự thẳng thắn của Phù Trường Khanh làm An Mi ngẩn người. Nàng ngây ra nhìn hắn, để mặc hắn vén lọn tóc rối bên tai nàng, nghe hắn nói tiếp: “Sau này nàng chỉ có hai con đường, nếu đi theo ta thì là thiếp của ta, còn nếu về thôn cũ của nàng thì hai ta thành người dung. Ta để nàng chọn.”

Từ cổ đã chuộng làm vợ cả, không thích làm thiếp. Vì sao La Phu lại không lên xe của sứ quân¹? Là vì dù bạn đời giàu hay nghèo, xấu hay đẹp thì đối với nữ nhân mà nói, thân phận vợ cả vẫn quan trọng hơn những điều kiện khác.

1. Quan thái thú, thứ sử đời Hán được gọi là thứ quân. Cô gái La Phu đang hái dâu bên đường thì vị sứ quân ngồi xe năm ngựa kéo đi qua nhìn thấy, do La Phu có dung mạo xinh đẹp nên sứ quân muốn đưa nàng đi cùng nhưng La Phu đã cơ trí cự tuyệt yêu cầu vô lý đó.

Bây giờ Phù Trường Khanh lại muốn vợ cả của người ta đi làm thiếp cho mình, những cô gái bình thường sẽ không thể nào chịu nổi sự vớ vẩn và tàn nhẫn của lời đề nghị này, vì vậy dù là An Mi một lòng một dạ với hắn khi nghe hắn nói vậy chắc chắn cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Phù Trường Khanh xưa nay đầy thủ đoạn độc ác chưa bao giờ thấy mình ác độc như hôm nay. An Mi là ân nhân của hắn, vốn dĩ hắn có thể chọn cách khác để đền đáp, nhưng giờ đã muộn, sự ích kỉ của hắn khiến hắn không kim lòng được mà muốn ép buộc người con gái lương thiện này bước lên con đường nhấp nhô.

Hắn cảm nhận được sự run rẩy từ cơ thể nàng, trong lòng liền sinh áy náy nhưng hắn lại một lần nữa cúi xuống ôm nàng thật chặt, trong cặp mắt đen láy chỉ có vẻ lạnh lẽo thấu xương, “Giờ ta chỉ cần một câu của nàng, còn về những vấn đề khác mà nàng lo lắng thì ta tự có cách xử lý. Nếu ta đã

ép nàng quay lưng lại với thế tục để đi theo ta thì chắc chắn sẽ không phụ nàng. Lời này nặng nghìn cân.”

An Mi run rẩy dữ dội, nước mắt rơi xuống nhưng không nói lời nào.

Phù Trường Khanh không có được câu trả lời từ nàng, bèn tàn nhẫn hỏi dồn: “Nói, nàng chọn trượng phu của nàng hay chọn ta?”

Đôi môi nàng khẽ mấp máy, nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn. Khi niềm vui của tình yêu bị nỗi sợ khi đi ngược với đạo lý đè áp, khi nỗi sợ đi ngược với đạo lý lại bị sự bất đắc dĩ vì biết rõ lựa chọn của mình trấn áp, nước mắt liền tuôn mãi không ngừng.

“Chọn ngài, đại nhân... ta chọn ngài...” An Mi thút thít nói, tuyệt vọng ôm chặt lấy hắn...

Giờ phút này nàng tự nguyện hạ mình thì ngày sau sẽ bị người người chỉ trích, không thể ngóc đầu dậy nổi. Nàng là cô gái Hồ lăng lư đứng núi này trông núi nọ cũng được, là cô gái Hồ kiên trì giữ lấy người thương, một mực theo đuổi tình yêu không màng lễ giáo cũng được, những điều đó không quan trọng. Nàng chỉ biết nếu giây phút này nàng buông xuôi thì cuộc sống của nàng sẽ quay về với quá khứ xám xịt kia, mà nàng đã không thể quay trở về... Lúc này trong đầu nàng bỗng hiện lên hình ảnh quê hương mình, nơi đó quanh năm có ánh mặt trời rực rỡ, nơi đó không bị lễ giáo kìm hãm, nơi mà có thể làm mọi việc theo ý thích của mình, các cô gái ở đó có thể thỏa thích ca hát cho người đàn ông mình yêu nghe, cũng có thể cầm dao đuổi kẻ phụ tình...

Nàng chẳng sợ những nỗi khổ tương lai phải chịu, thời khắc này nàng phải làm theo trái tim mình mách bảo. Có lẽ cái sự cố chấp đã ăn sâu vào

máu trong người nàng, máu của người Hồ, dù người Hồ nghìn năm sau có đổi thành họ Triệu, họ Trương thì dòng máu cố chấp vẫn không thay đổi.

“Tốt lắm!” Khóe miệng Phù Trường Khanh giương lên, để lộ một nụ cười tự đắc, hắn đưa tay vuốt tóc nàng, đôi môi áp bên gáy nàng thì thào: “Ta biết mà... từ trước đến giờ mình chưa từng thua...”

Lực đẩy của nước đã góp phần nổi giắc cho giắc, Phù Trường Khanh chẳng thèm để ý đến vết thương ở chân mà thuận lợi tung hoành, thế như chẻ tre. An Mi thuận theo hắn lúc chìm lúc nổi trong làn nước ấm, ánh mắt dần dần mơ màng, dường như nàng nhìn thấy một con đường nhỏ màu trắng bạc uốn lượn dưới ánh trăng mờ ảo...

Nhưng điểm cuối của con đường đó là gì đây? Là Oát Ca Đại mà nàng yêu, hay là...

Chương 9: Sương gió lạnh cắt da

Tin Phù Trường Khanh được cứu cấp tốc gửi tới Lạc Dương bởi Kế lại Lương Châu, còn bản thân hắn sau khi nghỉ ngơi vài ngày ở Lương Châu thì lập tức đánh ngựa về triều phụng mệnh.

Hôm nay, trước khi khởi hành từ Lương Châu đến Lạc Dương, Lý thái y đến khám cho Phù Trường Khanh lần cuối, chuẩn bị đủ thuốc bôi hấn cần trên suốt chặng đường. Vết thương ở đùi hắn phục hồi rất nhanh, Lý thái y thấy mà mừng. Ông nhìn thoáng qua Phù Trường Khanh kiêu ngạo kia, rồi lần đầu tiên nói chuyện với thái độ ôn hòa: “Cái chân này của ngươi chỉ cần ngày ngày đắp thuốc đúng giờ, ít ngày nữa là có thể khỏi hấn, chỉ có điều vẫn phải chống gậy trong ba tháng. Khụ khụ, ừm... mấy ngày nay nếu thuốc thang của ta không có hiệu quả thì chắc Phù đại nhân đã không chấp nhận ta từ lâu rồi?”

Câu này nói trúng lòng hắn, nhưng hắn vẫn cười lạnh nhạt, hỏi cho có lệ: “Cậy tài khinh người là lẽ thường tình của con người. Vì sao ngài lại nói như vậy?”

Lý thái y vuốt râu cười ha ha. “Ngươi quả thực rất cay nghiệt. Từ sau khi Quận công cáo lão hồi hương, ta với ông ấy thường xuyên thư từ qua lại, trong thư ông hay than thở với ta về tính nết khó ưa của ngươi. Mấy ngày nay coi như ta được thấy tận mắt.”

“Hóa ra Lý thái y là hảo bằng hữu của phụ thân, vậy tại hạ còn phải gọi ngài một tiếng thế bá.” Phù Trường Khanh cười nói một câu khách sáo nhưng không thấy hề hấn.

“Năm đó, khi ta còn làm ngự y trong triều hầu hạ các vị quan lớn, không lúc nào không nơm nớp lo sợ.” Lý thái y vừa cất đồ vào hòm thuốc vừa nhìn lướt qua vẻ mặt hờ hững, lãnh đạm của Phù Trường Khanh, thở dài bất đắc dĩ. “Tính cách khó ưa của ta bây giờ sinh ra trên chiến trường sau khi cáo lão hồi hương, còn người từ đâu mà có tính tình như thế này?”

“Quan trường như chiến trường.” Phù Trường Khanh nhắm hờ hai mắt, không muốn nói nhiều.

“Nếu quan trường đã như chiến trường, mà người và ta đều cao ngạo, chính thức giống nhau.” Lý thái y ngừng một lát mới nói tiếp. “Vậy hôm nay ta nhờ y thuật khiến người bỏ qua cho ta, nhưng người khác thì vì cái gì mới tha thứ cho người?”

Phù Trường Khanh ngược mắt nhìn Lý thái y, mở miệng châm chọc: “Thế bá đang ân cần dạy dỗ tại hạ thay phụ thân chăng?”

Lý thái y lắc lắc đầu, không kìm được khuyên nhủ: “Bây giờ người thấy mình tài trí hơn người, dễ dàng khuất phục được đối thủ cùng trang lứa, nhưng nên biết rằng trên quan trường, mọi sự thay đổi chỉ trong nháy mắt, có lúc không thể chỉ dựa vào một mình cái tài trí vượt trội được. Nếu người còn không biết khiêm tốn, gây nhiều thù hận thì chắc chắn sẽ có ngày phải chịu hậu quả.”

“Tại hạ làm gì mà tài trí hơn người.” Phù Trường Khanh giả bộ giễu một tiếng, nói cho có lệ. “Phù mỗ vào triều làm quan, trong lòng chỉ có duy nhất bốn chữ “trung quân báo quốc” mà thôi, ngày ngày tận tụy làm việc, chỉ cầu sự cần cù có thể bù vào những thiếu sót của mình.”

Lý thái y nhíu mày nhìn hẩn, thở dài. “Từ xưa, Pháp gia phạt nặng thưởng ít, thiên về thảo phạt thay vì tự bảo vệ mình, đó không phải là con

đường có thể bảo vệ chính mình. Tiên triều có bao nhiêu người từng thúc đẩy thay đổi luật pháp, nhưng luôn đụng chạm tới kẻ quyền quý và chẳng ai có kết cục tốt đẹp...Người tự giải quyết cho tốt.”

“Cảm ơn ý tốt của thế bá, tại hạ xin ghi nhớ trong lòng.”

Phù Trường Khanh ngoài miệng thì kính cẩn trả lời nhưng trong bụng lại có chút không vui.

Sau khi Lý thái y cáo từ, An Mi vẫn luôn ở bên Phù Trường Khanh lúc này mới hỏi bằng giọng: “Vừa rồi đại nhân và Lý thái y nói gì vậy? Sao cuối cùng đôi bên đều có vẻ không vui...”

“Nàng không hiểu đâu.” Phù Trường Khanh chợt bật cười, lười nhác nằm xuống dựa vào nàng, nhìn nàng cắt từng miếng dưa. “Ông ta dạy làm người thế nào, nàng nói xem, ta vẫn cần ông ấy dạy ư...”

Tay cầm dao của An Mi run lên, nàng cười cười. “Ừm, nhưng mà hình như ai ai cũng yêu quý phụ thân đại nhân.”

Phù Trường Khanh ngẩn người, gõ gõ quyển sách trong tay vẻ không tán thánh, cãi lại: “Cha ta tôn thờ Nho gia, tất nhiên có thể lung lạc lòng người.”

“Như vậy không tốt à?” An Mi càng khó hiểu hơn. “Vì sao không làm tất cả mọi người đều quý ngài?”

“Không thêm.” Phù Trường Khanh “hừ” một tiếng, nói nhỏ bên tai trêu chọc nàng: “Hơn nữa người thích ta đã đủ nhiều...”

Giờ Tỵ ngày hôm sau, Phù Trường Khanh cùng An Mi cầm tiết trượng đi về Lạc Dương. Thứ sử Lương Châu do từng là cấp dưới của Quận công nên tất nhiên chuyến này không thể thiếu chuyện tặng xe ngựa cùng tiền tài,

còn nhiệt tình nhờ Phù Trường Khanh gửi cho cấp trên cũ nhiều đặc sản nơi đây, khi sắp đi lại phái thêm một đội quân hộ tống trên đường.

Phù Trường Khanh khách sáo từ chối: “Lần này tại hạ đi sứ Đột Quyết không thành công, vốn đã là một thân mang tội, còn mặt mũi nào để nhận ân huệ của đại nhân? Xe ngựa và tiền bạc cần dùng trên đường, đã được tặng những thứ đó rồi, sao dám phiền đến binh lính của đại nhân nữa. Chỉ cần một tỳ nữ đi cùng tại hạ là đủ.”

Nói xong thì thi lễ chào tạm biệt những người đến tiễn, thái độ khiêm tốn khác hẳn với tính khí khó chịu, gằn dờ lúc mới được cứu, khiến mọi người lần đầu tiên cảm nhận được phong thái của vị “tài hoa tuần tú ở Lạc Dương”.

Lương Châu và Lạc Dương cách nhau nghìn dặm, xe ngựa lác lác đi về Trung Nguyên, từ khi xuân se lạnh đến lúc xuân ấm hoa nở bung. Tuy đoạn đường không nhàn nhã như đi du sơn ngoạn thủy nhưng hai người cũng khá tự tại. Chỉ có điều lúc lộ trình sắp kết thúc, trên mặt Phù Trường Khanh không còn niềm vui nữa. Lạc Dương gần ngay trước mắt, thiên tử khó đoán, lần này hẳn chặt vật trở về phải đối diện với bao nhiêu chỉ trích vẫn còn là một ẩn số.

Khi xe ngựa bôn ba khói bụi tới tháng Ba thì về đến cổng thành Lạc Dương. Từ xa, An Mi đã nhìn thấy một nhóm người ăn vận xa xỉ đứng ở ngoài thành đang ngóng trông về phía này. Nàng nhận ra được Trương quản gia của Phù phủ và A Đan đứng trong số đó, liền dừng xe ngựa, quỳ xuống thấp thỏm hành lễ trước nhóm người.

“Là xe ngựa từ Lương Châu tới? Trong xe là Phù đại nhân đúng không?” An Mi bị mọi người vây quanh, lúc này không chỉ Trương quản

gia cùng A Đàn nhận ra nàng mà cả mấy người hầu cũng kinh ngạc la lên: “An tiên sinh, ngài...ngài là con gái?”

Vì lúc An Mi được Phù Trường Khanh nhận vào làm phụ tá thì vẫn là lúc một hiện thân nên nàng không quen ai khác ngoài Trương quản gia cùng A Đàn. Ánh mắt ngạc nhiên của mọi người làm mất tự nhiên, hoảng loạn chạy về bên xe ngựa, cẩn thận dìu Phù Trường Khanh xuống xe.

Phù Trường Khanh chống gậy, lúc hai chân đáp xuống đất thì nhóm người Phù phủ tức thì nhao nhao sợ hãi, còn đương sự vẫn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn qua đám người, thản nhiên nói: “Sao đều ra hết đây? Ta lại chẳng phải áo gấm về nhà, không đáng phải đợi.”

“Sao lại không đáng đợi chứ?” Một vị phu nhân tuổi trung niên bước ra khỏi đám người, đi nhanh đến trước mặt hắn, túm lấy cánh tay hắn, nghẹn ngào than: “Trường Khanh, sao con gây thành ra thế này...”

“Cả quãng đường con đã chú ý bồi bổ lại nhiều rồi, mẫu thân yên tâm.” Hắn cười cười, hành lễ xong thì an ủi bà. “Ở đây gió mạnh, về nhà nói tiếp.”

Chuyến đi sứ của Phù Trường Khanh lần này, những người hầu trong Phù phủ bao gồm cả Cao quản gia cuối cùng đã không thể trở về. Họ sinh ra đã là nô bộc, có trường hợp cả nhà đều sống ở Lạc Dương theo chủ, có nhà thì mấy người trong nhà kinh doanh bên ngoài ở trang viên Phù phủ Thanh Tề. Do vậy khi Phù Trường Khanh về tới Phù phủ thì thỉnh thoảng lại nhìn thấy có người mặc đồ tang đi lướt qua ở cả trong lẫn ngoài phủ, khiến tâm trạng vốn đã sa sút của hắn lại càng nặng nề hơn.

Phù Trường Khanh về đình viện của mình thay quần áo. Trước khi đi bái kiến phụ thân, hắn dặn dò An Mi, người vẫn luôn thấp thòm ở bên hắn

giả làm tỳ nữ: “Nàng về Bạch Lộ Viên của nàng trước đi đã.”

“Dạ?” An Mi ngẩng đầu, ngây ngốc đáp, không hiểu Phù Trường Khanh nói gì.

Hóa ra Bạch Lộ Viên là nơi An Mi ở khi mới nhập vào, bây giờ làm sao mà nàng biết được. Phù Trường Khanh thấy dáng vẻ ngơ ngẩn của nàng mới nhớ ra, bèn giơ tay chọc chọc sau đầu nàng, cười nói: “Suýt nữa thì quên mất, đầu óc nàng không bình thường.”

A Đàn đứng bên giúp Phù Trường Khanh Thay quần áo, nhìn thấy thiếu gia và An Mi cười nói qua lại thì ngạc nhiên đến mức há hốc mồm. Phù Trường Khanh lại còn đổ thêm dầu vào lửa, quay sang sai hần: “A Đàn, người dẫn An cô nương về viện của nàng đi.”

A Đàn lắp ba lắp bắp: “Vâng, thiếu gia, nhưng...nhưng...”

“Nhưng nhưng cái gì?” Phù Trường Khanh nhíu mày, ánh mắt nhìn A Đàn xuất hiện vẻ không vui.

“Nhưng mà...nhưng An cô nương là nữ giới, thiếu gia vẫn muốn cô nương làm phụ tá ạ?” A Đàn nhin một hơi nói hết câu, đôi mắt to tròn nhìn hần chăm chặp chờ câu trả lời.

“Tất nhiên không phải phụ tá nữa.” Phù Trường Khanh cười. “Sau này người phải gọi nàng là An cơ.”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Hôm nay Phù Công không đi đón Phù Trường Khanh. Sự trở về của con trai sau khi biến nguy thành an làm ông có trăm mối cảm xúc lẫn lộn, do đó ông cứ ở trong đình viện của mình thờ dài thườn thượt. Ông vui vì tính mạng của con trai vẫn còn, nhưng lại buồn lòng không thôi bởi Cao

quản gia chết nơi đất khách quê người. Từ khi con trai đi sứ Đột Quyết thất bại trở về, ông luôn suy nghĩ về tiền đồ và số mệnh của Phù phủ Thanh Tề trong tương lai, chúng khiến ông lo sợ và hoang mang. Từ đó ông lại nhớ đến cái vẻ kiêu căng càn quấy, thói quen xa hoa lãng phí và cả ngạo mạn trong cử chỉ, hành vi thường ngày của con, liền cảm thấy con trai mình bị như vậy là đáng đời, thế là một trái tim đang lơ lửng liền trầm xuống, thay vào đó là sự tức giận bùng bùng xộc lên.

Phù Trường Khanh chóng gậy đi vào phòng. Phù Công nghiêm nghị liếc qua dáng đi hơi khập khiễng của con trai, khá bất mãn trước việc hấn thình an xong không thể quỳ mà chỉ có thể ngồi xuống, mặt ông đanh lại, mắng: “Con vẫn còn tự tại đấy nhi? Vẫn còn mặt mũi quay về à?”

“Lần này hai nước đàm phán là bên Đột Quyết không có lòng, chỉ ngồi yên nhìn người Nhu Nhiên tập kích sứ thần Đại Ngụy, con đường bảo vệ tiết trượng trở về đã là làm hết khả năng.” Phù Trường Khanh cụp mi mắt, trả lời bằng giọng đều đều.

“Còn không biết ngượng mà tìm lý do, đúng là thẳng ranh bất tài!” Phù Công thấy con trai vẫn giữ cái tính tình khó ưa, coi trời bằng vung thì tức tới mức không kiềm chế được quát to: “Lần này, người của Phù phủ đi theo mà không ai sống sót trở về, và cả Cao quản gia nữa, ông ấy đã theo ta bao nhiêu năm nay...Mày thì hay rồi, sau khi gây ra đại họa đầy trời thì một mình thoát ra. Còn đứa con gái người Hồ theo mày về nữa, là thế nào đây? Vừa rồi nghe Trương quản gia nói, thì ra trước đây nó từng hóa trang thành nam nhân ở trong phủ chúng ta?”

“Con có thể quay về sau muôn vàn hiểm nguy ít nhiều gì cũng nhờ vào sự chăm sóc của nàng.” Phù Trường Khanh chỉ nói điểm tốt của An Mi với phụ thân hấn, những điều khác không nhắc tới.

Phù Công vốn không để tâm nhiều tới An Mi, nghe vậy bèn nói: “Ừm, vậy thưởng nhiều tiền bạc, lụa là một chút, tặng cho người ta về quê.”

“Không cần, con đã tính lấy nàng làm thiếp.”

Tách trà trong tay Phù Công trượt một cái, nước trà màu xanh nhạt lập tức tràn ra khắp bàn. Ông không kịp để ý đến sự mất bình tĩnh trong khoảnh khắc của mình, chỉ trừng mắt nhìn Phù Trường Khanh, giọng nói trầm trầm run rẩy thoát ra từ cổ họng: “Mày định lấy một ả người Hồ làm thiếp? Mày đi đàm phán thất bại khiến toàn đoàn mất mạng, từ Đột Quyết trở về còn chưa đến thỉnh tội với Thánh thượng đã nghĩ tới đàn bà trước, nạp một ả người Hồ làm thiếp?”

“Vâng.”

“Phù Trường Khanh! Lão phu ta xin chúc mừng đại hỷ!” Phù Công giận tái mặt, đứng dậy, đá vào bàn làm mấy tách trà trên bàn đổ nghiêng ngả vang lên tiếng lách cách. Ông xoay người đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa tức giận đùng đùng, hét to: “Chu quản gia! Đi lấy cái roi mận gai đến! Chân bị thương thì không thể phạt cái nổi gì! Hôm nay ta phải đánh chết nó...”

An Mi ngồi một mình trong phòng khách ở Bạch Lộ Viên, một lúc sau cũng không thấy có người đến. Nàng hơi co ro nhìn ngó xung quanh, vẫn không dám tin mình từng ở tòa viện tráng lệ như thế này.

Bây giờ là mùa xuân ấm áp, từng khóm hoa lệ đường màu vàng ươm nở đầy trong viện khiến người ta vô thức quên đi bầu trời âm u, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn. An Mi luôn thấy bất an giờ cũng giãn đôi lông mày, định đứng dậy đi vào phòng trong xem, ai ngờ có hai vị khách không mời mà đến.

Đó là hai cô gái hết sức xinh đẹp, trâm vàng trên tóc đen, áo gấm rực rỡ, nhưng khuôn mặt đẹp như hoa đào lại tràn ngập sự tức giận. Các nàng vừa tới bậc thềm phòng khách liền nhìn thấy An Mi, chẳng thềm cởi giày mà bước thẳng vào trong, từ cao nhìn xuống An Mi trước mặt.

Một trong hai người đó nhìn nàng rồi mở miệng, nhưng lại không phải là nói chuyện với nàng: “Cái ả người Hồ mà mọi người nhắc đến là người này ư?”

“Chắc là nàng ta.” Người còn lại đáp. Đôi mắt hạnh xinh xắn lúc liếc tới đôi tay của An Mi thì lập tức tỏ vẻ khinh thường.

Đôi tay đó nứt nẻ, đầy vết chai, thô như tay phụ nữ nhà nông làm việc vất vả này không khỏi nghi ngờ, không biết liệu có phải ả bỏ bùa gì cho Phù lang không. Nàng ta giật giật tay áo tẩy muối của mình, hất hàm nói: “Nhìn tay ả kia.”

An Mi cúi đầu, cũng thấy bàn tay xấu xí của mình, vội vàng rút tay vào trong tay áo, lén lút như tên trộm.

“Sao Phù lang lại thích một người như thế này!” Mỹ nhân mắt hạnh hết sức căm phẫn, tức tới mức sắp khóc tới nơi.

Người còn lại dáng cao gầy, da trắng hơn một chút, hờ hững nói lời an ủi: “Không thấy ả là người Hồ sao? Người Hồ đều biết tà thuật, nhất là gái Hồ, dâm dăng và thạo tà thuật nhất!”

Khi tin tức Phù Trường Khanh sắp lấy cô gái người Hồ đang ở Bạch Lộ Viên truyền khắp Phù phủ thì hai người sốt sắng nhất, chạy đến chỗ An Mi để xem tất nhiên chính là thị thiếp của Phù Trường Khanh, người có đôi mắt hạnh là Phùng thiếp của Phùng Lệnh Viện, còn người cao gầy là Lật Di Hương. Cùng lúc đó, Phù Trường Khanh đang chịu gia pháp, trên dưới Phù

phủ rất lộn xộn nên mới để bọn họ thừa cơ chạy đến Bạch Lộ Viên. Nhưng dù cả hai ghen ghét An Mi đến mức nào thì do thân phận chỉ là thị thiếp đương kim thiên tử ban cho Phù Trường Khanh nên rốt cuộc cũng không làm gì được An Mi. Thế là sau khi nhìn rõ An Mi trông ra làm sao, bọn họ đành hậm hừ đi về.

Bạch Lộ Viên vắng vẻ chỉ còn lại một mình An Mi. Nàng ngồi từ ngày tới đêm mà vẫn không thấy Phù Trường Khanh đến thăm mình, thậm chí chẳng có nô bộc đưa thức ăn nước uống tới. Nàng ôm cái bụng kêu ọc ọc chịu đựng tới sáng sớm hôm sau, cuối cùng không ngồi yên nổi nữa, liền lấy can đảm lò dò ra ngoài cửa viện nhìn ngó xung quanh. Trời đang có mưa nhỏ, vừa hay có một thiếu niên để tóc chỏm ôm con chim bồ câu đi qua trước mặt nàng. Nàng nhận ra cậu ta chính là thư đồng của Phù Trường Khanh, tên là A Đàn, bèn cuống cuống gọi: “Cậu này, cậu ơi, Phù đại nhân ở đâu?”

A Đàn nghe thấy tiếng nàng gọi thì quay đầu lại nhìn qua màn mưa lất phất, liền thấy An Mi, con chim bồ câu cậu ôm trong lòng đang kêu cục cục gọi nàng. Cậu bèn đánh mặt vượt lưng nó, không kiên nhẫn gào lên: “Thiếu gia lên triều vẫn chưa về, cô vội cái gì?”

Nói xong thì xoay người đi mất, không thèm quay đầu lại, chỉ có con bồ câu lại lục cục đôi tiếng trong làn mưa xuân, khẽ vọng tới qua làn không khí ẩm ướt.

An Mi không biết làm sao, nàng lại không dám đi xa nên đành quay về viện tiếp tục đợi. Sau khi quần áo bị ẩm vì dính mưa, chân tay lạnh buốt, cái bụng trống rỗng dường như càng đói hơn. Nàng không ôm hy vọng gì đi vào phòng trong, tìm kiếm bốn phía xem có gì để ăn không. May mắn là nàng nhanh chóng tìm được một túi hạch đào trong tủ, thấy cả trà khô để

tiếp khách đựng trong bình sứ. Nàng chạy ra chỗ giếng nước trong viện múc một gàu nước, mang vào phòng tính đun sôi nhưng đúng lúc đang châm lửa thì thấy có mấy người làm đi vào Bạch Lộ Viên.

Nàng không biết mục đích họ đến đây là gì nên lúc này ngây ra nhìn. Những nô bộc với khí thế hùng hổ đó lập tức kéo nàng đi ra ngoài mà không thèm nói một lời. Nàng ngạc nhiên không biết nên làm gì mới được, hơn nữa ánh mắt thù địch, phần nô của nhóm nô bộc dọa nàng không dám mở miệng. Nàng còn chưa kịp xỏ giày đã bị người ta lôi thẳng ra khỏi Phù phủ, vút ở bên ngoài hai cánh cửa màu đỏ son to lớn đầy khí thế.

Cánh cửa sơn đỏ nặng nề đóng lại trước mắt nàng. Nàng nhìn chằm chằm cái đỉnh cửa đồng thau ngay trước mũi mình. Cả người nàng run rẩy trong không khí ẩm ướt của mưa xuân tháng ba, ngỡ ngác chẳng biết mình sai ở đâu.

Khi Phù Trường Khanh hạ triều về nhà, xe ngựa chở hắn đang chậm chậm rẽ từ đường lớn vào đường Phù phủ. Đường Phù phủ là cách gọi của dân chúng Lạc Dương, vì Phù phủ là khu nhà lớn mang tính biểu tượng trên con đường. Lúc này đang là cuối mùa xuân mưa lất phất, trời âm u, ẩm thấp nên không có mấy người đi trên đường. Phù Trường Khanh đang chán nản ngồi trong xe ngựa, liền lơ đãng nhìn ra ngoài thì thấy một hình bóng quen thuộc đang co quắp ở trên tường, trông vô cùng đáng thương.

Phù Trường Khanh từ từ đi đến trước An Mi nhờ sự giúp đỡ của người hầu.

“Bị đuổi ra bao lâu rồi?” Hắn cúi đầu nhìn đôi tất ướt sũng của nàng, sờ sờ búi tóc cũng ướt nốt, đoán: “Khoảng một canh giờ?”

Cả người An Mi lạnh đến run rẩy. Nàng vịn vào tường đứng dậy, cắn đôi môi đã tím tái của hắn, nhưng một lúc lâu vẫn không nói lời nào. Phù Trường Khanh cũng không lên tiếng, nắm tay nàng đi đến dưới tán ô mà đám tôi tớ đang giờ lên, sau đó kéo nàng lên xe ngựa của hắn.

“Tới phủ Thứ sử Dự Châu.”

Ngay sau câu lệnh là tiếng xe ngựa lộc cộc khởi hành, sau khi đi qua Phù phủ thì bánh xe rẽ sang một con đường khác.

Không khí ẩm áp trong xe làm con người của nàng linh hoạt trở lại, thế nhưng cơ thể thì càng run rẩy dữ dội hơn, chúng mang theo nỗi sợ hãi tai họa ập xuống đầu. Nàng mệt mỏi vịn vịn góc áo của Phù Trường Khanh. “Đại nhân, ta...trở thành gánh nặng của ngài?”

Phù Trường Khanh thoáng nhìn nàng một cái, trên khuôn mặt xanh xao xuất hiện nụ cười trêu chọc. “Đúng thế, vì vậy bây giờ gánh nặng của ta bị người ta ném ra khỏi cửa, tất nhiên ta cũng chẳng còn nhà mà về.”

An Mi tức khắc vô cùng hoảng sợ, nàng không thể để Phù đại nhân vì mình mà chống đối gia đình, nếu vậy thì tội của nàng quá lớn. Nàng lập tức nói với hắn bằng vẻ rất chân thành: “Đại nhân, ngài về đi, ta không sao, ta...”

An Mi chột im bật không nói tiếp nữa. Nếu Phù Trường Khanh đi về thì nàng nên đi đâu đây...

Dáng vẻ ưu sầu của nàng làm hắn thấy buồn cười nên bật cười thành tiếng. Hắn lấy một chiếc khăn lụa từ cái rương bên cạnh đưa cho nàng. “Ta từng nói nếu nàng đồng ý theo ta thì ta chắc chắn sẽ không phụ nàng, nàng còn sợ gì chứ?”

“Ta sợ...” An Mi lúng túng, mặt mũi tái nhợt, khuôn mặt còn vương nước mưa in những vệt nước trơn bóng như vừa mới khóc xong. “Ta gây thêm phiền phức cho ngài, một người như ngài...sao có thể bị ảnh hưởng bởi một kẻ như ta?”

An Mi sa sút tinh thần, sắp khóc đến nơi. Phù Trường Khanh ở bên cạnh không nhìn nổi nữa nên giật lấy cái khăn nàng đang vịn trong tay, bọc mình lau lau đầu và sau gáy cho nàng. Hắn nói: “Nếu đã biết mình không quan trọng thì chắc nàng cũng nên biết cha ta đuổi nàng là để cho ta xem. Chứ nếu không thì sao ông không lên vớt nàng xuống giếng cho chết đuối luôn đi, lại còn đuổi ra đường làm gì?”

Câu nói thẳng của Phù Trường Khanh làm An Mi sợ hết hồn, quên cả điều chán nản, khuôn mặt nhợt nhạt lắm lắm: “Đại nhân, làm gì có ai nói như ngài...”

Phù Trường Khanh cười hờ hững, nhìn nàng đã bình thường trở lại, tự lau tóc thì mới ngạo mạn nhìn ra ngoài cửa sổ. “Lần này nếu cha đã tỏ thái độ khó coi như vậy thì ta cũng phải đáp lại ông, cho ông thấy ta đã đủ lông đủ cánh từ lâu.”

“Ấy, dù sao thì ông ấy cũng là phụ thân ngài mà.” An Mi không kìm được, than. “Vì sao nhất định phải làm căng đến mức ấy...”

“Nàng không hiểu.” Phù Trường Khanh cúi đầu, rút chiếc khăn khỏi tay nàng rồi nắm lấy bàn tay đó, nói. “Bao nhiêu năm nay ta đã chung sống với ông kiêu này. Ông cống hiến cả đời mình cho thiên tử, cho đất nước, không để một phần cho ta, về sau e là ta cũng làm như thế...Có lẽ đây chính là cách sống của đàn ông Phù gia.”

Khi còn sống thì xông pha cả đời để đổi lấy công danh, sau khi chết biến thành một tấm bài vị làm cả từ đường được vẻ vang hơn, kiêu sống vì đất nước, vì gia tộc như vậy chính là kiêu sống của bọn họ. Người con gái trước mặt thực sự là một điều không ngờ đến trong cuộc đời hắn. Phù Trường Khanh nắm chặt tay nàng, rũ mắt xuống nhìn ra ngoài xe. “Đến phủ Thứ sử Dự Châu rồi, chuẩn bị xuống xe thôi.”

Sau khi An Mi theo Phù Trường Khanh bước xuống xe, nàng ngẩng đầu nhìn lên tấm hoành phi sừng sững trước phủ thứ sử, chẳng biết chữ nào trên đó cả. Nàng bèn cúi đầu diu Phù Trường Khanh đang chống gậy, cùng bước qua bậc cửa cao cao ở cổng chính để đi vào bên trong.

Kế lại của phủ Thứ sử không ngờ Phù Trường Khanh không ở Phủ phủ mà lại hứng thú tới phủ của mình, do đó hắn luống cuống sai một đám tôi tớ đi quét dọn phòng ốc ở hậu đường. Phù Trường Khanh đành dẫn An Mi đến thư phòng mình xử lý công vụ trước, sai sai dịch lấy nước nóng cho nàng rửa chân, lại lấy áo quan mùa đông của mình đưa cho nàng. “Tạm thời chỉ có bộ quần áo này dày dặn, nàng mặc vào trước đi, đừng để bị lạnh.”

An Mi cầm lấy nhìn kĩ, trên vải gấm xanh đen có thêu hình mãnh hổ giương nanh múa vuốt, con người của nó được thêu bằng chỉ vàng kim. Đôi mắt hổ dữ tợn trông rất sống động đó đang trừng lên nhìn nàng khiến hai chân nàng run rẩy. Bộ áo quan này chính là bộ Phù Trường Khanh mặc lúc tra hỏi Khương Huyện lệnh ở huyện Huỳnh Dương. Khi ấy nàng quỳ dưới công đường vô cùng sợ hãi, bây giờ nàng đổi đời, cầm nó trên tay lại không dám mặc. “Đại nhân, đây là áo quan của ngài...E là ta không nên mặc!”

“Đúng là không nên, vì thế nên tránh đừng để người khác nhìn thấy.” Phù Trường Khanh vừa nói vừa mở một cái hòm, lấy ra một quan tiền. “Ta

đoán chắc người nhà ta không đối xử tốt với nàng, đối rồi hả? Ta sai người đi mua ít đồ ăn.”

Người thông minh như hắn một khi chăm sóc người khác thì quả thật chu đáo tới mức không thể bắt bẻ gì. An Mi đỏ mặt, nàng cởi quần áo ướt bên ngoài rồi khoác áo quan dày dặn và rộng thùng thình của hắn rồi ngồi lên sạp trông như một đồng vải gấm. Nàng cười xấu hổ, nhìn Phù Trường Khanh chống gậy đang bận rộn không ngừng, nói đùa: “Hình như từ chỗ nào đại nhân cũng lôi được tiền ra...”

“Tiền nhiều dễ làm việc.” Phù Trường Khanh đến ngồi trước mặt nàng, nhếch môi cười sâu xa, cố tình tỏ vẻ bí mật. “Ta chỉ nói với một mình nàng thôi đấy, tuy trong mấy cái rương kia đều xếp sách nhưng chỉ một tầng mỏng bên trên, còn lại bên dưới đều là tiền.”

An Mi không kìm được bật cười, lắc lắc đầu. “Tiểu nhân không tin, tiểu nhân từng lục rương của ngài ra mà, rất nhiều cuốn có chữ “Tử”, tất cả đều là sách.”

Câu nói này của nàng làm hắn cười ha hả, đáp lại: “Đó là do nàng chưa tìm sâu bên dưới. Loại người như chúng ta, bản tính đều nằm trong bụng, tiền thì giấu dưới sách...”

An Mi không hiểu ý tứ sâu xa của câu nói này nhưng do hắn vui nên nàng cũng rất vui vẻ. Phù đại nhân cực hiếm khi cười thoải mái như thế này, bình thường nụ cười trên môi còn chưa kịp lan đến ánh mắt thì mặt ngài đã đành lại.

Kế lại của Phù Trường Khanh xưa nay làm việc vô cùng hiệu quả, một bàn ẩm áp đồ ăn nhanh chóng xuất hiện ở thư phòng của hắn. Đợi những người khác đi hết thì An Mi mới len lén lộ đầu ra từ sau bức bình phong.

Sau khi bị đói hơn một ngày, giờ nhìn thấy món ngon mỹ vị trên bàn, nàng ôm bụng đói reo lên một tiếng, chạy như bay đến trước bàn ăn ngấu nghiến.

Phù Trường Khanh ngồi ở bên cạnh, hấn chống má nhìn nàng, nói: “Cũng không biết vì sao mà từ sau khi rời khỏi thảo nguyên, ta không thể chịu nổi nếu nàng bị đói rét. Như bây giờ, nhìn nàng được ăn uống no đủ thì ta sẽ cảm thấy rất thoải mái, giống như sợ chính mình sẽ bị đói vậy. Nàng nói xem đây có phải một loại bệnh không?”

Miệng An Mi đầy thức ăn không thể nói được, mà nàng cũng không đủ học vấn để trả lời câu hỏi của hấn, nên nàng chỉ biết ngẩng đầu ngây ngô nhìn hấn. Phản ứng đơn thuần như loài động vật nhỏ khiến Phù Trường Khanh bật cười, lại không nhịn được ngồi ngắm nàng rồi lâm vào trầm tư.

Hấn không rõ vì sao mình lại có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt đối với An Mi như vậy. Nói một cách khách quan, Phù Trường Khanh hấn tuy còn trẻ tuổi nhưng xưa nay chưa từng quá hứng thú với nữ nhân. Trong mắt hấn, cưới vợ là một việc để nối quan hệ với một hộ sĩ tộc khác, ánh mắt của hấn sẽ không đặt ở người vợ kia mà là những mưu đồ lâu dài phía sau. Nhưng chuyện này cũng có rủi ro, ví dụ như người vợ trước yếu ớt của hấn, sau một năm thành thân với hấn thì sinh non mà chết, hại hấn phí hoài những công sức khổ cực trước đó, đó đúng là một quá khứ chẳng vui vẻ gì.

Còn về những thị thiếp có sắc đẹp như hoa thì hấn lại càng không hứng thú. Chỉ có mỗi sắc đẹp hoặc giả như có thêm ít tài năng nhưng lại không có gia thế để mang tới lợi ích thực tế cho hấn thì ngày ngày mắt công ở bên bọn họ làm gì? Nữ nhân chẳng qua cũng chỉ đến thế, có đẹp hơn nữa thì cũng như nhau, vì thế ngoài hai thị thiếp được ngự ban không thể không nhận thì Phù Trường Khanh không hề có ý nạp thiếp suốt bao nhiêu năm nay.

Nhưng An Mi thì khác.

Hắn không hiểu rốt cuộc mình bị làm sao, có khi là do sớm tối bên nàng sau lần đầu tiên trong đời, nhiều ham muốn bản năng của cơ thể đều lẫn lộn vào với nàng: có ham muốn đồ ăn, ham muốn sự ấm áp, ham muốn được sống, thậm chí còn có cả mong muốn uống nước lã trong không bị tiêu chảy...Hết thấy những ham muốn đó hòa lẫn vào nhau, mà mỗi lần đều do An Mi ở bên hắn giúp đỡ, giải thoát cho hắn khỏi lúc nguy nan, cuối cùng chẳng hiểu tại sao lại biến thành dục vọng chiếm hữu nàng, thêm vào đó là tình nghĩa bầu bạn sinh ra trên thảo nguyên chết chóc kia làm hắn nhìn nàng bằng một ánh mắt khác. Nàng là người bạn đầu tiên trong cuộc đời này của hắn.

Khi vận mệnh một lần nữa trở về với quỹ đạo, khi tất cả hiểm nguy đều đã qua, Phù Trường Khanh lại phát hiện mình không thể nào thả nàng đi. Hắn cảm thấy nếu để nàng biến mất giữa biển người mêh mông thì có lẽ sau này, rất nhiều ham muốn bản năng của hắn cũng sẽ mất đi cái làm chuẩn: Hắn làm sao mà xác định được một bát cơm có thơm hay không, làm sao biết một cái chăn có ấm hay không...Những điều này chỉ có mình hắn nhận biết thì không đủ, có lẽ còn cần nhìn thấy nụ cười hiện ra trên mặt nàng thì trái tim mới thư thái. Nếu đã như vậy thì làm sao có thể buông tay?

Sự chiếm hữu hoàn toàn với nàng dường như có thể làm một Phù Trường Khanh từng chịu đói rẻ, khổ cực biến mất hẳn, đây là một loại cảm giác an toàn. Hắn cho nàng ăn ngon mặc ấm thì sẽ nghĩ đến mỗi ống cơm lam, từng bầu rượu nàng sẽ đưa cho hắn, sau đó hắn lại đền đáp nàng thế nào...Cứ như vậy, trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác trước nay chưa từng có.

Mà sau này, cảm giác đó sẽ còn nhiều hơn. Khi hẳn biết An Mi vì hẳn mà tình nguyện nhịn đói thì trái tim hẳn đã nứt toác ra một khe đục vọng sâu hoắm, e là cả đời này cũng chỉ có An Mi mới có thể lấp đầy nó... Mỗi tế bào ích kỷ trên người hẳn đều kêu gào phải giữ nàng, nhất định phải chiếm được nàng trọn vẹn!

Phù Trường Khanh ngẩng đầu lên, ngón tay chỉ chỉ mấy món bày trước mặt An Mi. “Ăn nhanh đi, ăn xong mài mực cho ta.”

An Mi nghe thấy có việc cần làm thì háp tấp, vừa và nốt mấy miếng cơm trong bát vừa tò mò hỏi hẳn: “Lát nữa đại nhân định viết chữ ạ?”

“Ừ.” Hẳn cười với nàng, nhìn nàng và nói. “Viết thư bỏ vợ.”

“Dạ?” An Mi không khỏi kinh ngạc.

“Tuy nàng làm thiếp của ta không có danh phận nhưng cũng không thể cùng lúc treo cái danh chính thê của người khác chứ?” Phù Trường Khanh lại cười cười. “Ta nghĩ tám phần là trượng phu của nàng không biết chữ, chi bằng ta viết giấy bỏ vợ xong gửi tới huyện Huỳnh Dương cho hẳn đóng dấu vân tay lên, cũng tránh người khác làm hỏng chuyện của ta.”

Mặt An Mi bắt đầu nóng ran, đặt bát đĩa xuống rồi cúi đầu nói: “Cảm ơn đại nhân đã nghĩ giúp, có điều sau khi viết xong thì để ta tự đưa đến Huỳnh Dương đi, có một số lời ta vẫn phải nói trước mặt phu quân...”

“Ừ.” Vì An Mi gọi Từ Trâm là “phu quân” nên Phù Trường Khanh có chút không vui, nhưng hẳn lại thấy nếu nghĩ như thế thật thì đúng là nhạt nhẽo, thế là cũng không nghĩ nhiều nữa.

Sau bữa cơm, An Mi mài mực, Phù Trường Khanh trải giấy ra chấm mực, bắt đầu viết giấy bỏ vợ cho An Mi. Hẳn nghĩ đến bảy tội, không nhịn

được mà cười nói với nàng: “Không con, dâm dăng, không thờ cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa, ngấm lại thấy chẳng có điều gì đúng với nàng. Hay là viết nàng không có con cái?”

Hai gò má nàng nóng bừng, không khỏi lắp bắp: “Ta...ta tất nhiên không có con, ta...”

Phù Trường Khanh hiểu ý nàng, cười đều giả trêu: “Vậy còn có thể viết gì đây? Trên hồ sơ báo người mất tích của Tần Châu viết nàng không thờ cha mẹ chồng, như ta thấy với tính cách thật thà của nàng thì chỉ có thể là người bị bắt nạt thôi.”

An Mi đang nghĩ đến việc phải theo dết tội trạng gì cho mình nên không để ý đến “hồ sơ” mà Phù Trường Khanh nhắc tới, một lúc lâu sau nàng như nghĩ ra điều gì đó, liền cười với Phù Trường Khanh. “Có rồi, có, ta có tội, ngài viết là trộm cắp đi. Lúc ta bỏ trốn đi tìm phu quân thì đã ăn trộm một trăm văn tiền trong nhà.”

Tay cầm bút của Phù Trường Khanh chợt ngừng lại, trong lòng hấn có một sự ghen ghét khó hiểu. Nụ cười vốn ấm áp liền biến mất hoàn toàn khỏi mặt hấn, hấn trầm mặc nhìn An Mi một lát, sau đó bất thành linh cầm bút viết nhanh, chỉ chốc lát đã viết xong giấy bỏ vợ cho nàng.

“Có muốn ta đọc cho nghe không?” Hấn cầm tờ giấy đầy chữ, thản nhiên nói. “Dù gì cũng là giấy bỏ vợ của chính mình, nên tận tai nghe thử chứ?”

An Mi lại lắc đầu. “Có gì hay mà nghe, dù sao ta nghe cũng không hiểu. Đợi sau khi ta cầm giấy xin phu quân án vãn tầy thì chuyện này cũng xong.”

“Ừ.” Phù Trường Khanh cúi đầu đáp, sắc mặt không khỏi có chút u ám.

Thấy Phù Trường Khanh không vui, An Mi liền muốn chọc hấn vui vẻ, cố tình giành lấy tờ giấy trong tay Phù Trường Khanh, cười nói: “Ôi chao, chữ của đại nhân thật là đẹp, tuy là ta chẳng biết chữ nào.”

“Không biết chữ mà lại biết là đẹp?” Phù Trường Khanh bật cười. “Đây là giấy bỏ vợ của nàng đấy, thế mà nhìn còn cười.”

“Ai bảo không biết chữ thì không thể biết đẹp hay không? Ta biết...” An Mi giơ một ngón tay lên, trượt đến tên mình ở góc trái tờ giấy. “Hai chữ này ta biết ... Ồ? Đại nhân, ngài biết tên phu quân tiểu nhân ư?”

An Mi ngẩn người nhìn hai chữ “Từ Trân” ở bên cạnh tên mình, nàng không biết chữ nên không dám chắc hai chữ này có đúng không nhưng nàng tin chắc rằng mình chưa từng nhắc đến tên phu quân, hơn nữa Phù đại nhân lại không hỏi, thế mà viết được...

“Biết.” Hấn nhìn ra nghi vấn của nàng nên坦然 thừa nhận.

“Dạ?” An Mi giật mình mở to mắt, hỏi dồn: “Đại nhân, sao ngài lại biết?”

“Chỉ cần ta muốn biết thì tất nhiên sẽ biết.” Phù Trường Khanh không muốn giải thích nhiều, chỉ nhìn nàng cười gian xảo.

Buổi tối, hai người cũng ngủ trong phòng ở hậu đường, An Mi vừa ôm chăn vừa thấy thật vui, không kiềm chế được mà hỏi hấn: “Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?”

“Không biết. Lần này ta đi sứ Đột Quyết thất bại, Thánh thượng vẫn chưa giáng tội, không khéo ngày mai thứ sử ta đây sẽ bị tước quan tịch thu

ấn ký.”

Phù Trường Khanh cười thờ ơ. “Nhưng dù bị giáng chức gì thì cần còn ở Lạc Dương thì chúng ta sẽ nhanh chóng về Phù phủ thôi.”

“Ồ? Vì sao?” An Mi không khỏi nghi hoặc, tuy trong lòng biết là không nên nhưng nàng vẫn thoáng cảm thấy thất vọng.

“Nhà học Phù ở Thanh Tề có rất nhiều điền trang, cha ta lâu rồi không quản lý nên làm sao hiểu được tình hình sổ sách. Chẳng mấy ngày là sẽ phải đến cầu cứu ta.” Phù Trường Khanh tin chắc như vậy, hấn cười rồi nằm xuống bên cạnh nàng nhưng tấm lưng vừa đặt xuống giường thì đôi lông mày lập tức nhíu chặt lại, hấn đành nghiêng người nói khẽ bên tai nàng: “Hai ngày nay ta không tiện nằm ngủ, chi bằng, nàng giúp ta...”

Khi Kế lại phi ngựa hùng hục chạy từ Huỳnh Dương xông vào phủ Thứ sử Dự Châu đưa thư thì đã là chuyện lúc gần canh bốn.

Phù Trường Khanh vội vàng khoác áo dậy, nhanh chóng ra ngoài tiền đường nghị sự, bỏ An Mi chẳng biết có chuyện gì xảy ra ở một mình trong phòng, ôm chần khiếp sợ. Khi trời dần hửng sáng, An Mi không hề buồn ngủ, cứ mở to mắt trong bóng tối lơ mơ, lòng bất an chưa từng thấy. Nhưng sau khi Phù Trường Khanh chống gậy đi vào phòng thì hấn lại xúc động vút gậy sang một bên để ôm lấy nàng.

“Có cơ hội, thật sự đã có cơ hội...” Hấn áp đôi môi lên làn tóc xõa tung của An Mi, khẽ lắm bằm, trong giọng nói có xen lẫn niềm hân hoan. “Ban ngày lao dịch trên kênh Đại Hưng tụ tập tạo phản, quân thủ¹ phái binh lính trấn áp nhưng không thể tiêu diệt hoàn toàn quân phản loạn, cơ hội lật mình của ta tới rồi...”

1. Quận thú: như thái thú, chức quan đứng đầu một quận.

Buổi triều sớm hôm đó, thiên tử giáng chỉ: thông nghị đại phu Phù Trường Khanh lần này đi sứ Đột Quyết thất bại làm tổn hại uy danh của Đại Ngụy, do đó bãi bỏ chức thông nghị đại phu. Niệm tình lần này gặp nhiều hiểm nguy nhưng vẫn giữ được tiết trượng về triều, duy trì tiết khí thần tử, đặc xá cho giữ nguyên chức Thứ sử Dự Châu, tới đây dẫn hai nghìn binh nhanh chóng tới huyện Huỳnh Dương dẹp loạn, lập công chuộc tội.

Thế là Phù Trường Khanh lĩnh chỉ tạ ân, nhận hỏ phù cùng con dấu. Sau khi hạ triều cũng không qua nhà chào hỏi gì mà về thẳng phủ Thứ sử chuẩn bị một ngày, hôm sau liền dẫn tùy tùng cùng hai nghìn binh mã, đưa An Mi đi tới huyện Huỳnh Dương.

Cơ hội xoay chuyển này cực kỳ quan trọng đối với Phù Trường Khanh, vì vậy hắn nhất định phải dốc sức mà xử lý, An Mi đi cùng hắn, tuy nàng không hiểu gì về quan trường nhưng cũng cảm nhận được sự tập trung của hắn khác với ngày thường. Do đó khi cả hai tới huyện Huỳnh Dương, An Mi chủ động nói với Phù Trường Khanh đang bận túi bụi: “Đại nhân ngài cứ bận trong phủ đi, tiểu nhân tự mang giấy bỏ vợ đi tìm phu quân.”

Phù Trường Khanh ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn nàng, nói: “Đừng có lên trên kênh, nơi đó đang loạn lắm. Ta sẽ sai người dẫn Từ Trân đến phủ quận, nàng cứ ở đây đợi đi.”

“Vâng.” An Mi gật gật đầu rồi ngồi một mình ở hậu đường uống trà liền hai canh giờ cũng chẳng thấy bóng dáng Phù Trường Khanh đâu nữa. Cuối cùng, nàng do dự một lát rồi quyết định đứng dậy đi chào hỏi mấy vị sư gia nha phủ, nàng tự đi khỏi phủ quận vào trong huyện.

An Mi nhớ lời dặn dò của Phù Trường Khanh nên không dám đi đến gần phía kênh Đại Hưng mà đi ngược lại đến nha huyện nghe ngóng. Dân

chúng cả huyện Huỳnh Dương đều rất hoang mang. Chuyện có quân phản loạn mấy ngày trước và việc quan binh đi tuần tra khắp nơi mấy ngày hôm nay làm người dân hoảng sợ, nhưng vẫn không sửa được bản tính thích đi nghe ngóng mọi chuyện. An Mi đi đường mà thấy vô cùng tò mò.

Nàng không tìm được mà bước nhanh về nha huyện Huỳnh Dương. Tuy bây giờ huyện lệnh Huỳnh Dương đã đổi sang người khác nhưng những người nhậm chức trong nha môn vẫn là những người cũ. Nhóm sai dịch đứng trước cổng nha huyện sau khi nhìn thấy nàng đều ngẩn ra rồi vui mừng hét toáng lên: “An sư gia? Là An sư gia!”

Đám sai dịch lũ lượt đến vây quanh An Mi, bao nhiêu đôi mắt cùng dò xét nàng từ trên xuống dưới, mồm năm miệng mười than thở: “Lần trước nghe nói ngài làm phụ tá cho Thứ sử Phù đại nhân, sao hôm nay lại biến thành một cô nương rồi? Ôi chao, không đúng, không đúng, cách ăn mặc này...ngài đã được gả cho ai? Ngài cố tình ăn mặc thế này đúng không, ngài không phải là nữ thật đấy chứ? Ôi không đúng, không đúng, có ngực lại có eo, xinh đẹp quá...Ôi chao, các người nhìn đôi lông mày, cái mũi của An sư gia đi, có giống gái Hồ ở quán rượu...Tiểu tử thôi người nói cái gì đấy hả?... Ấy, ta đáng chết, đáng chết, An sư gia ngài đừng giận, hi hi...”

An Mi bị trêu thì đỏ bừng mặt, nhưng trên khuôn mặt gương ngùng, xấu hổ đó luôn có một nụ cười vui mừng khi lâu ngày mới gặp lại bọn họ. Nàng luống cuống đáp lời đám sai dịch, sau đó hỏi nhỏ: “Lư sư gia đâu?”

“Lư sư gia? Ngài ấy đang ở hậu đường, đợi một lát ta đi gọi cho!” Một gã sai dịch xoay người chạy như bay vào trong, những người còn lại vẫn vây quanh An Mi, nhao nhao nói: “Tiếc là hôm nay An sư gia đến không khéo, hơn nửa người trong nha huyện đều theo Huyện lệnh đi gặp Phù Thứ sử, cũng có người đi tuần tra trên kênh Đại Hưng. Haizz, không ngờ Huỳnh

Dương chúng ta cũng có ngày chiến tranh loạn lạc! Ô, An sư gia, không phải là ngài theo Thứ sử đại nhân từ Lạc Dương đến đó chưa?”

An Mi đâu ngờ hành tung của mình bị đám sai dịch đoán trúng, thế là thật thà gật đầu. Đám sai dịch vây quanh nàng lập tức trợn mắt, ấp úng hỏi: “An sư gia, ngài ăn mặc như thế này...đi theo Thứ sử đại nhân?”

An Mi vẫn ăn mặc vô cùng giản dị, còn chẳng bằng tỳ nữ của Phù phủ. Dường như Phù Trường Khanh cũng không nghĩ phải thay đổi hoàn toàn hình thức của nàng. Nàng đang xấu hổ không biết trả lời thế nào thì vừa hay Lư sư gia từ trong nha huyện đi ra, kịp thời giải vây cho nàng.

“An sư gia?” Lư Đào Thăng thấy An Mi mặc đồ nữ thì cũng rất ngạc nhiên, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, nói với đám sai dịch: “Hôm nay không giống như ngày xưa nữa, thân phận hiện tại của An sư gia không thích hợp vào nha huyện làm khách, ta đưa ngài ra ngoài vậy. Các huynh đệ ai nấy đi làm việc của mình đi, không lúc huyện lệnh về lại trách phạt.”

“Được được được.” Đám sai dịch cố tình bày vẻ mặt trêu chọc. “Hôm nay không giống như ngày xưa, trong nha huyện chúng ta, sư gia vẫn thư ngài là nhân hạ nhất, đi mau đi mau, không đến lúc đó ngài lại cùng Huyện lệnh trách phạt chúng ta đó...”

Lư Đào Thăng nghe vậy thì phì cười, quay đầu lại cười mắng: “Ta đâu dám quở trách đám thái tuế các ngươi chứ! Lần này đi ra ngoài, lúc về chắc chắn sẽ mang rượu thịt kính biếu các huynh đệ, đỡ cho mồm miệng các người lại kêu ca!”

“Ôi chao, được được.” Quả nhiên đám sai nha tro mặt nói không biết xấu hổ. “Đa tạ Lư sư gia mang rượu thịt nhét vào miệng của chúng ta, một

khi miệng của chúng ta được nhét đầy thì bảo đảm không kêu ca ngài một tiếng...”

Lư Đào Thăng không nói tiếp nữa, dẫn An Mi đi xa khỏi tiếng cười nói xôn xao trong nha huyện.

“Này, Lư sư gia, sao bây giờ huynh lại thân thiện với bọn họ thế?” Sau khi yên lặng đi qua mấy con đường thì An Mi không kìm được đứng lại hỏi giữa con đường đông đúc, mắt mở to đầy vẻ nghi ngờ.

“Thời thế thay đổi. Từ sau khi ta chịu nạn nằm ngục thì mới thấy tuy họ có lời nói, cử chỉ thô thiển nhưng đối xử với người khác lại thẳng thắn, nhiệt tình. Ta ở quá khứ quá thanh cao.” Lư Đào Thăng cười cười, hai mắt trong trẻo điềm đạm nhìn nàng, hỏi nhỏ: “Lần này An sư gia quay trở lại có muốn đi thăm Bích Châu không?”

“Ừ.” An Mi gật đầu không chút do dự.

Lúc này còn chưa đến tối, quán rượu Gió Xuân khá rảnh, Lư Đào Thăng cùng An Mi lấy một phòng, gọi ít rượu và thức ăn. Chẳng bao lâu sau liền thấy Khang Cổ Nhĩ ôm đàn tỳ bà đi vào.

“An...”Khang Cổ Nhĩ vừa thấy nàng thì ngạc nhiên ngẩn người, nàng ta nhìn chằm chằm An Mi mặc đồ nữ, đôi mắt xanh biếc đầy vẻ kinh ngạc và vui mừng: “Trời ơi, ta phải gọi như thế nào đây?”

“Cứ gọi muội là An Mi đi.” An Mi cũng vui mừng xúc động, kéo Khang Cổ Nhĩ đến ngồi bên cạnh. “Không ngờ lại có ngày hôm nay, có thể nghe tử gọi muội một tiếng An Mi...”

Lư Đào Thăng ở một bên nhìn thấy vậy liền bật cười. “An tiên sinh nói câu này nghe giống như đã quen Bích Châu từ xưa...”

“Thật ra chúng ta quen nhau từ rất lâu rồi!” An Mi vui quá nên không kìm được nói luôn trước mặt Lư Đào Thăng, không ngờ Khang Cổ Nhĩ lại lén lút véo tay nàng. Nàng ngẩn ra, cả người liền gượng gạo.

An Mi bỗng chốc lung túng, Lư Đào Thăng lại không thể ngạc nhiên, hần chỉ cười ôn hòa, hỏi: “Ồ! Vậy người có biết tên thật của Bích Châu không? Nàng chẳng chịu nói cho ta biết...”

“Không cho chàng biết!” Khang Cổ Nhĩ chột trách hần, khuôn mặt son phấn đầy gợi cảm đang hờn dỗi. “Không có bà mối, không sính lễ, chàng hỏi tên gì chứ?”

Lư Đào Thăng ngơ ngẩn, lắc lắc đầu vẻ bất đắc dĩ rồi cười chuyển đề tài. Ba người nâng chén chúc mừng trùng phùng sau hoạn nạn, cạn xong lại tiếp tục nói chuyện vui vẻ. Giữa bữa ăn, An Mi nhớ ra những chuyện nghe thất trên đường nên hỏi Lư Đào Thăng: “Sao các lao dịch trên kênh Đại Hưng lại đột nhiên nổi dậy?”

“Này! Nói nhỏ thôi.” Lư Đào Thăng đang dở thịt đầu dê, nghe An Mi hỏi vậy thì giơ ngón tay đầy dầu lên miệng suýt suýt khiến Khang Cổ Nhĩ mím môi cười. “Nói ra thì cũng đáng thương lắm. Đây chẳng phải là do triều đình muốn xây dựng kênh Đại Hưng, một năm trước bắt bao nhiêu thanh niên trai tráng đi đào kênh đó sao? Kết quả là làm cho ruộng đất không người cày cấy, lại thêm trận hạn hán mùa xuân năm ngoái nên mùa màng thất thu, nay vừa đến tháng Ba giáp hạt thì đã nghe nói nơi đói kém chết người. Tin tức vừa truyền đi thì kênh Đại Hưng loạn luôn...”

An Mi giật mình, đặt đũa xuống, sốt sắng nói: “Sao vậy được? Mùa xuân năm ngoái mưa ít hạt lúa mạch sẽ chỉ nhỏ hơn một chút, nhưng cuộc sống cũng không đến mức khó khăn như vậy chứ?”

“Có điều mà người không biết.” Lư Đào Thăng nói. “Ngày nay, những ruộng màu mỡ nhất đều bị sĩ tộc tính toán thành của mình, phần đông tá điền phụ thuộc vào trang viên của họ, trồng trọt, cày cấy cho họ. Những tá điền này không cần đi lao dịch, con số lại vượt xa số người mà sĩ tộc báo lên quan phủ, do đó thường thì một nửa số dân một huyện sẽ phụ thuộc vào một hộ sĩ tộc, lại được những quan lại nhận hối lộ che giấu cho. Vậy những người đi lao dịch từ đâu mà ra? Còn không phải từ những nhà vốn dĩ chỉ cần một người đi nay bị ép giao hai người, hoặc nếu hai thì lấy ba, như vậy cuộc sống của những hộ nghèo càng khốn khó hơn.”

An Mi buồn bã gật đầu. “Chuyện này thì ta biết, ruộng màu mỡ nhất trong thôn chúng ta đều là của nhà Hoàng viên ngoại. Hơn một năm trước, lúc quan sai đến thôn bắt tráng đinh thì tá điền nhà họ chẳng một ai bị bắt cả. Chúng ta còn thấy ngưỡng mộ ấy chứ.”

Khi ấy chỉ biết ngu muội mà hăm mộ trong lòng, còn bây giờ nàng lại thấy có chút căm phẫn, uất ức, là do đầu óc được mở mang làm nàng thay đổi chẳng? Hóa ra đúng là có suy nghĩ khác rất nhiều, nhìn như con kiến không có mắt nhưng cứ bện bện khắp mặt đất, thật đáng thương.

Trong lòng nàng khó chịu nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, giống y như ngày xưa, mỗi lần nhìn thấy những điều không nên thấy, ngoài buồn ra thì làm gì có cách nào khác đâu.

Không có tài cán là chuyện khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lư Đào Thăng chợt nhìn chăm chăm miếng ngọc bội hình con chuột ôm quả trứng nàng đeo bên hông, cuối cùng hỏi bằng giọng rất tự nhiên. “An tiên sinh, bây giờ vẫn đi theo Phù Thứ sử chứ?”

“Hả?” An Mi ngẫm nghĩ thấy cũng chẳng có gì phải giấu giếm, liền gật đầu đáp: “Đúng vậy, ta luôn đi theo đại nhân...”

“Theo hấn làm việc gì? Tỳ nữ?” Lư Đào Thăng nghe nàng kể thì có kính trọng nhưng không sợ hãi nên càng khẳng định phán đoán của hấn. “Ta đoán thân phận của người bây giờ nhất định không thấp. Người và ngài... thật ra rất thân?”

Mặt nàng đỏ bừng, ấp úng nói: “Ừ, cũng không phải... là...”

“Này, An Mi, lẽ nào muội và viên quan to đáng sợ kia có quan hệ gì?” Khang Cố Nhĩ ngạc nhiên la lên. “Hấn ta giết người không chớp mắt, tuyệt đối đừng qua lại quá thân mật với người đó!”

“Không, đại nhân thật sự là người tốt.” An Mi đỏ mặt, khe khẽ bênh vực hấn. “Đại nhân rất có bản lĩnh! Ngài biết nhiều sách, lại biết cách nói chuyện, trông tuấn tú, tính tình cũng không xấu... Ngài... ngài còn muốn nạp ta làm thiếp...”

“An Mi?” Khang Cố Nhĩ che miệng hô lên, hai mắt trừng to vẻ không thể tin nổi. “Một vị quan lớn như vậy mà chịu nạp muội làm thiếp?”

“Ừ...ừ.” An Mi nhìn Khang Cố Nhĩ, hai má hồng hồng, nàng vui đến mức mắt cũng ươn ướt. “Đúng vậy, ngài ấy bằng lòng, ngài nói rằng sẽ đối xử tốt với ta.”

“An Mi, An Mi!” Khang Cố Nhĩ không kiềm chế được ôm chầm lấy nàng, đôi môi đỏ chót không ngừng hôn lên tóc nàng. “An Mi, muội may mắn quá! Vị Phù đại nhân kia là một người tốt!”

Lư Đào Thăng ở một bên lặng lẽ nhìn Khang Cố Nhĩ, đợi hai cô gái khóc lóc vui mừng xong thì bất ngờ lên tiếng: “An tiên sinh, hay là nói An

Mi cô nương, nếu người đã có quan hệ như vậy với Phù Thứ sử thì không biết có thể xin người đi cầu ngài ấy giúp Bích Châu thoát khỏi hộ tịch thấp kém?”

An Mi và Khang Cố Nhĩ nhìn nhau. Cả hai đều kinh ngạc mà buông tay nhau ra, ai nấy ngồi ngay ngắn trầm tư. Một lát sau, An Mi là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, ấp úng nói: “Ta...ta không biết nữa, ta không dám... Từ trước đến giờ ta chưa từng xin ngài ấy chuyện gì.”

“Cứ thử xem sao! Dù gì thì quan hệ của hai người cũng...không bình thường.” Ba người trong phòng đều hết sức ngượng ngập. Lư Đào Thăng cắn môi, giọng trầm trầm: “Chuyện này rất dễ với ngài, chỉ cần chào một tiếng, nói một câu với Huyện lệnh Huỳnh Dương là Bích Châu được tự do.”

“Ừ, ừ...” Đương nhiên An Mi biết quyền lực của Phù Trường Khanh lớn thế nào, nhưng nghĩ đến việc mình phải lên tiếng nhờ hắn thì trong lòng ngoài một chút nhát gan thì còn có một cảm giác buồn bã khó hiểu. “Ngài...hiện giờ ngài rất bận, ta sợ sẽ gây thêm phiền phức cho ngài, ta không biết liệu đại nhân có nghe ta không...”

Nàng không dám thử, không dám kiểm tra sức nặng của mình trong lòng hắn. Một khi mở miệng chẳng phải sẽ biết ngay mình nặng nhẹ thế nào sao...

“Nếu ngài ấy thích người thì chút chuyện này không tính là phiền!” Vừa nói ra khỏi miệng thì Lư Đào Thăng cũng biết mình đã mất bình tĩnh. Bích Châu cũng hấp tấp chạy đến ôm chầm lấy hắn, đỡ dành hắn đi ra ngoài một lát. Lư Đào Thăng bèn đứng dậy, hậm hực đi ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng còn quay đầu lại xin lỗi An Mi: “Xin lỗi, ta đã nói hơi nặng lời, nhất thời nóng lòng...”

An Mi cúi đầu, lặng lẽ ngồi rất lâu mới thấy Khang Cổ Nhĩ thông dong đi đến ngồi trước nàng, ôm lấy nàng nói: “An Mi, xin lỗi muội, Lư lang chàng ấy cũng vì ta thôi...Muội cũng biết tình hình của ta đấy...”

“Ta biết.” An Mi cúi đầu nhìn bụng dưới đã nhô lên của Khang Cổ Nhĩ, không kìm được mà vươn tay ra sờ. “Hơn năm tháng rồi đúng không?”

“Ừ.” Khang Cổ Nhĩ cười cười. “Ta đã béo hơn nhiều, người Hồ chúng ta chẳng phải đều thế này sao, bình thường thân hình càng gầy, mặt mũi càng xấu bao nhiêu thì sau khi sinh càng béo, càng đẹp bấy nhiêu. Ha ha, An Mi, sau này chắc ta vừa béo vừa xấu...nhưng ta vẫn phải ở quan rượu phục vụ...An Mi, Lư lang chàng muốn tốt cho ta, muội đừng giận chàng...”

“Ta hiểu.” An Mi hoang mang ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt xanh biếc ướt át của Khang Cổ Nhĩ, không khỏi nghẹn ngào. “Có điều ta thật sự chưa từng cầu xin ngài điều gì, ta sợ nếu nói ra, ta...”

“Ta biết, An Mi.” Khang Cổ Nhĩ ôm lấy nàng, hôn lên mái tóc nàng. “Loại người như chúng ta sao dám mở miệng cầu xin ngài chứ, xin các ngài đừng bước, xin lưu lại? Chúng ta là nhánh dương nhánh liễu không thuộc về nơi này...”

Lúc chạng vạng, An Mi mới rầu rĩ đi về nha phủ huyện Huỳnh Dương. Nàng đi vào phòng ở hậu đường, nơi đặc biệt được dành cho Phù Trường Khanh. Phù Trường Khanh đang chong đèn đọc một tập hồ sơ. Nàng nhìn vẻ nghiêm nghị, trầm mặc của hắn thì một lúc lâu sau mới thấp thỏm lên tiếng hỏi: “Đại nhân vẫn còn bận?”

“Ừ.” Phù Trường Khanh ngẩng đầu liếc nhìn nàng, tiện hỏi một câu: “Đi gặp bạn cũ về?”

“Vâng.” Nghe giọng nói lạnh lùng của hấn nàng lại sợ, nhưng nếu hôm nay để lỡ thì không biết sau này nàng có còn can đảm để nhắc đến chủ đề này không. Nàng bèn lấy hết dung khí tiếp lời hấn: “Có một người bạn cũ, đánh đàn tỳ bà cho khách ở quán rượu Gió Xuân...”

Quả nhiên Phù Trường Khanh nhíu đôi lông mày, nhìn sang nàng: “Là cô gái người Hồ bán tiếng cười?”

“Dạ, dạ.” An Mi đỏ mặt, ấp úng nói: “Đại nhân, ngài có cách nào để giúp chị ấy thoát khỏi hộ tịch thấp kém không? Tỷ ấy sắp có con. Sau này cũng không thể sống mãi ở quán rượu được...”

“Lẽ nào nàng không biết ta tới Huỳnh Dương làm gì? Lại dám lôi cái việc vặt vãnh này làm phiền ta...” Phù Trường Khanh mắt kiên nhẫn lấy một chiếc bút lông từ gác bút xuống, khua khua thân bút về phía An Mi đang ử rũ, châm mực rồi hỏi: “Quan rượu Gió Xuân, cô gái này tên là gì?”

“Dạ? Tên là Bích Châu, tên thật là Khang Cổ Nhĩ.” An Mi lập tức trả lời, vừa mừng, vừa lo.

“Chữ nào? “Bích” trong ngọc bích hay “Bích” của lục bích?” Phù Trường Khanh nhìn vẻ ngờ ngẩn của An Mi thì đành cúi đầu, bực mình nói: “Thôi, ra gọi Kế lại đi truyền lời vậy.”

“Ồ, đa tạ đại nhân!” An Mi cực kỳ vui mừng, mặt mày tươi cười hơn hở.

Phù Trường Khanh nhíu mày nhìn vẻ vui sướng của nàng, đôi lông mày vẫn không giãn ra. Hấn đặt bút xuống, lại lán nữa cầm hồ sơ lên nhìn nàng, nói: “Nàng đến đây.”

An Mi vui vẻ đến bên hắn, nhìn hồ sơ hắn mở trong tay. Ngón ta hắn trượt một đường đến một vị trí gần như ngay đầu hồ sơ, chỉ một cái tên cho nàng xem. “Đây là danh sách hôm nay gửi đến tay ta, là những tên phản loạn đã bị bắt. Hai chữ này chắc nàng biết? Từ Trân.”

Chương 10: Một tờ giấy bỏ vợ

An Mi nhìn chăm chăm nơi ngón tay Phù Trường Khanh chỉ, hoảng hốt đến mức đầu óc trở nên trống rỗng, tay chân lạnh băng, ngồi co quắp trên sạp. Nàng khẽ lắm bầm: “Không thể nào, không thể... Sao chàng ấy lại tạo phản được? Chàng là người rất trung thực! Hơn nữa lúc ta trốn nhà đi, lương thực trong nhà vẫn còn đủ dùng, không thể có người chết đói...”

An Mi cứ nói năng không đầu không đuôi một hồi làm Phù Trường Khanh mất kiên nhẫn gấp luôn tập hồ sơ lại, nói bằng giọng lãnh đạm: “Rất cuộc có phải hấn hay không thì ngày mai nàng đi cùng ta đến đại lao một chuyến chẳng phải sẽ biết ngay sao!”

An Mi ngẩn người, lúc này mới hoàn hồn. Nàng vâng vâng góc áo nhìn Phù Trường Khanh, ngập ngừng nói: “VẬY... vậy lỡ như là thật thì đã đến nước này, vẫn phải ấn dấu vân tay của người ta lên giấy bỏ vợ ư? Làm như vậy liệu có quá vô tình?”

“Sao mà nàng ngốc thế?” Phù Trường Khanh nghe xong liền trợn mắt, con ngươi đen láy chứa đầy sự tức giận. “Mưu phản là tội tru di cửu tộc! Tất nhiên nàng phải phải sạch quan hệ với hấn. Thật ra theo quy luật thì lúc này không thể để phạm nhân đang trong ngục bỏ vợ, nhưng ta sẽ nghĩ cách giải quyết.”

“Vâng...” An Mi sợ hãi cúi đầu vì bị hấn mắng, nàng chỉ biết khúm núm vâng dạ, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cả nhà trượng phu đều sẽ bị xử quyết thì nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Phù Trường Khanh ở bên nhìn vẻ sợ hãi mất hồn mất vía của nàng, đành ngậm miệng, vờ vờ vai nàng, nói: “Bây giờ nàng thấy một mình thoát ra thì không nhân từ, vậy lúc hấn quyết tâm tạo phản sao không nghĩ một chút cho người nhà? May mà nàng gặp được ta...”

“Vâng...” Tự đáy lòng An Mi cũng cảm thấy mình may mắn, liền ngược đôi mắt lên nhìn Phù Trường Khanh dưới ánh đèn, gật đầu đầy cảm kích. “Đúng vậy.”

Dù đã đồng ý như vậy nhưng suốt đêm An Mi nằm trên giường xoay đi xoay lại, ngủ không yên giấc khiến Phù Trường Khanh tức mình ngồi dậy quát nàng mấy lần. Thật ra nàng biết rất rõ tội của Từ Trân là tội lớn không thể cứu, nhưng nàng vẫn không yên tâm nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Chỉ cần nghĩ đến chuyện sau hừng đông sẽ phải đối diện với trượng phu nay đã trở thành tử tù, còn phải đích thân cầm giấy bỏ vợ bảo hấn ấn dấu vân tay thì nàng thấy mình đúng là một kẻ máu lạnh vô tình.

Vào giờ phút này, trước mắt nàng hiện ra từng khuôn mặt người nhà họ Từ. Mấy năm nay, đôi mắt lạnh lùng của cha chồng, cái miệng chua ngoa của mẹ chồng, cái mũi của em chồng lúc nào cũng nhấn lại khi thấy nàng, còn cả khuôn mặt cứng nhắc, lãnh đạm của em chồng lúc nào cũng nhấn lại khi thấy nàng, còn cả khuôn mặt cứng nhắc, lãnh đạm của trượng phu... Dù như vậy, dù như vậy nhưng vào năm đại hạn suýt chết đói thì bọn họ cũng không lòi nàng ra đòi lấy một đấu thóc.

Một nỗi đau xót trào ra từ trong hốc mắt, nàng vội vã nhắm mắt lại, cuối cùng nàng mơ một giấc mơ khi trời sắp sáng... Trong mơ, vào một ngày hè nắng chói chang, nàng cầm giấy bỏ vợ chạy đến thôn Tiểu Trạch tìm trượng phu mình khắp nơi. Khi nàng đi qua cây hòe già thì nhìn thấy những cành lá um tùm tươi tốt của nó đang đung đưa xào xạc trước cơn gió

nóng đến hun người. Dường như nó đang vẫy tay với nàng, nàng liền dừng chân nhìn cây hòe già, thất thần một lúc mới quay người tiếp tục chạy đi tìm trượng phu giữa các thửa ruộng. Cuối cùng cũng tìm được chàng ở trên bờ ruộng.

Nàng cầm tờ giấy bằng cả hai tay đưa cho trượng phu. Từ Trân ngẩng đầu lên, buồn bực nhìn nàng, hỏi: “Đang yên đang lành sao lại viết giấy bỏ vợ?”

“...” An Mi nhất thời chẳng trả lời được. Hai tay cầm tờ giấy run rẩy, cuối cùng khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ: “Là vì Phù đại nhân... Phù đại nhân muốn nạp thiếp làm thị thiếp!”

“Muốn lấy nàng thì nàng đồng ý ngay? Nàng muốn ta bỏ nàng?” Trên mặt Từ Trân hiện lên vẻ khó mà tin được, giọng ngày càng cao: “Phù đại nhân nào?”

“Chính là vị ở Lạc Dương, Thứ sử Phù đại nhân.” An Mi sốt ruột thúc giục hẳn, chớp mũi cũng chảy mồ hôi. “Chàng mau ấn vân tay đi, xe ngựa của Phù đại nhân sắp đến rồi!”

“Xe ngựa của Phù đại nhân đã đi từ lâu rồi!” Từ Trân đột nhiên cảm thấy buồn cười, trừng mắt nhìn nàng chế nhạo. “Phù đại nhân ở Lạc Dương sẽ lấy nàng ư? Đừng có mơ!”

An Mi nghe thấy vậy liền rùng mình một cái, cuống cuống quay người lại. Đúng lúc này, trên con đường ruộng chật hẹp lại có cỗ xe ngựa xa hoa của Phù Trường Khanh chạy qua. Cỗ xe ngựa cao ngất, An Mi đứng không bằng bánh xe, cơn gió nóng nực sau buổi trưa khê thổi làm một góc rèm cửa sổ bay phất phơ, vừa vắn làm lộ ra sườn mặt tuần tú mà lạnh lùng của Phù Trường Khanh.

“Đại nhân, đại nhân!” An Mi lập tức đuổi theo ngay sau bánh xe lộc cộc, ra sức vẫy tờ giấy bỏ vợ trong tay. “Đại nhân, ngài đợi tiểu nhân với, sẽ nhanh chóng có dấu vân tay thôi!”

“Nàng biết trên giấy này viết gì không?” Đúng lúc đó, trượng phu Từ Trân vốn không biết chữ bất chợt cướp lấy tờ giấy bỏ vợ trong tay nàng, hùng hổ chỉ cho nàng xem. “Ở đây viết nàng phạm tội ăn cắp nên ta không thể làm vợ chồng với nàng nữa. Ta không cần nàng thì tất nhiên Phù đại nhân cũng không bao giờ thèm lấy nàng!”

An Mi hoảng sợ, người đầm đìa mồ hôi, tiếng hét hốt hoảng chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng thì đã bị Phù Trường Khanh lay dậy.

Vừa tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng liền nhìn thấy đôi đồng tử đen láy của hắn, An Mi thở hổn hển, nghe hắn nói bằng giọng đều đều: “Đã tới giờ rồi, dậy ăn sáng.”

An Mi “vâng” một tiếng, ảo não ngồi dậy mặc quần áo rồi đi rửa mặt mũi, sau khi ăn sáng qua loa thì chờ dẫn ngồi trong phòng, đợi Phù Trường Khanh đưa đến đại lao. Khoảng một canh giờ sau, Phù Trường Khanh làm xong những việc cần xử lý gấp thì hắn mới bớt chút thời gian đi vào phòng trong, đưa cái hộp mực đóng dấu cho nàng, nói: “Cầm giấy bỏ vợ, đi với ta.”

An Mi nghe lời, đứng dậy đi đằng sau hắn, cùng hắn tới đại lao của phủ huyện.

Trên đường đi có tầng tầng lớp lớp các trạm gác, An Mi và Phù Trường Khanh đi một lúc lâu thì đến một cái sân rộng rãi, đơn giản. Lúc này, trong sân đầy quan binh canh gác, Phù Trường Khanh chào hỏi người đứng đầu xong liền dẫn An Mi đi qua cửa lớn của các phòng giam.

Nhờ Phù Trường Khanh mà An Mi cũng từng ngồi đại lao phủ huyện, hôm nay về lại nơi cũ, trong lòng có đủ loại cảm xúc. Nàng nơm nớp lo sợ, đi vào trong đại lao tối tăm, cả quãng đường mắt hôn mắt vĩa, không biết đã đi được bao nhiêu bước thì chợt thấy Phù Trường Khanh dừng lại, quay đầu hắt hắt hàm về phía một căn phòng, hỏi: “Có phải hấn không?”

An Mi mở to mắt nhìn một lúc lâu về chỗ u ám đó rồi mới gật gật đầu. “Là chàng.”

Phù Trường Khanh nghe vậy, lập tức cầm gậy gõ gõ lên cái khóa sắt ở cửa nhà lao, gọi với vào trong bằng giọng lạnh lùng: “Từ Trân, qua đây.”

An Mi bủn rủn chân tay vì thái độ ngạo mạn của hấn, hoảng hốt cầu xin: “Đại nhân, ngài để ta một mình nói chuyện với chàng đi...”

Phù Trường Khanh dừng động tác, đôi mắt đen láy nhìn nàng hồi lâu mới nói nhỏ, giọng có chút không vui: “Ta đợi nàng ở ngoài.”

An Mi thở phào một hơi, thấy hấn quay người đi thẳng ra khỏi đại lao thì mới quỳ xuống, tiến tới gần cửa nhà lao, gọi: “Phu quân, phu quân.”

Lúc này có một người đầu tóc rối bù bù tới từ chỗ tối, chính là trượng phu Từ Trân của An Mi. Hấn giống như đã đợi nàng rất lâu rồi, vừa nhìn thấy nàng thì hai mắt phát sáng, hớn hờ hỏi như được đại xá: “Sao giờ mới đến?”

Nỗi mong đợi trong lời nói của trượng phu làm An Mi càng cảm thấy không còn mặt mũi nào, nàng rụt rè nhìn hấn, một lúc lâu sau mới khó khăn lên tiếng: “Thiếp... thiếp đến để... xin chàng ấn dấu vân tay lên giấy bỏ vợ...”

Vẻ mặt hoảng loạn cùng sắc mặt trắng xanh của nàng hẳn đều thấy hết, chúng làm cặp mắt sáng rực của hắn trở nên âm đạm hẳn vì thất vọng, hắn trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Nàng đến là vì tờ giấy bỏ vợ?”

An Mi né tránh ánh mắt hắn, nàng cúi đầu nhưng vẫn lấy can đảm trả lời khẽ: “Vâng.”

“Được, ta ấn.” Hắn bất thành linh đồng ý sau một hồi trầm mặc, duỗi tay qua song cửa cầm lấy tờ giấy trong tay An Mi, rồi cầm tiếp hộp mực dẫu nàng đưa cho, mở nắp hộp ấn ngón cái tay phải vào. Hắn hỏi nàng: “Đóng chỗ nào đây?”

Theo hướng dẫn của An Mi, Từ Trân ấn ngón tay thật mạnh vào chỗ có tên mình, lúc nhấc tay ra còn thối thối dẫu vân tay đỏ tươi đó, xong xuôi mới đưa tờ giấy cho An Mi.

“Cảm ơn, cảm ơn chàng...” An Mi thở phào một hơi như trút được gánh nặng, hơi nước từ đáy mắt lại làm ướt hai hốc mắt. Nàng sụt sịt, cắn răng đứng dậy, quay đầu định đi ra ngoài như chạy trốn.

Đúng lúc ấy, Từ Trân đang ngồi trong nhà lao bỗng gọi An Mi một tiếng.

Nàng ngần ngại quay đầu lại, nhìn Từ Trân đang mắt hờn mắt vía mở to đôi mắt, hiền lành nhìn nàng, dặn: “Sau này nàng phải sống cho tốt.”

Một giọng nói khàn khàn, một câu nói thản nhiên như vậy đã khiến con tim nàng bị đánh bại hoàn toàn. Nước mắt rơi xuống không ngừng như những hạt châu bị đứt, nàng chờ dẫn đối diện với trượng phu sau này sẽ không còn liên quan gì tới mình nữa, nói nhỏ: “Vâng, ta sẽ sống tốt, tất cả chúng ta đều sẽ sống tốt...”

Cả người nàng run lấy bầy đi ra khỏi đại lao, ngay lập tức, một bầu không khí lạnh lẽo của mùa xuân bao trùm lấy nàng. Nàng ngẩng đầu lên mới thấy, không biết bầu trời xám xịt đã đổ mưa phùn lất phất từ bao giờ, còn Phù Trường Khanh đang đứng ở nơi không xa cú đầu đợi nàng.

Đôi môi An Mi khẽ run lên trong làn mưa, nàng chỉ có thể trầm lặng nhìn hình bóng im lặng chờ đợi của hắn. Cùng lúc đó, đôi mắt Phù Trường Khanh đã liếc thấy An Mi nên hắn liền ngẩng đầu, tóc mai đen nhánh bị ướt vì mưa lại hiện lên vẻ cô đơn.

Trái tim đang bị bóp chặt của nàng tức thì mềm mại hẳn, dường như có thể vì hắn mà tan thành dòng nước mùa xuân tháng Ba này, tuy hơi lạnh nhưng lại cực kỳ quyến luyến. Trước đôi mắt đen như mực của hắn, nàng không tìm được đi về phía đó, đầu ngón tay run run đưa tờ giấy bỏ vợ đặt vào tay hắn.

Phù Trường Khanh cúi đầu nhìn chăm chăm dấu vân tay đỏ tươi trên tờ giấy một lúc lâu mới ngẩng lên hỏi nàng: “Có buồn không?”

An Mi lắc đầu, nước mắt đang đọng trong hốc mắt dường như vì sự run rẩy của nàng mà rơi ra. Phù Trường Khanh lại hỏi: “Sợ à?”

Sắc mặt nàng tái nhợt, nàng ngần ngừ một lúc nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. Hắn cười khẽ một tiếng, cầm lấy hộp mực đóng dấu trong tay nàng, mở ra chỉ thấy một màu đỏ như máu, hắn thì thầm: “Sợ gì chứ? Chỉ là một dấu vân tay mà thôi...”

Vừa nói xong, hắn liền ấn ngón tay lên hộp mực dấu hai cái, giơ lên in giữa đôi lông mày của nàng.

Một dấu đo đỏ xuất hiện trên vầng trán nhợt nhạt, làm nổi bật hai hàng lông mày của nàng. Hắn ngắm xong, không khỏi bật cười khe khẽ: “An Mi,

quả thật nàng có một đôi lông mày rất đẹp.”

Cuối cùng nàng cũng cười vì câu này của hắn. Nàng xấu hổ gơ tay che đi nơi giữa hai hàng lông mày, che đi màu sắc tươi đẹp mười bảy năm mới thấy một lần.

Giải quyết xong chuyện giấy bỏ vợ, An Mi vẫn đầy tâm sự như trước, thấy Phù Trường Khanh lại bắt đầu bận rộn, còn nàng một mình nhàn hạ ở trong phòng khó tránh nghĩ lung tung.

Tháng Ba trời đổ mưa xuân liên miên, bầu trời u ám không có lấy một tia nắng. Qua buổi trưa, người ta thường cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, mà Phù Trường Khanh lại còn thích đốt hương nên trong phòng thơm nồng. An Mi buồn chán quá nên ngả người trên sạp, ai ngờ lại ngủ thiếp đi.

Tuy là giấc ngủ nông lúc ban ngày nhưng nàng vẫn mơ thấy một cơn ác mộng. Nàng mơ thấy cả nhà họ Từ bị chém đầu. Trương phu cũ, cha mẹ chồng cũ, còn cả em chồng cũ của nàng bị người ta dắt đi như gia súc đến công chợ. Thanh đao sắc bén chém từng cái đầu người như bổ dưa. Nàng vừa khóc vừa kêu gào, vừa cầu xin người giám sát là Phù Trường Khanh dừng tay nhưng đôi mắt hắn chứa đầy sự kiêu ngạo, khinh thường, miệng còn cười, nói: “Đây là bảo đao từ Nhu Nhiên, một lần có thể chém đứt mười cái đầu người...”

Nàng tỉnh dậy, người đầy mồ hôi lạnh, lồng ngực bị chính hai tay mình đè mạnh lên, thảo nào trong mơ lại cảm thấy tức ngực, khó thở. Nàng thở dài một hơi, ngón tay bất ngờ chạm vào nhánh cây hòe cắt trong áo.

Đã bao lâu rồi nàng không ăn mọt? Nàng lôi nhánh cây ra cầm trong tay một lúc, chợt nảy ra một ý khiến nàng đứng bật dậy.

Liệu có thể... liệu có thể nhờ một cú Từ Trân không? An Mi kích động nghĩ. Lúc đầu Thần Hòe đưa năm con mọt cho nàng chẳng phải là để giúp nàng tìm trượng phu sao? Nàng cũng không quên lúc còn ở thảo nguyên Đột Quyết, từng đập, từng lắc nhánh cây bao nhiêu lần nhưng chẳng có con mọt nào ra, thế là lần này nàng bán tín bán nghi lắc thử, không ngờ ngay tức khắc có một con rơi xuống sạp, không ngừng uốn éo.

An Mi giật mình, lại nghĩ nếu nuốt nó thì nàng sẽ bất tỉnh nhân sự mười ngày liền hơi do dự. Bây giờ nàng và Phù Trường Khanh ngày ngày ở bên nhau, nếu không cho hắn biết trước, để hắn bất ngờ thấy mình như biến thành một người khác thì sau khi tỉnh lại không biết sẽ bị hắn mắng đến mức nào. Nghĩ vậy, nàng bèn nhón lấy con mọt bỏ lại vào nhánh cây, nhìn nó một lần nữa rồi mới cất nhánh cây vào trong áo.

Chiều tối, Phù Trường Khanh bận việc công xong liền về phòng nghỉ ngơi, thừa lúc rót trà cho hắn, An Mi liền nói dò: “Haizz, gần đây đầu tiểu nhân lại bắt đầu đau, có lẽ sắp sinh bệnh rồi.”

Phù Trường Khanh cầm chén trà, ngẩng đầu lên chọc nàng: “Cũng có nghĩa là nàng lại trở nên hay chữ, đọc thuộc được cả cuốn *Quy Cốc Tử*?”

An Mi liền đỏ mặt, túm gấu áo, ngượng nghịu nói: “Lúc tiểu nhân bị bệnh... thì... thì thường rất có bản lĩnh...”

“Ta lại cảm thấy đây không phải một loại bệnh.” Phù Trường Khanh đặt chén trà xuống, hắn nhìn nàng dưới ánh đèn một hồi lâu, nhưng chỉ nhíu mày vẻ nghĩ mãi không ra. “Ta cũng chẳng biết là vì lý do gì. Từ xưa đến nay ta không tin ma quỷ thần thánh nhưng tình trạng bệnh của nàng nên giải thích sao nhỉ?”

An Mi không dám kể cho hắn biết chuyện Thần Hòe và những con mọt, bèn ấp úng: “Cũng chưa chắc sẽ phát bệnh, mà cho dù có thì sau mười ngày là khỏi...”

“Ừ, nếu bị bệnh thật thì tới lúc đó nàng hãy ở yên bên trong phòng, đừng chạy lung tung ra ngoài là được.” Phù Trường Khanh không để tâm lắm, hắn cầm một tập hồ sơ lên, giở ra đọc dưới ánh đèn.

Nàng báo cho Phù Trường Khanh xong thì đến đêm, trước khi ngủ liền lấy một con mọt từ trong nhánh cây hòe ra, nhắm mắt nuốt vào bụng. Trước khi mất đi ý thức, An Mi không ngừng cầu nguyện. Nàng nghĩ đến tính mạng của mấy người nhà họ Từ thì cảm thấy quyết định của mình không hề sai... Thần Hòe sẽ phù hộ cho nàng...

Đáng tiếc lần này, khi An Mi vô tình tỉnh lại khỏi sự mơ màng thì nàng mới biết mình đã sai hoàn toàn. Hồn phách của nàng chỉ ngủ tám ngày. Lúc cơ thể nàng vẫn đang bị mọt thao túng và đang dốc sức xử lý một chuyện gì đó thì nàng chợt nghe thấy một tiếng hét đau đớn vừa quen thuộc vừa xa lạ... Nàng bất thành linh dừng lại, rồi có người đánh mạnh vào vai nàng. Sự đau đớn mãnh liệt ép nàng không thể không tỉnh lại.

Sự ồn ào hỗn loạn bỗng chốc vây quanh khiến đầu An Mi ngày càng mê man. Nàng nhìn thấy rất nhiều quan binh, và cũng có rất nhiều lao dịch quần áo lam lũ, tay cầm binh khí, còn trong tay nàng thì có một thanh kiếm dài.

Cúi xuống nhìn thì thấy trên thân kiếm có vết máu uốn lượn, từng giọt máu nhỏ xuống đôi giày đen của nàng, nhìn tiếp lại thấy thứ vũ khí vừa đánh vào vai mình... hóa ra là cây gậy của Phù Trường Khanh.

“Không...” An Mi kinh hoàng ngẩng lên tìm Phù Trường Khanh, ánh mắt rời rạc ngơ ngác nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy gì khác ngoài những binh sĩ đang tấn công về phía nàng. Nàng rên một tiếng rồi vút thanh kiếm xuống đất, mặc cho đám sai dịch phủ huyện ùa lên bắt lấy mình. Trước khi bị trói gô lại, nàng chợt cảm thấy giữa đôi lông mày ngựa ngựa, giờ tay lên xoa một cái, không ngờ bàn tay lại dính đầy máu tươi...

An Mi đang hoảng loạn bị giam vào đại lao của phủ huyện, đầu óc dần dần tỉnh táo hơn trong bầu không khí ẩm ướt và sự giãy vò từ dây thừng đang trói chặt mình.

Đến bây giờ nàng vẫn không rõ mình đã làm những gì. Sao nàng lại ở trong sân phủ huyện hỗn loạn, tay còn cầm một thanh kiếm? Máu ở tay nàng là của ai? Vì sao cây gậy của Phù đại nhân lại nằm trên mặt đất?

Còn Phù đại nhân? Phù đại nhân đâu?

Nỗi bất an trong lòng nàng như cơn sóng dần dần lan tỏa, hai tay bị trói ra sau lưng nên nàng đành quỳ gối bên song cửa, rướn cổ gọi cai ngục: “Sai gia, sai gia, xin hỏi Phù đại nhân ở đâu? Ngài thế nào rồi?”

Gã cai ngục nghe tiếng nàng gọi thì thông thả đi đến, nhìn nàng không chút kiên nhẫn, ngoáy lỗ tai rồi quát: “Kêu cái gì? Vừa nãy chẳng phải ngươi đâm ngài ấy một kiếm còn gì, sau đó ngài được tử sĩ của Phù gia cướp về chữa trị rồi, có sống được hay không còn chưa biết.”

An Mi vừa nghe thấy vậy thì ngơ ngẩn cả người, một giây sau liền sụt sịt khóc lóc. Gã coi ngục nhìn nàng khóc sụt sịt thì khó tránh khỏi bực mình. “Vừa mới nãy, lúc ngươi cướp ngục còn rõ là hung hãn, sao giờ lại sợ hãi vậy? Có phải ngươi sợ Phù Thứ sử không sống được thì ngươi cũng sẽ rơi đầu không? Thôi đi, ngươi cướp ngục vốn đã bị khép vào tội chết rồi.

May mà bọn phản loạn các ngươi chỉ cướp được mỗi một tên đầu mục nhỏ, thủ phạm chính vẫn đang bị giam trong địa lao...”

An Mi thút thít, lắc lắc đầu. Trên cổ nàng có vòng dây thừng nối liền với dây trói hai tay sau lưng khiến nàng vừa nghẹn ngào vừa ho. “Không phải, tiểu nhân đáng chết. Sao tiểu nhân lại ngu muội như vậy...”

“Con người mà, ai cũng khó tránh khỏi sai lầm nhất thời.” Gã cai ngục thấy nàng khóc đến đáng thương, cuối cùng thở dài một hơi, cũng sụt sịt. “An sư gia, khụ khụ, ta cứ gọi ngươi như vậy đi. Ngươi xem, ngươi đi theo Phù đại nhân sống yên ổn qua ngày thì tốt đẹp biết bao. Hôm trước thấy ngươi cả ngày chạy lên kênh Đại Hưng ta còn chẳng biết là vì sao, hôm nay mới hiểu, hóa ra ngươi là mỹ nhân kế bên người Thứ sử mà đám lao dịch dùng để đối phó với ngài ấy... Chậc chậc, thật ra gái Hồ ở quán rượu còn đẹp hơn, Phù đại nhân đúng là...”

An Mi không lau nước mắt được, đành cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đất, nước mắt rơi lã chã nghe cai ngục kể lại câu được câu chăng: “Ngươi cứ đợi đi, lúc nào Phù đại nhân tỉnh lại chắc chắn sẽ lên công đường thăm vấn ngươi. Haizz, đến lúc đấy thì ngươi khổ rồi, Phù đại nhân nổi tiếng mặt lạnh vô tình. Thôi thì hôm nay ngươi ngoan ngoãn một chút, trước khi trời tối ta sẽ gỡ lỏng dây trói cho, nếu không đến mai ngươi sẽ biết ngay hiệu quả của sợi dây thừng này...”

An Mi cúi đầu không lên tiếng cho đến khi gã cai ngục thấy chán liền quay người đi xa. Nàng vẫn gục đầu tại chỗ, nước mắt rơi không ngừng. Hai cánh tay tê liệt của nàng vô thức rũ xuống, sợi dây thừng trên cổ tức thì giật mạnh về sau khiến nàng hít thở càng khó khăn hơn. Nhưng nàng vẫn không động đậy, chỉ cảm thấy tất cả những sự giày vò này đều là xứng đáng.

Mỗi ngày sau đó, An Mi đều thấy dài như một năm. Ngày ngày nàng không màng ăn uống mà chỉ để tâm đi hỏi cai ngục về tin tức của Phù Trường Khanh. Người nàng cũng gầy sọp đi. Gã cai ngục bị nàng làm phiền mãi đến nản, cuối cùng sau ba ngày cũng nghe được tin tức từ trong phủ huyện: Phù Trường Khanh đã tỉnh lại, và ngày mai An Mi bị thẩm vấn.

Lúc hay tin, An Mi khóc ngay tại chỗ làm tên cai ngục nhìn nàng trừng trừng như thấy ma, hấn lắc đầu chặc lưỡi. “Nếu biết trước sẽ có ngày này thì lúc đầu sao lại làm thế? Vị Phù đại nhân kia vừa tỉnh lại thì mặt mày đã âm trầm, u ám. Người vẫn nên tự cầu phúc cho mình đi...”

An Mi vui mừng vì tính mạng Phù Trường Khanh đã không sao cả, chứ không phải vì nàng muốn gặp hắn. Sau khi chuyện hành thích xảy ra, nàng trở nên sợ hãi. Lúc này tội của nàng rất lớn, chỉ e lúc gặp lại đã là lúc phải chết, còn dám hy vọng xa vời là có bước ngoặt gì đâu. Nàng chẳng có dũng khí để đối mặt với hắn, vì vậy sau khi vui mừng, nàng nghĩ đến cuộc thẩm vấn ngày mai thì trong lòng chất đầy tâm sự, đứng ngồi không yên.

Khi nàng đang lo lắng không yên, căng thẳng đến tột cùng thì thời khắc thẩm vấn cuối cùng cũng tới. Cả đêm nàng không thể chợp mắt, bị đám sai dịch giải lên công đường. Cả người nàng run rẩy, vừa quỳ xuống thì nghe thấy một giọng trầm vang vọng ở bên cạnh: “Phạm nhân An Mi đã được giải đến.”

“Phạm Nhân An Mi, đồng bọn phản loạn của người phóng hỏa trong phủ huyện Huỳnh Dương, thừa lúc loạn lạc đi cướp phạm nhân Từ Trân, sau đó người còn đâm Thứ sử Dự Châu Phù đại nhân một kiếm, người có nhận tội không?”

Tiếp sau câu nói là tiếng thước gỗ đập xuống bàn, An Mi không kim được mà ngẩng đầu nhìn, ánh mắt sợ hãi nhìn người ngồi bên cạnh Huyện

lệnh huyện Huỳnh Dương - Phù đại nhân của nàng. Lúc này hấn đang ngồi yên lặng một bên nghe thăm vấn, cơ thể gầy yếu dường như sắp không đỡ nổi bộ áo bào vốn rất vừa vặn kia. Mặt hấn nhợt nhạt, đôi môi mím chặt càng khiến đôi mắt trở nên đen láy, như tụ lại tất cả những tăm tối của thế gian.

An Mi ngây người nhìn kẻ lạnh lùng đang ngồi trên công đường đó, khi tự đáy lòng nàng biết rõ rằng ánh mắt hấn sẽ không bao giờ liếc về phía nàng nữa thì nàng tuyệt vọng rơi nước mắt, hạnh phúc mà nàng từng có cuối cùng vẫn bị chính nàng ngu ngốc đánh mất.

“Phạm nhân An Mi, ngươi có nhận tội không?” Huyện lệnh huyện Huỳnh Dương không cho phép nàng khinh rẻ công đường như vậy, đập cái thước gỗ một lần nữa.

An Mi run bắn cả người, tiếng đập đã làm nàng hoàn hồn. “Tiểu... tiểu nhân nhận tội.”

Tội gì nàng cũng nhận, vì quả thật nàng đã phạm tội ác tà trời.

“Phạm nhân An Mi, nếu ngươi đã nhận tội thì bản quan hỏi ngươi, ngươi cấu kết với phản tặc trên kênh như thế nào? Ai là kẻ dẫn đầu? Ai là kẻ trung gian?”

An Mi mở to hai mắt, vẻ lơ mơ chẳng hiểu gì. “Tiểu nhân... chỉ muốn cứu người, sao lại thành câu kết với phản tặc?”

“Ngươi nói ngươi chưa từng câu kết với phản tặc?” Huyện lệnh huyện Huỳnh Dương nhướn mày, thể hiện rõ là không hề tin lời nàng. “Nếu ngươi không cấu kết với chúng thì sao có thể cùng lúc xông vào phủ huyện để cướp ngục?”

“Chuyện này...” An Mi cũng không trả lời được vì nàng đâu có biết.

“Phạm nhân An Mi, trước khi ngươi đâm Phù Thứ sử bị thương thì đã đánh bại mấy bồ khoái thân thủ nhanh nhẹn. Nữ tử bình thường đâu có thể có võ công cao cường như ngươi.” Giọng điệu thâm vấn của Huyện lệnh ngày càng dữ dội, ánh mắt ngày càng nghiêm nghị. “Ngươi mau khai thật ra, có phải ngươi đã thông đồng với bọn phản tặc từ lâu, rồi ả núp bên trong phủ huyện chờ thời cơ hành động?”

“Không phải. Tiểu nhân không thông đồng.” An Mi không ngừng lắc đầu trước sự đe dọa của Huyện lệnh, không ngờ lại chọc hấn càng tức giận hơn khi hấn đang muốn thể hiện trước mặt Phù Trường Khanh.

Huyện lệnh huyện Huỳnh Dương trừng mắt, đập bàn quát: “Ngày đó ngươi phạm tội ngay trước mắt bao nhiêu người, nay lại còn dám chối cãi! Người đâu! Cho kẹp tay!”

Mặt An Mi tái mét, nàng nhìn sai dịch cầm kẹp trúc đi về phía mình mà nơm nớp lo sợ, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên công đường. Nàng hy vọng rằng Phù Trường Khanh sẽ liếc về phía nàng một cái, dù chỉ một lần thôi, để nàng thể hiện sự sám hối đầy ắp trong lòng mình cho hấn thấy.

Nhưng điều làm An Mi thất vọng là từ đầu tới cuối, hấn chẳng nhìn nàng lấy một lần, chưa từng liếc mắt một cái.

An Mi cứ dờ dẩn để mặc hai tên sai dịch ở đằng sau giữ chặt mình, hai tên đằng trước dường như sợ tay nàng rút lại vì sợ nên túm chặt lấy, ra sức nhét mười ngón tay vào giữa các thanh trúc rồi kéo thật mạnh sau khi được lệnh từ Huyện lệnh.

“Kéo.”

Kẹp trục ép mười ngón tay nàng vang lên tiếng lách cách, cái đau đớn khủng khiếp chạy từ xương ngón tay đến tận tim, lan ra như một ngọn lửa. Nàng không chịu nổi mà rên lên, mồ hôi lạnh toát ra làm lớp áo trong ướt sũng.

“Kéo tiếp.”

“Hự...” Lại là một trận đau đớn thấu tim gan khiến nàng không tự chủ được mà vịn vẹo người định đứng dậy, nàng muốn thoát khỏi sự hành hạ đáng sợ này. Nhưng sai dịch đứng sau lưng đã đè mạnh lên hai vai khiến nàng chỉ có thể quỳ yên ở đó mà ngoan ngoãn chịu cực hình.

Chỉ trong nháy mắt, mặt nàng liền xám xịt, mồ hôi túa ra như mưa. Hai môi nàng run rẩy, cuối cùng nàng không nhịn nổi nữa khóc lên thành tiếng. Huyện lệnh trên công đường thấy vậy, đang định tranh thủ thời khắc này dụng hình tiếp để ép cung, ai ngờ Phù Trường Khanh ngồi bên cạnh hấn bắt chợt che miệng khẽ ho hai cái.

Huyện lệnh nhanh chóng hạ lệnh dừng, quay sang kính cẩn hỏi Phù Trường Khanh: “Phù đại nhân có gì chỉ bảo ạ?”

“À, không có gì, chỉ là bỗng nhiên muốn ho thôi.” Phù Trường Khanh nhìn xuống, thờ ơ đáp. Hấn tiện tay nhận lấy cái khăn lụa mà người hầu đưa đến, lúc che miệng lại thì mặt càng nhợt nhạt hơn, nói: “Mời tiếp tục.”

Huyện lệnh đang yên đang lành bị cắt ngang, đành ngượng ngập quát: “Phạm nhân An Mi, ngươi có nhận tội không?”

An Mi toát mồ hôi nhễ nhại, bổ rụp xuống đất, sau khi yếu ớt hít thở mấy hơi mới khẽ nức nở, nói: “Tiểu nhân nhận tội...”

“Ừm, vậy người hãy khai thật ra, người ẩn núp trong phủ huyện chờ đợi thời cơ có phải là âm mưu từ lâu rồi không? Âm mưu của người và đám phản tặc được dựng lên từ khi nào? Người có từng tiếp xúc với kẻ đứng đầu bọn phản tặc không? Tổ chức của bọn chúng có nghiêm mật...”

An Mi nằm rạp trên đất, lắng lắng nghe, nước mắt không ngừng trào ra. Những câu hỏi của Huyện lệnh làm nàng hoàn toàn tuyệt vọng, nàng không thể tùy ý đáp “không” hay là “có”, những câu hỏi kín kẽ như vậy làm nàng không biết phải nói dối từ đâu. Nàng không thể tự nhận trên công đường rằng nàng đột ngột mất trí nhớ, sau đó chợt có được một thân đây võ nghệ, hoặc là ăn xong một con mọt Thần Hòe ban cho thì có năng lực thần bí. Nàng là một cô gái người Hồ, nếu trả lời như vậy chỉ có thể làm người ta cho rằng nàng biết yêu thuật, sau đó sẽ bị bà đồng lôi ra đầu đường lộn sạch quần áo rồi đánh chết.

Nếu đã vậy thì thà chết một cách thoải mái còn hơn. Nàng cúi đầu, ngo ngẩn đáp: “Đại nhân, tiểu nhân chỉ cướp ngục cứu người, còn những chuyện khác không hề biết.”

Chỉ một tội cướp ngục chắc đủ để chết nhỉ? Vẫn chính là nàng đã tự tay chôn vùi hạnh phúc. Đến bây giờ nàng cũng không biết nàng đâm Phù đại nhân bị thương nặng đến mức nào, đây mới là cái tội lớn nhất của nàng. “Tội của tiểu nhân đáng chết nghìn lần, dám làm Phù đại nhân bị thương... tiểu nhân nhận tội.”

“Phạm nhân An Mi, bản quan không hỏi người chuyện đó.” Huyện lệnh tức mình, lại đập thước gỗ thị uy. “Ta hỏi người câu kết với bọn phản loạn từ lúc nào? Người đừng có mà nói lảng sang chuyện khác, đừng có ôm ý đồ che giấu tội ác, lừa bản quan!”

An Mi sợ đến mức bật khóc. Nàng không biết vì sao mình đã nhận một tội chết mà vẫn bị quất mắng như thế. “Đại nhân, ngoài nhận tội ra thì tiểu nhân không còn lời nào để khai nữa...”

“Lại còn dám quanh co chối cãi!” Huyện lệnh trừng hai mắt, bắt giác vươn tay về phía ông thẻ trên bàn, vừa rút hai thẻ màu đen vừa nói: “Đánh cho ta!”

“Khoan đã.” Cuối cùng, vào lúc này, Phù Trường Khanh cũng phá vỡ sự trầm mặc, hơi thở thều thào yếu ớt, nói khẽ với Huyện lệnh: “Sau khi kẹp tay thì không thể phạt đánh tiếp, đây là quy định.”

“Nhưng mà đại nhân, tên phạm nhân này quả thực quá điều ngoa, đến cả ngài mà ả còn dám đâm thì đúng là nên phá lệ mà dùng trọng hình.”

“Không cần phải phá lệ vì ta.”

Huyện lệnh Huỳnh Dương đang muốn thể hiện lập tức đồ mô hôi, trong lòng khó tránh khỏi kinh ngạc. Mọi người xuất thân nghèo khó như hắn ta tranh đấu trong chốn quan trường mấy chục năm mới trèo lên được chức Huyện lệnh Huỳnh Dương khi đã gần năm mươi, vì thế hắn cực kỳ hiểu cách quan sát sắc mặt người khác. Vụ án này cần nghe lệnh của Phù Trường Khanh trẻ tuổi, do đó tất nhiên là hắn không dám lơ là chút nào. Hắn để ý hơn một chút, bỗng nhiên nhận thấy một sự thay đổi cực nhỏ trên khuôn mặt nhợt nhạt, xanh xao của Phù Trường Khanh.

Thảo nào... thảo nào... Sao hắn có thể vì tuổi tác cao mà coi nhẹ cái chuyện kia, đúng là đã quá sơ suất. Hắn bèn đập cái thước gỗ xuống bàn, giọng nói hòa nhã hơn: “Một ngày không thể dùng hình hai lần, hôm nay tạm bãi đường, đợi bản quan ngày mai thăm vấn tiếp.”

An Mi nghe thấy vậy thì cả người thả lỏng, vươn đôi tay sung phù ra như trút được gánh nặng. Nàng bị sai dịch trói lại bởi gông xiềng, áp giải về nhà lao. Ngón tay bị thương không thể cầm đũa, cộng thêm chuyện nàng không có hứng ăn uống nên lần này vừa vào nhà lao, nàng liền co người trong đồng cỏ, chỉ nhắm mắt nhớ lại Phù Trường Khanh trên công đường hôm nay.

Phù đại nhân lạnh lùng, Phù đại nhân ở trên cao kia, Phù đại nhân vì nàng mà ngăn lại lần dùng hình thứ hai... Tuy đã rõ là vô vọng nhưng nàng vẫn không nén nổi bi thương. Cái người sau khi nuốt con mọt kia sao lại làm ra cái chuyện đáng giận như vậy chứ?

Vì sao mỗi lần nàng ăn mọt lại gây ra phiền phức vô tận cho chính mình thế này? Nếu mọt đã thay nàng giải quyết rắc rối, sao còn tạo ra những khó khăn bắt nàng phải đổi mặt...

Trong lòng nàng cứ rối bời như vậy đến tận lúc chạng vạng. Khi nàng đang tự giày vò mình thì cai ngục ở nhà lao lại lạch cạch mở khóa phòng nàng, giọng nói mang ý thông cảm: “Ra ngoài đi, hôm nay Thứ sử Phù đại nhân sẽ thăm vấn riêng nhà ngươi.”

An Mi ngẩn ra, lập tức mở to mắt nhìn chăm chăm cai ngục, mới đó mà trong lòng nàng đã ngập tràn cảm xúc nhưng không rõ rốt cuộc là buồn hay vui.

Nếu đã là thăm vấn riêng thì không cần phải tiến hành xét hỏi trên công đường. An Mi bị bắt đeo gông xiềng đi vào hậu đường nơi Phù Trường Khanh ở thì tâm trạng còn căng thẳng hơn khi ở trên công đường.

Màn gấm dày dặn đã ngăn lại hết thủy hơi lạnh của mùa xuân ở bên ngoài, Phù Trường Khanh ngồi trên cái sập được bình phong vây quanh,

ngả người ra sau nhắm mắt trầm tư. Lúc An Mi bị cai ngục giải vào phòng, bàn chân trần giẫm lên nền đất, tiếng dây xích bằng sắt kêu loảng xoảng khiến hấn mở bừng mắt. Hương khói tỏa ra từ lò hương không thể át nổi cái mùi bần thiêu tỏa ra từ người nàng, ấy vậy mà hấn không thể nào mở miệng chê bai. Vết thương dưới xương đòn quá sâu, động một cái là đau đớn.

Vì trước đó An Mi từng hành thích Phù Trường Khanh nên lần thẩm vấn riêng này, nàng không được cởi gông xiềng. Cai ngục rời đi, nàng chỉ có thể khó khăn quỳ xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Phù Trường Khanh thì bỗng chốc gương mặt ngập và sợ hãi khiến nàng nghẹn ngào. Khoảnh khắc này nàng còn thấy sợ hãi hơn cả lúc ban ngày, không ngừng lùi về phía sau, cứ như Phù Trường Khanh đang ngồi trên sạp là thú dữ ăn thịt người không bằng.

Nhưng con thú dữ đó lại chỉ ngồi im không nhúc nhích, đôi mắt đen lặng lẽ quan sát nàng hồi lâu rồi mới nói nhỏ một tiếng trong hơi thở yếu ớt: “Nói đi.”

Nàng lập tức không còn thút thít nữa, tuy nhiên nước mắt lại lặng lẽ đọng đầy trong hốc mắt, càng ngày càng nhiều. “Xin lỗi, tiểu nhân xin lỗi ngài, lúc đó quả thật tiểu nhân chẳng biết gì hết...”

Phù Trường Khanh thấy nước mắt sắp rơi ra từ khóe mắt của An Mi thì khóe miệng khẽ nhếch lên. “Ta biết, đầu óc người bị bệnh đúng không... Đừng có lấy cớ nữa, lần này ta muốn nghe những lời khác.”

Cả người nàng bắt đầu run rẩy, những giọt nước mắt liền ào ào rơi xuống hai gò má. Nàng lấy hết can đảm, thừa dịp không có ai khác ở đây, nàng muốn kể hết cho Phù Trường Khanh nghe, nàng không muốn giấu giếm gì nữa. “Thôn của tiểu nhân... thôn của tiểu nhân có một cây hòe già nghìn năm tuổi. Trước lúc bỏ nhà đi, tiểu nhân từng đi hái nó. Khi ấy, có

một người đi ra từ đằng sau cây hòe, nói với tiểu nhân rằng người là Thần Hòe.”

Nếu không phải đang bị thương nặng thì nghe thấy những lời hoang đường như thế, hẳn đã “hừ” một tiếng rồi sẽ cho rằng An Mi lại đang nói vớ vẩn với hắn đây mà. Nhưng lần này hắn không tiện lên tiếng, đành trừng mắt nhìn nàng một cái rồi buồn bực nghe tiếp.

“Vị Thần Hòe đó nói có thể giúp tiểu nhân, vì thế cho tiểu nhân năm con mọt, gọi là “năm loại sâu mọt” gì đó, nghe nói chúng hút tinh khí ba trăm năm, người bảo tiểu nhân khi nào gặp khó khăn thì nuốt một con thì vấn đề sẽ được giải quyết...”

An Mi vừa thút thít vừa kể lại, nhưng lại khiến Phù Trương Khanh đang ngồi trên sạp giật mình, hỏi lại một câu: “Năm loại sâu mọt?”

An Mi ngẩng ra, ngây ngốc gật đầu. “Vâng, nghe nói năm loại sâu mọt này còn có ý nghĩa gì đó, nhưng mà khi ấy Thần Hòe nói nhanh quá, tiểu nhân không hiểu nên không nhớ.”

“Sau đó thì sao?” Phù Trương Khanh mặt mũi lạnh tanh, ra hiệu cho nàng kể tiếp, trong lòng thì lại có một câu trả lời hết sức hoang đường đang dần dần nổi lên.

“Sau đó, mỗi lần tiểu nhân gặp phải chuyện gì khó khăn thì sẽ nuốt một con mọt cầu cứu. Tuy lần nào chuyện khó cũng được giải quyết nhưng... nhưng...” Nói tới đây, nước mắt nàng không kìm được lại trào ra, khiến nàng không ngừng nức nở. “Lần đầu tiên do vừa lạnh vừa đói nên tiểu nhân nuốt một con, ai ngờ sau khi tỉnh lại thì mười ngày đã trôi qua, mà trong tay tiểu nhân lại có rất nhiều tiền. Nhưng sau đó bị người ta kiện, nguyên cáo nói tiểu nhân tụ tập đánh cướp, buôn bán thuốc giả, còn nói tiểu

nhân câu kết với bọn buôn lậu muối... Tiểu nhân hết cách, đành ăn con mọt thứ hai, ai ngờ mười ngày sau tỉnh lại đã trở thành sư gia nha huyện, còn bị Khương đại nhân Huyện lệnh phái đi tặng ngài trên châu. Ngài bắt Khương Huyện lệnh, còn bảo sẽ lưu đày tiểu nhân cùng Lư sư gia, tiểu nhân không nghĩ được cách gì nên lại phải nuốt con mọt thứ ba, từ đó liền theo ngài. Tiểu nhân không cố ý giấu ngài, chỉ vì sợ ngài coi tiểu nhân là yêu quái, mấy con mọt đó đúng là Thần Hòe cho tiểu nhân...”

“Lần này vì cứu Từ Trân nên người nuốt con mọt thứ tư?” Phù Trường Khanh không quan tâm tới lời biện bạch của nàng mà hỏi thẳng vào vấn đề mấu chốt. “Người có võ nghệ cao siêu như vậy chính là do ăn con mọt.”

“Vâng, chắc là thế.” An Mi gật gù đầu, vì đang mang gông nên không thể lau nước mắt, đành để mặc nó tự khô trên mặt, ngựa ngựa.

Thấy nàng gật đầu thừa nhận, Phù Trường Khanh bèn thấy mệt mỏi nhắm mắt lại. Hắn dựa người ra sau, trầm tư. Nàng nuốt con mọt thứ ba vì chính bản thân nàng và Lư sư gia, cứu Từ Trân thì ăn con thứ tư, ở giữa hai chuyện này hình như còn thiếu gì đó.... Không, hiện giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này. Điều quan trọng là “năm loại sâu mọt”, đây không phải lời nói dối mà nàng có thể nghĩ ra, nếu là “năm loại sâu mọt” trong *Hàn Phi Tử*, vậy có thể giải thích rằng sau khi nàng ăn chúng sẽ có năm kiểu nhân cách: học giả, du hiệp, tung hoành gia, kẻ trốn binh dịch và thương nhân. Theo thông tin có trong tay thì lần đầu tiên nàng nuốt mọt chắc là thương nhân, lần thứ ba thì chính hắn tận mắt nhìn thấy, chắc là tung hoành gia. Loại thứ tư là kẻ đã làm hắn bị thương, chỉ có thể là hiệp khách. Vậy còn lại học giả và kẻ trốn binh dịch. Không biết con mọt thứ hai là loại nào, không đoán chính xác được.

Nhưng vẫn còn một điểm đáng ngờ, kẻ đưa mọt cho nàng rốt cuộc có phải là Thần Hòe không? Vì sao hắn lại đưa mọt cho nàng? Hắn cho nàng năm con mọt là có ý tốt hay ý xấu? Nếu nàng nuốt mọt rồi biến thành hiệp khách chỉ để cướp ngực, vậy đám phản tặc xuất hiện cùng nàng phải giải thích như thế nào? Tất cả đều là những điểm đáng nghi!

Nghĩ vậy, Phù Trường Khanh lập tức mở mắt ra, đôi con ngươi đen láy nhìn chòng chọc An Mi đang quỳ trên đất khiến nàng sợ run lên, im bật: “Ta hỏi ngươi, làm sao ngươi chắc chắn rằng kẻ cho ngươi mọt là Thần Hòe?”

“Ồ?” An Mi cũng mở to mắt, khi đáp lại Phù Trường Khanh, giọng nói ngập ngừng của nàng còn chẳng thuyết phục nổi chính mình: “Sao lại không phải chứ? Khi ấy, người đi ra từ đằng sau cây hòe, trông như thần tiên, hơn nữa người còn nói với tiểu nhân rằng người là Thần Hòe... Người còn biết tiên thuật nữa, thôi một cái là trị khỏi vết thương của tiểu nhân luôn.”

Phù Trường Khanh cũng hết cách trước một An Mi thật thà, hắn tức đến vết thương bắt đầu âm ỉ đau, bèn trừng mắt, bực mình nói: “Được rồi, cứ coi như hắn là Thần Hòe đi, vì sao hắn lại giúp ngươi?”

“Vì...” An Mi khổ sở nhớ lại. “Vì người nói nguyên hình của người bị sét đánh cháy đen nên trong thôn chẳng còn ai thờ phụng người nữa, chỉ có tiểu nhân vẫn thật lòng cúng bái nên người muốn cảm ơn tiểu nhân.”

“Thờ phụng?”

“Vâng, cây hòe lớn đó là cây hòe thần trong thôn chúng tiểu nhân. Trước kia, năm nào trưởng thôn cũng cử hành cúng tế dưới gốc cây.”

Phù Trường Khanh híp mắt lại nhìn An Mi vẫn đang rất nghiêm túc, hẳn thừa biết tính cách của cô gái ngốc nghếch này, quả thực nàng sẽ coi cây hòe đã bị sét đánh kia như thần tiên mà thờ cúng. Nếu hẳn là gã Thần Hòe thì e là được thờ mà cũng vừa mừng vừa lo.

Thật là ngốc...

Phù Trường Khanh nghiêng rằng, người con gái không thể nói lý lẽ này chọc hẳn tức đến không còn gì để nói. Cũng giống như chuyện ăn cỏ vì hẳn, ăn một vì Từ Trân, tất cả những hành động ngu ngốc này của nàng đều khiến hẳn không thể hiểu nổi, vì vậy mới có sự kinh ngạc lúc ban đầu, trở thành không kìm lòng được mà tiếp nhận cùng cân nhắc sau này... Giống như miếng ngọc Dương Chi hẳn thích sẽ không xuất hiện ở Lạc Dương mà được ẩn giấu tại Vu Điền Tây Vực xa xôi, bề ngoài còn được phủ một lớp đá không hề bắt mắt. Hẳn và nàng vốn không thuộc cùng một thế giới.

“Lúc chúng ta gặp nạn ở Đột Quyết, vì sao ngươi không ăn một?” Sau một hồi kiểm chế, cuối cùng hẳn vẫn hỏi ra miệng.

“Tiểu nhân muốn chứ, nhưng một trôn trong nhánh cây, lắc thế nào cũng không chịu ra.” Về chuyện này, An Mi vẫn còn hơi uất ức khi nói ra.

Nghe vậy, trái tim vốn đang bực dọc bỗng chốc vô cùng khoan khoái, hẳn thầm nghĩ, tốt rồi, bây giờ có thể về lại như cũ. “Lần này ngươi nuốt một, tại sao lại xuất hiện cùng lúc với đám phản tặc? Ngươi có biết nguyên nhân không?”

“Không biết.” An Mi nhanh chóng phủ nhận, nàng không muốn liên quan gì đến chuyện phản tặc ở kênh Đại Hưng.

Phù Trường Khanh gật gật đầu, hoàn toàn tin tưởng lời nàng nói. “Ngươi đã ăn một, thảo nào mà không biết gì.”

Phù Trường Khanh không nói cho nàng biết rằng, hành động của đám phản tặc cướp ngục khi ấy hết sức ăn ý với nàng. Sau khi bọn chúng cứu được Từ Trân, lúc đột phá vòng vây, rõ ràng chuyện bọc hậu được An Mi lo. Một kiếm vô tình của nàng hoàn toàn đánh bại kẻ vừa ngạc nhiên vừa oán hận là hắn.

Vì mất máu quá nhiều nên hắn hôn mê trọn hai ngày mới tỉnh. Độ sâu của một kiếm nọ làm hắn đến giờ hít thở và nuốt nước miếng vẫn cảm thấy đau đến tận xương. Hắn tự biết mình không phải người tốt đẹp gì, sự đau đớn này hắn nhất định sẽ báo thù gấp bội. Nhớ đến vết thương lại bắt đầu đau như lửa đốt, hắn cố chịu đựng, nhú mày, lạnh lùng nói với nàng: “Ra ngoài, bảo cai ngục mở cổng xiềng rồi ngươi lại vào đây.”

An Mi vội vàng nghe lời, lão đảo đứng dậy chạy ra ngoài tìm cai ngục mở cổng. Khi tay chân được tự do, nàng đi vào phòng quỳ xuống thì Phù Trường Khanh vẫn ngồi nghiêng trên sạp, duy trì tư thế lúc trước. Trong con mắt hắn đầy hận thù, hắn chậm rãi nói: “Nhánh cây hòe của nàng đâu?”

An Mi không hề nghi ngờ hắn, ngoan ngoãn lấy nhánh cây ra, hai tay dâng đến tận tay hắn. Hắn nhận lấy nhánh cây vô cùng bình thường đó, ước lượng trong tay, vẻ mặt có chút trầm ngâm, sau đó ném thẳng vào chậu than bên cạnh.

An Mi hoảng hốt, vội vã bắt lấy nhánh cây trước khi nó rơi vào chậu than, suýt nữa còn khiến chính nàng bị bỏng. Phù Trường Khanh thấy vậy, giận giữ mắng: “Ngươi đúng là chết vẫn không chịu hối cải...”

“Không, không phải.” An Mi hoang mang lắc đầu, lắp bắp nói. “Tiểu nhân sợ nó bị đốt rồi thì sẽ xảy ra tai họa gì đó, dù sao thì... đây là...”

Nàng không dám nói đây là báu vật Thần Hòe cho nàng, sợ lại chọc hấn giận, chỉ nói: “Vẫn là... vẫn là để tiểu nhân làm...”

“Cái đồ này mang nhiều tà, ngươi không được dùng nữa.” Hấn nghiêm mặt răn đe, mắt nhìn chăm chăm đến khi nàng gật đầu mới thôi.

Nếu đêm nay đã không hỏi được gì từ miệng nàng thì hấn tự điều tra vậy. Vì sao trong khoảng thời gian tám ngày nàng mất tích, con mọt thứ tư đã thông đồng với lũ phản tặc được? Chỉ nhìn qua cũng đã thấy có một đồng nghi ngờ, hấn nhất định phải tìm ra chân tướng đằng sau. Ngoài ra vẫn còn một chuyện nữa...

Phù Trường Khanh ngồi trên sạp, lãnh đạm nhìn An Mi, nói nhỏ: “Ta từng nói sẽ không rời xa, không bỏ ngươi, điều này chắc chắn ta sẽ làm được. Ta tạm thời tin chuyện con mọt, nếu ngươi chỉ là vô ý làm ta bị thương thì ta cũng sẽ không bắt ngươi chết oan.”

Một câu nói có vẻ yếu ớt nhưng từng chữ lại dứt khoát, đầy sức nặng, làm người ta khó mà tưởng tượng nổi.

“Nhưng... cướp ngục là tội chết...” Sau khi kinh ngạc thì An Mi liền than thở một tiếng, mặt đầy vẻ khó tin.

“Tất nhiên là tội chết.” Phù Trường Khanh “hừ” một tiếng lạnh lẽo, lại động tới vết thương khiến hấn đau đến mức mặt trắng bệch, nhưng miệng vẫn thờ ơ nói một câu: “Trừ phi đôi trắng thay đen.”

Chương 11: Dối trời gạt đất

“Dạ...” Lúc này, Huyện lệnh huyện Huỳnh Dương đối diện với hồ sơ Phù Trường Khanh đưa cho thì thầm đổ mồ hôi. Hắn dẫn đo một hồi, cuối cùng vẫn phải mở miệng thăm dò: “Lũ giặc cướp ngục này thuộc tội “muru phản”, quả thật không thể phán nhẹ tội được...”

“Nếu xử là tòng phạm?” Phù Trường Khanh hỏi dồn, không đồng ý với câu nói đó.

“Tòng phạm...” Huyện lệnh Huỳnh Dương lại trợn mắt nhìn hồ sơ. “Vây trừ phi là loại đứng canh chùng bên ngoài.”

“Được, tính là loại đó đi.”

Lời nói của Phù Trường Khanh khiến con người của Huyện lệnh Huỳnh Dương suýt rớt ra ngoài. Hắn nhìn Phù Trường Khanh bằng vẻ khó tin, còn nhấn mạnh: “Phù đại nhân, nữ phạm nhân kia còn đâm ngài bị thương đấy! Chỉ cần một tội này đã không thể xử nhẹ được!”

“Cứ coi là ngộ thương.”

Hai má Huyện lệnh giật giật, còn chân thành khuyên đến cùng: “Dù có tính là ngộ thương thì cũng phải xem xét độ nặng nhẹ của vết thương. Vết Thương của đại nhân như thế này...”

“Cứ coi là vết thương nhẹ.”

Huyện lệnh Huỳnh Dương hết cách, cầm hồ sơ lên tiếp tục cân nhắc, xong mới ngẩng đầu lên trả lời Phù Trường Khanh: “Nếu là người vô tội vô

tình bị cuốn vào vụ phản tặc cướp ngục, không cố ý đâm Thứ sử một vết thương nhẹ thì phải phán lưu đày.”

“Ừm.” Rõ là Phù Trường Khanh khá hài lòng với phán quyết đó, hấn gật gật đầu, nói: “Xử lưu đày đi.”

Huyện lệnh Huỳnh Dương liếc sang, cẩn thận xem xét nét mặt của hấn, sau đó nói bằng giọng lầy lòng: “Thật ra còn có thể nghĩ cách khác, có thể để nạng vào nhà quan làm nô tỳ, như vậy sẽ không bị lưu đày đến vùng biên hoang vu.” Một nữ nhân Hồ được xử lý như thế đã là hợp lý lắm rồi.

“Không cần thiết, cứ phạt lưu đày đi.” Phù Trường Khanh ngồi trên sạp trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn quyết định như vậy.

Huyện lệnh Huỳnh Dương muốn lầy lòng cũng không thành, đành gấp hồ sơ lại, bầm với Phù Trường Khanh: “Phù đại nhân, trên thế gian này không có bức tường nào không lọt gió, số người nhìn thấy ngài bị đâm ngày đó tuy có hạn nhưng chuyện ngài bị thương sớm muộn gì cũng sẽ bị truyền ra ngoài...”

“Đúng vậy, xưa nay dân chúng đều thích xem kịch hay.” Phù Trường Khanh thờ ơ tiếp lời, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng. “Vì vậy, để yên tâm kê cao gối mà ngủ thì còn phải tạo ra một vở kịch cho bọn họ xem...”

Từ xưa, việc khen thưởng thì vào xuân hạ, còn hành hình thì ở thu đông. Xử quyết phạm nhân đều được định đoạt ở hai mùa thu, đông. Tuy nhiên, những vụ án thuộc vào mười tội đại ác như “muru phản” thì không nằm trong cái lệ này. Do vậy, Phù Trường Khanh nhanh chóng dâng tấu xử lý tên đầu sỏ vụ án kênh Đại Hưng lên đại lý tự thẩm duyệt, còn An Mi thì “không ngờ” lại nhận được phán quyết lưu đày, ít ngày nữa sẽ lên đường.

Sau khi An Mi nằm trong ngục biết được mình bị xử lưu đày thì nàng cũng rất vui vì đã giữ được cái mạng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện nếu bị đi lưu đày nghìn dặm thì sẽ không được gặp lại Phù đại nhân nữa, nàng không kìm được mà rơi nước mắt, nói với cai ngục bằng giọng đáng thương: “Ta bị xử như vậy là đúng...”

“Thế này mà gọi là đúng cái nỗi gì? Nếu xử đúng tội thì người đang ở trong ngục chớ chém đầu ấy!” Cai ngục tức mình quát to. “Có biết bọn ta ghét nhất là gì không? Chính là áp giải phạm nhân lưu đày! Đi đi về về mấy nghìn dặm, ăn gió nằm sương, mấy tháng trời không được gặp vợ!”

An Mi lập tức cảm thấy áy náy, tuy miệng xin lỗi không ngừng nhưng trong lòng nàng lại thầm hy vọng việc áp giải nàng sẽ được giao cho vị cai ngục này, vì dù sao hắn và nàng cũng đã quen nhau, cảm thấy thân thiết hơn.

Đương kim thiên tử xuất phát từ chính sách cai trị nhân từ nên yêu cầu những án tử hình phải dâng lên đại lý tự để phê duyệt qua, còn những án lưu đày thì cần thứ sử của châu đó đồng ý là được, không cần phải báo lên triều. Do đó ngày hôm sau, An Mi bị hai tên cai ngục áp giải, lên đường đi đày. Trước khi khởi hành, nàng còn trông mong được thấy Phù Trường Khanh một lần, lòng hy vọng ít nhất thì hắn cũng lộ mặt để từ biệt nàng một câu sau ngày đó từng hứa sẽ không rời xa, không bỏ rơi nàng. Ai ngờ từ cửa nam Huỳnh Dương đi cả ba mươi dặm rồi cũng chẳng thấy xe ngựa của thứ sử xuất hiện, An Mi dần dần hết hy vọng, cam chịu đeo gông xiềng đi về phương Nam.

Mới đi ra khỏi Huỳnh Dương không xa, đêm đó An Mi cùng cai ngục nghỉ lại ở dịch trạm ven đường, ăn bữa tối qua loa rồi nghỉ ngơi, đợi đến sáng sớm mai lại tiếp tục lên đường. Đêm nay, tuy nàng được cởi gông trên

cổ ra nhưng xiềng xích vẫn còn, nàng trần trọc khó ngủ. Nàng gồi đầu lên cánh tay, tai nghe tiếng cáo hú bên ngoài dịch trạm, mắt mở to trong đêm xuân tĩnh mịch, quả thật rất đau buồn.

Khi nàng đang cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, bất chợt nghe thấy một tiếng hét dài, cả dịch trạm nho nhỏ bị bọn phản tặc như ma quỷ bao vây. Lao dịch biến thành phản loạn, xéng và cuộc trở thành vũ khí giết người. Cửa gỗ đơn sơ bị đập vỡ chẳng tốn mấy sức, làm ánh lửa rùng rục chiếu sáng bốn phía dịch trạm, đồng thời chiếu sáng cả khuôn mặt tái mét của quan sai và An Mi.

Hai tên quan sai biết là phản tặc tới cướp người, lại nghe thấy một trận âm ỉ ở bên ngoài dịch trạm thì sợ mất mật. Hai người run rẩy rút thanh đao đeo ở hông ra ứng chiến, nhưng lại không có chút ý chí chiến đấu nào khi nghĩ rằng khó mà lấy ít địch nhiều, chỉ hét lên giả bộ hăng hái chém một hơi. Không biết là do may mắn hay trùng hợp mà bọn họ lại mở được một con đường thoát khỏi vòng vây, rồi lập tức tận dụng cơ hội chạy trốn vào khu rừng tối om, giơ tay năm ngón còn chẳng thấy rõ, thoát khỏi ánh lửa hừng hực cùng tiếng hét như hung thần phía sau.

An Mi ở trong dịch trạm trợn mắt ngây người, nhìn thấy năm, sáu người đàn ông cao to, mặt trát nhọ nôi bao vây mình, nàng hoảng sợ đến mức cả người run bần bật nhưng lại không hét ra tiếng. Tới khi một gã đàn ông vạm vỡ đi đến cởi khóa dây xích trên người nàng, xách nàng lên như túm một con gà thì nàng mới hỏi lại, răng va vào nhau lập cập: “Các người là người ở kênh Đại Hưng? Các người có phải người ở kênh Đại Hưng không?”

Bỗng nhớ đến Từ Trân, nàng lập tức rơi nước mắt, cầu xin tha thứ như đã làm sai chuyện gì: “Có... có phải... Từ đại ca đến cứu ta? Ta và huynh ấy

đã không còn quan hệ gì nữa, các người thả ta ra, đừng cứu ta...”

Nhưng chẳng ai mở miệng trả lời nàng, đám phản tặc tự ý túm nàng ra khỏi dịch trạm rồi chạy về hướng đông bắc. Những lao dịch ngày thường chỉ biết xúc đất đào nương lúc này lại giống như người luyện võ, bước chân đi như bay trên đường núi gập ghềnh. Nàng bị bọn họ mang theo chạy, ruột gan lộn tung phèo, đến giày cũng rơi mất một chiếc, tinh thần vừa rối loạn vừa sợ hãi.

Sau cuộc chạy trốn như tránh tai họa tạm coi đã kết thúc, nàng yếu ớt ngã sấp xuống đất bùn, trong cổ họng khàn khàn dâng lên từng đợt buồn nôn. Bầu không khí trong rừng cây sau cơn mưa vô cùng trong trẻo, trước mắt chợt tối lại, nàng há to miệng, cố gắng hít thở như móc cả tim phổi ra, trong tai ong ong dường như còn nghe được đoạn đối thoại như sau:

“Chuyện thế nào?”

“Bẩm công tử, tất cả đều thuận lợi.”

Giọng nói lạnh lùng, lãnh đạm đầu tiên khiến nàng giật mình, màn đêm đen kịt phía trước như có một tia sáng xuất hiện khiến tầm nhìn của nàng ngày càng rõ rệt. Nàng nhìn lên theo hướng tiếng nói nọ, cho tới khi nhìn thấy một cánh tay chống gậy trên đất bùn lầy lội, mà phía sau cây gậy là chiếc áo choàng màu đen đang khẽ lay động trong gió. Nàng từ từ ngẩng đầu, men theo viền áo choàng nhìn thẳng lên trên, ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ của nàng cuối cùng dừng lại ở nơi dưới cái mũ áo...

Lúc này, một bàn tay giơ lên hất mũ áo choàng xuống, để khuôn mặt vốn chìm trong bóng tối lộ ra dưới màn đêm, da dẻ trắng nhợt nhạt tức thì hiển hiện rõ ràng, làm nổi bật một đôi mắt đen láy.

An Mi cảm thấy trời đất sáng bừng, đôi với nàng, mùa xuân với những cơn mưa phùn lất phất cuối cùng cũng kết thúc.

Đêm sắp qua đi, một chiếc xe ngựa chạy trên con đường nhỏ hẹp trong rừng rậm. An Mi ngồi lắc lư trong xe, dò dẫm nhìn Phù Trường Khanh đang mang vẻ mặt hồ hững, một lúc lâu sau nàng mới ngáp ngừng lên tiếng: “Đại nhân, ngài cướp ta đi...”

Phù Trường Khanh nghe xong thì liếc nhìn nàng một cái, sau đó nói nhỏ: “Nàng phải nhớ là phản tặc cướp phạm nhân.”

An Mi giật mình, ngạc nhiên đến mức trợn mắt há miệng trước chuyện giá họa qua lời nói nhẹ nhàng băng quơ của Phù Trường Khanh, rồi nghe hắn nói tiếp: “Nhân lúc trời chưa sáng, ta đưa nàng đến một nơi.”

An Mi tựa người trên xe không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Rừng cây đen kịt đang không ngừng lùi về phía sau, nàng hoàn toàn nghe theo những kế hoạch của hắn.

Cuối cùng, vào lúc mặt trời mọc ở phía đông thì xe ngựa cũng ra khỏi khu rừng rậm rạp, nhanh chóng chạy về phía huyện Huỳnh Dương, cùng ánh nắng ban mai chạy đến cổng thành. Bấy giờ, Phù Trường Khanh vốn đóng giả thành lao dịch đã thay quần áo, hắn dùng lệnh bài thứ sử đi thẳng vào thành chẳng bị ngăn cản gì, thuận lợi dừng xe trước một ngôi nhà có vẻ vắng lặng ở phía đông thành.

Hai tên thị vệ gõ cửa, một người khác lịch sự mời An Mi xuống xe. Cửa nhà vừa mở ra liền nghe thấy một tiếng reo kinh ngạc từ bên trong truyền đến. Nàng chẳng hiểu chuyện gì, còn chưa kịp hoàn hồn thì cả người và dây xích đều bị kéo vào trong sân, Nàng ngẩng đầu lên giữa tiếng xích

sắt leng keng, đến khi nhìn rõ người trước mặt thì cũng không nén được hô lên: “Khang Cổ Nhĩ?”

Người phía trước chính là Khang Cổ Nhĩ, bây giờ nàng ta ăn mặc rất giản dị, mái tóc đẹp được quấn trong tấm vải hoa quấn đầu, trông như một thôn dân bình thường nhất trong thành Huỳnh Dương. An Mi ngây cả người, mặc kệ thị vệ cời xích ở chân tay mình ra, sau khi được tự do thì nàng không màng đến khuôn mặt kinh ngạc của Khang Cổ Nhĩ nữa, mà quay người chạy đến bên xe ngựa của Phù Trường Khanh, gọi: “Đại nhân!”

Dù bị thị vệ ngăn cản nhưng nàng vẫn cố chấp túm lấy song cửa sổ xe, không ngừng la lên với người ở phía trong: “Đại nhân... ta...”

“Nàng ở đây tránh vài ngày.” Cuối cùng từ trong xe cũng truyền ra giọng nói lãnh đạm của Phù Trường Khanh, hắt dạn nàng qua tấm màn xe: “Không được đi đâu hết, đợi đến khi ta về Lạc Dương thì sẽ tự tới đón nàng.”

An Mi bèn ngoan ngoãn thả tay để xe ngựa rời đi, còn nàng thì vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn chiếc xe của Phù Trường Khanh dần dần biến mất ở cuối con đường, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn. Khang Cổ Nhĩ đi đến bên cạnh ôm nàng, hôn lên mái tóc của nàng, nhẹ nhàng dỗ dành: “Mau vào trong nào, cẩn thận bị người ta nhìn thấy đó.”

An Mi bừng tỉnh, hoảng hốt cúi đầu, xoa mặt, bước vào trong sân, đi theo Khang Cổ Nhĩ vào nhà. Nàng tò mò nhìn cách bài trí trong nhà, không kìm được hỏi Khang Cổ Nhĩ: “Sao tỳ lại chuyển đến đây?”

“Không phải là nhờ Phù đại nhân giúp ta thoát khỏi hộ tịch thấp kém à?” Nàng vừa nói vừa nở nụ cười, nắm tay An Mi đi vào phòng trong, cởi áo tù nhân ra: “Còn muội đó, An Mi, sao lại thành ra thế này?”

“Ta...” An Mi nghẹn lời, cũng không biết nên trả lời Khang Cổ Nhĩ thế nào.

“Trước đó muội bỗng nhiên mất tích, Phù đại nhân còn tới đây tìm muội, không ngờ chỉ mấy ngày sau muội đã đi cướp ngục, làm bọn tử sợ hết hồn.” Khang Cổ Nhĩ bưng nước nóng vào để An Mi lau người qua loa, sau đó lấy quần áo của mình giúp nàng mặc vào. Khi quay người lại, Khang Cổ Nhĩ nói với giọng áy náy: “Xin lỗi, bọn tử không dám đi thăm muội...”

An Mi hiểu nàng ta đang nói đến bản thân nàng ta và Lư sư gia, bèn xoa tay: “Không, không, ta gây họa lớn như vậy, hai người không tới thăm là đúng, nếu không, lỡ như ta làm liên lụy tới mọi người thì không hay rồi,”

An Mi nói xong, lại nghĩ đến chuyện Phù đại nhân đi tìm nàng sau khi nàng mất tích, liền cảm thấy tội lỗi. “Haizz, ta thật đáng chết...”

Khang Cổ Nhĩ vừa nấu nước pha trà vừa hỏi: “Vậy sau này muội tính thế nào?”

“Phù đại nhân bảo muội ở đây tránh hai ngày.” An Mi ngại ngần đáp, sợ sẽ đem lại phiền phức cho Khang Cổ Nhĩ. “Như vậy có làm phiền hai người không?”

“Sao mà phiền?” Khang Cổ Nhĩ đặt chiếc gáo gỗ xuống, đôi mắt xanh biếc nhìn An Mi, cười khỏ. “Dù sao thì chàng... chàng cũng không tới thường xuyên. Muội cứ ở lại đi.”

“Ồ?” Nhận ra vẻ suy sụp của Khang Cổ Nhĩ, An Mi định hỏi thêm nhưng không dám nhiều lời, đành ấp úng: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Lư sư gia...”

“Chàng không làm sao cả. Một người có hiếu như chàng sao dám làm trái ý cha mẹ cơ chứ?” Khang Cổ Nhĩ cười cười rồi đi đến ôm An Mi, nói khẽ: “Vị Phù đại nhân kia dám làm những chuyện này vì muội, khá giống tính cách của người Hồ chúng ta đây. Ngài là một người tốt.”

“Ừ.” An Mi cười khẽ, nghiêm túc gật đầu.

Phản loạn ở kênh Đại Hưng cướp ngục, đâm Thứ sử bị thương, lại còn cướp đồng phạm đang trên đường đi lưu đày... Những chuyện này vốn sẽ là đề tài của bách tính lúc trà dư tửu hậu, nhưng không ngờ chúng chẳng lưu truyền ở huyện Huỳnh Dương được bao lâu, bởi vì tai mắt của mọi người nhanh chóng bị hấp dẫn bởi một tin tức động trời, đó chính là chuyện Thứ sử Dự Châu Phù Trường Khanh dâng tấu lên triều đình, xin xử kẻ cầm đầu dám phản loạn kênh Đại Hưng hình phạt ngũ mã phanh thây để thị chúng, ấy vậy mà thiên tử đã ân chuẩn.

Từ khi triều Ngụy lập quốc đến nay, thiên tử hai triều thúc đẩy cai trị nhân từ, đã hủy bỏ hình phạt ngũ mã phanh thây từ lâu. Lần này, sau vụ án phản tặc cướp ngục, Phù Thứ sử lại xin khôi phục hình phạt, hẳn cho rằng nếu không xử nặng thì không thể khiến lũ cường đạo sợ hãi, làm thiên tử đành quyết định làm theo như vậy sau khi nhận được bản tấu phản tặc tiếp tục gây thêm chuyện cướp phạm nhân trên đường lưu đày.

Từ đó, cái danh tàn ác của Phù Trường Khanh lan truyền khắp trong nước. Đầu đường Lạc Dương còn có câu ca dao: Chàng Phù chàng Phù, giết người như giết dê say rượu về vịn cành hoa, làm sắc đỏ nhuộm đỏ hồ xanh.

Vào ngày hành hình, cả huyện Huỳnh Dương sôi sùng sục, mấy vạn dân đều tập trung ngoài đường đợi được chứng kiến tận mắt hình phạt ngũ mã phanh thây. An Mi cũng đội một chiếc nón có màn che đi cùng Khang Cổ Nhĩ ra ngoài. Hai tay nàng lạnh buốt, nàng đi về nơi sẽ diễn ra vụ hành hình. Nàng không hiểu vì sao Phù đại nhân lại phải thi hành trình phạt tàn nhẫn như thế, vì vậy nàng cũng hòa vào dòng người vây xem. Nàng nhìn thấy xe ngựa dùng để hành hình được kéo vào bãi, sau đó là phạm nhân bị áp giải vào. Cuối cùng là Phù Trường Khanh giám sát quá trình hành hình ngồi trên xe ngựa đi đến.

Hắn bước xuống xe ngựa trong tiếng nhón nháo khắp nơi, tuy chóng gậy đi hơi chậm nhưng da dẻ hồng hào, dáng người cao ráo, thẳng tắp khiến lời đồn đại hắn bị thương nặng không cánh mà bay. Chỉ có An Mi biết rõ trong lòng, bên trong bộ quần áo quan của hắn chắc chắn là mấy lớp áo mùa đông dày dặn, và mỗi bước đi sẽ đụng tới vết thương, gây nên một hồi đau đớn... Nàng đứng trong đám người, ngóng nhìn về phía hắn, hai mắt dần dần ẩm ướt. Nàng chẳng hề để ý việc hành hình diễn ra như thế nào mà chỉ tập trung nhìn vào hắn. Hắn đứng trên đài giám sát đọc thánh chỉ, ra lệnh hành hình, sau đó mặt lạnh tanh nhìn về giữa bãi...

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Cảm xúc của dân chúng dâng trào theo những tiếng hét thê lương của phạm nhân. Cùng với tiếng hét càng ngày càng to thì đám người đứng xem cũng la hét, bầu không khí sợ hãi, bức bách bao trùm lên mỗi người có mặt ở đó.

An Mi cảm thấy Khang Cổ Nhĩ ngày càng túm chặt tay nàng, còn trái tim nàng thì đập ngày càng nhanh, mồ hôi toát ra, chảy dọc sống lưng... Từ đầu đến cuối, nàng không hề liếc mắt đến bãi hành hình, đôi mắt nàng mở to chỉ nhìn chăm chăm Phù Trường Khanh. Vào lúc tiếng hét thảm thiết

cuối cùng vang lên, nàng cũng chỉ nhìn thấy một cái nhú mày rất khê của hắn.

Nàng lập tức cảm thấy mình như rơi vào hầm băng. Người đang đứng trên đài giám sát kia trở nên xa lạ, dù cho hai người đã từng kề sát bên nhau, từng tiếp xúc da thịt, nhưng một khắc này, khoảng cách giữa họ lại xa đến thế...

Khang Cổ Nhĩ ở bên nàng nôn khan một tiếng, kéo nàng chạy về nhà như chạy trốn. An Mi ngẩn ngơ chạy theo, nhìn nàng ta chạy một mạch vào nhà xí nôn thốc nôn tháo.

“An Mi, vị Phù đại nhân kia... quá đáng sợ...”

An Mi vẫn nhớ rõ sắc mặt tái xanh của Khang Cổ Nhĩ lúc nói chuyện với nàng khi ấy, còn nàng thì chỉ vô thức gạt đầu nhưng lại không hề nhìn thẳng vào đôi mắt nghi ngờ của nàng ta.

Mấy ngày sau, thị vệ của Phù Trường Khanh đến báo cho An Mi biết Phù đại nhân chuẩn bị về Lạc Dương, bảo nàng cũng sửa soạn để về cùng ngài. Khang Cổ Nhĩ còn nắm lấy hai tay An Mi, vẻ không tin tưởng lắm, lo lắng hỏi lại: “Muội vẫn muốn đi? An Mi, Phù đại nhân thật đáng sợ, ngài...”

An Mi ôm lấy Khang Cổ Nhĩ, bờ môi mát lạnh hôn lên mái tóc nàng ta, thì thầm: “Khang Cổ Nhĩ, ta phải đi, phải theo ngài...”

Nàng vẫn muốn theo Phù Trường Khanh, cho dù người đứng trên đài giám sát nọ có bao nhiêu xa lạ đi chăng nữa, cho dù đôi mắt hắn lạnh lẽo vô tình đến mức nào thì nàng vẫn muốn đi theo hắn.

An Mi nén khóc hôn từ biệt Khang Cổ Nhĩ rồi theo thị vệ đi khỏi nhà nàng ta. Trong ngày xuân ấm áp, An Mi chạy một mạch ra khỏi thành

Huỳnh Dương, làn gió ấm quen thuộc như mang nàng trở về một giấc mơ... Trong mơ, nàng cũng từng chạy về phía xe ngựa xa hoa của Phù Trường Khanh như thế này. Chiếc xe ngựa đó rất cao, nàng đứng ở dưới chỉ bằng bánh xe. Gió ấm ngày xuân thổi tới làm rèm xe khẽ tung bay, vừa hay để lộ ra một bên mặt tuấn tú nhưng lãnh đạm của Phù Trường Khanh.

Nàng không kiềm chế được vươn tay về phía hắn, muốn chạm vào cái hiện thực trông như giấc mơ này sớm hơn một chút để trái tim nàng không lo lắng, thấp thỏm nữa. Lúc này, không ngờ người ở trong xe lại quay ra nhìn nàng, nụ cười nhẹ bên khóe môi khiến nàng không kìm được bắt đầu nức nở. Nàng nhìn đôi mắt đen như mực đó, vừa khóc vừa gọi khẽ: “Đại nhân, chờ ta với.”

Hình phạt ngũ mã phanh thây đã khiến dân chúng kinh hoàng, vụ nổi loạn ở kênh Đại Hưng tạm thời được dẹp yên, Phù Trường Khanh liền đưa An Mi về kinh thành.

Về đến Lạc Dương, một lần nữa hắn đi qua nhà mình nhưng không vào, ngồi xe ngựa thẳng tới phủ Thứ sử Dự Châu. Hắn đang thể hiện rõ thái độ kiên quyết cắt đứt với người nhà. Kết quả là chưa tới ba ngày sau, gã sai vặt được Phù Trường Khanh kể khổ rằng vì chuyện của hắn mà cả ngày Phù Công bực tức giậm chân bình bịch ở nhà, còn Phù phu nhân một lòng thương nhớ con trai ngày ngày khóc lóc. Thật ra chuyện khẩn cấp nhất chính là chuyện thu thuế điền trang của Phù phủ ở Thanh Tề. Do trong sổ điền trang có một khoản tiền được giấu giếm không báo lên triều, Phù Công nhiều năm không lo chuyện nhà cửa nên không rõ, ấy vậy mà thuế mùa hè đến hạn tới nơi rồi, vậy nên cuối cùng, anh hùng một đời cũng không thể không nhượng một bước, giả vờ mất điếc tai ngơ mặc kệ cho phu nhân của mình ngày ngày phái gã sai vặt chạy tới chỗ con trai cả.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của Phù Trường Khanh. Hấn mượn có việc công bận bịu tránh được hai ngày, sau vì không chịu nổi mẩu thân ba, bốn bận mời về nên đành nhắc chân ngẩng cao đầu đưa An Mi lên xe ngựa trở về nhà. Suốt quãng đường, hấn đặc ý khoe: “May mà ta góa vợ chứ không thì Phù phủ đã không phải do ta quản lý, giờ cũng không bị bị động.”

An Mi ngồi đối diện hấn, ngây ngốc đáp: “Đại nhân, sao ngài lại nói thế? Ngài cũng nên mau mau cưới một vị phu nhân mới đúng.”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì bực mình trừng mắt nhìn nàng, gạt rèm xe ra cho thông gió, nhìn ra bên ngoài rồi chế giễu một câu: “Nàng thật là hiền lương thực đức.”

Câu này của hấn làm An Mi không nói được gì, chỉ biết ngượng ngùng cúi đầu nghịch nghịch sợi dây tua rua bên hông. Sợi dây đó thắt miếng ngọc bội mà Phù Trường Khanh tặng nàng. Phù Trường Khanh nghiêng mặt liếc nàng một cái rồi lên tiếng: “Sau khi về Phù phủ, ta sẽ đổi nơi ở khác cho nàng. Bạch Lộ Viên chẳng qua chỉ là một nơi dành cho khách, vị trí quá xa.”

An Mi lập tức ngẩng đầu lên, xua tay liên tục: “Không cần, không cần đâu, tiểu nhân ở đó cũng được lắm.”

“Có gì mà được.” Hấn nhíu mày, không đồng ý. “Đã bé lại còn quá xa nhà chính.”

An Mi ngập ngừng đáp: “Xa một chút mới tốt, sợ...”

Phù Trường Khanh thoáng cái trầm mặc hấn. Hai người nhìn nhau hồi lâu trong tiếng vó ngựa lộc cộc, cuối cùng vẫn là hấn lên tiếng: “Ừ, vậy nàng cứ ở Bạch Lộ Viên đi.”

Tim nàng thất lại, nàng định nói gì đó nhưng xe ngựa đã dừng lại trước cổng Phù phủ. Đã có gã sai vặt hớn hờ đứng đón từ lâu, đỡ công tử nhà mình xuống xe, hấn cẩn thận như đang đỡ một bức tượng Phật bằng ngọc lưu ly. An Mi nơm nớp xuống xe theo hấn, trốn đằng sau hấn không dám gặp ai. Ai ngờ Phù Trường Khanh không vui, gõ gõ cái gậy rồi đẩy nàng ra đứng bên cạnh hấn, cùng đi vào Phù phủ.

Tuy trên mặt mọi người trong Phù phủ đều tươi cười chào đón cô gái An Mi người Hồ này nhưng thực tế, trong lòng ai nấy đều treo sẵn một thanh đao, lập từng tầng trạm gác nghiêm ngặt chờ nàng.

Tất nhiên Phù Trường Khanh có thể không để mắt đến sự bất mãn của người ngoài, cả An Mi cũng có thể không để tâm trong lòng, nhưng rồi cũng có những người mà bọn họ không thể tránh được. Tỉ như lúc này, Phù Trường Khanh nhất định phải đến gặp Phù Công trước, còn An Mi cũng không thể trốn vào Bạch Lộ Viên lẩn tránh hiện thực, mà phải sợ hãi đi theo A Đàn gặp Phù phu nhân - mẫu thân của Phù Trường Khanh.

Phù Trường Khanh chống gậy đi vào phòng khách chào phụ thân. Phù Công nhìn đứa con trai với dáng vẻ ốm yếu của mình, ngay cả khi hấn đã ngồi xuống thì vẻ mặt âm trầm của ông cũng không thể nào hòa nhã hơn được. Ông nắm chặt một tờ giấy trong tay, ném xuống trước mặt hấn rồi gõ gõ tay, nói: “Nhìn đi, đây là gì?”

Phù Trường Khanh liếc xuống giữa bàn, thấy trên giấy viết: “Phạt tội nặng một kẻ mà ngăn cấm được mọi sự gian tà trong nước, đó là cái đạo trị nước. Kẻ bị phạt nặng là kẻ cướp mà kẻ sợ hãi là lương dân. Vậy muốn trị nước còn ngại ngần gì nữa mà không dùng trọng hình?”, hấn liền hiểu ra đó chính là toàn văn bản tấu của mình xin khôi phục hình phạt ngũ mã phanh thây. Hấn đáp bằng giọng dửng dưng: “Con tùy tiện viết thôi.”

“Được lắm, tùy tiện viết, Phù công tử tài năng xuất chúng, lão phu thật sự khâm phục.” Phù Công cười lạnh. “Phạt nặng là cách mà làm quan? Bỏ đi hình phạt ngũ mã phanh thây là cách mà làm quan? Bỏ đi hình phạt ngũ mã phanh thây là do sự khoan dung, nhân từ của tiên đế, lúc nào tới lượt mà ra mặt? Đúng là thằng ranh chẳng biết trời cao đất dày! Giờ bản tấu này của mà được lan truyền đi khắp kinh thành, thật là một tác phẩm nổi tiếng! Mà nói đi, thế nào gọi là “giảm nhẹ hình phạt đó là thuật làm cho loạn vong”, “cầm vũ khí đâm chém người, đó là hạng dân hung bạo”, thế nào là “làm chính trị cũng như gội đầu, tuy tóc rụng đầy nhưng vẫn phải gội?”

“Chính là ý trên mặt chữ, lẽ nào phụ thân không hiểu? Phù Trường Khanh nhận lấy chén trà mà tỳ nữ dâng lên, mắt nhìn xuống, đáp khẽ: “Bậc minh chủ trị quốc thì nên dùng nhiều người giữ pháp luật, xử phạt nặng mới có thể lấy luật pháp mà trói buộc dân chúng, chứ không phải nhờ vào cái thứ hư ảo khó nắm bắt như lòng nhân từ. Vậy mới nói “mẹ tích lũy lòng yêu con mà không được con nghe theo”, “rất hợp lý.”

“Hừ!” Phù Công trừng mắt nhìn con trai, phất tay áo lên chế giễu: “Mày thuộc *Hàn Phi Tử* đấy nhỉ! Vậy trong cuốn *Hàn Phi Tử* đó còn nói cha mẹ đối với con, sinh con trai thì mừng, sinh con gái thì giết là do nghĩ đến ích lợi trong tương lai sau này. Còn nói, cha mẹ đối với con cái đều mang lòng tính toán lợi hại thiệt hơn... có phải mà cũng đồng ý với quan điểm này không?”

Phù Trường Khanh nghe thế thì chỉ cười cười, không trả lời thẳng câu hỏi của Phù Công mà lại nói: “Trong *Hàn Phi Tử* có viết: “Cha ít yêu con, dạy bằng roi, mà sau phần nhiều lại tốt, chỉ vì cha dùng sự oai nghiêm.” Chẳng phải phụ thân cũng thuộc lòng *Hàn Phi Tử* đó thôi? Con có thành tựu như ngày hôm nay cũng là nhờ sự dạy dỗ của người.”

“Đồ chẳng ra gì, đồ nhãi ranh!” Phù Công tức đến mức da dẻ tím tái, nghiêng răng quát mắng. “Mày còn định ngỗ ngược đến bao giờ nữa?”

“Con không dám.” Phù Trường Khanh đặt chén trà xuống, quỳ sụp trước mặt Phù Công. Vết thương trước ngực làm hấn đau đến nhúu mày nhưng trong con mắt lại chẳng có sự sám hối.

“Còn đưa con gái người Hồ kia nữa, rốt cuộc là mày tính thế nào?” Phù Công thấy con trai còn biết nghe lời thì cũng nguôi giận một chút, nhưng giọng nói vẫn vô cùng tức giận.

“Ta ở Lương Châu bao nhiêu năm còn không biết người Hồ như thế nào chắc? Gái Hồ dung tục, dâm dăng, nhất là người ở Quy Từ, Vu Điền phía đông dãy Thông Lĩnh. Mày cứ dính lấy loại con gái như vậy, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi của Phù phủ đều bị mày vứt đi hết sạch rồi!”

“Người Hồ có dâm tiện đi chẳng nữa thì nàng cũng không phải loại người này.” Bấy giờ Phù Trường Khanh đứng dậy, nhìn phụ thân, nói. “Người đời thấy hổ thẹn khi làm bạn với người Hồ, chỉ muốn cắt đứt không liên quan gì đến nhau, nhưng con cũng không phải loại người như vậy.”

“Mày... mày... Ta ở biên cương giăng co với người Hồ cả đời, đến khi già lại bị mày làm mất hết mặt mũi!” Phù Công giận run người, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Được, được, đến ngày nào đó, nếu mày gây ra đại họa vì nó thì đừng có mong ta thu dọn tàn cuộc cho!”

“Không cần phụ thân phải hao tâm tổn trí.” Phù Trường Khanh nhìn ra bên ngoài, thấy đủ loại hoa trong sân đang nở đẹp đẽ, hấn lãnh đạm nói: “Nếu gây ra họa thì con sẽ tự mình gánh vác.”

Cùng lúc này, Phù phu nhân đang ở một căn phòng khác đánh giá An Mi, nhưng càng nhìn càng thấy mù mờ.

Trong mắt Phù phu nhân thì cô nương người Hồ đang quỳ trước mặt bà đẹp thì có đẹp đấy, nhưng vẫn chưa đủ để khiến con trai bà yêu thích đến như vậy. Vẻ đẹp của nàng quá thô, tóc dày mà lại xõa tung, da mặt còn hơi nẻ, hai bàn tay của nàng thì đầy vết nứt nẻ, các khớp ngón tay vừa sưng vừa đỏ như củ cà rốt, trông thật đáng sợ. Hai mắt Phù phu nhân tràn đầy nghi hoặc nhưng vì tính tình bà vốn tốt nên không thể mắng những lời ác độc với An Mi, đành bối rối hỏi cô nương nhất gan này một câu, hoặc cũng có thể nói là hỏi chính bà: “Sao lại như thế chứ?”

Giọng nói của bà chứa đựng sự khó hiểu và thất vọng với con trai, mà những cảm xúc đó lại không che giấu được trước mặt An Mi, làm An Mi càng thêm ngượng ngùng.

“Trường Khanh ấy, từ nhỏ đến lớn nó chưa từng khiến ta lo lắng lần nào.” Phù phu nhân thấy ảm ức thay cho đứa con, khó tránh khỏi đỏ hoe hai mắt. “Nhưng lần này rốt cuộc là chuyện gì chứ, vì sao nó lại cùng người...”

“Mẫu thân.” Lúc này Phù Trường Khanh xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ phòng, hấn gọi nhỏ một tiếng.

Phù phu nhân tức thì im bật, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Bà nhìn đứa con yêu của mình đi vào phòng, thân hình ốm yếu đó ngồi xuống đối diện bà, đôi mắt hiền từ và đầy tình yêu đối với con trai lập tức tràn đầy nước mắt. Bà không nén được thốn thức. “Đã sai tử sĩ bảo vệ con rồi mà, sao còn bị thương đến mức này...”

“Vết thương nhỏ thôi, không có vấn đề gì.” Phù Trường Khanh thờ ơ đáp. “Lúc loạn lạc thì nhiều nguy hiểm, bị thương một chút cũng không

phải việc gì kỳ lạ.”

Phù phu nhân nghe thế thì tức giận, giọng căm hận: “Con trai ta sao có thể để bọn chúng làm bị thương? Ta sẽ không tha cho chúng...”

Phù Trường Khanh chỉ cười cười, cúi xuống cầm lấy tay An Mi ngay trước ánh mắt của mẫu thân. Hắn giả bộ yếu ớt: “Hôm nay mới về qua nhà nhưng con đã mệt, chuyện sổ sách để ngày mai con xem, được không?”

Phù phu nhân đỏ mặt, mắt tự nhiên lườm An Mi một cái, xong lại quở trách con trai: “Con nói gì vậy? Người làm mẹ nhớ thương con trai chứ có phải vì mấy việc ngoài lề đấy đâu? Con mau về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Phù Trường Khanh âm thầm lấy đầu ngón tay mình chọc chọc vào lòng bàn tay nàng, ra hiệu cho nàng hành lễ chào mẹ ngay sau mình, tranh thủ thời cơ cùng rời khỏi nhà chính. Lúc đi qua hành lang có hoa nở rộ, cảnh xuân đẹp động lòng người, hắn nhân nhả hỏi nàng: “Vừa nãy có sợ không?”

“Có.” An Mi đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng bổ sung: “Phu nhân rất hòa nhã.”

Hắn nắm tay nàng, chỉ cười cười chẳng nói gì, đưa nàng về đến tận Bạch Lộ Viên. Bây giờ, trong sân có hoa lê đường đang nở bung, những cánh hoa dày dặn màu vàng rực như từng chùm quả thị treo đầy cành. Phù Trường Khanh nhìn thấy lại nhú mày, nói: “Xưa nay hoa có ở các sân khác đều được chăm sóc kỹ để trông không quá thô thiên, ngứa mắt, lát nữa ta sẽ phái người đi xử lý.”

“Không cần, không cần đâu.” An Mi đứng bên diu hắn, vội vã cản lại. “Hoa nở vàng như thế này trông rất rực rỡ, ta thích...”

Phù Trường Khanh liếc nhìn ánh mắt sợ hãi của nàng, không nhìn được mà bật cười, trêu chọc: “Cũng được, cái kiểu hoa đại cỏ đại thế này lại tôn lên được chủ nhân của nó.”

Nàng xấu hổ đỏ bừng mặt. Hai người đi vào phòng ngồi xuống, nhân lúc An Mi đi ra sân múc nước pha trà cho hần thì hần lặng lẽ nhìn quanh tứ phía. Sau khi ăn tối ở Bạch Lộ Viên xong thì hần mới rời đi, và đến giờ đi ngủ thì An Mi cũng nhận được cả mấy rương hòm đồ nữ trang.

Thư đồng A Đàn của Phù Trường Khanh hung hăng sai đầy tớ đặt mấy cái rương to nhỏ đủ loại vào phòng, sau đó nói với nàng: “Ngày mai là tiệc anh đào của Phù phủ, thiếu gia bảo ta nhắc cô nhớ dậy sớm để tham gia.”

An Mi bận rộn ngồi giữa đống rương hòm, choáng váng cả đầu óc, đành đỏ mặt, ngượng ngùng hỏi A Đàn: “VẬY... ngày mai ta phải chuẩn bị những gì?”

“Không cần chuẩn bị gì hết.” A Đàn hùng hổ hét xong thì đôi con ngươi bỗng lóe lên một ý nghĩ xảo quyệt, cậu ta lại nói khác đi: “Có phải cô không biết nên ăn mặc như thế nào?”

“Ừ...” An Mi cũng không biết A Đàn đã biết chuyện gì, dù sao nàng cũng chẳng biết cái gì nên lập tức gật đầu.

A Đàn nở nụ cười giả tạo, xoay người đi mở một cái rương, lấy một bộ váy dài thướt tha màu xanh dương đưa cho nàng. “Tham gia tiệc thì tất nhiên phải để ý ăn mặc, ngày mai cô mặc bộ này là được.”

“Cảm ơn.” Nàng ôm lấy như nhận được của quý, chiếc váy lụa nhẹ bằng, trơn trượt trong lòng bàn tay như một làn nước, gần như có thể bị móng tay nàng cào xước ra thành từng sợi vậy, làm nàng phải đặt vội nó lên đùi. Lúc ngẩng đầu lên thì A Đàn đã chạy mất từ bao giờ.

Cứ thấp thỏm như vậy qua một đêm, ngày hôm sau nàng dậy rất sớm, suy nghĩ hồi lâu mới mặc bộ váy dài đó. Đang lúc buồn bực bất an thì thấy A Đan vội vàng vào Bạch Lộ Viên, đứng chống nạnh dưới mái hiên hét về phía nàng: “Đến bữa tiệc mới ăn sáng. Mau mau đi theo ta!”

“Ừ!” Nàng lo lắng đáp một tiếng, ngoan ngoãn đi theo A Đan, ai ngờ A Đan không dẫn nàng đi về nội viện mà lại đi thẳng ra ngoài cổng chính. Lúc này nàng mới thấy rất nhiều xe ngựa đang đỗ trước cổng Phù phủ, mà những người ở đó đều ăn mặc theo kiểu chuẩn bị đi ra ngoài, bên ngoài quần áo đẹp đẽ đều khoác thêm một chiếc áo khoác lụa trắng để chống bụi. Nhìn từ xa, quanh người bọn họ như được phủ một tầng sương mù, tà áo bay phất phơ trong gió xuân đẹp không tả xiết. Hóa ra tiệc anh đào của Phù phủ được tổ chức ở trang viên ngoại thành.

Do có thói quen dậy sớm nên hai vị Phù Công và Phù phu nhân đã lên xe đi trước từ lâu. Hai người em trai của Phù Trường Khanh cưỡi ngựa dẫn theo đám bạn hô hào to tiếng, khí thế bừng bừng. Hai thị thiếp của Phù Trường Khanh thì đang chuẩn bị lên xe, khi nhìn thấy bộ váy của An Mi liền không nhịn được bật cười khúc khích, rồi khinh thường quay người đi... Chỉ có An Mi ngơ ngẩn túm vạt váy cho loại tiệc trong nhà, đứng cô độc ở cổng.

“Ngân người gì vậy?”

Giọng nói của Phù Trường Khanh bất chợt vang lên sau lưng nàng. Nàng hoảng hồn quay người lại mới thấy nàng đang vô ý chắn đường của hắn. Nàng vội tránh sang một bên, cúi đầu làm lễ chào hắn. Phù Trường Khanh nhìn cách ăn mặc của nàng thì cười vẻ bất đắc dĩ. “Đúng là loi lỏng một khắc, không để ý đến nàng liền bị người ta trêu.”

Ánh mắt hắn không chút khách sáo nhìn thẳng vào A Đan. Thằng quý nhỏ đó còn nghịch ngợm thè lưỡi ra, trông y như một chú dê con mặt đày về đặc ý khiến hắn cũng chỉ có thể tức giận nghĩ, may mà còn biết chọn màu hắn thích.

“An cơ nên ngồi cùng xe với ai đây?” Hắn cố tình ra vẻ giận dữ hỏi A Đan, khước mắt lại liếc thấy An Mi run khẽ, nàng cúi đầu không dám nói gì. Hắn cũng nhìn thấy cả sự khiếp sợ của nàng, bèn lẩm bẫm: “Thôi, ăn mặc như thế này nếu chen chúc ngồi cùng xe ngựa hai người, e là váy áo lại nhàu mất.”

Xe tứ mã của Phù Trường Khanh đúng lúc chạy đến dừng trước cổng Phù phủ, thế là Phù Trường Khanh liền cười tinh nghịch, cố tình nói lái một câu trong bài *Hái dâu bên ruộng* để chọc An Mi: “Sao nhận ra chồng thiếp? Bạch mã cùng hắc mã. Hôm nay hỏi La Phu: “Có bằng lòng cùng đi?””

An Mi không hiểu câu bông đùa của Phù Trường Khanh nhưng lại hiểu động tác tay của hắn, cuối cùng nàng cũng nở nụ cười trong làn gió xuân ấm áp, đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn trước ánh mắt ghen tị và hâm mộ của mọi người...

Tháng Tư giao giữa mùa xuân và mùa hạ chính là thời điểm quả anh đào chín. Trang viên của Phù phủ đã giăng lưới lên mấy chục cây anh đào sai quả màu đỏ để chống chim chóc, đợi chủ nhân của chúng đến.

Trên mặt cỏ thơm có mấy chiếc bàn gỗ lim được bày ra, ghé ngồi rộng rãi có trái thảm đỏ thẫm. Đĩa thủy tinh màu xanh đậm mạ vàng, bát bạc chạm trổ hoa văn, cốc rượu được vẽ bằng nhiều màu... đều đã được bày sẵn trên bàn, phản chiếu ánh mặt trời tỏa ra những vòng lấp lánh. Đây chính là

tiệc anh đào nổi tiếng trong kinh thành của Phù phủ ở Thanh Tê. Các tỳ nữ đi qua đi lại, cười nói rộn ràng. Những chú chó nhỏ trong trang viên thì vẫy đuôi không ngừng giữa những vạt váy áo. Sữa bò, sữa dê sau khi ăn no cỏ xuân vừa được nấu lên, khi cái hũ to đã đổ đầy sữa ngọt đang được tời tó để lên xe chuyên đến thì đoàn xe ngựa của Phù phủ cũng tới trang viên anh đào.

Trần quản gia rũ ống tay áo cung kính đứng ở trước cổng, cười nói với Phù Trường Khanh vừa xuống xe đang chậm rãi đi đến: “Hôm qua chè vừa chín, hôm nay có thể ăn. Một năm một lần cũng coi như chờ được công tử ngài tới.”

Phù Trường Khanh cười khẽ, ngược mắt nhìn nhóm người hầu đang trèo thang để gỡ lưới chống chim, những cành anh đào sai quả tức khắc nổi bật lên với những quả tròn màu đỏ tươi như mã não, làm người ta thấy thích. Hắn nhìn mà vui, không khỏi gật đầu khen: “Tốt lắm.”

Trần quản gia cũng cười đắc ý, đứng tránh sang một bên để mời mọi người vào vườn. Cùng lúc đó, mấy người hầu kéo đến mười mấy chiếc xe nhỏ nhiều màu dùng để hái anh đào. Loại xe này trông rất đáng yêu, thân xe được bọc bởi lụa nhiều màu, còn được kéo bởi một con ngựa lùn chưa đến một mét, chúng chuyên dùng để chở phái nữ đi dạo chơi trong vườn quả.

An Mi được mở rộng tầm mắt. Nàng nhìn nhóm phụ nữ của Phù phủ kéo nhau lên xe, trong lòng cảm thấy rất thích thú và mới mẻ, nhưng nàng chỉ dám nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Phù Trường Khanh. Phù Trường Khanh đã quá quen với tiệc anh đào, hắn không có ý định ngồi xe. Trong bầu không khí nhộn nhịp, hắn lại chọn sự yên tĩnh. Hắn sai người tìm một chỗ râm mát dưới bóng cây rồi đặt cái ghế gấp ở đó, ngồi nhìn bữa tiệc ở phía xa xa.

An Mi mặc một chiếc váy vạt dài thướt tha thường để dự tiệc trong nhà, váy vạt quét đất nên không thể đi lại trên nền đất bùn ẩm ướt được. Nàng sợ người ta chê cười nên chỉ ở bên Phù Trường Khanh không rời, ngắt mấy quả anh đào từ trên cây xuống ăn.

“Có ngọt không?” Phù Trường Khanh thấy nàng ăn vui vẻ thì cười, hỏi một câu.

An Mi gật đầu ngay tức khắc, đưa quả anh đào đang cầm trong tay cho hắn.

“Đây là anh đào tím, loại anh đào ngon nhất Lạc Dương. Nàng chẳng kén chọn gì nhưng lại chọn được thứ tốt nhất.” Phù Trường Khanh cầm lấy, nói một câu hai nghĩa tự tăng bốc mình, sau đó lại cười tự giễu. Hắn nhìn về phía quang cảnh đông vui trong trang viên, những khách quý mà Phù phủ mời đang lục đục đến tham gia buổi tiệc. Khách đứng đây trên thảm cỏ, Phù Công ở giữa bận rộn chào đón bạn cũ, còn những vị phu nhân có tuổi thì tụm lại nói chuyện bên Phù phu nhân.

“Nàng xem!” Phù Trường Khanh lạnh lùng đứng ngoài quan sát. “Đó là nhà họ Thôi ở Thanh Hà, họ Lư ở Phạm Dương, họ Quách ở Thái Nguyên. Họ đều là sĩ tộc cao quý ngày nay, còn kia là họ Quý ở Bình Dương... Ai mời đến thế hả? Chết tiệt!”

Thấy hắn không vui, An Mi ngây ngô nhìn sang rồi hỏi: “Họ Quý? Lẽ nào là nhà có họ hàng với Khương Huyện lệnh?”

“Họ hàng của Khương Huyện lệnh? Gã họ Khương kia chẳng qua chỉ cưới con gái thiếp của nhà họ Quý mà thôi, hắn mà xứng gọi là họ hàng?” Phù Trường Khanh cười lạnh lùng, giọng nói đầy vẻ nhạo báng. “Đúng đấy,

đó chính là họ Quý ở Bình Dương, kẻ mặt dài đứng chính giữa là Quý Tử Ngang.”

“Là “kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính?” Nàng vẫn luôn tò mò về người tên Quý Tử Ngang xếp ngang hàng với Phù Trường Khanh nên nhìn chăm chăm người đó, lẩm bẩm nói một câu nhưng không ngờ lại chọc tức Phù Trường Khanh.

“Kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính cái gì! Không ngờ nàng mù chữ mà lại thuộc câu này lâu lâu!” Hấn hằm hằm trừng mắt với nàng. Nàng đang định lên tiếng giải thích thì bỗng có tiếng la hoảng hốt của người hầu. Một con ngựa lùn kéo chiếc xe màu mè sượt qua bọn họ rồi chạy về phía bóng cây. An Mi và Phù Trường Khanh không tránh kịp, liền bị nó húc ngã. Cùng lúc đó, sự va chạm cũng khiến một người ngã sõng soài ở trên xe, quả anh đào trong túi rơi vung vãi lên áo váy, đổ một mảng.

Phù Trường Khanh hoảng hồn, trợn mắt với người trên xe, đang định lên tiếng chửi mắng thì cô nương ngã trên xe đã cười khanh khách. “A ha, sợ chết mất!”

Cô nàng bò dậy, nghịch ngợm lắc lắc đầu, mái tóc làm theo kiểu của con gái chưa đến tuổi cập kê còn vương mấy quả anh đào, đôi mắt to sáng nhìn thẳng vào Phù Trường Khanh. “Là biểu ca? Biểu ca!”

“Quỳnh cư?” Hấn nhíu mày nhìn cô bé trong xe, sừng sốt một lát mới nhận ra. “Chẳng phải hiện giờ muội đang ở quận Cao Bình sao?”

“À, tháng Ba muội theo ca ca đến Lạc Dương chơi, cũng đến thăm nhà bác luôn nhưng không gặp huynh.” Cô bé đó nhanh chóng được nhũ mẫu cùng các nô tỳ chạy tới vây quanh, cái đầu gần như bị vùi trong lồng ngực của nhũ mẫu nhưng đôi mắt vẫn nháy nháy với Phù Trường Khanh.

Quỳnh Cur là người nhà họ Si ở Cao Bình, nhà mẹ đẻ của Phù phu nhân. Phù Trường Khanh nghĩ một lát rồi chợt cười ảm áp. “Ồ, đi cùng với biểu đệ Đan Nô đến hả? Nghe nói hấn vừa mới làm phụ tá tư không?”

Thật là một kẻ chẳng có tiền đồ.

“Đúng, đúng!” Si Quỳnh Cur vẫn còn cười ngây ra, không hề biết đến sự khinh thường tự đáy lòng Phù Trường Khanh.

Thư đồng A Đan vẫn luôn chạy quanh quẩn ở buổi tiệc, từ xa nhìn thấy dưới bóng cây có chuyện, lập tức thò cái mặt với nụ cười ngọt ngào đến trước mặt Phù Trường Khanh, hai mắt mở to reo lên: “Thiếu gia, sao vậy?”

Phù Trường Khanh chỉ cười khẽ, ra hiệu cho A Đan. Một người thông minh, lanh lợi như cậu ta liền hiểu ngay, giữ nguyên khuôn mặt cười quay sang hành lễ với Si Quỳnh Cur.

“Tiểu thư, người đến thật đúng lúc, vừa rồi phu nhân chúng ta còn đang tìm người khắp nơi...”

“Bác đang tìm ta?” Si Quỳnh Cur nghe vậy thì nhảy xuống xe, phải phải chiếc váy bằng lụa trắng nhẹ tênh, cười hì hì hỏi.

“Đúng ạ, anh đào vừa hái xong đều đã bày trên bàn tiệc, có rưới chè ngọt và đường mía lên, tiểu thư có muốn ném thử không?” A Đan cố ý dụ nàng. Quả nhiên cô bé không chống lại được sự hấp dẫn của đồ ăn ngon, hoan hô một tiếng rồi chạy theo A Đan về phía bàn tiệc.

Đợi một đám người dưới gốc cây nhao nhao đuổi theo Si Quỳnh Cur hết, Phù Trường Khanh mới đón lấy cây gậy người hầu đưa cho, phải phải vạt áo rồi nói với An Mi: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Nàng gặt đầu, xách váy đi cùng Phù Trường Khanh về nơi tổ chức tiệc. Nàng không thể lên ngồi cùng hắn mà giữa đường được người hầu dẫn đến ngồi bên hai người thị thiếp của Phù Trường Khanh. Phùng cơ và Lật cơ lạnh lùng tránh sang một bên, nói chuyện rì rầm với nhau, chẳng thèm để nàng vào mắt.

An Mi ngồi cô đơn một mình, quay đầu nhìn Phù Trường Khanh đang được vây giữa những người quý phái, ánh mặt trời cuối xuân chiếu lên đôi hàng lông mày và lông mi đầy ắp niềm vui của hắn, nhưng lại không chiếu đến được đôi con ngươi ẩn dưới hàng mi dày. Nàng buồn bã quay người lại, xúc một thìa anh đào lên cho vào miệng, nước đường mía ngọt ngập tràn trong miệng, hương thơm nồng của sữa dê, còn cả quả anh đào tươi ngon lưu lại hương thơm trong khoang miệng khiến tâm tình của nàng cũng vui vẻ hơn nhiều.

Lật Di Hương đang ngồi xa xa phía bên trái An Mi bất chợt ho khẽ hai tiếng. Phùng Lệnh Viện nghe thấy thì bật cười vẻ rất khó hiểu. Hai người bọn họ như vừa phát hiện ra chuyện gì đó hay ho nên nhìn nhau cười, làm An Mi lo lắng cầm chặt cái thìa bạc trong tay. Nàng cúi đầu không biết phải làm gì mới được. Đúng lúc đó thì có tiếng hô nhận quà lạnh lạnh truyền đến từ trong trang viên, sự chú ý của mọi người tức thì tập trung hết vào một vị khách bất ngờ xuất hiện.

An Mi cũng tò mò nhón chân lên nhìn. Tin tức nhanh chóng được truyền đi qua những tiếng xôn xao, hóa ra là Phù Quý tần ở trong cung biết Phù phủ tổ chức tiệc anh đào nên cố ý sai người mang tới khối đá để ướp lạnh sữa, và cả một chồng bánh bơ mà tối qua nàng ta đích thân làm.

Phù Trường Khanh mở bức thư được gửi đến cùng với khối đá lạnh và bánh bơ ra đọc, trên giấy có những hàng chữ cực nhỏ: “Đại ca, tháng Tư

anh đào chín là lúc đi ngắm chúng. Hôm nay nghe tin nhà mình tổ chức tiệc anh đào, muội nhớ lại hồi còn nhỏ ở trang viên, hình như có anh đào, có chè ngọt, có điều cảnh còn người mát, không khỏi khóc ướt vạt áo. Muội đã làm một chồng bánh bơ để huynh ăn kèm trong bữa tiệc cho vui. Huynh chớ quên cảm tình mà chỉ biết ăn! Muội Phù Đạo Linh.”

Nha đầu thôi tha còn dám trêu hấn. Phù Trường Khanh đọc xong thì cười khẽ, đắc ý phui phui bức thư, vẫn không quên gốc, sau khi phụ thân hồi kinh mà vẫn gửi thư nhà cho hấn, không uổng công hấn thương yêu muội muội này bao nhiêu năm.

Hấn gấp thư lại, ngược mắt lên nhìn cái chĩnh bằng đồng đang đựng khối băng, bên trên đặt chiếc khay vàng xếp tòa núi bơ trắng như tuyết. Chúng được làm từ sữa dê và bơ, tạo hình núi, lại được đá ướp lạnh thành hình, chỉ có điều chưa được trang trí gì cả. Sau khi cảm ơn thái giám, hấn bèn sai A Đan: “Mang đi bảo Lật cơ các nàng cắt ít hoa văn để trang trí.”

Hóa ra sau khi làm xong tòa núi bơ thì có thể trang trí chút hoa lá lên đó, để người ta ngắm xong mới ăn. Lật Di Hương và Phùng Lệnh Viện nhận được lệnh thì vui mừng hơn hở, nhanh chóng rửa tay sạch sẽ bằng nước đựng trong chậu đồng, chuẩn bị cắt một số hoa văn. Không ngờ một người hầu nhỏ tuổi, tóc còn để chỏm cũng bê chậu đồng đến trước mặt An Mi.

Hiện giờ thị thiếp của Phù Trường Khanh có ba người, “Lật cơ các nàng” mà hấn nói tất nhiên cũng bao gồm cả An Mi. An Mi vừa vui mừng vừa lo sợ, nom nớp rửa tay xong, cầm lấy kéo và vải lụa bắt đầu cắt. Ngày xưa nàng thường cắt hoa văn dán cửa sổ, hoa văn chữ xuân để đổi lấy tiền, vì thế làm việc này rất giỏi. Bây giờ nàng toàn tâm toàn ý muốn thể hiện mình nên cầm kéo cắt như bay, mới đó đã cắt được mấy loại hoa văn. Lật Di Hương và Phùng Lệnh Viện làm chậm hơn nàng nhưng cắt được cái nào

thì được lấy đi dán ngay cái đó. Còn trước mặt nàng càng ngày càng chất đống các mẫu hoa văn nhưng không có ai đến lấy, cuối cùng nàng bắt đầu do dự, tốc độ cắt chậm đi.

Trước mắt bao nhiêu người, nàng toát đầy mồ hôi sau lưng. Nàng cảm thấy mọi người đều đang nhìn nàng chăm chú, nhìn nàng cùng đống hoa văn như một trò cười. Nàng khó chịu cúi xuống, chỉ muốn có một kẽ hở mà chui vào. Ấy vậy mà lúc này còn có người đến sau lưng nàng, nhìn những hoa văn đẹp rực rỡ trên bàn rồi nói: “Ồ, ở đây vẫn còn nhiều thế!”

Người hầu nhỏ tuổi cố ý làm khó An Mi, chẳng mang hoa văn nàng cắt đi, lúc này nhìn thấy người đứng sau lưng nàng thì đành tươi cười hành lễ. “Tiểu thư.”

An Mi ngẩn người quay đầu lại, mới biết cô bé đứng sau lưng nàng chính là Si Quỳnh Cư vừa mới tạo ra cảnh nhón nháo dưới gốc cây anh đào nọ.

“Núi bơ sắp trang trí xong rồi mà ở đây vẫn còn thừa nhiều thế này? Cho ta một cái được không?” Si Quỳnh Cư cười hỏi An Mi, được An Mi gật đầu đồng ý liền vui mừng cầm lấy một mẫu hoa văn cài lên tóc mình.

“Tỷ cắt đẹp lắm!” Cô bé cười nói, xong lại hăm hở cầm một mẫu khác đưa đến trước mặt Phù Trường Khanh như dâng bảo bối. “Biểu ca, huynh có thêm một vị thị thiếp này từ lúc nào thế? Lại còn khéo tay đến vậy!”

Phù Trường Khanh cười thản nhiên nhưng không trả lời câu hỏi của Si Quỳnh Cư, chỉ cúi đầu nhìn hoa văn đồng tâm màu đỏ tươi trong tay cô bé, nói nhỏ: “Đúng là rất khéo tay.”

Si Quỳnh Cư nghe vậy thì có chút kinh ngạc, ngậy người nhìn biểu ca của mình đang cầm một bức hoa văn, tiện tay gài lên búi tóc. Sau này, đàn

ông ở Lạc Dương đột nhiên thích cài hoa văn lên mũ ô sa, còn có một câu được truyền miệng: “Phong lưu ở Lạc Dương dừng chân ở đâu, mời tìm trên mũ Phù Lang. Mũ màu đen tôn lên hoa văn đỏ, mắt như ánh sao, tóc như mây.” Nhưng những chuyện này đều là chuyện về sau.

An Mi chỉ nhớ ngày đó, sau tiệc anh đào, nàng buồn bực không vui ngồi xe cùng Phù Trường Khanh đi về, trầm mặc cả đoạn đường, cuối cùng mới lấy can đảm, ngẩng đầu nói với hắn: “Đại nhân, ngài dạy ta học chữ nhé?”

Chương 12: Ngày yên ả thì ngắn

An Mi học chữ cũng bắt đầu từ *Thiên tự văn*. Dù đối với Phù Trường Khanh mà nói thì một nghìn chữ ngắn ngủi này là khởi đầu cho ác mộng hồi nhỏ của hắn, nhưng ngày hôm nay, hắn ngồi với An Mi chỉ cho nàng đọc từng chữ “Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang; nhật nguyệt doanh trác, thần tú liệt trưng...¹”, trong lòng lại có một cảm xúc khác.

1. Tạm dịch: Bầu trời tối đen, mặt đất có màu vàng, vũ trụ bao la, hoang sơ và hỗn độn. Mặt trời lên cao rồi xế dần, mặt trăng tròn sáng rồi lại khuyết, sao Hôm sao Mai chia ra ngày đêm.

Sau tiệc anh đào, Phù Trường Khanh phái bốn tỳ nữ đến Bạch Lộ Viên chuyên chăm lo cuộc sống hằng ngày của An Mi. Bây giờ, trong phòng được tỳ nữ đốt hương, nước nấu pha trà đang dần sôi, những tiếng reo sung sục nho nhỏ trong nỗi kết hợp với tiếng cười của nàng mang đến cảm giác thanh thản, bình yên trong chiều cuối xuân.

An Mi học *Thiên tự văn* nhưng lật đi lật lại cũng chỉ học được mấy câu đầu, càng đọc càng thấy âm tiết dễ nghe nhưng làm thế nào cũng không thuộc được. Phù Trường Khanh đang trong thời gian nghỉ ngơi, nhàn hạ ngồi cạnh nàng chọc: “Đúng là ngọc, học có một nghìn chữ, lúc năm tuổi ta chỉ mới có năm ngày.”

“Đó là vì ngài thông minh.” An Mi cúi đầu vuốt ve cuốn sách, cười ngây ngô. “Không được rồi, mấy chữ này khó quá...”

“Thông minh?” Phù Trường Khanh bật cười khẽ, ánh mắt lướt qua những con chữ đã khắc sâu trong lòng, giọng buồn buồn. “Ta không thông minh như vậy đâu, nghiên cứu học vấn là một chuyện khổ sở, càng học càng khổ.”

Càng chịu khổ thì càng hơn người.

An Mi nghe hẳn nói liền dăm chiêu rồi cảm thán: “Có thể khổ bao nhiêu chứ? Dù sao cũng tốt hơn là thiếu ăn thiếu mặc.”

Phù Trường Khanh phá lên cười, cầm lấy chén trà tỳ nữ đưa cho, thổi thổi. An Mi cúi đầu, tiếp tục tập trung nhìn cuốn sách trong tay, đọc lên đoạn miêu tả mà ngón tay chỉ đến: “Hàn lai thử vãng, thu thâu đông tàng. Nhuận dư thành tuế, luật lữ điệu dương...¹”

1. Tạm dịch: Lạnh tới nóng đi, mùa thu thì thu hoạch để tàng trữ cho mùa đông. Tích lại một năm có dư ngày gọi là năm nhuận; dùng quy tắc “lục luật lục lữ” để điều tiết âm dương.

Khoảnh khắc này, trong phòng có những tiếng thủ thi khe khẽ, ngoài vườn có những cánh hoa lệ đường vàng rực rụng xuống, sự yên ả này nếu cứ kéo dài mãi thì tốt biết bao.

Có điều ngày vui luôn bị người ta làm phiền. Qua giờ Thân, Chu quản gia bất ngờ dẫn hai người hầu đến Bạch Lộ Viên, kính cẩn đứng bên ngoài đợi tỳ nữ vào báo với Phù Trường Khanh.

Một lát sau, Phù Trường Khanh mới chống gậy chậm rãi đi ra khỏi phòng, đứng trước mái hiên hỏi với giọng không vui: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Công tử, lão gia mời ngài, có chuyện gì thì lão nô cũng không biết.” Chu quản gia có vẻ khó xử, chỉ đáp qua loa sau đó liếc mắt vào phía trong nhà, nói tiếp: “Công tử, hiện giờ lão gia có vẻ rất giận, ngài nên nghe lời một chút, đừng chọc người. Còn nữa, mời An cơ đi cùng.”

Phù Trường Khanh nhú chặt hai hàng lông mày, trầm mặc một hồi rồi đành nghe theo. An Mi liền vào phòng trong thay quần áo, lòng bất an đi theo hẳn đến chỗ Phù Công ở. Trên đường đi, vì để ý đến vết thương của

Phù Trường Khanh nên mọi người đi rất chậm, bầu không khí áp lực chùng chắt. Hoa nở xòe dưới ánh mặt trời ấm áp nhưng không hiểu sao chúng vẫn có vẻ buồn thương ẩn dưới sự tươi đẹp.

Người hầu ở viện của Phù Công đang túm tụm ở ngoài cổng tròn chỗ nhà chính, từ xa nhìn thấy công tử nhà mình đến thì lập tức nhao nhao lên.

Bên trong khu nhà chính là một mảng tĩnh mịch, những nô tỳ vốn nên bận rộn làm việc trong sân đều bị Phù Công cho lui hết. Phù Trường Khanh đi thẳng vào trong nhà, đã nghe thấy vài âm thanh kỳ lạ vọng ra từ phòng trong. Đến khi cởi giày, bước lên bậc thang thì nghe thấy tiếng Phù phu nhân nức nở, tiếng khóc khiến sự ung dung, quý phái của một vị phu nhân mất hết. Vẻ mặt Phù Trường Khanh tức khắc trầm xuống, không đợi Chu quản gia vào báo đã tự mình vén rèm đi vào. Phụ mẫu hẳn đều không có ở phòng ngoài, hẳn đi thẳng vào phòng trong tìm, không ngờ mới đi tới cửa, chưa kịp bước vào thì roi mận gai của Phù Công đã xé gió mà quất tới. Phù Trường Khanh bị bất ngờ không kịp tránh nên roi mận gai đã đánh mạnh vào khóe mắt hẳn.

Phù phu nhân vốn còn đang khóc lóc, thấy thế thì kinh hoảng nhào đến túm góc áo của trượng phu, không ngừng cầu xin: “Đừng, đừng...”

“Bà còn muốn ta dung túng đứa nghiệp chương này đến lúc nào! Nếu ta đánh nó trể chút nữa thì e rằng nhà họ Phù cũng sẽ bại trong tay nó!” Phù Công đẩy thê tử ra, miệng vẫn chửi mắng: “Thà rằng ta đánh chết nó bây giờ còn hơn là để nó hủy hoại gia tộc!”

Chu quản gia đang ở sau lưng Phù Trường Khanh và An Mi liền cúi đầu, lặng lẽ thả rèm rồi đóng cửa, lùi thật xa khỏi buồng trong.

Phù Công đợi người ngoài đi hết mới hung hăng quay người đối diện với Phù Trường Khanh đã quỳ rạp dưới đất, nghiêng rặng nghiêng lợi quát: “Mày còn định ngang ngược đến thế nào nữa? Mày lại dám làm trái pháp luật vì tình riêng, khi quân phạm thượng! Gan ở đâu ra? Sao mày dám!”

Giọng nói tức giận của ông không giống với ngày thường, từng chữ rít ra từ kẽ răng đều mang theo sự giận dữ xem lẫn với cảm giác sợ hãi, âm lượng lại bị đè thật thấp, dường như sợ tiếng mắng vọng ra bên ngoài vậy. Phù Trường Khanh kinh ngạc, lập tức hiểu ra, e là cái chuyện bao che cho An Mi ở Huỳnh Dương đã không giấu được nữa.

“Chuyện này con làm rất sạch sẽ.” Phù Trường Khanh bỏ tay che mắt xuống, mắt bên phải bị trúng roi gai đã ứa máu. Nước mắt hấn thấm vào lông mi khiến chúng đen và ướt át. “Chỉ cần tử sĩ của Phù phủ không tiết lộ thì sẽ không có người điều tra ra.”

“Tử sĩ của Phù phủ không phải được nuôi để mày đi cướp nữ nhân!” Phù Công trợn trừng mắt nhìn An Mi đang ở sau lưng Phù Trường Khanh, sự hung ác trong ánh mắt làm mũi nàng tái mét. Phù Công cầm roi chỉ vào giữa đôi lông mày của Phù Trường Khanh, lạnh lùng nói. “Đừng cho rằng những người đó là thân tín của mày! Muốn sai khiến tử sĩ của Phù phủ thì mày còn chưa đủ khả năng!”

Phù phu nhân chột khóc òa lên, khóc đến mức làm Phù Công vô cùng bực bội, không nhẫn nhịn được cúi đầu quát thê tử: “Khóc cái gì! Là bà tự muốn điều tra, kết quả lại tra ra đại họa mà đứa con bảo bối của bà gây nên, giờ mới biết sợ?”

“Thiếp...” Phù phu nhân mở to đôi mắt đầy nước, không dám nhìn thẳng trượng phu, đành quay sang rung rung nước mắt nói với Phù Trường

Khanh: “Trường Khanh, con mau mau đuổi cái mâm họa kia đi. Con thế này...thế này là bị trúng tà gì vậy...”

“Còn người...” Phù Công mắng phu nhân và con trai xong thì chỉ roi vào An Mi, giọng nghiêm nghị: “Ta không biết người là yêu ma từ đâu, người cướp ngục, hành hung, lại còn dám đi theo con trai ta?”

An Mi run rẩy cả người, lúc này mới hiểu chuyện gì xảy ra, mặt nàng xám xịt, khóc ngay tại chỗ.

Phù phu nhân chỉ cần nghĩ đến vết thương trên người con trai là đôi mắt liền đong đầy oán hận nhìn An Mi, chỉ muốn xé thịt lột da nàng.

“Người đã phạm tội lớn như vậy mà còn mặt mũi bám víu nó không tha?” Bà tức đến mức nước mắt rơi lã chã, chỉ biết run rẩy trước con thịnh nộ của hai vị phụ mẫu, roi nước mắt mà không dám lên tiếng.

Phù Trường Khanh thềm nắm tay thành nắm đấm trong tay áo, sau khi trầm ngâm một hồi thì chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn Phù Công. “Phụ thân, giờ họa lớn cũng đã gây ra rồi, phụ thân muốn truy cứu thì đã muộn. Người muốn tuyên cáo ra ngoài hay là muốn che giấu tai mắt người đời thì con đều nghe theo người.”

“Mày...” Phù Công trợn mắt nhìn vẻ âm trầm, sắc bén của con trai. Ông hoảng sợ lùi về sau nửa bước, tức đến mức cả người run lên. “Ta còn chưa tắt thở, không thể trơ mắt nhìn Phù phủ bị hủy hoại trong tay mày! Mày nghe đây, nếu mày không muốn đưa con gái này chết thì lập tức đuổi cổ nó ra ngoài cho ta! Phù phủ không chứa nó!”

“Đuổi nàng đi thì đơn giản, có điều nếu sau này nàng bị người ta bắt được thì e là sẽ khai ra con, tới khi ấy Phù phủ mới đúng là nguy trong sớm tối.” Phù Trường Khanh nhìn thẳng vào phụ thân, khóa môi còn nhếch lên

thành nụ cười. “Theo con thì vẫn nên để nàng tránh trong phủ, từ này về sau đổi tên họ thì càng hay hơn. Chỉ cần những lời ngày hôm nay không bị truyền ra ngoài thì chuyện động trời này cũng có thể che giấu.”

Phù Công nghe thì hiểu rõ đũa con của ông đã dốc hết trái tim cho ả người Hồ, hôm nay không thể nào trừng trị An Mi trước mặt hẳn được, chuyện này thôi thì đành bỏ qua. Có điều, ông không biết rằng trái tim con mình đã trở nên lạnh lùng, cứng rắn, lại độc ác thế này từ bao giờ, về sau không biết bao nhiêu tai họa cũng từ nó mà ra. Một người đã khắc chế bản thân cả đời như Phù Công nghĩ đến đây, nổi tức giận bị cái lạnh lẽo trào lên trong tim xúi bẩy biến thành lửa giận bùng bùng, cái roi trong tay liền quất thật mạnh lên người con trai.

Vết thương của Phù Trường Khanh còn chưa lành, bị phụ thân đánh mạnh chẳng nể nang thì ngực hẳn quặn đau, khoe môi lập tức rỉ máu làm Phù phu nhân nhào đến gài khóc bảo vệ con trai, còn An Mi thì sợ hãi trước sự tức giận của hai vị phụ mẫu nên chỉ dám cúi rạp mình thỉnh tội. Phù Công sa sầm liếc sang nàng một cái, quăng roi đi rồi nói với con trai: “Cứ coi như Phù phủ nuôi thêm một con chó, nếu ngày nào đó nó cắn chết mày thì ta cũng không dọn dẹp cho mày đâu!”

Phù công nói xong bèn phát tay áo đi khỏi buồng trong. Căn phòng chỉ còn lại ba người, Phù phu nhân còn thở hổn hển chưa bình tĩnh lại được, ngẩng đầu liền nhìn thấy An Mi đang nín thở quỳ trước mặt mình, tức thì nhướn đôi lông mày, quát: “Ai cho người ở trong này, ra ngoài!”

An Mi hoảng loạn khấu đầu với Phù phu nhân một cái rồi chật vật chạy đi như trốn.

Phù Trường Khanh tiếp tục ho hai tiếng nữa mới hít thở bình thường được, ngồi thẳng người lên, một mình đối mặt với mẫu thân. Phù phu nhân

trông vẻ ốm yếu của con trai thì khó tránh khỏi cảm thấy khổ sở. Bà vỗ vỗ vai hắn, nức nở: “Trường Khanh à, sao con như bị ma ám vậy...”

“Nàng từng cứu mạng con ở Đột Quyết, có ơn phải báo, con nợ nàng.” Phù Trường Khanh rũ mi mắt xuống, trả lời mẫu thân bằng giọng nói tuy yếu nhưng lại bừng bình.

“Dù con có nợ nó đi chăng nữa thì có thể trả tiền, hoặc tặng đồ, cần gì phải dây vào nó...” Phù phu nhân nhìn hắn oán trách, ca thán bằng giọng khinh thường. “Con xem, kiểu người như nó xứng với con sao?”

Phù Trường Khanh nghe thấy lời này thì tỏ vẻ thờ ơ. “Thích là được, cũng không phải lấy làm vợ cả, cần gì phải bàn có xứng hay không.”

Phù phu nhân nghĩ cũng đúng, nhưng bà vẫn không cam lòng, nhấn mạnh: “Ta đã nói từ lâu rồi, con nên tái giá sớm đi, nếu vậy thì đã không gây ra nhiều rắc rối đến thế...”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến việc tái giá?” Phù Trường Khanh cau mày, một nỗi buồn bực âm ỉ nổi lên trong lòng, hắn không tìm được lại ho hai tiếng.

“Sao không liên quan?” Bà “hừ” một tiếng. “Ta nhìn đứa con gái nham hiểm đó thấy ngứa mắt, cho dù làm thiếp thì cũng không xứng với con!”

“Mẫu thân không cần thiết phải để ý đến nàng, chẳng lẽ người còn lo con bị sắc đẹp mê hoặc?” Nói xong, hắn lại lâm vào trầm mặc trước ánh mắt của mẫu thân.

“Thế bây giờ là sao?” Phù phu nhân chăm chú nhìn con trai, không để hắn lảng tránh câu hỏi của mình lần nữa. “Con lúc nào cũng thế, không chịu

nghe lời ta mà cưới vợ đi. Giờ còn lồi về một đũa chẳng ra sao, rốt cuộc là con đang cứng đầu tính làm gì đây?”

Hắn tính làm gì? Sắc mặt Phù Trường Khanh xanh lét, hắn cắn chặt hai hàm răng. Sao hắn không biết mẫu thân muốn gì, mà hắn lại không thể không cưới. Tất cả chẳng qua...chẳng qua là...Hắn nhìn theo đầu ngón tay mình đang duỗi ra, chạm nhẹ lên hoa văn tinh tế trên chiếc chiếu, sau đó hắn nói bằng giọng lãnh đạm, hờ hững như mây trôi: “Mùa hè năm nay Quỳnh Cư sẽ cập kê?”

Cưới vợ rất dễ dàng. Hắn không mong đợi gì về chuyện này, từ trước đến giờ đều không. Nghĩ vậy, hắn lại lạnh lùng bổ sung thêm một câu: “Con có thể cưới muội ấy.”

Phù phu nhân bất thành linh nghe thấy con trai đồng ý cưới vợ, mà cô nương hắn định cưới còn là cháu gái của bà thì bà ngẩn ra một lúc, sau đó vẻ mặt mới giãn ra, nở nụ cười. “Thân càng thêm thân” luôn là mong muốn của bà, giờ con trai đã đồng ý thì chẳng còn gì tốt hơn nữa. Bà không khỏi vui mừng hỏi: “Con cưới vợ thật? Quỳnh Cư đúng là một cô nương tốt.”

“Vâng.” Hắn cúi đầu trả lời một tiếng, đôi con ngươi đen láy lúc này u ám đến mức không có lấy một tia sáng đang nhìn chằm chằm cái chiếu.

Đến xế chiều, theo mệnh lệnh của Phù phu nhân, tất cả tỳ nữ cùng người hầu quét dọn ở Bạch Lộ Viên đều đi hết không còn một ai. Bóng tối như màn sương mù tối tăm bao phủ lòng người, làm quang cảnh mùa xuân âm đạm hơn. Trong Bạch Lộ Viên không có một ai khác ngoài An Mi đang ngồi cô đơn dưới mái hiên, tay chân đông cứng.

Chắc Phù đại nhân sẽ không tới? An Mi lau nước mắt trên má, sân viện vắng vẻ trở nên mờ ảo sau làn nước mắt.

Sự phẫn nộ của Phù Công và Phù phu nhân không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng, khiến nàng cảm thấy nhục nhã, tự ti, và cả một nỗi sợ hãi nặng nề. Nàng đã phạm tội, có thể sẽ làm liên lụy đến Phù đại nhân, thậm chí còn tệ hơn. Phù lão gia đã nói thế nào? Làm trái pháp luật vì tình riêng, khi quân phạm thượng, liên lụy tới Phù phủ... Những chuyện đáng sợ đó đều do nàng mà ra, nàng một thân phạm tội, còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại Phù phủ?

An Mi vùi đầu vào gói khóc to một trận, cuối cùng nàng nén nước mắt, không đợi trong vô vọng nữa mà lặng lẽ đứng dậy, đi về Trùng Cẩm Viên của Phù Trường Khanh. Trên đường đi, nàng chẳng dám đụng mặt người nào của Phù phủ, lén la lén lút tìm đến nơi, còn chưa đi qua cổng trong thì đã chạm mặt A Đàn đang ra ngoài đổ nước.

A Đàn nhìn thấy An Mi liền nhăn mặt, bực bội nói: “Thiếu gia đã nghỉ ngơi rồi, cô còn tới làm gì?”

An Mi biết A Đàn không thích mình, đành đỏ mặt cầu xin: “Ta muốn cầu kiến đại nhân, phiền cậu.”

A Đàn còn chưa kịp mở miệng đáp thì một tỳ nữ bất chợt chạy đến cổng tròn, nhìn An Mi hành lễ. “An cơ, mời theo nô tỳ vào, công tử muốn gặp người.”

Nàng ngẩn ra, mừng quá đâm sợ, cũng hoang mang thi lễ lại. A Đàn đứng bên thì lạnh lùng nhìn tỳ nữ, chế nhạo bằng giọng khinh thường: “Đi báo nhanh đấy nhỉ, ta đợi đến ngày người ngáng đầu.”

Tỳ nữ chẳng hề chớp mắt, dẫn An Mi đi vào trong. An Mi cúi đầu đi qua cổng tròn, chỉ nghe thấy tiếng ào ào sau lưng, là tiếng A Đàn hát nước như trút giận.

Đi vội vội vàng vàng qua rừng phong thấp thoáng như bị mây che nửa trong nội đình. Ánh sáng của ngọn nến trong phòng xuyên qua lớp giấy trúc hắt lên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. Nàng đứng dưới bậc thềm nhìn ánh sáng ảm áp đó, không nén nổi nước mắt.

Hai tỳ nữ một trái một phải vén rèm mời nàng đi vào. Lúc này Phù Trường Khanh khoác áo ra đón, vạt áo cài nửa, lộ ra dải băng trắng mới được quấn lại trên vết thương. Hắn lặng lẽ nhìn nàng một lát rồi quay người đi vào buồng trong. Nàng cúi đầu đi theo hắn. Đã lâu lắm rồi nàng không đến đây, mùi hương trong phòng vẫn khiến nàng hồi hộp một cách khó hiểu. Nàng nghĩ đến những lời mình sắp nói thì hai mắt lại nóng lên. Phù Trường Khanh ngồi xuống, nàng cũng cẩn thận quỳ xuống, dựa vào đầu gối hắn.

An Mi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn, có ngốc đến mức nào thì cũng thấy sự ảm đạm trong đôi mắt đó. Mắt phải của hắn vẫn còn tụ máu càng khiến gương mặt lạnh lùng hiện lên chút tủi thân như trẻ con. Đến giờ nàng vẫn còn nhớ rõ sự kinh ngạc của mình khi lần đầu gặp hắn, một người như thế này, một người thanh thiết như thần tiên, sao có thể khiến hắn khó xử vì nàng được?

“Đại nhân, hay là ngài...bỏ ta đi.” An Mi quỳ rạp người xuống dưới ánh mắt bất chợt trở nên phẫn nộ của Phù Trường Khanh.

Hắn đứng dậy, mặt mày xanh mét nhìn nàng chòng chọc, một lúc sau mới nhả ra một câu: “Nàng bị người ta vứt bỏ thành nghiện?”

Nàng run rẩy cả người, mím môi lắc đầu. Phù Trường Khanh nhìn thẳng vào nàng, nghiêng răng tức giận, sau khi bình tĩnh lại thì cũng hiểu được sự tủi thân của nàng.

“Nàng biết không...” Hấn ngồi xuống, đặt tay lên cằm An Mi. ép nàng ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lạnh của hắn, nghe rõ những lời độc ác của hắn: “Nàng chỉ là thị thiếp của ta, ta không có giấy bỏ vợ cho nàng.”

Trước khi đôi mắt lộ ra vẻ khiếp sợ thì nàng đã được Phù Trường Khanh ôm vào lòng.

“Vì vậy nàng chỉ có thể hối hận.” Cằm hắn đặt lên vai nàng, giọng nói tuy lạnh lùng nhưng hơi thở phả ra lại ấm nóng. “Khi vừa mới bắt đầu thì ta đã chặt đứt đường lui của nàng, nàng quên rồi à?”

Người nàng run lập cập nhưng vẫn duỗi tay ra ôm lấy lưng hắn, túm chặt lấy áo của hắn, nghẹn ngào: “Nhớ, vẫn nhớ.”

Sao có thể không nhớ chứ! Đêm đó, người đời sinh làm vợ, chê làm thiếp, nàng đã chặt đường lui của mình. Đêm đó, lời thề son sắt của hắn, hắn đã hứa cả đời không bỏ nàng. Tình cảm của hai người trước nay vẫn như người mù cưỡi ngựa mù dò dẫm đi trong đêm, do đó mới phải chịu nhiều mệt mỏi và tổn thương, nhưng vì sao vẫn cảm thấy rất đáng?

Phù Trường Khanh vùi nửa mặt vào mái tóc dày của An Mi, ánh mắt trầm lặng nhìn làn sương uốn lượn trên lư hương, làn môi áp bên tai nàng nói nhỏ: “Đã nhớ rồi thì đừng hối hận.”

“Vâng...” Cái ôm ấm áp dần dần làm nàng bình tĩnh lại, xấu hổ ngẩng mặt để mặc Phù Trường Khanh hôn đi vệt nước mắt trên má nàng. Trong căn phòng ánh sáng nên, nổi bật an lạc dâng trào. “Đại nhân, ngài...”

“Hình như từ sau khi ta bị thương, chúng ta đã không ở cùng nhau.”
Hắn cười khẽ, lần đến nút áo dưới nách nàng.

“Là...là vì đại nhân bị thương.” Nàng co người trong lòng hắn, đỏ mặt lấp bắp. “Đại nhân, vết thương của ngài còn chưa khỏi...”

Phù Trường Khanh hơi ngẩn người rồi tiếp tục cười xấu xa. “Ừ đúng, vậy lần này phiền nàng bỏ nhiều sức hơn...”

Vì lời ám chỉ lộ liễu của hắn mà An Mi ngượng ngập cắn môi. Vạt áo trước được mở ra, tiếp tục cởi đến vạt áo trong màu trắng như tuyết, cuối cùng cơ thể ấm nóng của nàng như con ve mùa hạ dần dần thoát xác, tưới ướt con tim thô ráp đầy mệt mỏi của Phù Trường Khanh.

Khoảng thời gian kiêu diễm nhanh chóng trôi qua trong cuộc đời dài đằng đẵng, y như những giọt bơ ngọt, mất một đêm để đông thành núi bơ, khi ánh ban mai đến thì hòa tan trong miệng. Phù Trường Khanh nghĩ rằng hắn yêu nàng, không rõ là bắt đầu từ khi nào nhưng hắn đã để nàng đi vào lòng hắn, làm loạn ý chí của hắn, khiến lồng ngực hắn đau đớn từng cơn nhưng cũng mang đến cho hắn sự thỏa mãn khó nói nên lời.

Rõ ràng bọn họ không giống nhau, dù là địa vị, hoàn cảnh, kiến thức, sở thích, thậm chí hắn nói vài lời sâu xa một chút là nàng không hiểu. Trước đây hắn luôn cho rằng những điều trên rất quan trọng, nhưng bây giờ lại cảm thấy chúng chẳng đáng để tâm. Điều khiến hắn thay đổi suy nghĩ chính là tình yêu?

Sáp nến bị ngọn lửa đốt cháy không ngừng chảy ra. Những tiếng rên rỉ vụn vặt của An Mi tựa như tiếng khóc, da thịt nàng biến thành màu hồng say lòng người dưới ánh nến. Ngón tay Phù Trường Khanh xoa lên những giọt mồ hôi trên người nàng, không quên hỏi: “Còn hỏi hận không?”

“Không.” An Mi lắc đầu trong mơ hồ, nước mắt lưng tròng nhìn hấn, bất chợt che miệng khó, cúi đầu ấp úng nói: “Chết cũng không hối hận.”

Đôi mắt Phù Trường Khanh như tối lại. Cảm xúc lúc này như một cây trúc uốn cong thân bật ngược trở lại, làm tinh thần cả hai bay bổng, chim phượng sát cánh cùng nhau kêu trên cây ngô đồng, tiếng đàn cầm đang hòa hợp như thủy triều lướt qua, xung quanh là mây bông bành cùng làn mưa lất phất...

Những ngọn nến trong phòng lần lượt tắt, những tiếng hít thở như to dần dần nhỏ đi. Phù Trường Khanh ôm nàng trong bóng tối, vén những lọn tóc lộn xộn ra sau, hôn nàng thật sâu. Hai người tìm lại được sự bình tĩnh trong hơi thở của nhau, cùng ăn ý mà cười khẽ, rồi lại thờ dài. “Có lúc tiểu nhân nghĩ mình là một con cáo, lén lút đi ăn dưa ngọt của người ta, kết quả là ăn no quá bụng to không ra được nữa...”

Phù Trường Khanh cười lười nhác, vuốt tóc nàng, nói nhỏ: “Thế có ngọt không? Ngon không?”

Nàng ngạc nhiên, mặt thoát cái đỏ rực. “Ừ, ngon.”

Hấn bèn cúi xuống hôn mái tóc dày của nàng. “Sau này nàng phải cố chịu một chút, đừng để ta quá mệt.”

“Vâng.”

Đêm đó trôi qua rất nhanh, mặt trời vừa mọc đã nhanh chóng chia cắt đôi uyên ương. Khi trời sáng, An Mi giẫm lên sương sớm đi về Bạch Lộ Viên, còn Phù Trường Khanh thì từ canh bốn đã dậy lên triều sớm.

Sau khi về từ buổi triều sớm, hấn lại phải tới phủ Thứ sử làm việc, buổi trưa về nhà thì cùng lúc nhận được hai bức thư. Một bức là thư Kế lại

từ Huỳnh Dương gửi đến nói về chuyện điều tra phản loạn kênh Đại Hưng, bức thư còn lại là của muội muội hấn ở trong cung đưa thái giám mang tới.

Phù Trường Khanh liếc nhìn hai bức thư, khoe miệng hơi nhếch lên, cầm lấy bức thư của muội muội mở ra đọc: “Đại ca, chiều tối qua mẩu thân vào cung thăm Kỳ Lân có nhắc đến chuyện huynh muốn cưới biểu muội Quỳnh Cư. Muội mừng lắm, cố ý viết thư chúc mừng huynh. Ngoài ra còn nghe nói gần đây huynh chiều chuộng một người con gái Hồ, còn nạp làm thị thiếp thì muội vừa thấy kinh ngạc vừa thấy quái lạ. Con gái Hồ tuy đẹp nhưng đáng ra huynh nên khinh thường họ. Luận về trí thông minh hay thực đức thì Quỳnh Cư làm sao lại không bằng? Mong huynh cân nhắc đừng để người đời lên án. Muội, Phù Đạo Linh.”

Phù Trường Khanh thờ ơ gấp thư lại, vút lên bàn, trầm mặc một lúc. Đôi mắt hấn vẫn luôn nhìn vào bức thư, sự thất vọng trong ánh mắt chuyển thành bất đắc dĩ, cuối cùng lại là sự thư thái.

Chuyện mà chính hấn cũng không thể hiểu thì sao người khác hiểu được chứ? Nghĩ đến đó, hấn vươn tay lấy chồng giấy làm từ kén tằm, lật lật, láy một tờ rồi viết bốn chữ “Ký lước Bắc Hoang”.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, A Đàn nhấn mặt đi vào Bạch Lộ Viên, vút bức thư trong tay xuống trước mặt An Mi: “Cũng không biết là ai mà lại gửi thư cho cô.”

An Mi bật lên, nhận ra hai chữ “Cổ Nhĩ” trên phong thư thì vừa vui mừng vừa ngạc nhiên mở to mắt. Nàng cười cười mở thử ra nhìn lướt qua một lượt, chỉ nhận ra một vài chữ trong đó nên đành ngẩn đầu cười lầy lòng. A Đàn “Cậu đọc giúp ta được không?”

“Ta là thư đồng của thiếu gia, không phải của cô!” A Đản hung hăng ôm con chim bồ câu đến hét vào mặt nàng. “Trương quản gia sai ta đưa thư tới thôi, chứ cô là cái thá gì mà dám bảo ta đọc!”

Nàng cúi đầu, vuốt ve bức thư rồi nói: “Cậu không đọc cũng không sao, lát nữa ta cầm thư sang nhờ đại nhân.”

“Cô định mách tội?” A Đản với bụng tiểu nhân hay lo liền hiểu ra ý khác trong câu nói bình thường của nàng, tức đến mức bóp mạnh con chim bồ câu khiến nó kêu lên.

“Đâu có! Ta không có ý đấy...” An Mi giật mình, trơ mắt nhìn A Đản đã chạy đi thật xa.

Chạy ra khỏi Bạch Lộ Viên, tâm trạng của A Đản càng khó chịu, cậu ta quyết định đến chỗ thiếu gia tố cáo kẻ xấu trước. Cậu ta chạy một mạch đến Trùng Cẩm Viên mà Phù Trường Khanh ở, thả con bồ câu xuống, cởi giày ra rồi chạy vào nhà, thấy Phù Trường Khanh đang cúi đầu viết chữ. A Đản rón rén quỳ xuống, dập đầu nói: “Thiếu gia, A Đản có chuyện muốn thưa.”

Phù Trường Khanh cầm bút ngẩng đầu lên, nhướn mày hỏi: “Chuyện gì?”

“Người biết không?” A Đản tiến lên hai bước bằng đầu gối, tới gần trước bàn Phù Trường Khanh. “Ngày trước, người lừa tiền chúng ta ở Huỳnh Dương chính là An cơ!”

Hắn nhíu mày. “Người lừa tiền chúng ta?”

“Là kẻ đâm vào xe ngựa ấy, lừa mất một quan tiền của thiếu gia. Khi ấy người còn bảo em đánh người đó mười roi!” A Đản chỉ chỉ thái dương

của mình. “Thiếu gia có còn nhớ không người còn sai em đánh một roi lên mặt nữa.”

Phù Trường Khanh đảo mắt, hắn đã nhớ ra rồi. A Đàn xưa nay biết đọc vẻ mặt của thiếu gia nhà mình, thấy vậy bèn đắc ý hẳn ra, làm nũng: “Thiếu gia người xem, nàng ta là loại người như vậy, người còn yêu thương làm gì? Nàng ta còn chẳng biết chữ...”

Phù Trường Khanh bực mình lườm cậu ta rồi rút một tờ giấy, viết một câu hỏi mà chẳng cần phải nghĩ, vút đến trước mặt cậu ta. “Được lắm, nếu người đã đầy bụng chữ nghĩa thì trước khi giải được câu đố này đừng tới gặp ta.”

A Đàn sừng sốt, nhặt tờ giấy lên nhìn thoáng qua, mặt mày liền như đưa đám. “Thiếu gia! Cả đời này người không muốn gặp em nữa à...”

Phù Trường Khanh cười lạnh lùng cảnh cáo làm A Đàn sợ quá chạy trời chết. Hắn nhìn theo bóng dáng thư đồng của mình một lát rồi mới lấy bức mật thư nhận được từ rất lâu về trước trong đóng thư trên bàn. Lần này hắn mang một tâm trạng khác khi đọc: “Sư gia tài chính thuế ruộng huyện Huỳnh Dương - An Mi lai lịch không rõ ràng, chỉ có thể tra được người này đầu tháng Chín xuất hiện ở huyện Huỳnh Dương, dung một quan tiền mua một trăm cuốn Địa Tàng Kinh...”

Hóa ra họ đã kết duyên từ lâu.

Khóe mắt Phù Trường Khanh khẽ giật, một nụ cười nở trên môi nhưng trong lòng hắn lại âm ỉ đau. Khi ấy An Mi vừa hay cầm thư đến tìm, nàng ló đầu vào chỗ cánh cửa mở hé. “Ồ? Đại nhân vẫn đang bận à?”

“Chuyện gì thế?” Hắn ngược mắt lên, cất mật thư đi rồi hỏi nhỏ.

“Không có gì, chỉ muốn nhờ ngài đọc một bức thư.” An Mi then thủng. “Vẫn còn nhiều chữ mà tiểu nhân không biết...”

“Được, nàng vào đây.” Phù Trường Khanh nhìn nàng hớn hờ đi đến trước mặt, hấn bèn kéo nàng ngồi bên cạnh mình. Hấn không vội mở thư ra mà vươn tay vén tóc ở thái dương nàng, tìm thấy một vết sẹo mờ mờ nơi đó. Hấn tránh ánh mắt khó hiểu của An Mi, khẽ hôn lên vết sẹo.

“Bịch” một tiếng, một cuộn lụa đỏ bị ném đến trước mặt An Mi. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hai người khách không mời mà đến bằng vẻ khó hiểu.

Lần này Phùng, Lật bọn họ dù gì cũng đã cởi giày, mặc quần áo lụa trắng cao ngạo bước vào phòng, vén váy ngồi xuống trước mặt An Mi.

“Chẳng phải người khéo tay hay sao!” Phùng Lệnh Viện nhìn An Mi khiêu khích, mở cuộn lụa đỏ ra. “Chúng ta cùng nhau làm nữ công, thấy thế nào? Cắt nó thành các loại hoa văn, sắp tới chắc Phù phủ cần dùng đến nhiều.”

“Cắt thành hoa văn gì?” An Mi nghe vậy cũng không rõ ý đồ của hai người bọn họ, vẫn ôn tồn đi lấy cái làm đựng đồ may vá tới.

“Tất nhiên là hoa văn uyên ương song hỷ.” Lật Di Hương dịu dàng đáp, còn nhìn sang Phùng Lệnh Viện, cả hai cùng cười. “Lẽ nào người chưa biết Phù phủ sắp có chuyện vui?”

“Uyên ương song hỷ...là ai thành thân?” Nàng buột miệng, sau đó tức khắc trầm mặc hẳn.

“Chính là Phù đại nhân, phu quân của chúng ta, cưới Quỳnh Cư cô nương nhà họ Si ở Cao Bình làm vợ cả.” Lúc này, đôi mắt hạnh của Phùng

Lệnh Viện nhìn chòng chọc vào An Mi, muốn nhìn cho ra chút vẻ buồn bã trên mặt nàng.

Không ngờ An mi nghe thế thì chỉ gật đầu, lấy chiếc kéo từ làn đựng đồ may vá của mình, ước lượng trên vải. “Ồ, phải cắt bao nhiêu cái? To khoảng bao nhiêu?”

Bộ dạng yên phận của An Mi khiến hai người Phùng, Lật khá bất mãn. Lật Di Hương nhướng nhướng mày không lên tiếng còn Phùng Lệnh Viện thì nhìn An Mi cười khẩy. “Người bình tĩnh thật đấy.”

“Chuyện đại nhân lấy vợ là chuyện vui thì tất nhiên phải ra sức giúp đỡ.” Nàng cúi đầu, bình thản nói, tay nhanh nhẹn cắt vải. Hai người Phùng, Lật nhìn nhau không hiểu nổi nàng đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng không ngừng cắt xoèn xoẹt, thi thoảng dùng kéo cắt không tiện thì nhứu mày dùng tay xé ra, tiếng soạt nhẹ khi lụa bị kéo rách làm người ta buồn bực không thôi.

Bầu không khí nặng nề làm hai người cố tính tới gây sự ngày càng mất tự nhiên, cuối cùng không chịu nổi nữa mới đứng dậy bực bội đi. Từ đầu tới cuối An Mi chẳng để ý gì tới bọn họ mà luôn chăm chú vào chiếc kéo trong tay. Nàng cắt liền một lúc ba, bốn bức, sau đó nước mắt mới lặn lẽ rơi.

Buổi tối Phù Trường Khanh dẫn người hầu đến Bạch Lộ Viên, vào phòng bất ngờ nhìn thấy chữ hỷ đỏ trong cái làn đựng đồ may vá, tức thì nhả mặt. “Việc này có tỳ nữ trong phủ, không đến lượt nàng phải làm.”

“Đại nhân, ngài cưới vợ là chuyện vui, tiểu nhân góp chút sức cũng là bổn phận.” Nàng nhìn Phù Trường Khanh dưới ánh đèn, trả lời hẩn mà hai tay cứ xoắn lại với nhau.

Phù Trường Khanh nghe vậy thì bực bội chẳng biết xả đi đâu, đôi mắt đen lờm An Mi, cười lạnh lùng. “Ta lấy vợ thì nàng có bổn phận gì?”

“Đại nhân.” An Mi cúi đầu, buồn bực vân vê vạt váy. “Tiểu nhân không thể gây thêm phiền phức cho ngài.”

Chỉ một câu nói đã khiến lòng hấn dịu hấn đi, cũng khiến hấn buồn hơn. Hấn cởi áo ngoài rồi ngồi xuống cạnh nàng, nói nhỏ: “Đúng vậy, nàng không thể gây thêm phiền phức cho ta, cũng không thể ghen tuông vì ta, do đó ta không nên hỏi...trong lòng nàng cảm thấy thế nào.”

Cho dù có biết thì cũng chẳng để làm gì, nhưng mà vẫn cứ muốn biết.

An Mi ngoan ngoãn dựa vào lòng hấn, một tay vuốt ve miếng ngọc bội nằm trên váy. “Chẳng phải đại nhân đã từng dạy ta chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, đừng làm ngài quá mệt đó sao? Ta nghĩ kĩ rồi, từ nay về sau, dù ta phải chịu khổ thế nào cũng không gây thêm phiền phức cho ngài. Ta không có tài năng, học vấn, xuất thân còn thấp kém, giờ chỉ biết làm thế này thôi.”

Phù Trường Khanh vừa ôm An Mi vừa cười cười, trong lòng cảm thấy có gì đó vô hình trung biến mất, tuy bất an nhưng không thể tìm lại được.

Đầu tháng Năm đối với Phù Trường Khanh còn có một chuyện vui ngoài tiết Đoan Ngọ. Mừng Hai tháng Năm là đại thọ năm mươi tuổi của Phù Công, vì thế từ hồi tháng Tư, trên dưới Phù phủ đã bắt đầu chuẩn bị. Tuy hoa mẫu đơn đã gần tàn hết vào thời gian này nhưng Phù Trường Khanh đã viết thư đến các sĩ tộc quyền quý ở Lạc Dương, hoa mẫu đơn mượn tạm được chuyển vào vườn hoa Phù phủ, ngay lập tức trong phủ có đủ các loài hoa đua sắc, đẹp như biển mây nhiều màu.

Sáng sớm hôm nay, cổng thành Lạc Dương vừa mở thì một con ngựa tốt lập tức phi như tên bắn qua cổng Lạc Dương cao sừng sững. Con ngựa có vòng vàng trên hàm thiếc, ngọc khảm trên yên bạc, đằng sau yên còn buộc một cái túi thêu nhiều màu dày cộm. Người cưỡi ngựa trông có vẻ mệt mỏi, quất roi phi ngựa chạy một mạch, tiếng vó ngựa vang lên không ngừng. Bách tính đi chợ sớm nhìn thấy liền nhao nhao lên: “Vải đấy, xem ra năm nay Phù phủ vẫn có vải sớm nhất.”

Đây là một trong những thắng cảnh hầu hạ ở Lạc Dương. Hằng năm, cứ đến đầu tháng Năm là các hộ sĩ tộc đều sẽ sai người của mình ở các trang viên phía nam cưỡi ngựa chuyển vải tươi về Lạc Dương. Các hộ âm thầm đo nhau, cuộc đua kết thúc khi xe tiến cổng vào đến kinh thành. Hoa mẫu đơn tàn vào tháng Tư khi vải về đến kinh thành. Dân chúng Lạc Dương đợi tới lúc hoa mẫu đơn héo úa, vải về đến nơi thì mới thay sang quần áo mùa hè. Đầu hè năm nay, Phù phủ vẫn là nhà dẫn đầu.

Vải được chuyển đến Phù phủ, mấy hôm nay Phù Công thấy mọi người bận rộn đủ chuyện nên đứng mắng trong viện: “Chuyển vải về đây phải đi mất cả nghìn dặm đường, vì sao phải tiêu xài hoang phí, chạy chết mấy con ngựa tốt chỉ vì thỏa mãn dục vọng của cái miệng? Đúng là tiêu pha vô độ! Nếu mấy con ngựa đó ở chiến trường thì biên giới Lương Châu có thể...”

“Ôi chao, phu quân.” Phù phu nhân bất đồng ý kiến với ông, liền cười lấy lòng. “Các nhà khác cũng làm vậy, sao ông cứ bảo thủ mãi.”

“Hừ, mấy thằng ranh ý sùng mà kiêu! Thiên uy vốn khó dò, một khi Thánh thượng từ yêu chuyển thành ghét thì họa đến liền!” Phù Công nói xong liền phát tay áo bỏ đi, lòng tức giận, tiệc mừng vải về cũng không xuất hiện.

Ngược lại, Phù phu nhân thì tranh thủ cơ hội Phù phủ được trang hoàng đẹp đẽ, bà chuyển địa điểm tổ chức tiệc vào trong biển mẫu đơn. Hoa mẫu đơn cuối mùa cao hơn đầu người, người tấu nhạc ẩn trong biển hoa chẳng thấy mặt, cũng không biết tiếng sáo trúc uyển chuyển vang lên từ nơi nào. Trên nền hoa, áo quần người người đẹp đẽ, tiếng cười nói rộn rã, ngoài Phù Công thì cả phủ đều tập trung chung vui. Phù đại nhân cố tính mời cả Quỳnh Cư tới, bảo cô nàng ngồi cùng với mình trên cái sạp cạnh góc mẫu đơn Diêu Hoàng.

Vào những dịp như thế này, An Mi cũng chỉ có thể ngồi chỗ cuối bàn, dáng vẻ tầm thường trông ngửa mắt đối với mọi người. Si Quỳnh Cư ngồi bên cạnh người bác, mắt sáng rực nhìn An Mi vẻ tò mò, cô nàng lắc lắc tay Phù phu nhân, nói khê: “Bác à, thị thiếp mới của biểu ca trông đẹp thật đây, con thích đôi mắt và lông mày của tỷ ấy.”

“Hừ!” Phù phu nhân chỉ coi đó là lời nói của trẻ con, bà “hừ” một tiếng rồi cũng chẳng để ý đến An Mi nữa.

Vải tươi được dâng tới bàn, trên bàn mỗi người đều được đặt một đĩa thủy tinh, quả vải đỏ tươi còn cả lá xếp lẫn với đá bào, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

An Mi chưa từng nhìn thấy quả vải nên không dám vội, nàng cúi đầu ngượng ngùng, tay chân lung túng. Tính tình của Si Quỳnh Cư vẫn còn trẻ con, đồ cô nàng thích ăn thì chỉ muốn cả thế gian đều thấy nó ngon, nàng ta không chịu được, trượt khỏi ghế rồi chạy đến trước mặt An Mi láy lòng.

“Muội bóc cho.” Si Quỳnh Cư nhanh chóng bóc một quả vải rồi để quả vải đã bóc vỏ óng ánh nước lên khăn lụa, cười hì hì đưa cho An Mi.

“Cảm ơn.” An Mi nhận lấy bỏ vào miệng, hột vãi trơn nhẵn liền trượt theo phần nước quả ngọt lịm vào cổ họng, khiến nàng không khỏi ho khan. “Ấy, có hạt...”

Si Quỳnh Cư thấy An Mi vừa ngượng ngùng vừa lúng túng thì ngây thơ bật cười. Nàng ta mặc một bộ áo váy màu trắng thuần khiết, ở eo thắt chuỗi ngọc ngũ sắc, mắt mày như tranh vẽ, răng trắng môi đỏ nổi bật trong rừng hoa mẫu đơn. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng nàng ta đã lộ ra dung mạo hơn người.

Tiếng cười lạnh lạnh của nàng ta không hề có ác ý nhưng vẫn như gai nhọn đâm vào lòng An Mi, làm nàng đau đớn. Nàng ngẩng đầu nhìn Si Quỳnh Cư phòng khoáng nọ, chỉ biết cười cười vẻ xấu hổ.

Tiếng cười nhạt xuyên qua biển hoa, tuy không to lắm nhưng vẫn khiến Phù Trường Khanh đang ngồi trên sạp chậm rãi đứng lên. Hắn chống gậy đi đến trước An Mi, vẻ mặt khó chịu khiến những người xung quanh lập tức yên lặng hẳn, ngay cả tiếng đàn sáo cũng phải ngừng lại. Phù phu nhân nghiêm mặt, nhìn con trai chăm chăm, bà muốn xem con mình sẽ bao che kiểu gì đây. Không ngờ một người độc ác như hắn lúc này lại không hề làm khó ai, chỉ bình thản dặn An Mi: “Nàng về trước đi, nếu thích ăn thì ta sẽ sai người mang tới Bạch Lộ Viên.”

An Mi cúi đầu cười áy náy, đứng dậy hành lễ rồi lui xuống. Nàng rời khỏi bữa tiệc như được đại xá.

Buổi chiều lúc tiệc đã tàn, Phù Trường Khanh vẫn ngồi trong phòng viết Ký lục Bắc Hoang để giải tỏa nỗi buồn phiền trong lòng. Lúc hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần nhớ lại bản ghi chép phụ thân cho mà hắn đã làm mất ở Đột Quyết thì tỷ nữ trong viện lại vén rèm bấm khẽ: “Đại công tử, Phùng cơ đến ạ.”

Hắn hơi nhíu mày, gác bút lên giá ngà voi rồi ngẩng đầu nhìn Phùng Lệnh Viện uyển chuyển bước đến.

“Phù lang, chàng thử đi.” Nàng ta ân cần đưa cái bát sứ đến trước mặt Phù Trường Khanh, vẻ đầy mong chờ nhìn hắn. “Chàng đoán xem là gì?”

“...” Hắn ném thử một miếng, chỉ thấy trơn, ngọt lịm trong miệng, nhưng không có tâm trạng để đoán.

“Phù lang, lâu lắm rồi chàng không đến chỗ thiếp.” Trong đôi mắt hạnh ướt át của Phùng Lệnh Viện có chút thẹn thùng, nũng nịu. “À người Hồ kia chẳng có tri thức gì, vì sao Phù lang cứ ở bên nàng ta suốt...”

“Ta muốn ở với ai thì người có tư cách gì mà bàn đến?”

Hắn trợn hai mắt, lạnh lùng nhìn khiến Phùng Lệnh Viện run cả người. Hắn liền đặt bát sứ xuống, quát: “Ra ngoài!”

“Phù lang, rốt cuộc thì nàng ta có gì tốt chứ?” Phùng Lệnh Viện không cam tâm khi phải lui xuống như vậy, ánh mắt bất bình nhìn Phù Trường Khanh. “Thiếp không chịu được khi nàng ta làm mất mặt chàng! Nàng ta có gì tốt chứ! Điều nàng ta làm được cho chàng thì thiếp cũng làm được!”

Nàng có gì tốt? Cuối cùng thì nàng tốt ở đâu... Câu nói này lặp lại hai lần trong đầu Phù Trường Khanh, thoáng cái chọc hắn tức giận bùng bùng. Hắn đứng phắt dậy, túm áo Phùng Lệnh Viện lôi ra ngoài. Phùng Lệnh Viện tái mặt trước sự bất thường của hắn, ôm cổ áo không ngừng kêu khóc: “Phù lang, Phù lang, chàng định làm gì? Chàng thả thiếp ra!”

Phù Trường Khanh chẳng hề để ý đến sự giãy dụa của người thị thiếp, lôi nàng ta ra tận vườn hoa ngoài sân, vặt bừa một nắm hoa lan rồi vút vào

mặt nàng ta. “Người hỏi nàng tốt ở đâu, nàng từng ăn cái này vì ta, còn người có làm được không?”

Lúc hắn nói những lời này, mặt hắn đầy vẻ dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi làm Phùng Lệnh Viện sợ chết khiếp. Nàng ta run rẩy gạt hoa cỏ trên mặt, mắt nhìn Phù Trường Khanh đầy khiếp sợ, người run lập cập như nhìn thấy quái vật, cuối cùng thì òa lên khóc lớn.

Phù Trường Khanh bực mình mắng xong cảm thấy chân trái đau âm ỉ, mới biết rằng vừa rồi mình đã quên chống gậy. Hắn lão đảo lùi về sau hai bước, thở hổn hển, trừng mắt nhìn Phùng Lệnh Viện rồi quát lần nữa: “Lui xuống!”

Phùng Lệnh Viện nghe được lời này lập tức vén váy loạt soạt, đi như chạy ra khỏi Trùng Cẩm Viên. Đợi tới khi nàng ta đi hẩn hẩn mới cúi đầu, lùi vài bước rồi ngồi xuống bậc thềm thở sâu. Trên hành lang có trận gió thổi qua, phần nào làm vơi bớt nỗi bực mình của hắn.

“Đại nhân.”

Một tiếng gọi nhỏ dịu dàng vọng đến từ sau lưng làm hắn ngần ngợ quay đầu lại. An Mi đang vịn vào cột trên hành lang, nhìn hắn trầm mặc. Ánh nắng chiều xuyên qua cành lá hắt vào người, sắc xanh sắc đỏ ảm áp đều trên làn váy nàng phát phơ theo gió.

“Ta đến cảm ơn đại nhân đã cho đưa vải tới, rất ngon.” Nàng đứng cách hắn rất xa, nói nhỏ.

Phù Trường Khanh nghe không rõ những lời nàng lẩm bẩm nên nhíu mày gọi: “Nàng lại đây.”

Nàng chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng vuốt ve miếng ngọc bội đeo bên hông.

“Mệt không?” Hắn hỏi khẽ.

“Có, không hiểu vì sao dạo này ta thường rất mệt.” Khuôn mặt tròn trịa vẫn mang theo nụ cười nhẹ. “Nhưng mà vẫn tốt.”

“Ừm, ta cũng mệt.” Hắn chán nản thở dài một hơi. “Đợi qua đợt này có lẽ sẽ tốt hơn. Ta bận nhiều chuyện nên nhiều lúc không thể để ý đến nàng. Những nơi nàng thấy không thỏa mái thì đừng tới.”

Nàng cụp mi mắt, cắn môi cười, ngượng ngùng ập úng: “Không sao cả, đại nhân.”

Chương 13: Yêu quái nhập người

Nháy mắt đã tới ngày đại thọ của Phù Công, Phù Trường Khanh có thói quen tiêu hoang khó sửa nên tất nhiên đã vung tay tổ chức rầm rộ. Hai mươi năm trước, năm mươi nghìn thuộc hạ mà nhà họ Phù ở Thanh Tề cho áp nhập vào quân đội quốc gia đến nay đã phân bố ở khắp Đại Ngụy. Hàng loạt võ tướng từng lập nhiều chiến công đều là huynh đệ của Phù Công từ năm đó. Bây giờ, các thuộc hạ cũ phái tướng lĩnh đến đưa quà tới tấp. Phù Trường Khanh thích khoe khoang nên đặt luôn một gốc san hô đỏ cao bảy thước ở giữa sân, treo hết những dải lụa đầy màu sắc viết thư chúc mừng lên, tên tuổi của tướng quân các châu, quận của Đại Ngụy liền được treo đầy trên cây san hô, khiến bách tính Lạc Dương tha hồ bàn tán.

Khi Phù Công được thê tử lôi kéo đi vào trong sân thì mới phát hiện ra cây san hô đầy vẻ khoa trương đó, lập tức nổi giận đùng đùng, tuy nhiên vì khách khứa đang ngồi đông vui nên không thể phát tác. Phù Công thông thả đi đến trước cây san hô, nhìn thấy những cái tên quen thuộc trên thư chúc mừng được treo trên đó thì dù có tức giận hơn nữa cũng không thể không than thở: Huynh đệ thân thiết như tay chân đều đã tản mát các nơi, nắm giữ binh quyền lớn, là phúc hay là họa, đều tùy vào thánh thượng... Cả cuộc đời dù ông cẩn thận đến mức nào thì các mối quan hệ của nhà họ Phù đều bị thiên tử nhìn thấu hết.

Phù Công nghĩ đến đây thì không khỏi thở dài một hơi, quay người đối diện với nhóm quý tộc đông vui trong sảnh, phú quý cao sang nhưng lại khiến người ta sợ ghê người.

Tại một phía khác, Phù Trường Khanh biết An Mi nhút nhát nên có ý không để nàng tham gia tiệc mừng thọ, do đó hẳn cũng không phải người đến Bạch Lộ Viên. Nếu so sánh với sự ồn ã trong phủ thì cổng và sân Bạch Lộ Viên lại vắng lặng hơn nhiều. An Mi ngồi cô đơn trong phòng, sờ sờ miếng ngọc, lẩm bẩm cười khỏ: “Không đi vẫn tốt hơn...”

Khả năng của nàng còn chẳng bằng tỳ nữ Phù phủ, đúng là không ra mặt được...

Miếng ngọc bội hình con chuột ôm quả trứng trong tay trơn mịn, ấm áp, lấp lánh rất đáng yêu. Nàng vừa nghịch nó vừa nghĩ mình tuổi Tý, Phù Trường Khanh tuổi Dần thì lại không nhận được buồn cười.

Đúng lúc này, Phùng Lệnh Viện bất chợt đi vào Bạch Lộ Viên, tự đi vào phòng tới trước mặt An Mi. “Sao ngươi còn không chuẩn bị đi? Đầu tóc còn chưa chải nữa! Lát nữa lên lễ mừng thọ đừng có làm chúng ta mất mặt theo!”

An Mi giật mình, trả lời nhỏ nhẹ: “Không có người đến gọi ta tham dự, ta không đi đâu.”

“Hừ, ngươi cũng có mặt mũi quá nhỉ, đi tham dự tiệc mừng thọ còn phải có người đến mời?” Phùng Lệnh Viện “hừ” một tiếng, đôi mắt hạnh trừng nàng đầy vẻ căm tức. “Chẳng qua cũng chỉ là một thị thiếp, chuyện lớn như chúc thọ Quận công thì chẳng tới lượt ngươi chủ động bảo không đi! Ngươi tưởng chúng ta muốn để ngươi đi chắc? Ngươi nên biết Trung chính đại nhân phủ Tư Đồ hôm nay cũng có mặt, chúng ta còn đang sợ ngươi hại Phù lang đấy!”

An Mi ngây ngốc mở to mắt, hỏi: “Nghĩa là gì?”

“Nghĩa là, Trung chính đại nhân là người phụ trách đánh giá con cháu sĩ tộc và cấp bậc quan viên, có thể tùy ý thăng cấp hoặc giáng cấp con cháu sĩ tộc. Sau khi thăng hoặc giáng cấp thì địa vị cùng bổng lộc cũng theo đó mà thay đổi. Phù lang không nằm ngoài số đó.” Phùng Lệnh Viện nở nụ cười lạnh lùng bên môi. “Cấp bậc của sĩ tộc tổng cộng phân thành chín bậc, tiêu chuẩn đánh giá là dựa vào đức hạnh, tài năng cùng gia thế. Đại nhân sung ái một ả gái Hồ ti tiện như ngươi thì điểm đức hạnh đã bị trừ rồi, nay ngươi còn làm chàng mất mặt nữa, e là chàng sẽ bị liên lụy, bị giáng cấp vì ngươi!”

Phùng Lệnh Viện nhìn mặt mũi An Mi trắng nhợt thì lòng thầm tự đắc. Dù gì cũng phải dọa ả người Hồ này một chút thì mới đỡ tức. Nàng ta độc địa ném lại một câu: “Nhanh chuẩn bị đi, đừng có để chúng ta đợi!”, rồi mới cao ngạo bước đi.

An Mi mở hộp trang điểm ra trong tâm trạng hoảng loạn, nhưng chỉ trừng mắt nhìn gương, lòng rối bời. Nàng chưa bao giờ nghe nói về chế độ lựa chọn quan viên theo chín cấp, đương nhiên cũng không biết chuyện danh tiếng tốt hay xấu thì ảnh hưởng thế nào đến một hộ sĩ tộc. Dù Phù Trường Khanh không quan tâm đến chuyện đó thì một người nhát gan, an phận như nàng sao có thể không để tâm?

Đúng lúc nàng đang do dự cầm chiếc lược thì A Đàn vốn vẫn lượn lờ khắp phủ từ sau khi bị Phù Trường Khanh “giáng chức”, nay trung bộ mặt tươi cười khinh khỉnh, cầm một bức thư đi vài Bạch Lộ Viên. Cậu ta vẫn không mồi mà tự ý vào như trước, đứng cách một cánh cửa sổ, hô: “An cơ, lại có thư của cô đấy! Khang Cổ Nhĩ gửi tới!”

An Mi hoảng hốt đáp một tiếng, đã thấy A Đàn đi vào phòng trong vẫy vẫy bức thư trước mặt nàng, cười vui sướng khi người khác gặp họa. “Đại

nhân đang bận rộn ở bên ngoài, hay là lần này để ta đọc thư giúp cô?”

“Không, không cần đâu.” Nàng nhận ra A Đàn không có ý tốt gì, liền cự tuyệt vừa vươn tay ra cướp lấy lá thư trong tay cậu ta.

Không ngờ A Đàn lại lùi một bước, mở thư ngay, vừa cười hì hì vừa đọc trước mặt An Mi: “An Mi, thấy chữ như thấy người. Khi muội đọc được thư này thì chắc ta đã rời khỏi thế gian nơi người ta thống khổ...”

Giọng điệu hớn hờ khi đọc được tin dữ bất ngờ vang lên từ miệng A Đàn. An Mi như bị sét đánh, hai mắt trợn trừng, để mặc A Đàn đọc tiếp: “Ta tưởng rằng mình đủ nhẫn nại, chúng ta có thể giống như cây dương liễu trên sa mạc, dù ở Trung Nguyên khắc nghiệt đến thế nào chẳng nữa thì vẫn bẻ gãy xuống được. Nhưng ta sai rồi! Lúc ta trốn ở đầu đường nhìn Lư lang đón vợ là cháu gái huyện lệnh, ta không thể nào chịu được sự đau đớn và tuyệt vọng này. An Mi, ta không hiểu nổi, sao chàng có thể vui vẻ cười nói? Nụ cười của chàng khiến ta tuyệt vọng, chàng nói trái tim chàng ở chỗ ta, nhưng ta đã không tin được nữa...”

“Đừng đọc, đừng đọc...” An Mi run rẩy, răng va vào nhau lập cập, nàng cảm thấy cả người lạnh toát, ruột gan cũng lạnh. Nàng bịt tai, co rúm lại nhưng vẫn không đổi được một chút thương hại từ A Đàn.

Tiếng đọc thư văng vẳng truyền vào tai nàng: “...Con yêu trong bụng lại đạp ta, nó thật hoạt bát, nhất định nó là đứa bé đẹp nhất thiên hạ, có lẽ sẽ có tóc màu đen và đôi mắt xanh biếc. Một đứa bé đáng yêu như vậy làm ta không nhẫn tâm để nó đến với thế giới, để nó làm nô lệ cho người khác, thật uất ức cho nó. Tiếc là dù ở Trung Nguyên hay là ở quê hương thì cũng chẳng có đất dung thân cho mẹ con chúng ta. An Mi, ta đi đây, sau khi chết chắc hồn ta sẽ bay về quê cũ, muội hãy giữ chiếc lược ta tặng muội cho cẩn thận, nhớ nhớ đến ta.”

“Đừng đọc nữa, đừng đọc...” An Mi trừng mắt hét lên với A Đàn. Nàng gạt hết tất cả đồ trang điểm trước mặt, trâm cài tóc, lược chải đầu rơi đầy đất.

“Hừ!” A Đàn nheo mắt lại, vò vò tờ giấy mỏng thành một cục, vút đến trước mặt An Mi. “Đã nghe thấy chưa? Người phụ nữ đó chết rồi! Ta thấy kết cục của cô cũng chẳng tốt đẹp hơn đâu. Đúng là đồ đàn bà xấu xa không biết trời cao đất dày, chuyện hay mà cô làm ở Huỳnh Dương đã âm thầm bị truyền ra ngoài, ta đợi để xem báo ứng!”

Đầu óc nàng trắng xóa một mảng, nàng ngồi thừ ra nhìn A Đàn bỏ đi, trong lúc đầu óc hỗn loạn chỉ nghĩ được một chuyện: Khang Cổ Nhĩ chết rồi, Khang Cổ Nhĩ đã chết!

Cái lược, cái lược mà Khang Cổ Nhĩ tặng nàng đâu? Nàng mơ màng tìm kiếm trong đám trâm cài tóc và lược rơi trên đất, một hồi lâu sau mới nhớ ra chiếc lược gỗ liễu đỏ đó đã mất trên đường cùng Phù đại nhân đi sứ Đột Quyết đầy nguy hiểm kia rồi.

Đúng lúc đó đầu ngón tay nàng chạm vào một vật thô ráp, nó lăn lóc ngay trước mặt nàng. Nàng cầm lên nhìn, lập tức nước mắt trào ra như suối, đây là nhánh cây hòe mà Phù Trường Khanh bảo nàng ném đi. Từ sau khi vào Phù phủ, nàng liền giấu kỹ nó dưới hộp trang điểm mà không mang nó theo người nữa. Lần này đổ tung hộp trang điểm ra mới lại nhìn thấy nó.

Nhánh cây hòe lặng lẽ nhắc nhở sự hèn mọn của nàng. Nàng có thể đi đến ngày hôm nay đều là nhờ những con mọt sống trong nó. Nàng vốn có thân phận thấp hèn, không chỗ dung tha, giống như cây dương liễu ở sa mạc, dù có cố gắng cắm rễ xuống đất thì mãi mãi cũng không thể thuộc về đất Trung Nguyên. Phải chăng tương lai của nàng cũng sẽ giống như Khang

Cổ Nhĩ? Sẽ chẳng có chỗ cho nàng dừng chân dù là ở Trung Nguyên hay là quê hương...Không, sẽ không giống, mà là càng thảm hơn!

Nàng mở to mắt, trong lúc đầu óc không tỉnh táo vẫn nhớ mãi lời của Phùng Lệnh Viện: “Đại nhân sủng ái một ả gái Hồ ti tiện như ngươi thì điếm đúc hạnh đã bị trừ rồi, nay ngươi còn làm chàng mất mặt nữa, e là chàng sẽ bị liên lụy, bị giáng cấp vì ngươi!”

Lúc này, ngoài cửa có bóng người, giọng nói cay nghiệt của Phùng Lệnh Viện vang lên: “Ngươi đã chuẩn bị xong chưa? Còn không nhanh lên chút! Lẽ nào còn muốn bọn ta đợi ngươi? Hừ, chỉ e sau hôm nay Phù lang sẽ trở thành trò cười ở Lạc Dương...”

Nàng nén khóc cắn môi, không đáp lời. Ngón tay lạnh lẽo run rẩy dần dần nắm nhánh cây. Phùng Lệnh Viện ở bên ngoài không nghe thấy tiếng nàng liền đập cánh cửa về mất kiên nhẫn, đang định nổi cáu thì bị Lật Di Hương ngăn lại. Nàng ta cười khế. “Giục người ta làm gì, chúng ta đi trước. Nếu không lát nữa có vài thứ quan trọng lại không kịp chuẩn bị...”

Phùng Lệnh Viện nghe thấy vậy thì bật cười khúc khích, lập tức đi cùng với Lật Di Hương.

Bên trong phòng, An Mi đầu tóc rũ rượi, vẫn còn nắm chặt nhánh cây hòe, trái tim đau đớn như bị dao đâm còn văng vẳng lời của Phù Trường Khanh: “Đừng làm ta quá mệt...ta cũng rất mệt...”

Mệt...mệt...có ai không mệt? Mọi người đều mệt, làm sao mới tránh được khó khăn trước mắt? Danh tiếng của sĩ tộc như một tòa núi cao nguy nga đối với nàng, quả thật nàng không thể trèo qua nổi.

Nàng bắt đầu khóc, muốn ra ngoài tìm Phù Trường Khanh nhưng những tiếng ồn ào bên ngoài Bạch Lộ Viên như một tấm lưới kiềm chế chân

tay nàng. Sự tuyệt vọng trong căn phòng đều ngưng tụ vào mảnh giấy báo tin Khang Cổ Nhĩ chết kia, trái tim nàng rối loạn. Cuối cùng, nàng không biết thế nào mà lại ngơ ngẩn lắc lẩy một con mọt trong nhánh cây, cũng chẳng nhìn nó mà bỏ vào miệng nuốt luôn.

Sau khi nuốt con mọt, An Mi cảm thấy một cơn buồn nôn trào lên, nàng gập người ho mấy cái, sau đó nằm trên đất lật người mấy lần thì dần dần không phát ra tiếng động nào nữa.

Thời gian dường như ngừng lại, tiếng ồn ã ngoài kia như ngày càng xa xôi. Khi ánh mặt trời xuyên qua song cửa dần dần chiếu từ đôi lông mày đến hai mắt đang nhắm chặt thì người đang nằm cứng đờ trên đất bỗng nhiên mở bừng mắt, nhìn chằm chằm lên trần nhà một lúc lâu.

Hóa ra năm giác quan vốn không có khi là một con mọt chọt trở nên rõ ràng. Thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác mà nó trông mong suốt ba trăm năm qua theo từng hơi thở đi vào cơ thể rồi lan ra tứ chi cùng các khớp xương của An Mi, dẫn tới một cơn đau nhói vô cùng chân thật. Vì sự đau đớn này mà nàng ta kích động, thân thể bắt đầu run rẩy, cổ họng rung rung như chim oanh thử giọng trước khi hát.

“Hóa ra có mắt là cảm giác như thế này.” Con người nàng ta dần dần chuyển động, sau đó nàng ta há miệng, giọng nói cứng ngắt vì chưa tìm được giọng điệu phù hợp. “Thì ra dùng lưỡi để nói là cảm giác này...”

Thân thể nàng ta dần dần vặn vẹo như một con sâu uốn éo trên đất nhưng lại không thể nào tiến hay lùi như mong muốn.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Thế là nàng ta lại tìm ra chân và tay, cuối cùng phát hiện ra cơ thể này có đầy các khớp xương cứng rắn, liền thử chằm chằm đứng dậy trên mặt

đất.

Cặp mắt lanh lợi đang xem xét tỉ mỉ chung quanh, hợp nhất những hình ảnh đó trong đầu với hình dáng của từng đồ vật. Nhật đồ trang điểm dưới đất lên, nàng ta nhìn vào gương, không ngừng thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt, cuối cùng nở nụ cười quyến rũ. “Cái vỏ ngoài này rất được...Thanh Phù, Hoa Ngôn, Hồ Phủ, Long Uyên, các huynh đã làm rất tốt...”

Nàng ta buộc lại mái tóc, miệng ngâm nga một giai điệu quái dị. “Kìa sao lấp lánh: mở gương đẩy mà. Mây xanh rối loạn: mái tóc xõa ra...”

Những hộp trang điểm rơi đầy đất được nàng ta lần lượt mở ra tò mò ngửi son môi, phấn, chì kẻ mắt...rồi lắm bả nói: “Trong tráp có nhiều đồ trang sức, khuôn mặt được thoa phấn phủ hương...”

Lấy đầu ngón tay chấm một chút son đỏ thắm, khẽ bôi lên môi, nàng ta nhìn đi nhìn lại mình trong gương. “Môi đỏ, ngón tay trắng đều đặn, bông phấn quệt đi giọt mồ hôi...Đôi lông mày lá liễu chấm phẩm xanh đen, miệng anh đào nhỏ tô làn son mỏng đỏ rực...”

Dần dần khuôn mặt được trang điểm xong xuôi trong tiếng ngâm nga, nàng ta chọn một mẫu hoa văn làm từ lông chim trả trong cái hộp nhỏ đựng hoa văn, đưa nó lên đầu lưỡi chấm chấm rồi dán lên giữa hai hàng lông mày. “Ánh sáng trang sức lấp lánh trên khuôn mặt, cài đầu được chiếu sáng càng xanh biếc...”

Người con gái đẹp hiện lên trong gương đã trang điểm xong, mỗi cái nhíu mày, mỗi một nụ cười đều vô cùng quyến rũ. Nàng ta xoay nghiêng mặt, cảm thấy hài lòng, đang định đứng dậy thay đồ thì bất chợt ghé sát vào gương, bóc đi hoa văn màu chàm giữa trán. Tiếng nói du dương như chim sơn ca bỗng đổi thành giọng già nua của Trương quản gia, phát ra từ cổ

họng: “Ôi trời, cái khăn này ngài cũng phải đổi đi, công tử nhà chúng ta ghét nhất màu chàm...”

Sau khi mặc bộ váy dài màu xanh nhạt và đeo dây lưng màu vàng nhạt quanh cái eo nhỏ nhắn, “An Mi” thong thả đi hai bước trong phòng, cúi người nhặt nhánh cây hòe từ dưới đất lên.

“Lại ngủ mê man rồi hả?” Nàng ra nâng tay lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào nhánh cây hòe, cười khẽ. “Người biết không, điều bọn ta ghét nhất ở người, hoặc nói là ghét nhất ở người phàm trần chính là các người thật sự không biết quý trọng. Nổi khổ khi tu luyện ba trăm năm trong tăm tối cũng không đổi được một cơ thể, ấy vậy mà các người nói bỏ là bỏ. Người có hiểu cái miệng mềm gặm gỗ cứng là cảm giác như thế nào không? Trong không gian hỗn độn, bốn bề không có gì ngoài gỗ hòe, chẳng nhìn thấy gì, chẳng sờ thấy gì. Huynh đệ cùng tu luyện ba trăm năm bị người nuốt vào bụng chỉ vì những lý do nực cười. Đối với bọn ta mà nói thì không chỉ là không công bằng...”

Nàng ta cứ nói mãi đến khi nước mắt trào ra, những giọt nước mắt trượt lên lớp phấn để lại vệt hồng nhạt. Sau đó, đôi môi nàng ta kề sát nhánh cây, thổi nhẹ một cái, giọng nói giục giã, lạnh lùng: “Tỉnh chưa? Người có thể tỉnh lại được. Lần trước, chẳng phải người cũng tự tỉnh giữa chừng đấy thôi?”

Quả nhiên, một tia ánh sáng màu xanh lục tỏa ra từ nhánh cây hòe sau khi được nàng ta thổi vào. Như nghe được tiếng động phát ra từ bên trong, nàng ta híp mắt cười, nói: “Đừng sợ, hồn của người chỉ tạm thời bị nhốt trong nhánh cây. Chẳng phải người muốn ta giúp người vượt qua cửa ải khó khăn này sao? Ta thấy lần này phải để người đi nghe một vài chuyện mới được.”

Nói xong, nàng ta vừa cười vừa nhét nhánh cây vào trong áo, thướt ta đi ra ngoài.

Giờ đã là chiều tối, khách khứa đến Phù phủ chúc thọ đã về từ lâu nhưng khắp phủ vẫn giăng đèn kết hoa, tiếng nhạc vẫn còn réo rắt. Già trẻ trong phủ đang tập trung ở viện của Phù Công, vui vẻ ăn tiệc gia đình. Trên sân, tôi tớ đông đúc, ai nấy đều mặc quần áo đẹp đẽ, binh lính thì oai phong凛冽, trông dáng vẻ có chút đáng sợ. Các tỳ nữ bê mâm mạ vàng đi vội vàng qua hành lang, hoa mẫu đơn trong vườn nở rộ, đầy ức sống trong buổi hoàng hôn cùng ánh lửa ở sân. “An Mi” lẳng lặng đứng ở hành lang, mở to mắt ngắm nhìn cảnh sắc nhân gian với dáng vẻ cực kỳ hứng thú.

Nhưng không ngờ nàng ta lại cản đường đi của người khác.

“Này, cô đứng ở đây làm gì? Còn không mau tránh ra!”

Nàng ta quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên tóc để chỏm khoảng mười ba tuổi, đang nhăn mặt mày hiện rõ vẻ không vui. Nàng ta hơi ngây người, đã nhớ ra giọng nói chói tai và gay gắt này nhưng lại trả lời cậu ta bằng một nụ cười, rồi mới nói: “Ồ, hóa ra là cậu, đa tạ.”

Một câu không đầu không cuối khiến A Đản ngây ra, đôi con ngươi đen láy đảo quanh liền phát hiện cô gái người Hồ trước mặt không giống với trước, lẽ nào bị người ra chọc điên? Nếu không thì sao mới giây trước còn bị cậu ta bắt nạt mà co rúm, bây giờ thì lại chẳng thấy có vẻ sợ sệt gì, ngược lại còn mang thần thái cao ngạo bức người?

Vóc dáng của người Hồ vốn cao, một An Mi không e dè gì, cứ đứng cười khanh khách trước A Đản làm cậu ta thấy sợ đến sờn gai ốc. Cậu ta vô thức lùi về sau hai bước, ra vẻ hung dữ quát một câu: “Cô biết điều một chút cho ta!” Nhưng chỉ một giây sau, cậu ta đã quay người đi mất.

“An Mi” cười toét miệng, tự ý đi vào nhà chính. Lúc này, cái màn xanh trong nhà được cuốn lên một nửa, nên đỏ chiếu sáng trung. Nam nữ ngồi đầy phòng đang vui vẻ ẩm uống, nói chuyện thì bất chợt thấy cô nàng người Hồ là An Mi thong thả đi vào, ai nấy đều khó tránh khỏi kinh ngạc.

Chỉ có hai người Phùng, Lật là có vẻ mặt đặc ý, âm thầm nhìn nhau cười.

Phù Công đang ngồi trong bữa tiệc nhìn rõ người mới tới thì sắc mặt thoáng cái xấu hẳn mấy phần. Phù Trường Khanh ngồi bên nhú mày khó hiểu, rõ ràng hẳn chưa từng bảo nàng đến, sao nàng còn cố tình đến đây? Cuối cùng, Phù phu nhân lên tiếng chất vấn đầu tiên: “Cả ngày hôm nay không thấy người đến mừng thọ, bây giờ đến làm gì?”

Tiếng đàn sáo trong nhà im bật, sự im lìm bao phủ. Mặt mày vợ chồng Phù Công u ám nhìn người bên dưới, còn hai đệ của Phù Trường Khanh nhìn nhau không biết phải nói gì, Sĩ Quỳnh Cư được mời tới không dám thờ mạnh. Phù Trường Khanh thấy tình hình như vậy thì bực mình, đang định lên tiếng bảo vệ An Mi thì lại chợt nhìn ra sự khác lạ nhờ vẻ thản nhiên của nàng. Điều bất ngờ này làm tim hắn thất lại, mặc nàng đi đến trước mọi mặt người.

“Tiện thiếp tư chất kém cỏi không dám ra ngoài gặp ai, không dâng rượu mừng thọ lão gia đúng lúc, quả thật là lỗi lầm của tiện thiếp. “An Mi” vén váy, mặt mày nghiêm túc đi đến trước bàn Phù Trường Khanh mượn tạm một chén rượu, rồi đến chỗ ngồi của Phù Công hành lễ vô cùng duyên dáng, cúi đầu ngậm: “Như trăng còn đó, như trời lên cao, như thọ bằng núi Nam, không tan không rã, như tùng bách tươi tốt. Chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn...”

Cả phòng nghe thấy lời chúc này của nàng ta thì đều ngạc nhiên, chỉ riêng Phù Trường Khanh là có sắc mặt thâm trầm, hai bàn tay nắm chặt thành quyền trong tay áo.

Dù Phù Công có hận An Mi đến thế nào đi chăng nữa thì trước một hồi nịnh nọt như thế cũng không thể phát tác ra được, đành nhẫn nhịn, ra lệnh cho tỳ nữ sắp xếp một chỗ ngồi cho “An Mi” ở cuối bàn tiệc. Nàng ta lại thi lễ cảm ơn rồi mới quay người đi đến chỗ Phùng Lệnh Viện ngồi xuống. Phùng Lệnh Viện vừa ghen ghét vừa oán hận An Mi, lúc này quay đầu ra hiệu cho tỳ nữ của mình. Tỳ nữ đó liền ngoan ngoãn gặt đầu rồi rời đi, không lâu sau, mấy người hầu dâng thức ăn lên cho “An Mi”, trên đĩa mạ vàng xếp đầu cá chép xát mỏng, cuối cùng còn có một món ăn do tỳ nữ của Phùng Lệnh Viện đưa tới, khi mở nắp thì lộ ra là một đĩa hoa cỏ.

Phùng Lệnh Viện lấy tay áo che miệng, cười phì một cái. Khi người đầu chú ý đến đĩa hoa cỏ trước mặt “An Mi” thì nàng ta mới giễu cợt bằng giọng cố ý nói to: “Nghe nói An cơ thích ăn thứ này, đúng không? Ta có lòng nhổ lên từ vườn đây, An cơ không phải khách sáo.”

Lật Di Hương ngồi bên trái Phùng Lệnh Viện liếc thoáng qua đĩa cỏ dại một cái, nhưng chỉ cười nhẹ.

Cả căn phòng im lặng như tờ, Phù Trường Khanh lặng lẽ trừng mắt nhìn Phùng Lệnh Viện, trong đôi mắt đen láy ẩn hiện sát ý. “An Mi” ngồi cuối bàn lại chỉ khẽ cười khi bị làm nhục công khai. “Tỷ đúng là đã coi trọng ta.” Nàng ta cầm một nhánh cỏ huệ, chẳng thèm nhìn Phùng Lệnh Viện mà nhìn quanh phòng. “Tuy tiện thiếp ngưỡng mộ các bậc hiền triết, có lòng “sáng sớm uống sương ngọt trên hoa mộc lan, tối về lại ăn cánh hoa cúc núi”, nhưng sao dám bắt chước? Tiện thiếp biết rõ rằng các vị hiền đức coi từng trúc là cái chí, cỏ thơm là cái đức, vì vậy chỉ một lòng bảo vệ chín

vườn hoa lan, trăm mẫu cỏ huệ của Phù phủ, không dám phá hoại chút nào.”

Phùng Lệnh Viện không ngờ An Mi có chiêu này, đôi mắt hạnh kinh ngạc tròn trũng, mặt mày ngày càng khó coi.

“Cỏ huệ, cỏ túc, bạch chỉ, đỗ hành, bệ lệ đều là những tên cây nổi tiếng trong cuốn Sở từ.” “An Mi” phân biệt từng loại hoa cỏ trên đĩa, sau đó cảm thán: “Đáng tiếc thiếp có lòng yêu hoa cỏ nhưng lại bị đồ tiếng xấu...Phùng cơ nghe nói ta thích ăn chúng, có lẽ chỉ là làm lẫn thôi.”

“Dù là nghe nhầm thì hành động của Phùng cơ ngày hôm nay cũng rất vô lễ.” Phù Trường Khanh đang ngồi trên sạp chợt mở miệng, hai mắt nhìn Phùng Lệnh Viện không có chút ám áp. Hắn cười lạnh lùng. “Đường đường Phù phủ ta sao có thể chứa chấp kẻ không biết quy tắc như vậy?”

Lần này Phù Công ngồi đầu không hề thiên vị, nghiêm khắc trách mắng Phùng Lệnh Viện: “Đúng là không có quy củ gì cả, cây cỏ trong vườn đều được người làm vườn tận tâm chăm bón là để cho người tự tiện nhổ lên sao?”

Phùng Lệnh Viện hốt hoảng. Nàng ta tuyệt không ngờ mấy loại cây cỏ tạp nham trong Phù phủ cũng có thể gây ra tội, ấy vậy mà một chút sơ hở đó lại khiến An Mi từ thế bị động trở thành chủ động, giáng nàng ta một cú trí mạng.

“An Mi” cúi đầu im lặng nhưng trong lòng lại cười chế giễu, nếu muốn tồn tại ở Phù phủ tàn khốc thì những cọng cỏ dại tầm thường càng không thể coi nhẹ. Nghĩ vậy, nàng ta bèn ngẩng đầu, mỉm cười, mắt trong veo nhìn Phù Trường Khanh nhưng hắn chỉ đối diện với nàng ta một giây rồi hờ hững nhìn sang nơi khác.

Đám cỏ cây nức cười được tỳ nữ vội vã mang xuống, Phùng Lệnh Viện khóc sụt sùi cũng bị đuổi đi, bữa tiệc gia đình nhanh chóng trở lại ồn ã, mọi người vui vẻ ăn uống nói cười nhưng ai nấy đều có một bụng tâm sự riêng.

Đến nửa đêm tiệc tàn, “An Mi” mang theo ánh sáng mờ mờ của trăng sao mà một mình đi về Bạch Lộ Viên, lẳng lặng ngồi trên bậc thềm. Nàng ta không thắp đèn, ngẩng đầu nhìn trăng non treo trên bầu trời, lồi nhánh cây ra giơ đến ngang miệng. “Vừa nãy người đều nghe thấy rồi chứ? Đến một nhánh cỏ trong Phù phủ cũng không phải là không tên không họ. Thật ra thứ không nên xuất hiện ở đây nhất chính là người.”

Trong bóng đêm, nhánh cây hờ hắt ra chút ánh sáng màu xanh lục, phản chiếu lên đôi mắt lạnh như băng của “An Mi”. Nàng ta mơ màng nhìn về phía trước rồi lại bật cười, nói nhỏ: “Rõ ràng người có năm cơ hội để không rơi vào ngày hôm nay nhưng cuối cùng người vẫn lựa chọn thả ta ra. Biết vì sao không? Là vì người hoàn toàn không xứng với nơi này, không xứng với hấn. Sự yếu đuối của người làm hấn phiền não, cũng làm chính bản thân người sức cùng lực kiệt. Không có sức mạnh của chúng ta thì người chẳng là gì hết. Chuyện đến ngày hôm nay người còn không chịu tin? Vậy tiếp sau đây ta sẽ cho người nghe tận tai.”

Nàng ta nói một hơi xong, cười cười nhét nhánh cây vào trong áo, lẳng lặng đứng dậy đón gió nam lúc nửa đêm.

Có tiếng lộc cộc từ xa vọng đến, càng ngày càng gần, một chiếc đèn lồng giấy chiếu sáng được cả ba thước chậm chậm đi vào Bạch Lộ Viên. “An Mi” đứng im không nhúc nhích, nhìn người đang cầm đèn đi về phía mình, hai mắt hơi híp lại do ánh sáng từ đèn lồng, trầm mặc không nói gì.

Phù Trường Khanh một mình xuất hiện ở Bạch Lộ Viên, không có người hầu theo cùng. Hắn đứng trong sân, đôi mắt lạnh đối diện với cô gái người Hồ trước mặt, cả người toát ra sự tức giận dường như khiến cả Bạch Lộ Viên nho nhỏ cũng trở nên lạnh lẽo.

“Ngươi không phải nàng.” Cuối cùng, hắn lên tiếng phá vỡ sự im lặng, ánh mắt sắc bén như nhìn xuyên qua lớp da thịt của “An Mi”. “Nói đi, đồ sâu mọt, ngươi là loại yêu quái gì?”

Vào khoảnh khắc đôi đầu gay gắt này, nàng ta bất chợt thở dài nãy nê rồi nước mắt trào ra.

“Ba trăm năm, Phù lang, chúng ta đã có thể gặp lại.”

Cái lý do ba trăm năm làm Phù Trường Khanh bùng nổ. Hắn nắm chặt cây gậy, cười nhạt “An Mi”. “Ba trăm năm? Ngươi cho rằng ta cũng là yêu quái giống ngươi?”

“Ba trăm năm trước tất nhiên chàng không phải là chàng bây giờ, ta cũng không phải là ta hiện tại.” Nàng ta khép mí mắt, từng giọt nước mắt chảy qua gò má. “Ba trăm năm trước, chàng ở kiếp trước viết lên thẻ gỗ một bài thơ, nước mắt của chàng rơi trên những nét chữ, cho ta linh khí đầu tiên. Vì vậy trên thế gian này, không ai bận lòng về chàng hơn ta, cũng không ai hiểu chàng hơn ta. Mỗi khi chàng cô đơn, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, mỗi giọt lệ, mỗi lần than thở khi chàng cầm sách...ta đều biết cả.”

“Nếu những lời ngươi nói là thật thì kiếp trước ta quả là một kẻ hay than thở?” Hắn chau mày, lạnh nhạt hỏi. “Vậy ba trăm năm trước ta là ai?”

“Thái tử bị phế truất, chịu sự giam cầm cả đời. Ngày ấy, mẫu hậu của chàng thất sủng vì bị gièm pha, hãm hại. Hoàng đế tàn nhẫn đày người vào

lãnh cung, còn chàng cũng bị tước danh thái tử, sửa hiệu thành Kỳ Vương. Đệ đệ cùng cha khác mẹ của chàng sau khi lên ngôi, do ghen ghét nên đã hạ chỉ giam chàng trong cung Kỳ Vương, đến khi chàng ba mươi ba tuổi thì buồn bực mà chết.”

“Kỳ Vương triều Trần¹?” hấn thẳm nhăm tính, đoán ra được một nhân vật như vậy trong sử sách, rồi lại hỏi: “Còn người tên là gì?”

1. Triều Trần (557 – 589): Sử gọi Nam Đông là triều đại cuối cùng của Nam triều trong thời kỳ Nam Bắc triều của Trung Quốc, cuối cùng bị nhà Tùy tiêu diệt.

“Ta là một bài thơ chàng viết, căn bản không có tên.” Mọt cười khẽ. “Nhưng đã ba trăm năm trôi qua, cung điện triều Trần ngày đó đã sụp đổ từ lâu, linh khí của ra nương nhờ trên thân một cây hòe nghìn năm tuổi, dần dần biến thành thân con mọt. Ngày nay ta tên là Đổ Thục.”

“Mọt trong sâu mọt?”

“Đổ của đổ quyên².” Đổ Thục không để ý đến lời chế giễu của Phù Trường Khanh, chỉ thản nhiên cười. “Phù lang, ta biết chàng sinh năm Tân Dậu, năm tuổi học vỡ lòng, sáu tuổi có thể làm thơ, còn nhớ bài thơ đầu tiên chàng làm không...”Tiêu dao du xuân không, dung tục dữ lục trì a. Bạch bình khai tổ điệp, chu thảo mậu đan hoa³.” Dù ta chưa từng xuất hiện bên chàng nhưng trên thế gian này, không ai hiểu chàng bằng ta.”

1. Trong tiếng Trung, chữ “Mọt” và chữ “Đổ” đồng âm.

2. Tạm dịch: Thông thả du xuân trong ngày trời trong, hồ nước xanh thắm, bèo xèo lá, cỏ tốt tươi, hoa đỏ thắm.

Lúc này, gió đêm thổi đến khiến chiếc đèn lồng khế đung đưa, Phù Trường Khanh khép hờ mắt dưới ánh đèn dao động, nụ cười mĩa mai vẫn giữ nguyên trên mặt. “Nếu ta là thái tử thời Trần – người khiến người nhớ

mãi không quên thì sao câu đầu tiên người gọi ta lại là “Phù lang”? Vị thái tử ba trăm năm trước đó dường như không phải họ “Phù”?”

“Chuyện đời trước đã tan biến như mây khói, đời này chàng sinh ra ở nhà họ Phù tại Thanh Tề nên ta gọi chàng là Phù lang...đã hai mươi năm.” Hai mắt Đỗ Thục đăm lẹ, ánh nhìn mang theo tình cảm đậm sâu.

“Cho dù lời của người nói là thật thì người cũng chỉ là một hàng chữ ta viết bừa ở kiếp trước, vậy thì kiếp này ta và người không có quan hệ gì, cái vẻ thâm tình này của người có liên quan gì đến ta?” Hấn cười lạnh lùng, đôi con ngươi đen láy chỉ có sự vô tình như cũ. “Chuyện kiếp trước kiếp này có hay ho đi chăng nữa thì tiếc là trong mắt ta, người vẫn thoáng hiện lên hình dạng lúc người là con mọt.”

Dường như Đỗ Thục bị lời nói độc địa của hấn làm tổn thương, cơ thể hơi co rúm lại. Nàng ta cúi đầu, thốt tha bước đến trước mặt hấn. “Phù lang, tuy chúng ta không có liên quan gì nhưng lại có duyên với nhau. Vì ngày hôm nay mà ta tu luyện khổ nhọc ba trăm năm, những vất vả trong đó làm sao chàng biết? Phù lang, chàng không thể vì ta không xuất hiện sớm hơn mà phủ nhận tấm chân tình của ta.”

Nói chuyện với một con mọt khéo ăn khéo nói quả nhiên là tốn sức. Phù Trường Khanh vẫn bị thương chưa khỏe hẳn nên hấn cảm thấy mệt mỏi rã rời. Hấn tìm đại một tảng đá trong đình rồi ngồi xuống, đặt đèn lồng giấy bên chân, lòng thầm nhủ: Con mọt này chắc là mọt học giả, đúng là “lời nói tinh vi tế nhị thì ngay bậc rất thông minh cũng khó mà hiểu được”. Còn tình cảm của nàng ta với hấn đậm sâu bao nhiêu thì chỉ cần nhớ lại lúc gặp nạn ở thảo nguyên, và khi con mọt thứ tư đâm hấn bị thương nhưng nàng ta đều không xuất hiện là biết.

Người ở bên hấn từ đầu tới cuối chỉ có một mình An Mi mà thôi.

Hắn hiểu rõ trong lòng như thế, nhưng kinh nghiệm đời nhân xử thế bao năm khiến hắn không dễ dàng để lộ suy nghĩ sâu thẳm trong nội tâm. Hắn chợt nghĩ đến một vấn đề, bàn hỏi Đỗ Thục: “Người nói ta vô tính, người nặng tình, vậy bốn con một trước đó thì là gì đây?”

Đỗ Thục ngẩn người, nhìn hắn chăm chăm rồi chậm rãi nói: “Bốn con một đó là bạn tu hành của ta, được linh khí của thương nhân, thuyết khách, thực giả và du hiệp tạo thành.”

Quả nhiên không khác gì hắn đoán. Phù Trường Khanh nghe xong thì nhếch miệng cười. “Theo ta, bốn con một ba trăm tuổi đó mới thật sự là bạn bè mà người nên quý trọng. Có câu “vật họp theo loài”, mà các người còn ở bên nhau những ba trăm năm.”

Đỗ Thục cup mí mắt để che giấu ánh sáng lóe lên trong mắt, chỉ khẽ than thở: “Chàng nói cũng không sai, có điều thân là một thì bắt buộc phải sống nhờ vào cây hòe, trăm việc đều không như mình muốn là được. Tuy năm con một chúng ta từng thân thiết nhưng lại bị Thần Hòe tặng đi cứu người, nói phân tán là phân tán ngay được.”

Phù Trường Khanh xưa nay vốn thiếu sự thông cảm, hắn chỉ lo hỏi cho ra nghi ngờ của mình mà thôi, nghe xong câu trả lời của nàng ta cũng chẳng thể hiện gì trên mặt, nói tiếp: “Người thiếp này của ta nhất gan sợ gây ra chuyện, lúc gặp rắc rối chỉ biết đi ăn một. Hôm nay cũng chẳng biết vì sao nàng thả người ra. Ta hỏi người, nàng ở đâu rồi?”

“Nàng?” Đỗ Thục tái mắt, dường như không thể chấp nhận nỗi sự có chấp của hắn, mắt lại trào lệ. “Linh hồn của nàng ta tạm thời bị áp chế, mười ngày sau, khi hồn phách ta bị cơ thể này ăn mòn hết thì tự nhiên nàng sẽ trở về.”

“Ồ, mười ngày...” Đúng là phù hợp với lời kể của An Mi lúc trước. Phù Trường Khanh trầm ngâm một lát rồi gật gật đầu, hai mắt vẫn không hề có sự cảm thông.

Trong màn đêm mờ lung, Đỗ Thục nhìn người đàn ông hờ hững, vô tình trước mặt, cuối cùng không tìm được bật khóc, quỳ trước đầu gối hắn. “Phù lang, ba trăm năm trước ta được sinh ra từ nét mực của chàng, lẽ nào đối với chàng duyên phận kiếp trước thật sự không đáng giá? Nàng ta có thể hiểu chàng hơn ta không? Thân phận, địa vị, tri thức và sở thích của hai người khác nhau một trời một vực, cứ phải miễn cưỡng chiều lòng nhau không một sao?”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì hơi ngẩn người, lòng như mặt hồ phẳng lặng chợt bị một cơn gió thổi làm nổi lên từng gợn lăn tăn. Lời của Đỗ Thục đã chạm vào một nơi sâu thẳm trong đầu hắn, bọc lấy trái tim hắn một cách kỳ lạ, dường như vào một thời điểm nào đó rất lâu về trước, hắn cũng từng nói như vậy: Ai lại đồng ý bỏ một người hiểu mình để chịu đựng một người không hề giống mình?

Sự do dự chỉ trong một giây đó bị Đỗ Thục nhạy bén bắt được. Nàng ta lại đến gần hơn một chút, ngẩng đầu nhìn Phù Trường Khanh đầy vẻ si mê, khuôn mặt với những vệt nước mắt trông vô cùng đáng thương. “Phù lang, đôi mắt chàng có sự do dự...”

Phù Trường Khanh nhìn Đỗ Thục chăm chăm, đợi nàng ta nói tiếp.

“Vì sao chàng không chấp nhận cho ta một cơ hội, Phù lang? Một nữ nhân quê mùa, một chữ bẻ đôi cũng không biết thì có thể hiểu được cái gì? Cầm kỳ thi họa, ngâm thơ, nàng ta biết bao nhiêu? Người ta không thể nào xứng với chàng được, hai người không hợp nhau!” Đỗ Thục nhìn Phù Trường Khanh nhấn mạnh bằng giọng mềm mại: “Lần này, vì sao nàng ta

lại gọi ta ra? Chính là vì cuộc sống ở Phù phủ quá mệt mỏi, mà tình cảm chàng dành cho nàng ta chẳng qua chỉ xuất phát từ lòng báo ơn và sự xót thương, đây không phải là tình yêu. Chàng cần một người hiểu chàng, dù chàng muốn làm gì, chỉ cần một ánh mắt ra hiệu, một câu nói ẩn ý, nàng ta cũng có thể hiểu ý, chứ không phải như hiện tại, dù chịu bao nhiêu gian khổ cũng không được bất kỳ ai chúc mừng.”

Đây đúng là một vấn đề, Phù Trường Khanh cười giễu trong lòng, mặc nàng ta nói tiếp.

“Mà ta và nàng ta không giống nhau.” Mặt Đỗ Thục tràn đầy tình cảm với hấn, miệng mỉm cười xúi giục lòng người trong yên lặng. “Chỉ cần chàng đồng ý thì trong vòng mười ngày ta có thể thay đổi tất cả. Ta sẽ làm người ở Lạc Dương đều ngưỡng mộ chúng ta, làm tất cả mọi người trên thế gian đều biết, con trai cả của nhà họ Phù ở Thanh Tề có được người con gái tuyệt sắc nhất thiên hạ.”

Điều kiện này quả là mê người, có kinh nghiệm từ bốn con mọt trước, Phù Trường Khanh tin rằng Đỗ Thục có thể làm được như nàng ta nói. Giờ phút này, hấn như đặt bản thân mình ở trên công đường, bỏ qua tất cả tình cảm cá nhân mà âm thầm tính toán: nếu hấn và An Mi đã mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần, còn con mọt chỉ là thể thân, vậy thì sao không tương kế tựu kế lợi dụng con mọt này giúp hai người giải quyết mọi chông gai?

Nghĩ như vậy, giọng nói của hấn không khỏi dịu đi mấy phần. Hấn giả vờ bị lung lạc bởi lời nói của nàng ta, nghi ngờ hỏi: “Nếu sau mười ngày người sẽ biến mất thì sao người cam lòng làm chuyện tốt cho người khác?”

“Không phải vì nàng ta, mà là vì chàng.” Đỗ Thục nhìn hấn, mặt mày rạng rỡ hấn lên, cẩn thận tìm lời: “Phù lang, trong mười ngày này, dù chàng chỉ rung động một lần thì xin hãy cho ta một cơ hội, được không?”

Trong đôi mắt hấn gọn sóng lẫn tăn, còn lòng dạ thì có hàng nghìn toan tính ào ạt, cuối cùng tất cả hóa thành một nụ cười ấm áp như gió xuân. “Được.”

Đỗ Thục thở phào một hơi như trút được gánh nặng, nụ cười trên gương mặt ngày càng lan rộng đầy thỏa mãn.

Lúc này, nến trong đèn lồng cháy hết, Bạch Lộ Viên lại trở về cảnh tối om. Phù Trường Khanh từ từ đứng dậy, trước khi đi hấn chào Đỗ Thục, giọng nói vừa nhẹ nhõm vừa vui vẻ: “Thời gian mười ngày rất ngắn, ta mong chờ xem ngươi có thể đem đến bất ngờ gì.”

Đỗ Thục duyên dáng vái hấn một cái, tiễn người với ánh mắt mừng vui.

Khi Bạch Lộ Viên lại trở về với vẻ yên tĩnh thì Đỗ Thục mới cúi đầu lúi nhúi ra, vừa xoa xoa vừa đi đến bên đình. “Vừa nãy ngươi đều nghe thấy cả chứ? Chỉ cần một vài lời nói ta đã có thể làm chàng vui... Ngươi đã hiểu rõ chưa? Sự xuất hiện của ngươi vốn là một sai lầm. Ta và chàng mới là một đôi trời sinh. Ta muốn chàng yêu ta mà không phải lo lắng gì, ta có thể khiến cả thế gian ngưỡng mộ. Đỗ Thục ta sẽ trở thành người con gái xinh đẹp, tài năng đệ nhất trên đời.”

Nàng ta nói xong liền quẳng nhánh cây trong tay xuống cái rãnh bên hành lang.

Đêm đã qua, ánh ban mai bắt đầu chiếu xuống. Đỗ Thục đứng bên hành lang nhìn nhánh cây chầm chậm trôi theo dòng nước đi xa, mắt mày tuyệt đẹp toát ra vẻ lạnh lùng. “Nhưng hấn nói không sai, người ta quý trọng quả thật là những người bạn ba trăm năm của ta.”

Chương 14: Núi cao nước sâu

Nhánh cây hòe phát ra một chút ánh sáng xanh, dập dềnh trôi nổi theo cống rãnh ra khỏi Phù phủ. Nó cứ thế trôi theo dòng nước từ sáng sớm cho đến tận lúc mặt trời lặn, rồi đến sáng hôm sau, khi bình minh tới thì đã ra khỏi Lạc Dương, trôi dạt đến một nơi hoang vu, cuối cùng được một bàn tay trắng trẻo với những ngón tay thon dài với lên.

“Ôi chao, đây chẳng phải là ngón tay của ta à?” Quỷ Hòe vừa cười hi hi vừa giơ nhánh cây hòe lên quơ quơ, mặt mày hớn hở.

Quỷ Liễu bực bội tránh những giọt nước văng ra khắp nơi, mặt cười nhưng trong lòng chẳng vui về gì, chế nhạo một câu: “Ngón tay của ngươi? Chứ không phải là ruột thừa?”

Quỷ Hòe lườm một cái nhưng không thèm để ý đến hấn, đưa nhánh cây áp sát bên tai, cười híp mắt như đang tám chuyện đời thường. “Này, ngươi là ai?”

Quỷ Liễu đứng bên thờ ơ nhìn, cười khẩy một cái, không ngờ khuôn mặt tuấn tú của Quỷ Hòe bỗng hiện đầy vẻ kinh ngạc, hấn hét lên: “Hả? Sao lại là ngươi ở bên trong? Nào nào nào, đợi ta thả ngươi ra ngoài, ra nói chuyện...”

Nói xong bèn đưa nhánh cây lên gần miệng, thổi một hơi. Ai dè nhánh cây chỉ phát sáng lòe lòe, một hồi lâu sau cũng không thấy gì. Quỷ Hòe sốt sắng định thổi tiếp lần nữa nhưng bị Quỷ Liễu lên tiếng ngăn cản: “Đừng thổi nữa, có lẽ cô nương người ta không mặc quần áo, ngươi ép nàng ra thì đến lúc đó chỉ nghe nàng khóc thôi.”

“Ừ nhỉ!” Quỷ Hòe tỉnh ngộ, nhìn nhánh cây, nói: “Khi hồn rời khỏi người thì tất nhiên sẽ không mang theo quần áo, đi, ta tìm cho người một bộ!”

Tháng Năm đầu hè, có nhiều phụ nữ đi du ngoạn ở vùng ngoại thành. Trên cánh đồng bát ngát vừa hay có một nhóm người ngựa, tiếng trò chuyện, cười đùa vui vẻ. Có một vị thiếu phụ đang ngồi trên lưng ngựa cười nói với người hầu thì chiếc váy mỏng màu đỏ của nàng ta bất chợt phai sạch màu, hiện tượng kỳ dị này làm mọi người tái mặt, la hét thất thanh. Giữa lúc hoạn lạc, Quỷ Hòe đứng ở một chỗ không xa cười nham hiểm, đi ra sau cái cây hiện thành hình người, Quỷ Liễu đứng cạnh thỉnh thoảng lại nghiêng đầu sang nhìn, hờ hững hỏi: “Hóa ra người thích kiêu này? Quá tầm thường!”

“Tầm thường cái gì! Người có hiểu thứ gọi là thô tục nhưng lại thanh tao?” Quỷ Hòe lờm một cái, vừa quay mặt đi thì lại vui vẻ. “Màu đỏ đẹp biết bao!”

Hai con quỷ đang lằm bằm cãi nhau qua lại thì đột nhiên có một vòng sáng xanh phát ra từ nhánh cây hòe, một cô gái mặc váy đỏ xuất hiện từ trong vòng sáng. Dường như nàng đang rất thất vọng, ngã trên đất, ngẩng đầu nhìn thấy Quỷ Hòe thì cảm thấy như thời gian đã trôi qua thật lâu. “Thần... Thần Hòe?”

“Là ta. mấy tháng không gặp, sao người lại lưu lạc đến tận đây?” Thần Hòe nhìn thấy vẻ chán nản của An Mi thì lập tức vuốt cằm than thở: “Haizz... đúng là trên núi mới một ngày, ở đời đã qua nghìn năm. Bản thiếu gia say rượu ở chỗ Hoa Nhài tiên tử có mấy ngày, không ngờ mấy con mọt đó đã làm loạn tung trời...”

“Như vậy mà gọi là say rượu sao? Rõ ràng người chưa chòng ghẹo được người ta thì đã phải uống nước rửa chân của người ta rồi.” Lão Liễu ở

bên nhoén miệng cười, tiết lộ bí mật.

“Khụ khụ, đó là rượu ngon “Ngàn ngày say” ngâm từ rễ hoa nhài, nước rửa chân gì chứ...” Quý Hòe phản kháng một cách yếu ớt, mặt dần đỏ lên, khẽ ho một tiếng để quay về chuyện chính, nghiêm túc nhìn An Mi, hỏi: “Người tìm được trượng phu chưa?”

Nàng vừa được hỏi vậy liền rút nước mắt, lắc lắc đầu, sau lại gật gật đầu. Cuối cùng vẫn là lắc đầu.

“Ôi trời, thế này là thế nào?” Quý Hòe đảo mắt, bấm ngón tay tính toán, lập tức nở nụ cười nham hiểm. “Ừm, tính năm con một kia cũng không phải là chuyện xấu, chẳng phải người đang tìm trượng phu sao, còn kiếm được rể quý nữa!”

Nàng ngẩn người, vừa lắc đầu vừa lau nước mắt. “Không, không phải, là do tiểu nữ vô dụng...”

An Mi muốn kìm nén cảm xúc nhưng lần này gặp được Quý Hòe như gặp người thân vậy, nước mắt càng lau càng nhiều, cuối cùng thì rơi lã chã không thể ngăn nổi. Quý Hòe đứng trước mặt nàng lú lờ hỏi: “Này? Sao trông người có vẻ uất ức đến vậy? Vừa tới là khóc sụt sướt?”

Lúc này Quý Liễu có lòng nói: “Người còn không nhìn ra à, nàng bị người ta ức hiếp.”

“Không phải, do ta vô dụng.” An Mi liên tục lắc đầu nhưng không thể nén được tiếng thút thít. “Ôi, cũng không nói rõ được tại sao chuyện lại ra nông nỗi này... Tiểu nữ không muốn khóc, nhưng không kiềm chế được...”

Quý Hòe nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, đôi môi mím chặt chọt nhoén cười. “Bị ức hiếp thì cứ nói thẳng ra, nào, kể với người nhà mẹ để đây nghe

có phải người bị tên rở quý kia bắt nạt không?”

An Mi ngăn người trước câu nói “người nhà mẹ đẻ” của Quý Hòe, nàng ngần ngợ nhìn hấn chòng chọc mà không nói nên lời, may mà Quý Liễu kịp thời trấn an nàng: “Đừng lo, hấn nói đùa thôi, người cứ coi như hấn lên cơn điên.”

Nàng không nhịn được bật cười, lau nước mắt rồi cúi đầu với hai quý. “Dù thần tiên có nói đùa thì đó cũng là phúc của tiểu nữ.”

Quý Hòe hiềm khi khó xử, sờ sờ mũi. “Sau này người đừng gọi bọn ta là thần tiên nữa, ta và lão Liễu đều là quý đại thụ, còn có tên là Phương Vực. Người có thể gọi ta Quý Hòe, gọi hấn lão Liễu.”

Nàng mở mắt tròn xoe, khó tin nổi, nhìn nam nhân trước mặt ngay cả hành động vò đầu bứt tai cũng toát ra khí khái thần tiên, đúng là không thể tin được hấn không phải. “Không thể nào, người trong thôn đều nói...”

“Người ở thôn nói là người liên tin? Bọn họ thì biết cái gì?” Quý Hòe cười mỉa mai rồi ngồi xồm xuống, vỗ vỗ vào gáy nàng. “Không ngờ mấy con mọt đó cũng có chút khả năng. Dù gì thì cái vỏ da thịt của người cũng bị mọt chiếm mất, ta đi cùng người về Lạc Dương một chuyến vậy.”

“Không.” Nàng co rúm người lại, chỉ biết lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi. “Tiểu nữ sợ... tiểu nữ không muốn gặp chàng, lòng rối loạn lắm.”

“Người sợ gì chứ?” Quý Hòe coi thường sự hèn nhát của nàng, hấn dặt tay nàng, nói: “Bây giờ chẳng phải người chỉ là một linh hồn, một con quý, lẽ nào vẫn còn nhát gan như vậy sao?”

“Ồ?” Nàng mở to mắt, lấp bắp hỏi: “Làm quý thì... thì... có gì khác biệt?”

“Tất nhiên là khác!” Quý Hòe đắc ý bật cười, giơ tay phải lên chỉ một ngọn cây cho nàng. “Người nhìn thấy ngọn cây kia không? Bây giờ người nên tập trung nghĩ “ta muốn lên đó”. Thử đi!”

An Mi gật đầu, nàng vốn là một người biết nghe lời, làm việc gì cũng chăm chú, chuyên tâm, do đó chỉ cần nhìn ngọn cây kia chăm chăm rồi đột nhiên cả người bay vọt tới đó như một áng mây hồng. Điều bất ngờ này làm An Mi phải bám chặt lấy ngọn cây, hét thật to khiến hai quý cười mãi không thôi.

“Ha ha ha! Người đã biết điểm khác giữa làm người và làm quý chưa?” Quý Hòe cũng bay theo làn gió tới, túm lấy An Mi đang trôi nổi trên không trung mà tay vẫn bám chặt ngọn cây, kéo nàng bay ra giữa trời. “Đừng sợ, giờ người ngã không đau đâu.”

Nghe hắn nói vậy, nàng mới nơm nớp mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, nhìn xuống mặt đất và không khỏi kinh ngạc. “Tiểu nữ bay được rồi! Trời ơi! Tiểu nữ chưa bao giờ được ngắm cảnh từ trên cao thế này!”

An Mi cảm thấy gió tháng Năm mang theo hương hoa thấm vào cơ thể, mặt đất trải rộng, bầu trời bao la khiến thế giới của nàng đột nhiên được mở rộng. Nàng nhìn theo con chim én bay xuyên qua lồng ngực mình, từng tia nắng chiếu xuyên qua cơ thể nàng rồi tan ra theo làn gió... Những trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, tất cả đều khiến nàng dạt dào hưng phấn.

“Người còn có thể bay cao hơn nữa.” Quý Hòe cười cười đưa nàng đến chỗ cao hơn, khi xuyên qua đám mây thì lấy chân đạp xuống như đùa giỡn. Hắn hô một tiếng thật dài: “Đi, chúng ta đến Lạc Dương!”

Hôm nay là mừng Bốn tháng Năm, cả thành Lạc Dương đều đang chuẩn bị Tết Đoan Ngọ. Trên không trung ở kinh đô và vùng ngoại ô ngào

ngạt mùi xương bồ, lá ngải, trương truật, bạch chỉ và cả rượu Hùng Hoàng. Kết quả là chưa bay được vào thành thì An Mi đã không ngửi nổi nữa, Quỷ Hòe đành để hồn nàng chui vào nhánh cây hòe, còn hấn thì dựa vào pháp lực cao cường để cùng Quý Liễu tìm tới Phù phủ.

“Gỗ công hay là bí mật đi vào?” Lão Liễu nghiêng người đứng trên đụn mây, hỏi Quỷ Hòe.

“Tất nhiên là gỗ cửa!” Đã ra mặt khởi binh hỏi tội, lại còn đối mặt chính diện với đối thủ là một người đàn ông ưu tú, nhất định phải tỏ ra quang minh chính đại, toát ra được khi khái thần tiên. Quỷ Hòe ở trong mây chỉnh trang lại quần áo như thật, hấn giả làm một đạo sĩ tuần tú, hào hứng xuất hiện trước cổng Phù phủ.

Gã sai vặt của Phù phủ đã quá quen với việc có đạo sĩ đến nhà lừa tiền vào ngày lễ tết nên dù trông mặt mũi Quỷ Hòe trắng trẻo, tuần tú thì cũng chỉ để lại một cái lờm mà thôi. “Đạo trưởng, phủ chúng tôi đã mời đạo sĩ am Thanh Hư tới làm phép rồi, mời ngài về đi.”

Quỷ Hòe cười hì hì, phát cây phát trần, tỏ vẻ thần bí đáp lại cậu ta: “Vị huynh đệ, ta không đến để lập đàn làm lễ, cậu đi nói với công tử nhà cậu là bản đạo tới vì sâu mọt.”

“Sâu mọt gì?” Cậu ta không hiểu, không muốn đi thông báo cho đại công tử nhà mình biết. “Này đạo sĩ, đừng có nói vớ vẩn với ta. Công tử nhà ta xưa nay rất nghiêm khắc, ngài đừng hại ta bị mắng!”

Thấy cậu ta mất kiên nhẫn, Quỷ Hòe chẳng nói chẳng rằng giơ tay phải chụp lên không trung một cái, chiếc mũ mới của cậu liền bay lên. “Ta đã lịch sự với ngươi mà ngươi còn lằng nhằng mãi. Mau đi thông báo, nếu không ta không trả lại mũ!”

Cậu ta sợ tái cả mặt, gào lên một tiếng rồi lao đảo chạy đi, sau khi tìm được Trương quản gia thì liên miện la ngoài cổng có vị thần tiên. Cùng lúc đó, hậu viện của Phù phủ đang rất hỗn loạn, Phù Trường Khanh đang tính sổ với Phùng Lệnh Viện về chuyện gây rối trên tiệc mừng thọ. Hấn đã ra lệnh đuổi nàng ta tới một trang viên của Phù phủ ở Thanh Tề để làm vợ một người quản gia.

Phùng Lệnh Viện chạy đến Trùng Cẩm Viên lấy cái chết để đe dọa. Phù Trường Khanh chẳng thèm quan tâm, chỉ cười lạnh nhạt. “Khi người giở chiêu món ăn hoa có trên bàn tiệc thì sao không bắn khoãn đến hậu quả là sẽ chọc tức ta? Nếu người là chính thất mà Thánh thượng ban cho ta thì thôi, chứ chỉ là một thị thiếp mà dám kiêu căng, sau này người tự lo cho mình đi...”

Khi Trương quản gia dẫn gã sai vặt đến tìm hấn thì Phùng Lệnh Viện đầu bù tóc rối bị người hầu bắt ép ra khỏi sân viện. Ông ta không thấy thông cảm tí ti, chỉ chấp tay đứng dưới mái hiên cung kính thông báo với Phù Trường Khanh, lúc đề cập đến hai chữ “sâu mọt” thì ông ta thấy vẻ mặt công tử nhà mình biến đổi, hấn đáp: “Mời người ta vào.” “Có oán khí!” Quý Hòe vừa bước chân vào Trùng Cẩm Viên thì đã nhìn hết chung quanh rồi hét lên. “Oán khí quá nặng!”

Phù Trường Khanh lạnh lùng nhìn hấn giả điên, nói bằng giọng đều đều: “Đạo trưởng có gì dạy bảo?”

Quý Hòe không để ý tới hấn mà tiếp tục nhìn khắc bốn phía trong sân đình, cuối cùng hơn hờ nhìn chằm chằm cái hồ cá. Hấn vuốt cằm, tấm tắc khen: “Phù công tử, phong cảnh trong viện của người thật đẹp, tọa ở vị trí Dậu từ sảnh chính là một hồ nước. Bốn vị trí chính Tử, Ngọ, Mão, Dậu đều

có kênh nước kết nối, đúng là kéo đào hoa. Vừa nhìn liền biết nợ phong lưu của công tử không ít...”

Phù Trường Khanh bị hấn ta chọc tức đến nghiêng răng bật cười, sau khi đuổi hết người hầu, hấn mới sa sầm mặt, nói: “Chúng ta nói thẳng vào vấn đề, tại sao ngươi lại biết mọt?”

“Vì mấy con mọt đó là do ta đưa cho An Mi.” Quý Hòe thẳng thắn thừa nhận.

Phù Trường Khanh thấy hấn ta gọi hấn tên An Mi thì mặt mày lại khó coi thêm vài phần. Đôi con ngươi đen láy nhìn Quý Hòe chòng chọc, hấn trầm giọng hỏi: “Vậy ngươi là Thần Hòe?”

“Đúng.” Quý Hòe nhếch miệng cười, híp mắt nói bằng giọng ôn hòa: “Nếu ngươi không muốn nghiên cứu kỹ hơn thì cũng có thể gọi như vậy.”

“Ta không ngốc nghếch như người con gái đó.” Hấn cười cười, ngạo nghễ nhìn. “Nói đi, ngươi là người hay quý?”

“Haizz, ngươi thật thông minh, ta đúng thật không phải thần tiên.” Quý Hòe cũng nhìn hấn cười. Nơi cảnh sắc đẹp như tranh vẽ bỗng chốc như được bao phủ bởi cả tầng mây mù. “Ta là Quý Hòe, quý gõ cổ tên Phương Vực. Bảo con mọt kia ra đây gặp ta đi.”

“Ngươi bảo gọi nàng ta ra thì ta phải gọi chắc?” Xưa nay Phù Trường Khanh không phải người hiền lành, lúc này hấn mang thái độ thù địch với Quý Hòe nên càng không nghe lời.

Quý Hòe nhún vai vẻ bất đắc dĩ và vô tội, cười khô khốc một tiếng trước Phù Trường Khanh đang hùng hổ. “Cơ thể của nàng bị mọt chiếm mất rồi, ngươi không lo à? Ta có ý tốt đây.”

Hai chữ “ý tốt” làm một người ngang ngược khó thuần như Phù Trường Khanh bài xích theo bản năng. Hắn chống gậy lùi lại nửa bước, cười lạnh nhạt. “Ý tốt? Vậy ta hỏi ngươi, mấy con mọt đó là ai đưa cho nàng? Kẻ đầu têu là ngươi, giờ nhận có ý tốt cũng là ngươi. Nếu ngươi muốn ta tin thì đúng là ngây thơ và nực cười.”

Mấy câu mỉa mai của hắn làm Quý Hòe không có lời nào để chống đỡ. Quý Hòe gãi đầu đi hai vòng quanh sân, có chút bất mãn mà phàn nàn: “Ta bảo này, loài người các ngươi thật là vừa khó đối phó vừa khó ở chung. Năm con mọt kia tuy không phải thứ ít gây họa, nhưng dù sao chúng cũng tác thành nên nhân duyên của các ngươi, đúng không? Suy ra người làm mối chính là ta đây.”

Duyên số, người làm mối, lời của bà mối đường hoàng bị Quý Hòe nhẹ nhàng nói ra miệng, càng làm cho Phù Trường Khanh thêm ghét. Hắn sa sầm mặt, “hừ” một tiếng, do có tính ngạo mạn từ dòng dõi sĩ tộc, hắn không khỏi châm biếm lại: “Nàng chẳng qua chỉ là thiếp của ta, còn ngươi chỉ là một con quỷ, duyên số, bà mối cái nỗi gì, ngươi đánh giá mình cao quá.”

Quý Hòe ngạc nhiên, đôi mắt trong suốt nhìn Phù Trường Khanh chăm chăm, cũng chỉ đành chịu trước thế tục của người phàm. “Thôi được, nếu ngươi đã nói thị thiếp thì không được coi như cái duyên của ngươi thì kẻ làm quỷ như chúng ta còn có thể nói gì nữa, chỉ có điều ngươi phải nghĩ cho kĩ, đừng để đến cuối cùng lại làm tổn thương trái tim hai người.”

Phù Trường Khanh hơi nhú mày, giọng nói cũng có phần hòa hoãn hơn: “Ngươi không cần phải nhắc nhở. Ta muốn biết lần này ngươi đến tìm mọt là có ý đồ gì? Rõ ràng ngươi là quỷ, muốn đi muốn đến thì tùy, cần gì phải thông qua ta để gặp nàng ta?”

“Chúng ta cố ý chiếu theo quy củ của loài người, tới gặp người trước, ngoài hứng thú thì còn muốn nhìn xem người có dáng vẻ thế nào.” Quý Hòe lại híp mắt cười, trong giọng nói còn có chút nham hiểm. “An Mi là một cô nương tốt.”

Phù Trường Khanh thầm nắm chặt gậy chống, không hiểu sao khi nhìn thấy sự quan tâm thân thiết trong mắt Quý Hòe thì hẳn lại có cảm giác khó chịu. “Hôm nay nếu người muốn giở trò quỷ gì thì Phù Trường Khanh ta cũng chẳng ngăn nổi. Nhưng ta nói trước, nếu người muốn để hồn An Mi trở về, tuy ta không cản được nhưng ta vẫn không đồng ý.”

“Ồ?” Quý Hòe nghe thấy hẳn nói như vậy thì không khỏi ngạc nhiên trợn mắt. “Sao không đồng ý?”

“Ta cần con một đó làm một số chuyện cho ta.” Phù Trường Khanh nhíu mày đáp, chẳng thèm để ý đến vẻ mặt bất thường của Quý Hòe mà cứ nói tiếp: “Những chuyện đó An Mi không làm nổi.”

Quý Hòe thầm than không xong rồi, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy ống tay áo trái của hẳn lóe lên một cái, một thân ảnh màu đỏ ngã ra đất. Sau khi hào quang lấp lánh khắp phòng tan đi, Phù Trường Khanh nhìn rõ được bóng dáng trên nền đất đó là hồn của An Mi thì thái độ hơi thay đổi.

Lúc này là gần giữa trưa, hồn An Mi trông càng mỏng manh và đẹp đẽ dưới ánh mặt trời, thân thể nửa trong suốt không làm sao hắt thành bóng xuống đất, nhưng nàng lại được chiếu rọi đầy sức sống, không hề đáng sợ chút nào. Do là Tết Đoan Ngọ nên khắp nơi đầy đồ vật trừ tà, hồn của nàng bị những mùi hương nồng đậm làm cho lảo đảo, dần dần yếu đi.

An Mi quỳ bên chân Quý Hòe, ngẩng đầu lúng túng nhìn chân Phù Trường Khanh, đôi mắt buồn bã dần dần được phủ một màn sương khiến hắn nhìn mà hoảng hốt, không thể đáp lại.

Có lẽ do quan tâm quá nên hoảng loạn, Phù Trường Khanh không thể thoải mái được trước ánh mắt tổn thương của An Mi. Trong lòng hắn cũng rất rõ ràng lời từ chối lãnh đạm vừa rồi của hắn đã gây ra vấn đề trong quan hệ giữa hắn và nàng, hắn định lên tiếng giải thích hiểu nhầm nhưng khi nhìn thấy sự tin cậy của nàng trước Quý Hòe thì nổi bực dọc lại trào lên trong lòng, làm rối loạn suy nghĩ.

Sự xuất hiện bất thành linh của nàng khiến hắn bối rối, không kịp đề phòng. Cái chợt dạ, bất an, bực mình ào ào xuất hiện. Lần đầu tiên hắn đối mặt với sự lo lắng, thấp thỏm như thế này, hắn giống như một câu nhóc tay chân thừa thãi, gặp chuyện gì thì chỉ biết trưng ra vẻ mặt theo bản năng nhất, đó là dùng sự ngạo mạn và khắc nghiệt quen thuộc để tạo ra một lớp mặt nạ che đi cảm xúc xấu hổ đến bực mình của hắn.

Thế là hắn nhìn chằm chằm An Mi đang bị tổn thương, hỏi bằng giọng nhạt nhẽo: “Nàng còn nhớ ngày ở Huỳnh Dương ta đã dặn nàng như thế nào không? Một có tà khí rất nặng, nàng không được nhờ chúng.”

Hắn nói xong thì lại trầm hồi hận.

“Rõ ràng nàng biết tai họa mà con một thứ tư gây ra, đây là còn chưa tính tới chuyện nó suýt khiến ta bỏ mạng. Nàng cũng từng đồng ý với ta rằng sẽ tự xử lý nó, sau này gặp khó khăn đều phải dựa vào chính mình để giải quyết.” Hắn còn lật lại chuyện cũ, vì sao hắn phải lôi chuyện cũ ra chứ? Một chiêu tâm thường như thế này hắn chưa từng dùng trên quan trường.

Nhưng lúc này hắn chỉ biết trơ mắt nhìn nàng ngày càng đau khổ, sau đó mặc kệ bản thân tiếp tục nói mà không lựa lời, nghĩ một đằng nói một nẻo khiến nàng bị tổn thương ngay dưới ánh mắt lãnh đạm, hờ hững của Quý Hòe. “Nói thật thì lần này nàng thả mọt không phải ta không tức. Quả thật ta không hiểu nổi, có lý do gì khiến nàng không làm vậy không được, chỉ vì chút chuyện xảy ra trong bữa tiệc thôi sao? Hay là nàng cảm thấy học vấn mượn tạm đáng tin? Đến *Thiên tỵ văn* nàng còn thuộc được mỗi phần đầu... Nếu nàng không thể hiểu những nỗi khổ của ta thì con đường sau này chúng ta đi như thế nào? Ta cũng hết cách!”

Theo những từ ngữ tuôn ra qua kẽ răng, hắn thấy mình càng ngày càng bị hãm sâu vào đầm lầy. Vì sao lửa giận trong tim không thể nén lại? Vì sao ngày thường miệng lưỡi trơn tru mà giờ càng nói càng rơi vào thế bất lợi? Mía mai thay, nếu kết quả là càng nói nhiều càng mất nhiều thì tốt nhất là không nói gì nữa... Phù Trường Khanh lùi lại nửa bước, khí huyết cuộn cuộn trong ngực. Điều khiến hắn đau dường như là vết thương cũ, mà dường như cũng do ánh mắt của An Mi lúc này.

An Mi xấu hổ co người, cảm thấy mình không chỗ dung thân. Nàng còn chưa kịp lên tiếng thì đã có một tiếng cười nhạt lạnh lùng vang lên bên cạnh.

“Hừ, ta nói ngươi này, đúng là cái đồ không hiểu lòng phụ nữ.” Quý Hòe vẫn đứng với vẻ bàng quan, thấy nực cười quá mới lên tiếng chế nhạo không nề nang gì. “Chậc chậc, vậy mà ngươi còn mang danh quý công tử Lạc Dương, sao không dỗ nổi một cô nương? Ta thấy ngươi tính thì nóng, mồm miệng cũng rõ là chất!”

Sự khinh thường trắng trợn từ Quý Hòe làm Phù Trường Khanh nổi trận lôi đình. Hắn nghiến răng nói: “Ta không biết dỗ dành phụ nữ thật, mà

ta cũng chưa từng cho rằng nên phí thời gian vào việc này. Theo Phù mỗ, nữ nhân chẳng qua chỉ là đồ trang trí vô tri nhưng đẹp đẽ.”

“Nhưng trong lòng người, chẳng phải nàng khác với những người khác sao?” Quý Hòe cười cười nhìn kẻ đang nói ngược với lòng mình.

Phù Trường Khanh chợt thấy mình như bị người ta ép vào ngõ cụt, cái ngõ vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn, hắn có thể cho phép nó tồn tại, nhưng không cam tâm vào lúc này lại bị một câu nói của Quý Hòe dồn mình vào đó! Ôm nỗi xuất hổ khi bị người ta nhìn thấu tâm can, hắn mạnh miệng: “Có gì khác nhau đâu! Phù mỗ không cho rằng tình yêu của ta với một nữ nhân có thể có gì ngoài cái đẹp.”

Một câu không màng hậu quả đã mang đến sự tổn thương quá mức, đến Quý Hòe cũng không chịu nổi nữa. Hắn hiểu rõ nhưng cũng đành bất lực, cuối cùng chỉ có thể cười nhạt mà thở dài một tiếng. “Điểm mà nàng hơn người khác chẳng qua chỉ là kiên trì hơn một chút mà thôi.”

Điểm tốt của nàng so với người khác chẳng lẽ hắn lại không biết, đâu cần một kẻ chẳng lên quan gì chỉ điểm! Hắn ôm cục tức, cơn bực tức lại trào lên, trút vào An Mi vẫn luôn trầm mặc quỳ một bên.

“Kiên trì?” Hắn rũ mí mắt, nhìn đến đôi mắt đang khiếp sợ của An Minh, hỏi vặn lại bằng giọng lạnh nhạt và bực bội. “Hết lần này đến lần khác mượn khả năng từ người khác là cái “kiên trì” mà người nói đây à?”

“Đại nhân, ta sai rồi.” Lúc này, cuối cùng An Mi cũng lên tiếng, giọng nói run rẩy chứa sự mất mát sau khi đã tuyệt vọng, hoàn toàn không còn dục dằn, ngoan ngoãn như xưa nữa.

“Đại nhân, tất cả những gì ngài nói đều đúng, tất cả đều là lỗi của tiểu nữ. Chính tiểu nữ đã hứa với ngài sẽ giải quyết con mọt, nhưng lại không

vút nhánh cây đó đi. Chính tiểu nữ, mặc dù biết con mọt từng làm ngài bị thương nhưng vẫn lựa chọn nuốt nó. Chính tiểu nữ, người từng hứa với ngài sẽ cố gắng, nhưng lại không kiên trì tới cùng. Tiểu nữ đúng là không có tài cán gì, nhưng... nhưng lần nào cũng vì thật sự lâm vào bước đường cùng nên mới nuốt con mọt.”

Phù Trường Khanh luôn được An Mi nhân nhượng, chiều chuộng, chưa từng thấy nàng có thái độ như thế này, nhất thời không nói nên lời.

“Tính ra thì, tiểu nữ đã đi đi về về qua năm lần đường cùng, tiểu nữ thật vô dụng, đúng không?” Nàng đứng dậy, ánh mắt đau thương nhìn Phù Trường Khanh, thì thào tự hỏi. “Phải chăng ngay từ đầu tiểu nữ đã không nên kiên trì đi lên con đường cùng này? Như đại nhân ngài nói, không có mọt thì tương lai sau này của tiểu nữ biết làm thế nào? Như nàng ta nói, nàng ta chỉ cần nói một vài lời đã khiến ngài vui vẻ, còn tiểu nữ có cố gắng hết sức thì cũng không có cách gì. Tiểu nữ vốn không xứng với ngài, không xứng...”

Sai một bước, rồi lại sai thêm bước nữa, nàng và hấn đều đã đi quá xa trên con đường sai lầm. Vì sao cả hai cứ cố chấp không chịu quay đầu lại trong khi đều đã rất mệt mỏi. Có phải khi nàng không cố gắng kiên trì nữa thì hấn cũng được giải thoát?

An Mi ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời tháng Năm, một giây ngẩn người đã khiến thân thể nàng theo tâm trí bay lên. Nàng trôi nhẹ nhàng như một áng mây hồng. Phù Trường Khanh thấy nàng buồn bã bay đi mất thì hoảng hốt đuổi theo một bước, lại thấy Quý Hòe không ngừng kêu lên “xong rồi, xong rồi” rồi cũng bay lên theo An Mi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng. Do người và quý khác biệt nên Phù Trường Khanh đành dừng bước, ảo não lùi về ngồi bên hành lang.

Hắn vịn vào cây gậy, chán nản nghĩ, dù sao mười ngày nữa nàng sẽ về...

Ở trên cao kia, An Mi đang trốn trong mây khóc lóc khiến Quý Hòe vô đầu bút tai. “Ôi trời, ta bảo này, còn chưa gặp một mà người đã bại trận, chạy trốn thế này... Đúng là chưa thấy con quỷ nào nhất như người.”

“Chàng... chàng đã nói rồi, chàng không muốn hôn ta về lại, chàng cần một giúp. Ta còn cần gặp nàng ta sao?” An Mi ôm mây thỏn thức: “Không gặp nữa, thôi...”

“Đó là cơ thể của người đấy!” Quý Hòe ở bên trợn trừng mắt.

“... Không sao, dù gì thì chẳng bao lâu nữa ta vẫn sẽ trở về.” Nàng khịt mũi, mắt đỏ hoe ngắm nhìn thành Lạc Dương ở phía xa xa, ngập ngừng nói.

Quý Hòe thấy nàng nói vậy thì đành ngồi xuống bên cạnh, lên giọng động viên: “Nói cũng đúng, chi bằng tranh thủ lúc này đi thả lòng tâm trạng. Mấy khi được làm quỷ một lần, phải tiêu sái một chút, đúng không lão Liễu?”

Lão Liễu nằm trên đám mây liếc mắt nhìn Quý Hòe, thâm cười trong lòng, châm chọc: “Vừa rồi ta đã nhìn thấy hết cả, thật không hổ là đầu gối nghìn năm, chỉ giỏi đổ thêm dầu vào lửa.”

“Hở?” Quý Hòe ngẩn người, vội vàng thanh minh: “Lúc này ta đâu có đổ thêm dầu, chỉ là đùa chút thôi...”

“Ừ, người đúng là hay nói đùa.” Quý Liễu dăm chiêu gật gật đầu, cuối cùng còn thêm một câu: “Ta thích nhất là nhìn người nói những câu đùa nhạt nhẽo.”

Quý Hòe rùng mình, cười gượng rồi lảng sang chuyện khác. Hấn kéo tay An Mi. “Nào nào, để ta dẫn ngươi đi dạo nhân gian.”

“Có gì hay mà đi...” Nàng cúi gục đầu, không vực nổi tinh thần.

“Tất nhiên là có chứ, ngươi vừa mới làm quý, chưa được thấy những chuyện thú vị.” Quý Hòe vui vẻ híp mặt lại, khoe khoang. “Khi tuổi dương của ngươi hết, linh hồn vừa thoát ra đã bị bọn đầu trâu mặt ngựa bắt hồn bằng dây câu hồn, làm gì biết được những nơi thú vị ở thế giới ma quỷ chúng ta. Ta dẫn ngươi đi xem.”

Vừa nói hấn vừa truyền cho An Mi ít linh khí, đưa nàng bay về bầu trời trên thành Lạc Dương. Quý Liễu thấy hấn ta hứng chí như vậy thì cũng lặng lẽ cười mây đi theo sau hai người.

Quý Hòe dẫn An Mi bay qua đường phố san sát ở Lạc Dương, dùng linh lực chỉ từng chỗ cho nàng nhìn. “Người và quý cùng tồn tại ở một thế giới, chỉ có điều cách biệt âm dương, song song tồn tại như mặt trăng, mặt trời, có luân hồi nhưng lại không thể gặp nhau. Trần nhân gian cũng có quý, cũng có thiện ác, xấu đẹp, để ta chỉ cho ngươi thấy.”

Hấn dùng ngón trở điểm một cái, một tia sáng màu xanh rơi thẳng vào miệng giếng trong một sân đình nọ khiến một mỹ nữ thướt tha hiện ra. “Đó là Quý Giếng, tên Quỳnh...”

Nàng tò mò mở to mắt, nhìn ánh sáng xanh từ tay hấn bắn vào nhà cửa, xe ngựa, dụng cụ bằng đồng, thậm chí cả tán ô ngay trên đỉnh đầu người đi đường. “Quý Phòng ốc tên là Dao Tử, Quý Xe ngựa là Đổng, Quý Đồ đồng là Dương Sát, Quý trên đỉnh ô là Yên, Quý Giường tên Hách Tử Nhất Phu...”

Cùng với tiếng nói nhanh mà nhẹ của Quý Hòe, đám quý tinh ranh có già có trẻ có khóc có cười đều ngó đầu ra khỏi những vật dụng thường ngày. Lúc đầu An Mi rất kinh ngạc nhưng dần dần nàng bình tĩnh lại, không kìm được mà nở nụ cười. “Hay thật, tiểu nữ không ngờ rằng nhân gian còn có một vẻ khác...”

“Tất nhiên.” Quý Hòe thấy tâm trạng của nàng có chuyển biến tốt thì cười tươi. “Không bàn tới chuyện vứt bỏ việc đầu thai luân hồi, người có biết vì sao nhiều người ôm hận khi còn sống, sau khi chết lại không báo thù nữa không? Chính là vì một khi đã làm quý, hiểu ra được những điều này thì rất nhiều chuyện cũng nghĩ thoáng đi... Sau này ta muốn người hiểu rằng, những điều người sợ như quyền thế, dòng dõi... vốn chẳng là cái gì.”

Lúc này ở Bạch Lộ Viên, “An Mi”, hay nên nói là Đổ Thục, kẻ chiếm cơ thể An Mi, đang ngồi ngay ngắn trong phòng viết chữ.

Buổi trưa, ở trong vườn, lộ đường vàng kim, hoa lựu đỏ như lửa. Thịnh thoảng Đổ Thục ngẩng đầu lên, nheo mắt lại nhìn những tia nắng chiếu qua mảnh trúc vén nửa, mặc chúng hắt lên trán và tóc mình. Hương xương bồ dày đặc trong không khí làm nàng ta thấy chóng mặt, bèn cúi đầu hít sâu một hơi để loại hương xua đuổi tà ma đó đốt nóng lục phủ ngũ tạng.

Khi cái nóng ran đốt một đường từ lồng ngực đến bụng dưới, Đổ Thục rên lên một tiếng, ánh mắt nhìn đến bụng dưới vẫn phẳng lì của mình. Đôi tay được dưỡng bằng sữa dê trở nên mượt mà, mềm mại hơn nhiều so với trước đang khẽ xòe trên bụng. Hồi lâu sau, nàng ta thảm thở dài một tiếng. “Phiền phức.”

Kỳ diệu, yếu ớt, phiền hà, đây chính là cơ thể của người phạm trần, mà màng ta muốn có được một cơ thể thì phải mất bao nhiêu thời gian và tinh lực. Ba trăm năm mới có một cơ hội như thế này, lấy nguyên thần vất vả tu luyện được trong bóng tối đổi lấy ánh sáng rực rỡ của mười ngày ngắn ngủi. Tất cả sự hy sinh đó rốt cuộc có đáng hay không, lúc này đã không thể tính nổi nữa.

Trong đình có tiếng bước chân khẽ vọng tới, kết hợp với tiếng gõ đàn hương gõ vào nền đá xanh làm vang lên tiếng lộc cộc, đúng là Phù Trường Khanh đang chống gậy đi tới. Đỗ Thục mím môi cười, đặt bút mực xuống, ngồi ngay ngắn, ung dung đón tiếp hắn.

Phù Trường Khanh tự ý đi thẳng tới, ngồi xuống đối diện Đỗ Thục, bỏ qua lời chào hỏi mà đi thẳng vào vấn đề: “Đã qua hai ngày.”

“Không cần Phù lang phải nhắc nhở, ta tự có kế hoạch.” Đỗ Thục cũng không hành lễ chào hắn, chỉ cúi đầu sửa soạn bản thảo trên tay rồi đưa đến trước mặt Phù Trường Khanh.

Phù Trường Khanh vừa cầm lê thì ba chữ “Luận nữ giới” đập vào mắt, liều hiểu ra hơn nửa ý định của Đỗ Thục. Hắn cười tỏ ý không hài lòng. “Chẳng qua chỉ là lừa thiên hạ mà thôi.”

“Lừa thiên hạ... không phải Phù lang cũng rất am hiểu chiêu này đấy sao?” Đỗ Thục bật cười đầy ẩn ý, vàng trán rộng cùng đôi lông mày cong cong trông vô cùng xinh đẹp.

Hắn hiểu được ý ngầm trong lời nói của nàng ta, mặt liền sa sầm, cầm bản thảo lên đọc từ đầu tới cuối, cuối cùng vẫn lạnh lùng bình phẩm một câu: “Quan điểm của ngươi cũng thật mới mẻ.”

Đỗ Thục vừa cười vừa cúi đầu, tay lật giở bản thảo, khẽ đọc đoạn mở đầu: “Nữ tử trong thế gian lấy sự trong sạch và trung trinh làm nguyên tắc sống. Mặt mày đoan trang nghiêm nghị, coi trọng phu là chủ, thức khuya dậy sớm làm việc, thờ cha mẹ chồng... Tuy làm vậy có đủ công, dung, ngôn, hạnh, nhưng lại không có sự yêu thương chung thủy nơi khuê phòng. Vậy cần gì phải làm thế?”

“Đàn ông trong thiên hạ đều có mới nới cũ, yêu thích cái khó có, coi nhẹ thứ dễ dàng có được.” Phù Trường Khanh đọc câu tiếp theo thay nàng ta, rồi không kìm được cười nhạo một tiếng, tuy nhiên hẳn lại không hề bắt bẻ: “Người tính truyền bá cuốn sách này ra ngoài? Sau này dựa vào những lời khiến người ta kinh ngạc để nổi danh ở Lạc Dương?”

“Sao lại không thể?” Nàng ta cười khẽ như đã lường trước được hẳn sẽ hỏi thế. “Tuy việc làm này làm kinh hãi thế tục thật nhưng lại đảm bảo được rằng ra sẽ nổi tiếng. Nếu bị người ta lên án, ta càng bộc lộ được nhiều tài văn chương, đủ để xoay chuyển tình thế.”

“Chuyện này lại không phải vấn đề, những áng văn trong thiên hạ dễ nổi danh nhất cũng nhờ vào việc tranh luận, hơn nữa tác phẩm của người quả thật cũng có đôi ba phần có lý. Ta tin, nếu đến lúc đó có người bắt bẻ, tất sẽ có người lên tiếng bảo vệ.” Phù Trường Khanh cười lạnh lùng, đứng lên đi ra khỏi đình. “Nếu người đã muốn thành danh thì tất nhiên ta sẽ lót đường cho người. Lát nữa ta sẽ cho người đưa giấy đến để người viết lại một bản *Luận nữ giới* này cho ta, ta đợi xem kịch hay.”

Đỗ Thục chỉ cười mà không nói, lẳng lặng nhìn hẳn đi ra khỏi Bạch Lộ Viên rồi mới quay lại nhìn chồng giấy. Tác phẩm này đâu chỉ có lý đôi ba phần, mà phải là tất cả đều chí lý. Trong *Luận nữ giới*, nàng ta chỉ thẳng vào thói có mới nới cũ, yêu thích cái khó có được, coi nhẹ thứ dễ dàng có

được của nam giới, viết vì nữ nhân trong thiên hạ, chỉ ra cách để họ được yêu thương mãi mãi, “biến thứ dễ dàng thành cái khó khăn, biến cũ thành mới”, cuối cùng còn viết vì những người vợ cả không còn được chồng yêu thương, đạt mục đích “biến ghét bỏ thành yêu thương”.

Nàng ta muốn chinh phục vị Phù lang này, nhưng sao lại thành ra thế này chứ?

Lòng cảm động nảy sinh khi cùng chung hoạn nạn có thể tồn tại được bao lâu khi cùng chung phú quý? Hẳn kiên trì quá mức, có đôi phần là từ tình cảm thật lòng, cũng có vài phần là do áp lực thế tục khó chấp nhận. Là người mới đến sau như nàng ta, nàng ta rất mong chờ...

Đỗ Thục đang trầm ngâm thì có tiếng động từ bên ngoài viện truyền tới, người đến là thị thiếp của Phù Trường Khanh – Lật Di Hương. Nàng ta khoan thai đi vào Bạch Lộ Viên, lần này không dám đường đột xông vào mà chỉ đứng bên ngoài cười hỏi một cách thân thiết: “Muội muội có đó không?”

Mắt Đỗ Thục lóe lên, nàng ta uể oải đứng dậy thì ra ngoài phòng khách, không mời Lật Di Hương vào mà chỉ tựa vào cột liếc nhìn nàng ta, thờ ơ hỏi: “Thật kỳ lạ, ta có thêm một tỷ tỷ từ khi nào nhỉ?”

Lật Di Hương giả vờ không nhìn thấy sự ngạo mạn của Đỗ Thục, vẫn cười đáp: “Tỷ muội ta đều hầu hạ Phù Lang, nếu phân người đến trước đến sau thì tất nhiên muội phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ.”

Đỗ Thục nhắc chân bước lệt xệt xuống bậc thềm, đi thẳng ra đình hái một bông hoa lựu, bóp nát và nói: “Nếu thế thì hóa ra muội đây không hiểu chuyện rồi.”

Lật Di Hương bước theo sau vài bước, lặng lẽ kéo gần khoảng cách mới dùng chân rồi nhẹ nhàng nói: “Ngày trước Phùng cơ ghen ghét muội muội, làm mấy chuyện hèn hạ đó, còn ép ta không ra mặt, hy vọng muội khoan dung, tha thứ cho ta, đừng ghi hận. Bây giờ Phùng cơ đã bị đuổi khỏi Phù phủ, bên người Phù lang chỉ còn hai tử muội chúng ta, chúng ta nên sống với nhau hòa thuận thì mới có thể hầu hạ chàng được tốt. Muội muội nói có phải không?”

“Tỷ tỷ nói rất đúng.” Đỗ Thục cúi đầu bật cười, xòe mười ngón tay ra, nhìn những cánh hoa đỏ rực bị vò nát, mắt nheo lại nhìn thẳng vào Lật Di Hương. “Tỷ tỷ muốn mượn tay giết người, muội muội bèn thuận nước đẩy thuyền, quả đúng là rất đồng tâm hiệp lực.”

Lật Di Hương ngẩn người, hốt hoảng lùi về sau mấy bước nhưng vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên, trừng mắt nhìn Đỗ Thục, trách móc: “Muội muội đang nói gì vậy?”

“Lẽ nào không phải?” Đỗ Thục cười khéo léo, nhú mày, bước lên một bước. “Tỷ tỷ đã mượn tay ta xử lý Phùng cơ, bây giờ lại tới đây để ra về hợp tác, lần này lại mượn tay ai để xử lý ta đây?”

“Muội muội đừng hiểu lầm.” Nụ cười trên mặt Lật Di Hương thoáng đông cứng, ánh mắt nàng ta dao động, nhìn sang nơi khác, giọng nói không còn mềm mại như trước đó. “Nay ta tới thăm muội là xuất phát từ lòng tốt, nếu muội đã không có ý kết thân với ta thì ta cũng không ép. Có điều, muội đừng có nói những lời như mượn tay giết người, vu khống hãm hại người khác như vậy là có ý gì?”

“Ta không vu khống, tỷ tỷ là người biết rõ nhất.” Đỗ Thục đã đi đến trước mặt Lật Di Hương, gần như mặt đối mặt với nàng ta, giọng từ tốn

nhưng đầy vẻ uy hiếp. “Nhưng giờ ta lại muốn mượn tay giết người đây, không biết tử tử có đồng ý giúp không?”

Nàng ta nói xong thì bất thành linh túm lấy tay phải của Lật Di Hương kéo tới trước người mình, ép nàng ta ấn lên bả vai. Lật Di Hương thấy sờn gai ốc trước ánh mắt rét lạnh của “An Mi”, trong lòng có một cảm giác ớn lạnh kỳ quái dâng lên, “vội vàng vùng tay ra nhưng không hiểu nữ nhân trước mặt lấy đâu ra nhiều sức lực đến vậy, năm ngón tay thon túm thật chặt lấy tay phải của nàng ta làm nàng ta giãy mãi không ra.”

Lật Di Hương nôn nóng nên không khỏi dốc hết sức, trong lúc bối rối, như bị ma xui quỷ khiến đẩy một cái, liền thấy “An Mi” ngã sòng soài trên đất. Nàng ta thấy cú đẩy không quá mạnh, vì vậy vô cùng kinh ngạc trước kết quả này, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ “An Mi” đang co ro trên mặt đất chợt bày ra vẻ âm ức chực khóc, nhắc một tay đặt lên bụng dưới. Lật Di Hương mù mờ khó hiểu trước biến cố này, đang định lùi một nước rồi nói vài lời tàn nhẫn thì chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vọng tới từ sau lưng: “Các ngươi đang làm gì?”

Nàng ta sợ hết hồn, mặt trắng bệch quay đầu lại liền thấy Phù Trường Khanh chóng gậy đứng ở cổng tròn bên trong đình. A Đản bên cạnh hắn đang ôm một hòm giấy, cũng nhìn bọn họ chăm chú đầy vẻ tò mò. Nàng ta lập tức hiểu ra, biết mình đã trúng kế của “An Mi”, chỉ có thể cúi đầu nhìn nữ nhân đang nằm dưới đất, lo lắng đưa tay ra diu đứng dậy. “Ta thích hoa lựu trong vườn này, muội muội cũng đâu cần đích thân hái chứ, ôi chao, nhìn đám rêu này thật là trơn...”

Đỗ Thục nghe thấy lời giả dối của nàng ta thì khóe miệng hơi nhếch lên, cũng không lên tiếng, tay tiếp tục xoa mạnh bụng dưới, Lật Di Hương dường như nhìn thấy ánh mắt nàng ta lóe lên một cái liền sợ tới mức buông

tay, lão đảo lúi lại. Lúc này Phù Trường Khanh cũng đã đi tới trước mặt bọn họ, sa sầm mặt, quở trách Lật Di Hương: “Người tới đây gây chuyện gì? Đi về!”

“Không, thiệp nào có...” Lật Di Hương ý thức được tình cảnh nguy hiểm của mình, không cam lòng bị Phù Trường Khanh định tội như vậy. “Thiệp chỉ tới thăm muội ấy, không có ý gì khác.”

Phù Trường Khanh làm gì lại tin nàng ta, hấn mắt kiên nhẫn, vẫy tay. “Đi về đi!”

Nếu như cảnh tượng này xảy ra lúc trước thì chắc chắn hấn sẽ nổi giận vì An Mi bị bắt nạt, nhưng bây giờ, hấn biết rõ hai nữ nhân trước mặt đều là kiểu người không đơn giản, cũng làm hấn bớt lo. Trong lòng nghĩ vậy mà không khỏi buồn buồn, trên mặt lại có một nụ cười khổ thoáng qua. Khi con người đen láy nhìn vào đôi mắt ngây thơ của Đỗ Thục, hấn liền ngăn người.

Trong một khoảnh khắc hấn tưởng rằng An Mi đã trở lại, nhưng khi nhìn thấy vết máu đỏ sậm thấm trên làn váy của Đỗ Thục, tim hấn đập loạn, rồi cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Ngay lập tức hấn vút gậy, bế Đỗ Thục Lên, gào to như phát điên trước mặt A Đan đang ngăn người đứng bên: “Mau đi gọi người! Mau đi gọi người!”

Thái y đâu, bà đỡ đâu, từ nữ đâu! Sao chẳng có ai tới! Đờn này hấn chưa sót ruột như thế bao giờ, dường như cái bóng của kim đồng hồ mặt trời là một mũi nhọn xanh thẫm, đâm thật sâu vào trong tim hấn.

Một đôi mắt đen láy xưa nay luôn trong vắt và có tinh thần, đây là lần đầu tiên chúng trở nên rời rạc và tán loạn. Vô số bóng người lướt qua, có người vội vã, có người cảm thông mà thở dài, nhưng đều là những người chẳng liên quan gì đến hấn. Hấn bị người ta đẩy từ buồng trong ra phòng

khách, cứ đứng ngây người ở đó cho tới khi bóng hoàng hôn đổ xuống khiến tầm nhìn của hắn trở nên u ám, tới khi những ánh nến nhảy nhót trong đôi mắt trống rỗng của hắn, tới khi đôi tai vang tiếng ong ong nghe được một tiếng thở dài của thái y: “Xin Phù đại nhân nén bi thương!”

Một câu nói mang đầy vẻ tang thương như lời nói của ma quỷ vọng ra từ trong sơn động sâu thẳm, quanh quẩn lặp đi lặp lại trong đầu óc trống rỗng của hắn. Thật lâu sau đó, hắn mới ngơ ngẩn lấy lại tinh thần, khẽ gật gật đầu, bấy giờ mới biết mình đã đứng ở đây lâu như vậy. Lúc này, chân trái lại truyền tới cơn đau âm ỉ, lâm râm như kiến cắn, nó gửi thông điệp lên não hắn, nhắc nhở hắn về hậu quả của việc vút gậy theo cảm tính. Hắn liền lao đảo cả người, sao đó được A Đàn dìu rồi buồn bã ngồi xuống hành lang, cái nền màu xanh thẫm chưa bao giờ ấm áp, lúc này nó càng như được phủ bởi một tầng sương rét buốt.

A Đàn vẫn luôn ở bên cạnh, thấy công tử nhà mình đau lòng thì cậu ta cắn môi không nói, nhưng mắt và mũi thì đã đỏ hồng từ bao giờ.

“Không còn cũng tốt.” Hồi lâu sau, cuối cùng Phù Trường Khanh cũng lên tiếng, mặt mày trầm lắng, âm đạm như tro tàn, từng chữ nói ra đều vô tình nhưng lại ẩn chứa nỗi buồn: “Dù sao thì đứa con của ta và nàng cũng sẽ không có danh phận con trưởng.”

Một đêm lộn xộn này còn khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng. Sau khi thiếu gia vào phòng trong thăm An cơ, A Đàn bị cản ở ngoài cửa liền đi tới đi lui không ngừng giữa Bạch Lộ Viên và khu nhà chính bởi Phù phu nhân gặng hỏi cậu ta từ đầu tới cuối. Cũng do đó, bây giờ cậu ta mới cảm lòng com mà Phù phu nhân chuẩn bị cho thiếu gia, chạy trên hành lang dài đến trước phòng khách mới dừng bước.

Phòng khách yên lặng như tờ. A Đản chân trần đứng dưới mái nhà nghe tiếng chim bồ câu cục cục, được Trương quản gia ra hiệu thì mới rón rén đi vào phòng trong, nhẹ nhàng vén màn lên liếc nhìn vào trên trong một cái. Khi tấm rèm chuyển động, đôi mắt đen láy của cậu ta nhìn thấy bóng dáng cứng đờ của thiếu gia, sau đó mới dời đến nữ nhân mà cậu luôn ngửa mắt đang nằm trên giường, ba bốn người hầu gái và bà đỡ vây quanh nàng ta, có lẽ vì đau quá nên thi thoảng vẫn có thể nghe thấy tiếng rên khê vọng ra ngoài.

A Đản vén rèm khê giựt lông côm lên bàn, rồi đi đến bên Phù Trường Khanh quỳ xuống, khê bẩm: “Thiếu gia, phu nhân bảo em đưa côm đến, dặn người đừng quá đau lòng mà ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Cậu ta nói xong thì dè dặt ngẩng đầu, từ góc độ này vừa hay có thể nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của Phù Trường Khanh. Thiếu gia trầm mặc là cậu ta cũng dần dần nắm chặt tay, không hiểu sao trong lòng có chút hốt hoảng.

Lúc này, Trương quản gia chột đi vào, cục diện khiến người ta khó chịu cuối cùng cũng bị phá vỡ. “Đại công tử, Kế lại của người từ phủ Thứ sử đến đưa tin, giờ đang ở bên ngoài phòng khách đợi ạ.”

Phù Trường Khanh nghe thấy có việc công thì tỉnh táo lại, nhưng vẫn cau mày phiền lòng. “Chuyện gì mà gấp gấp vậy? Bảo hắn về đi mai lại tới bẩm.”

“Hình như là liên quan đến chuyện phản loạn ở kênh Đại Hưng, nghe người đến nói hình như Từ Châu có chuyện.” Trương quản gia nhìn Phù Trường Khanh, báo cáo đơn giản hai câu, ông ta không muốn thiếu gia vì việc tư mà lỡ việc công. “Đại công tử, người xem, việc này khẩn cấp nên người vẫn nên đi một chuyến xem sao.”

“Từ Châu...” Phù Trường Khanh trầm ngâm một lát, mắt lóe sáng. Khi A Đàn diu hấn đứng dậy, hấn nói: “Người sai người trông nom An cơ cho tốt, ta và Kế lại đi ra ngoài một chuyến, ngày mai sẽ lên triều sớm từ phủ Thứ sử luôn.”

“Vâng.” Lúc này Trương quản gia mới thở phào, khom người vái một cái, cung kính tiễn đại công tử ra khỏi phòng.

Đến khi những nhân vật quan trọng đều đã đi hết thì những người hầu gái trong phong mới bắt đầu bận rộn trở lại. Đỗ Thục đang nằm xụi lơ đằng sau rèm bất thành linh mở to hai mắt, con ngươi lấp lánh trong bóng tối. Nàng ta nhếch khóe miệng, muốn cười nhưng tiếc là cơn đau truyền tới từ bụng dưới quá khủng khiếp, làm khuôn mặt nàng ta vừa tái nhợt vừa tê liệt.

Cơ thể của người phạm thật là yếu ớt, Đỗ Thục đành chịu vậy. Nàng ta đúng là không nên tự giày vò mình mệt mỏi đến mức này, nhưng dù gì cũng coi như đã giải quyết được một mối phiền phức. Còn cả Từ Châu, Từ Châu... đó là một nơi như thế nào?

Tại nơi khác, An minh cùng hai Quý Hòe, Liễu bay một ngày một đêm, đã tới được núi Cửu Nghi cách Lạc Dương hơn nghìn dặm. Buổi trưa trời nắng đẹp, Quý Hòe nằm trên thân cây ngô đồng nhìn xuống An Mi đang co tròn cả người, vừa tò mò vừa quan tâm hỏi: “Này? Bụng vẫn đau lắm à?”

“Ừm...” An Mi ôm bụng ngồi xồm trên đất, bất giác đỏ mặt trước ánh mắt của Quý Hòe. “Ôi, tiểu nữ cũng không biết là chuyện gì nữa, không phải là hôm nay mới đúng...”

“Thôi mặc kệ là chuyện gì, ăn thứ này đi đã.” Lão Liễu bỗng nhiên xuất hiện từ rừng trúc đốm bên cạnh, tay đang cầm một cây linh chi đưa cho An Mi. “Này, cầm lấy, nếu đã lặn lội từ xa xôi đến núi Cửu Nghi ngắm cảnh mà bụng đau làm giảm hứng thú thì không hay nữa.”

“Kìa, đó là linh chi nghìn năm đây!” khi nhìn thấy linh chi thì hai mắt Quỷ Hòe phát sáng, hấn ngồi bật dậy trên nhánh cây ngô đồng, cực kỳ ngưỡng mộ. “Lão Liễu, ngươi giấy làm của riêng! Đồ thiên vị, thấy sắc quên bần!”

“Không phải ta thiên vị mà là vì ngươi không tâm lý.” Lão Liễu ngẩng đầu nhìn Quỷ Hòe đang ngồi trên cây thềm nhỏ dãi, liền xụ mặt cười lạnh. “Ngươi chỉ biết trơ mắt nhìn nàng không khỏe, chẳng bằng bỏ chút thời gian đi tìm thuốc tiên. Khắp núi Cửu Nghi này đều là linh chi, thụy thảo.”

“Thật hả?” Quỷ Hòe nhìn An Mi đang cắn từng miếng một, tiếp tục trơ mặt mè nheo lão Liễu: “Năm nào ta cũng tới núi Cửu Nghi ba lần, sao trước giờ chưa từng nhìn thấy mấy thứ tốt thế này?”

“Lần nào ngươi cũng chỉ đi ngắm cảnh, của quý gì cũng chẳng tới lượt ngươi.” Lão Liễu lườm Quỷ Hòe, ánh mắt đầy vẻ khinh thường. “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, muốn hấp thu linh khí thì phải tới nơi thâm sơn cùng cốc.”

Quỷ Hòe ngộ ra, tức khắc đi cùng An Mi giờ đã khỏe lại và lão Liễu vào khu rừng trúc đốm đang xào xạc lá. Trên đường, An Mi giẫm chân lên sương sớm, tò mò nhìn ngó xung quanh. Bất chợt nghe thấy tiếng đàn sáo êm tai, nàng không biết đó là loại nhạc cụ gì, đành ngây ngô cười khen: “Hay quá.”

“Tất nhiên là hay rồi, đó là bà lão thần đằm Thuấn đang gảy đàn không.” Quý Hòe cười đắc ý, dẫn An Mi đi qua những thân trúc lóm đóm đến bên đầm nước xanh biếc nằm sâu trong đám xương mù dày đặc.

Núi non bốn bề như tụ lại, sừng sững giữa trời xanh mây trắng như đang bảo vệ đầm nước lạnh lẽo dưới chân. Một bà lão tóc bạc trắng đang ngồi bên đầm nước gảy đàn không khiến đám cá như khiêu vũ trên mặt nước, vô số chim tước lượn vòng trong sơn cốc. Quý Hòe và lão Liễu nhìn nhau cười, lặng lẽ ngồi xuống bên đầm. An Mi biết nàng đang được tận mắt nhìn thấy thần tiên, khiến nàng gân như vui quá mà hoảng sợ. Nàng theo sau hai Quý Hòe, Liễu, cẩn thận ngồi xuống mặt cỏ ướt sũng.

Lúc đầu nàng còn sợ sững sớm làm ướt váy, đang định cúi đầu sửa sang váy áo thì mới nhớ ra nàng đã lo thừa, làm quý thì làm sao còn bị ướt váy? Nàng cười bất đắc dĩ, vừa nhìn đi chỗ khác liền phát hiện ra rất nhiều trứng chim ở trong bụi cỏ bên cạnh. Bản năng của người nghèo khi làm quý vẫn không mất đi, nàng không kiềm chế được giơ tay ra cầm một quả trứng chim lại, không ngờ bị hai quý khẽ khàng ngăn cản: “Không thể nhặt trứng chim bên đầm nước, nhặt rồi sẽ bị lạc đường.”

Nàng thoát cái đỏ mặt, tức khắc ngoan ngoãn đặt quả trứng xuống. Quý Hòe lại giơ tay lên chỉ, nói nhỏ với nàng: “Nhìn kia, kia là đỉnh Nga Hoàng.”

An Mi vội vã ngẩng đầu giữa tiếng đàn không ngày càng dồn dập, nhìn ngọn núi hiểm trở cao vạn trượng trên đỉnh đầu mà ngẩn ngơ. Hàng trăm con chim trong cốc tụ tập lại bay liệng, sương và mây mù trên đỉnh núi nối liền với những đám mây bay theo làn gió hòa giữa tiếng đàn không sống động.

An Mi ngửa cổ nhìn ánh sáng vạn trượng bắt lên thành bóng mây lưu động trên vách đá, hai mắt nàng bị bầu trời xanh trong vắt trên đỉnh núi làm chảy cả nước mắt, không kìm được phải cúi xuống. Đầm Thuấn xanh biếc in bóng đỉnh Nga Hoàng nguy nga. Cá cảnh màu phấn hồng như những cánh hoa dập dờn trên làn nước... Cảnh tượng huyền ảo, kỳ dị trước mắt làm nàng cảm thấy xúc động một cách khó hiểu. Nàng cảm thấy trái tim mình như một cái tráp, bị một bàn tay mở ra, sau đó nó tràn đầy niềm hoan như sau khi đầu óc được khai sáng.

Bấy giờ Quý Hòe đưa cho nàng một cốc sương mộc lan, bà lão đàn xong một khúc đàn không cũng khoan thai đi đến trước mặt bầy quý. Những ngón tay già nua vuốt mái tóc An Mi một cách hiền từ. Đám quý trong núi lòe loẹt, láo nháo hiện thân từ bốn phía, mang theo vẻ thân thiết nồng nhiệt khi lâu ngày mới được gặp lại hai Quý Hòe, Liễu, chúng quý vui vẻ tề tựu uống sương giữa dư âm còn văng vẳng của tiếng đàn không. An Mi từng nghe một truyền thuyết cổ xưa về vua Thuấn cùng hai người phi của ông, nàng cầm cốc nước sương, lẩm bẫm: “Đỉnh Nga Hoàng... đầm Thuấn... Vì sao nữ nhân là núi, nam nhân lại là hồ nước?”

“Người thấy như vậy thì kỳ lạ lắm à?” Quý Hòe nghe thấy nàng lẩm bẫm như vậy bèn cười ha ha. “Thế tục, thế tục... Rất nhiều những quy tắc của nhân gian đều rất tục. Vì sao nữ nhân không thể làm núi, nam nhân không thể làm hồ? Vốn dĩ năng lực của nam nhân và nữ nhân không hề kém nhau.”

“Nam nhân là trời, nữ nhân là đất, đây là những lời dạy khi tiểu nữ còn nhỏ.” An Mi cười thẹn thùng, nàng vẫn không dám chấp nhận một cách bừa bãi suy nghĩ của Quý Hòe.

Thái độ nghiêm túc của nàng làm chúng quý buồn cười, lão Liễu còn cố tình pha trò: “VẬY ĐƯỢC, ta hỏi ngươi, nam nhân ở thôn Tiểu Trạch của ngươi so với công chúa của hoàng thất thì ai là trời, ai là đất?”

Câu hỏi rõ ràng rành rành đó đã làm khó An Mi, nàng khổ sở nghĩ ngợi hồi lâu mới do dự đáp: “Công chúa là trời, nam nhân thôn Tiểu Trạch của tiểu nữ là đất...”

“Ha ha ha...” Quý Hòe nghe thấy vậy liền cười lớn, cầm lấy tay An Mi kéo nàng bay lên đỉnh Nga Hoàng. “Thấy chưa, ngươi cũng bị mấy cái khuôn sáo vớ vẩn đó là cho đầu óc lơ mơ.”

Khi bay lên, An Mi bị gió núi thổi khiến hai mắt nàng gần như không mở nổi, may mà nàng đã quen với việc bay lượn, nhanh chóng chìm đắm vào phong cảnh núi non tươi đẹp vào ngày trời rong. Đám mây mang hai Quý Hòe, Liễu và An Mi khẽ khàng lướt qua những ngọn núi. Chẳng bao lâu sau, trong tầm mắt bao la xuất hiện những đồng lúa mì vuông vắn. An Mi có cảm giác yêu thích hoa màu như bản năng, nàng nằm soài trên đụn mây nhìn xuống đồng ruộng quen thuộc, lại nhìn cả người nông dân chỉ bé như đầu kim đang bận rộn trên đồng, không khỏi cảm thán: “Từ trên trời nhìn xuống, con người thật là nhỏ bé.”

“Đúng vậy. Từ đây nhìn xuống thì ai cũng rất nhỏ. Người bận rộn trên đồng ruộng hay người đang nghỉ trong nhà, suy cho cùng thì có gì khác nhau đâu?” Quý Hòe vừa cười vừa vờ xuống đầu đám mây. “Ngươi xuống chút nữa nhìn xem...”

Hắn nói rồi ra lệnh cho mây trắng bay gần xuống mặt đất. Lúc này, đụn mây vừa hay bay qua một thôn làng nào đó. Trên con đường núi chật hẹp có hai đoàn người mặc đồ tang đưa ma đối diện nhau. Chuyên đưa tang của hai nhà một giàu một nghèo, nhà nghèo đang lo sợ nép sang bên đường để đội

ngũ đông đảo và ồn ã của nhà giàu đi qua. Còn trên một con đường khác, người mắt của hai nhà đèn lặng lẽ đi theo sau bọn đầu trâu mặt ngựa, trên người bị trói bằng dây câu hồn y hết nhau.

Hóa ra, dù địa vị cao thấp, giàu nghèo ra sao thì trên đường xuống suối vàng, mọi người đều như nhau. An Mi im lặng nhìn một hồi, trong lòng dần hiểu ra điều gì đó nhưng không thể nói rõ được thành lời. Nàng đành ngậm ngùi lẩm bẩm một câu: “Nhìn thế này thì dường như ai cũng như nhau.”

“Ừ, coi như người khá có ngộ tính.” Quý Hòe vui sướng gật gật đầu, lười nhác trở mình trên đám mây. “Thế mới nói, đừng có phiền muộn mãi về mấy chuyện nhỏ nhặt kia. Cái gã đàn ông ngạo mạn, cầm lúc nào cũng hếch ngược đó có gì mà không bỏ được chứ? Chẳng phải cũng chỉ có chút địa vị, chút tiền tài thôi sao? Người nghĩ cho kỹ xem còn có chuyện gì muốn làm mà chưa làm được? Lúc này có thể mạnh dạn đi làm.”

An Mi nghe Quý Hòe nói vậy thì tưởng thật, nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày trời, cuối cùng bất chợt ngồi thẳng người, hai mắt phát sáng, gật gật đầu. “Có! Tiểu nữ luôn muốn về thăm quê một chuyến...”

“Vậy thì đi thôi.” Quý Hòe hí mắt cười, trong giọng nói êm tai còn chứa đựng cả sự cung chiêu như đối với người thân, xua tan đi sự u ám cuối cùng trong lòng An Mi.

Chương 15: Tài hoa tuyệt thế

Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, một cuốn *Luận nữ giới* đã làm cả Lạc Dương sôi sùng sục, khiến vô số phụ nữ đua nhau sao chép, tùm năm tùm ba trong khuê phòng đọc lấy đọc để, rồi bàn luận, thật là hả giận. Những quý phu nhân nhiều năm đấu tranh cùng các thiếp thất xinh đẹp và hầu gái lăng lợ, nay lần đầu tiên chĩa mũi nhọn sắc bén sang các gã trượng phu có mới nới cũ, nhao nhao dựa theo những gì viết trong *Luận nữ giới* để đề ra phương án hoàn toàn mới hòng chiếm được sự yêu thương vĩnh viễn.

Theo trình tự trong *Luận nữ giới* thì thiếp tử muốn thành công thì đầu tiên phải kiềm chế lòng ghen tuông, giả vờ hiền thực đưa đẩy trượng phu vào vòng tay mỹ nhân, dung túng bọn họ chơi bời thỏa thuê ở bên ngoài, cho chơi đến khi chán, đồng thời bản thân mình thì vẫn mặc quần áo mộc mạc, giản dị, cần cù lo liệu việc nhà, cũng cần từ chối trượng phu về với mình... Tới khi đám trượng phu kinh ngạc và bất an, hoặc sắp quên cả mặt mũi thiếp tử của mình thì mới chọn một thời cơ để xuất hiện hào nhoáng, một lần nữa giành lấy sự chú ý của trượng phu. Tiếp đó là một chuỗi các trận chiến tâm lý, thiếp tử có thể cố tỏ ra lạnh nhạt, lấy lùi làm tiến, dù muốn nhưng vẫn phải từ chối, từng chút một lôi kéo người đàn ông đã hồi tâm chuyển ý, đến khi hoàn toàn trói buộc được lòng dạ của hắn. Tất nhiên bản thân cũng cần học tập kỹ thuật quyến rũ, cuối cùng đoạt lấy cả trái tim của trượng phu, khiến hắn chỉ để tâm tới mình.

Thực hiện một kế hoạch như thế này là một quá trình dài đằng đẵng, cần phải có lòng dũng cảm, nghị lực, sự bền bỉ, không thể thiếu một yếu tố nào trong số chúng. Tuy nhiên, do câu chữ trong cuốn *Luận nữ giới* mang tính xúi giục, phân tích lý lẽ vô cùng rành mạch, các bước tỉ mỉ đâu ra đó

nên khiến rất nhiều phụ nữ không thể không tin tưởng và bội phục từ tận đáy lòng, cổ vũ chính mình thử làm theo.

Thế là chỉ trong một thời gian rất ngắn, tất cả nam nhân ở thành Lạc Dương, bất luận giàu nghèo, đẹp xấu đều kinh ngạc trước việc vợ mình không ghen tuông nữa, thậm chí còn cổ vũ bọn họ ra ngoài chơi bời. *Luận nữ giới* nhanh chóng lọt vào tay cánh đàn ông, sau khi nghiên cứu với tinh thần biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ai ai cũng mừng như điên, mặc kệ vợ mình rốt cuộc có chinh phục được mình hay không, tóm lại tình hình không hề có chút bất lợi cho mình, vậy thì thuận nước đẩy thuyền đi chơi, có gì mà không làm chứ? Sau khi đã yên tâm, họ tức khắc sa vào một đợt chè chén đầy mê loạn, tranh thủ lúc vợ mình còn chưa thay đổi suy nghĩ thì phải chơi bời cho thỏa thuê, chơi mãi, chơi chán thì thôi.

Cùng lúc đó, dù là nữ nhân hay nam nhân thì đều muốn biết người viết *Luận nữ giới* là ai. Tin tức tức thì được lan ra: Gần đây, trương công tử Phù Trường Khanh nhà họ Phù ở Thanh Tề danh tiếng lẫy lừng vừa mới nạp một người thiếp tên là An Mi – một người mang dòng máu Hồ thấp kém nhưng lại là mỹ nhân tài trí hơn người.

Khi tiếng tăm của An Mi lan xa, *Luận nữ giới* tất sẽ đến tay Phù Công. Tác phẩm đi ngược lại quy tắc truyền thống như thế này làm lão già bảo thủ nổi trận lôi đình. Phù Công không thể nào tưởng tượng nổi một cuốn sách xúi giục thê tử đi tranh giành tình cảm của chồng với đám thị thiếp lại có thể mê hoặc lòng người trong nháy mắt. Lẽ nào thiên hạ còn có chuyện ngược đời, vô lý hơn nữa?

Khi Phù Công bị chọc tức đến sắp bùng nổ thì “An Mi” lại tung ra một cuốn *Chuyện cha mẹ chồng*, từ ngữ dịu dàng, nhã nhặn, nhất thời được người người truyền nhau, dẫn dắt những cô nương trong khuê phòng chò

lấy chồng. trong tác phẩm có viết: “Phụng dưỡng cha chồng thì phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không được nhìn thẳng, không được tùy ý đi lại, không được cãi lời. Nếu người ra lệnh, dạy bảo thì không thể làm trái...” Mấy câu này hoàn toàn đánh thẳng tính tình cứng nhắc của Phù Công, khiến ông không còn lời nào để nói.

Trong Bạch Lộ Viên, Đỗ Thục phóng tay viết xong một bài thơ khuê phòng, sau khi thổi khô nét mực thì nàng ta khẽ nở nụ cười, dùng luôn tờ giấy màu đỏ tươi che đi nửa khuôn mặt, nằm lười nhác trên sạp. Cơ thể sau khi sảy thai vẫn chưa khỏe hẳn làm nàng ta ngày nào cũng phải dành nhiều thời gian nghỉ ngơi, ấy vậy mà cơ thể vẫn suy nhược, không có sức lực gì cả.

Nhớ tới độ thịnh hành của *Luận nữ giới* ở Lạc Dương, Đỗ Thục bèn cười khinh thường. Vì sao một người phụ nữ nhất định phải toàn tâm toàn ý yêu thương một người đàn ông? So với chuyện phải tranh giành với người phụ nữ khác, chi bằng... Nàng ta hơi đăm chiêu, tiếp đó lại cười lạnh lùng, lát sau gượng đứng dậy bằng thân thể yếu ớt, cầm tập thơ di chậm chậm về phía Trùng Cẩm Viên.

Một đoạn đường này nàng ta đi cực kỳ chậm, không hề có hầu gái ở Bạch Lộ Viên dìu bước Tuy hiện giờ nàng ta nổi tiếng khắp thành Lạc Dương nhưng ở Phù phủ thì trước giờ vẫn cô đơn lẻ bóng. Ngày xưa thì là không ai thèm để ý đến An Mi, còn nay thì lại là chẳng ai dám tiếp cận. Dưới ánh mắt của người hầu trong Phù phủ, vị An cơ bỗng dung trở nên hiểu biết thế này cứ toát ra vẻ ma quái khắp người, chỉ cần nhìn cũng có thể làm người ta chùn bước.

So với An Mi ngày xưa được tình lang yêu thương thì tình cảnh của Đỗ Thục hiện nay đáng thương hơn nhiều, tuy nhiên nàng ta chưa từng thể hiện

sự nhút nhát hay ngần ngại, cứ cười nhẹ mà đi một mình, làm chuyện của nàng ta từng bước một.

Đi lòng vòng đến được Trùng Cẩm Viên, Đỗ Thục bỏ giày bước vào phòng khách sau khi được tỳ nữ đi thông báo. Nàng ta bước tới trước Phù Trường Khanh, mặt mày hớn hờ.

Từ sau khi nàng ta sảy thai, nam nhân lạnh lùng này chỉ sai người đến chăm sóc nàng ta chứ chưa từng lộ mặt, đúng thật là vô tình! Đỗ Thục thầm cười chế nhạo nhưng vẻ mặt vẫn ấm áp và cung kính như trước. Ngồi vào chỗ, nàng ta đưa tập thơ cho Phù Trường Khanh, khi ánh mắt rủ xuống, nàng ta làm như vô ý nhìn thoáng qua công văn, lúc nhìn thấy hồ sơ điều tra về phản loạn ở kênh Đại Hưng thì ánh mắt thoáng ngừng nhưng rồi cũng bình thản nhìn sang chỗ khác.

Phù Trường Khanh ngẩng đầu nhìn Đỗ Thục, gấp hồ sơ lại và đón lấy tập thơ nàng ta viết, đọc lướt qua. Lúc đọc đến câu thơ: “Đường lộ dưới mây mù, người đến bên ráng chiều tà”, trong lòng hẳn quả thực cảm thấy rất xuất sắc, nhưng miệng thì vẫn mĩa mai: “Giờ ngươi đã đủ nổi tiếng rồi, những ngày rảnh rỗi thì vẫn nên nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Sự nổi tiếng vẫn nên được duy trì.” Đỗ Thục cười cười, không để ý đến sự mĩa mai của Phù Trường Khanh, tự nói đùa: “Người phạm nông cạn, thường hay quên.”

Tuy giọng điệu của nàng ta quá khích nhưng rõ ràng lại hợp ý Phù Trường Khanh, vì thế hẳn không nhịn được mà cười thầm, ánh mắt cũng vì thế mà ngại ngại nhìn đi nơi khác, không phản bác lại nữa.

Bầu không khí giữa hai người chót có chút ngưng ngập, lúc này A Đàn vừa hay bước vào, quỳ xuống hành lễ trước cả hai, giọng lạnh lạnh

bấm lại lời của Trương quản gia: “Thiếu gia, Chiêu vương gia và Quý hồng lưu đến thăm ạ.”

“Quý Tử Ngang?” Phù Trường Khanh vừa nghe đến tên người này liền khó chịu, mặt sầm xuống, vút tập thơ lên bàn rồi “hừ” một tiếng. “Hắn là cái giống gà chó gì mà cũng tới gặp ta...”

“Thiếu gia, ngày nay Quý hồng lưu có quan hệ thân thiết với Chiêu vương gia, là nhân vật quan trọng có quyền thế mạnh trong triều, thiếu gia chịu khó gặp người ta một chút đi ạ!” A Đan đã quen với kiểu có gì cũng nói toạc ra của Phù Trường Khanh, nhưng lần này, không rõ vì sao cậu ta lại bất an liếc sang Đỗ Thục đang ngồi một bên, mở miệng khuyên: “Nhiều người thì nhiều miệng, thiếu gia chớ nói năng tùy hứng.”

Khi A Đan nói như vậy thì các tỳ nữ đang ở phòng ngoài pha trà, phòng trong chỉ có Đỗ Thục đang lặng lẽ ngồi bên cạnh. Thấy sự khác thường của cậu nhóc thư đồng thì Phù Trường Khanh hơi giật mình, cũng tỉnh táo lại, Đỗ Thục không phải là An Mi, sao hắn có thể buột miệng nói ra điều hắn nghĩ trong lòng? Đúng là nên tự xem xét lại.

“Người to gan thật, dám dạy ta?” Phù Trường Khanh vừa cười vừa vỗ đầu A Đan, nhờ cậu ta đỡ đứng dậy. “Thôi bỏ đi, nay hắn nhờ tài nịnh hót mà được người yêu thích, ta không đắc tội nổi.”

Nói xong, hắn liền chậm rãi đi ra ngoài. Từ sau ngày “An Mi” sảy thai, hắn đã bỏ gậy đi. Hơn nữa, dù bây giờ chân trái vẫn chưa bình phục hắn thì hắn cũng không cam lòng yếu thế trước mặt Quý Tử Ngang. Trước khi đi khỏi, hắn chợt quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Đỗ Thục cũng đang vất vả đứng dậy. Đó là cơ thể mà hắn quá quen thuộc, mỗi hành động cử chỉ đều từng khiến hắn rung động, lúc này hắn hơi do dự, cuối cùng vẫn không

nhân tâm nên quay người bỏ lại một câu: “Không tiện cử động thì cứ từ từ rồi đi, không ai giục người.”

Đỗ Thục ngẩn người, nhìn theo bóng dáng Phù Trường Khanh, một lát sau thì không nhìn được mà nhếch miệng cười. Bấy giờ, trong phòng chỉ còn một mình nàng ta, nàng ta cúi đầu, đôi con ngươi đảo quanh, tranh thủ lúc chung quanh không có người, liền cầm lấy hồ sơ trên bàn, lén lút giở ra đọc...

Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuần tú, kinh đô có Quý Tử Nang đường đường chính chính – câu bình này của Trung chính đại nhân ở phủ Tư Đồ đã truyền khắp thiên hạ. Ngoài đương sự không cho là đúng thì thực tế có khác câu nói là bao?

Ít nhất là trong mắt A Đàn, dù tận đáy lòng cậu ta vẫn thiên vị cho thiếu gia nhà mình nhưng nam nhân đứng trước mặt đây cũng vô cùng xuất sắc.

Quý Tử Ngang nhà họ Quý ở Bình Dương từ nhỏ đã có trán rộng phú quý, mắt phượng mày ngài, mũi thẳng, ngũ quan cân đối. Tướng mạo đường hoàng kết hợp với dáng người khỏe mạnh cao bẩy thước quả thật cũng “đường hoàng” hơn so với Phù Trường Khanh lúc này trông khá cợt nhả.

Phù Trường Khanh cợt nhả còn chẳng thèm để ý đến biểu hiện lấy lòng của vị công tử kia. Hắn đi thẳng về phía Chiêu vương gia đang được mọi người vây quanh, nhanh nhẹn hành lễ: “Điện hạ đến tậ xá, Phù mỗ đón tiếp chậm trễ, xin điện hạ thứ tội.”

“Phù Thứ sử mau đứng dậy, mau đứng dậy!” Chiêu vương – tam đệ của đương kim thiên tử, khi đỡ Phù Trường Khanh thì mặt mày còn mang vẻ bồn chột đánh giá hẳn. “Trông sắc mặt ngài gần đây khá tốt, quả nhiên là khi người ta có việc hỷ thì tinh thần thoải mái, dễ ngon ngon trong vòng tay dịu dàng...”

Thấy Chiêu Vương nói những lời bản thủi thì Phù Trường Khanh có một dự cảm bất an mãnh liệt, lòng trầm hẳn xuống. Phù Công cũng đang ở bên Chiêu Vương, nghe thấy vậy thì mặt cũng u ám, nhìn con trai mình chăm chăm, sau đó kính cẩn dẫn Chiêu Vương cùng Quý Tử Ngang đi vào phòng khách. Trong phòng khách được đốt hương đã có các tỳ nữ xinh đẹp chờ hầu hạ, bọn họ tiến đến trước chỗ ngồi của mỗi người, khẽ khàng rót trà dâng bánh.

Chủ và khách trò chuyện vui vẻ, từ chuyện quốc gia đến trăng gió, chuyện gì cũng hăng hái thảo luận, chỉ có Phù Trường Khanh là khác thường. Hắn trầm mặc bung chén trà, hai mắt nhìn chăm chăm xuống đất như mất hồn. Quả nhiên không bao lâu sau, Chiêu Vương liền đề cập đến ý đồ đến đây trong lúc còn đang cười đùa vui vẻ. Ông ta vừa vỗ vỗ cái bụng hơi ưỡn ra vừa cười cười với Phù Trường Khanh. “Nghe nói gần đây ngài mới nạp một người thiếp là tài nữ đệ nhất thiên hạ, không biết có phải không?”

Phù Trường Khanh kinh ngạc, trong mắt hiện lên sự thảng thốt nhưng nhanh chóng biến mất. Hắn bình tĩnh lại, cười đáp qua loa với Chiêu Vương: “Điện hạ nói đùa, người thị thiếp mà vi thần nạp chẳng qua chỉ đọc vài cuốn sách, sao dám xưng là tài nữ.”

“Ôi trời, một cuốn *Luận nữ giới* nổi danh khắp thiên hạ, nàng có tài hay không cũng không do ngài tùy ý mặt sát.” Chiêu Vương không chịu bỏ

qua, vẫn cười hòa nhã. “Bản vương có ý muốn gặp người đẹp – vị thị thiếp trong lời đồn này, không biết ngài mời nàng ra tiếp khách có được không?”

Chiêu Vương vừa nói xong thì ai nấy trong phòng khách đều ngậm miệng, xấu hổ nhìn nhau.

Phù Trường Khanh im lặng một lát rồi mới nở nụ cười phụ họa trên mặt, uyển chuyển cự tuyệt: “An thị chỉ là một nữ nhân, sao đáng để điện hạ coi trọng như vậy? Chỉ e nàng lộ mặt xấu làm điện hạ khó chịu.”

“Haizz, Phù đại nhân quá khiên tốn rồi, người đời đã quá rõ về độ tài hoa của An cơ, lòng hăng hái trong câu chữ có chỗ nào thua nam nhân đâu. Nữ nhân ngày nay cũng sùng bái sự phóng khoáng, cũng bàn chuyện, luận tri thức cùng nam nhân. Vì sao Phù đại nhân lại cứ khư khư cái suy nghĩ cổ hủ như vậy?” Quý Tử Ngang đặt chén trà xuống, ra hiệu bằng mắt với Chiêu Vương. “Nếu Phù đại nhân để tâm chuyện An cơ xuất đầu lộ diện thì hay là đặt một tấm bình phong giữa phòng, để nàng nói chuyện với Chiêu Vương từ sau bình phong. Phù đại nhân thấy thế nào?”

Điệu cười ngả ngón của Quý Tử Ngang làm Phù Trường Khanh tức giận đùng đùng, hấn lạnh mặt trầm ngâm không lên tiếng khiến bầu không khí trong phòng trở nên ngưng ngập. Phù Công đang ngồi trên ghế bắt chợt nói: “Quý hồng lư nói đùa, chỉ là một thị thiếp thì làm gì quý giá tới mức không dám gặp ai? Cứ mời An cơ ra tiếp khách là được.”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Phù Trường Khanh nghe thấy vậy thì ngây người, ngẩng đầu nhìn phụ thân đầy vẻ khó tin. Phù Công lạnh mặt, nhìn thẳng chứ không nhìn hấn, sai người hầu: “Người đâu, đi dựng bình phong giữa phòng, mời An cơ ở Bạch Lộ Viên đến tiếp khách.”

Bình phong từ đá mica có hai mươi miếng phác họa cảnh non sông xanh biếc nhanh chóng được đặt trong phòng, Chiêu Vương nở nụ cười hài lòng, đợi người đẹp trong lời đồn.

Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng tỳ nữ quạt khe khẽ mang tới làn gió nhẹ. Một lát sau, bên ngoài vọng đến tiếng leng keng từ những đồ trang sức, mùi hương tựa đàn hương lặng lẽ hòa vào mùi hương vốn có trong lòng, trêu chọc khiến con tim người ta ngứa ngáy.

Dưới sự trông ngóng, mong mỏi của Chiêu Vương, tiếp nối với tiếng bầm báo của tỳ nữ thì bóng nghiêng mảnh khảnh của người con gái như mực nhạt thấm trên giấy Tuyên Thành vậy. Bóng dáng thướt ta hành lễ sau tấm bình phong phác họa hình non nước xanh biếc tươi đẹp, giọng nói thánh thót như chim oanh: “Tiện thiếp An thị bái kiến chư vị đại nhân.”

Chiêu Vương hứng thú nhìn chăm chăm vào bóng người nhạt nhòa trên bình phong, một hồi sau mới lấy giọng hòa nhã đáp lời: “Mau mau đứng dậy!”

“Tạ ơn đại nhân!” Người con gái uyển chuyển đứng dậy, lại ngồi lặng lẽ trên chiếu trúc, mỗi cử chỉ, hành động đều phong lưu, thật khiến người ta nhìn mà thích mắt.

Chiêu Vương không kiềm chế được gõ gõ tay lên thành ghế, hưng phấn bồng bồng, hỏi: “Cuốn *Luận nữ giới* là người viết thật sao?”

Bóng dáng sau bình phong hơi giật mình, trả lời đúng mực: “Chính là tác phẩm kém cỏi của tiện thiếp.”

“Kém cỏi? Hừ, đây trên giấy là luận điệu hoang đường của người, quả thực là kinh hãi thế tục, người thật to gan!” Chiêu Vương trừng mắt hỏi tội nhưng giọng nói lại mang theo sự vui vẻ, không hề có ý trách mắng.

“Tiện thiếp bất tài, chưa từng ngờ rằng một lần viết văn lại khiến dư luận xôn xao, thật sự đã vô ý làm bản mặt đại nhân, xin ngài giáng tội!” Bóng người sau bình phong cúi xuống lạy một cái, tư thế vô cùng ung dung, không chút sợ hãi.

“Ồ, đúng là phải giáng tội.” Chiêu Vương cười ha ha, rút một nhánh hoan dành dành từ bình hoa bên cạnh, ra hiệu cho tỳ nữ cầm ra sau bình phong. “Cho người chọn vần làm thơ, làm tốt thì miễn tội cho người.”

Bóng người kia cầm lấy nhánh hoa, chậm rãi ngâm thơ như chẳng cần mảy may suy nghĩ: “Tổ hoa thiên khả hỉ, đích đích bán lâm trì. Nghi vi sương quả diệp, phục loại tuyết phong chi. Nhật tà quang ản kiến, phong hoàn ảnh hợp lí¹.”

1. Tam dịch: Dành dành trắng mọc mọc khiến người ta yêu thích, nhưng đóa hoa gần như vươn một nửa thân thể về phía hồ nước, làm người ta nghi hoặc không biết chúng có phải là lá thu bị bao phủ, như cành cây bị tuyết lớn bao trùm. Dưới ánh hoàng hôn, ánh sáng trắng tinh khiết của hoa lúc ẩn lúc hiện, gió nhẹ thổi tới làm bóng hoa lay động.

Phù Trường Khanh nghe xong liền thoáng nhíu mày, còn Chiêu Vương lại ngồi trên ghế vỗ tay cười to. “Ha ha ha, quả nhiên cái danh tài nữ không phải cái danh hão. An cơ biết dùng nhạc cụ nào?”

“Phần lớn các loại nhạc cụ đều đã từng học ạ, chơi hay nhất là tỳ bà.” Người đó trả lời thẳng thắn và đầy tự tin.

“Tốt, tốt lắm.” Chiêu Vương liên tục khen ngợi, quay sang hỏi Phù Công: “Không biết ở phủ Quận công có đàn tỳ bà tốt hay không?”

Phù Công hơi cúi người, dè dặt đáp: “Phủ tại hạ tầm thường nhưng có học đòi làm sang, cất vài chiếc tỳ bà.”

Nói xong liền vội sau người đến nhà kho lấy chiếc đàn tỳ bà đầu rồng, sau khi mang vào trình lên cho Chiêu Vương xem qua thì đưa đến tay Đỗ Thục. Đỗ Thục ôm đàn, ngón tay gảy lên dây đàn một cái, âm thanh trong

vất thoảng chốc biến thành trầm bổng như những hạt ngọc rơi xuống, làn điệu uyển chuyển toát lên tình cảm nồng nàn mà dịu dàng vô tận. Có điều khúc nhạc này có hay hơn nữa thì ngoài Chiêu Vương đang chìm đắm trong tiếng nhạc thì những người khác đều đang có suy tính riêng của mình.

Một khúc nhạc nhanh chóng kết thúc, Quý Tử Ngang liếc mắt quan sát vẻ mặt Chiêu Vương rồi thốt lên những lời ca tụng đúng lúc: “Nghe nói An cơ là người Hồ, thảo nào tiếng đàn tỳ bà lại hay đến thế.”

Đỗ Thục bật cười sau bình phong, trả lời dịu dàng: “Đại nhân quá khen.”

Chiêu Vương nghe Quý Tử Ngang nói vậy, lập tức giả vờ ra vẻ tò mò hỏi: “Đã nghe nói từ lâu rằng con gái Hồ cuốn hút, phóng khoáng, không câu nệ, nếu đã vậy... không biết An cơ có thể ra gặp một lần?”

Đến lúc này thì cả phòng đều đã rõ ý đồ của Chiêu Vương, nghe ông ta nói xong thì lại cảm thấy thoải mái vì linh cảm của mình đã đúng, thế là mọi người đều ngồi ngây ra. Trong phòng trở nên tĩnh mịch không tiếng động. Ai cũng đợi Phù Trường Khanh phá tan trầm mặc nhưng không hề ngờ được diễn biến sắp tới.

“Tiện thiếp không dám.” Chỉ nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ đang tạ tội, bóng người sau bình phong khom người vái một cái, rồi nói thêm một câu: “Tất cả đều nghe theo lời phu quân.”

Đây rõ ràng là mảnh khé khi muốn mà còn từ chối. Phù Trường Khanh giận tím mặt nhưng không thể phát tác ngay trước mặt mọi người, đánh nghiến răng thật chặt, một lúc sau mới cất giọng lạnh nhạt: “Nếu điện hạ đã có ý mời thì nàng không cần tỏ vẻ làm cao, ra ngoài đi!”

Vừa dứt lời thì bóng dáng sau bình phong đã nhấc gót sen đi nhẹ, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người, mà lần ra mắt chói lọi này còn khiến cả những người nhà họ Phù từng gặp An Mi cũng phải kinh ngạc.

Mái tóc đen nhánh xõa bung của nàng được bôi dầu hoa lan trơn mượt, búi tóc một bên, mấy sợi tóc rủ bên gò má càng tôn lên làn da trắng như tuyết. Trên vàng trán đẹp được trang điểm một bông hoa màu hạnh đỏ. Đôi lông mày đầy vẻ phong lưu. Lúc mắt nàng ta nhìn quanh, đôi long mi như cánh bướm, chớp ra những màu sắc đẹp rực rỡ.

Cái đẹp của tộc người Hồ rất thẳng thắn và trực tiếp, “An Mi” không rụt rè như con gái người Hán nhưng vẫn giơ cây quạt tròn lên che, đồng thời nhờ chùm tua rua trên cây trâm vàng bên tóc che đậy mà lén nhìn khách ngồi trong phòng. Cuối cùng, ánh mắt nàng ta nhìn về phía một người khách, đó là người ngồi bên cạnh người phú quý nhưng vẫn nổi bật, xuất chúng như thường, chính là Quý Tử Ngang.

Hắn không có vẻ giàu sang bằng người ngồi ở ghế chủ nhưng toàn thân lại toát ra khí thế hấp dẫn Đỗ Thục mãnh liệt. Nó không liên quan đến tình cảm nam nữ, mà là một loại cảm giác vui mừng khi phát hiện ra đồng loại, như một ánh lửa bé nhỏ sáng lên trong đêm u tối, khi ánh mắt gặp nhau còn khiến trái tim tê dại từng đợt... Tất nhiên Quý Tử Ngang nhạy bén đã nhận ra ánh mắt của Đỗ Thục, hắn ung dung nhìn người con gái Hồ xinh đẹp trước mặt, trong lòng có chút ngạc nhiên, hình như hắn cảm nhận được có thứ gì đó đã nảy mầm, cũng không thể nói rõ được nhưng lại khiến người ta mê muội.

Đỗ Thục nhìn thấy ánh mắt của Quý Tử Ngang, đôi môi đằng sau chiếc quạt tròn hơi nhoẽn miệng cười, rồi rời mắt đi chỗ khác. Nàng ta đối diện

với đôi mắt đen láy của Phù Trường Khanh, liền bỏ quạt xuống, nở nụ cười vẻ rất bạo dạn, ngang nhiên đón nhận sự tức giận của hắn.

Một bữa tiệc phù phiếm kết thúc trong vui vẻ. Đỗ Thục cầm quạt, ngồi ở hành lang Bạch Lộ Viên, vừa hóng mát vừa cười cười nhìn Phù Trường Khanh. “Giờ Phù lang đến chẳng lẽ là muốn hỏi tội? Chàng không thích ta ra mặt ư?”

“Hôm nay ngươi cố ý uốn mình thể hiện theo ý người khác tất nhiên làm ta thấy nghi ngờ.” Phù Trường Khanh trừng mắt với Đỗ Thục. “Hy vọng ngươi biết điều dừng tay đúng lúc, tránh gây phiền phức gì cho sau này. Ta đã gặp linh hồn của nàng cùng nhánh hòe kia, ta không truy cứu lý do mà ngươi nói với nàng nhưng không có nghĩa ta không biết.”

Thấy hắn nói vậy, Đỗ Thục liền tỏ vẻ bướng bỉnh, cúi đầu cười. “Ta không hề có ý khác, có điều nếu có thể làm Chiêu Vương coi trọng An cơ thì những ngày sau này, còn ai dám khinh thường nàng nữa? Đúng không?”

“Ta không cần ngươi làm nhiều như thế.” Phù Trường Khanh không đồng ý, hắn thoáng thấy như bị uy hiếp bởi Đỗ Thục không thể quản lý được trong tay. “Còn bốn ngày nữa là đủ mười ngày, ngươi không cần phải làm bất cứ việc gì nữa, yên phận ở trong Bạch Lộ Viên đi.”

Hắn sa sầm mặt nói xong thì quay người, phất áo rời đi. Đỗ Thục nhìn theo bóng dáng kiêu căng của hắn một lúc lâu, cuối cùng chỉ cười hờ hững.

Một lời của Phù Trường Khanh như lời tiên tri, quả nhiên chuyện rắc rối mà Đỗ Thục gây ra đã tìm tới cửa. Ba ngày sau, Trương công tử nhà họ Quý ở Bình Dương – Quý Tử Ngang đến Phù phủ bái phỏng, muốn xin Phù Trường Khanh được lấy An Mi.

Mở miệng đòi một nữ nhân là chuyện hết sức bình thường vào thời này, thị thiếp trong phủ của dòng dõi sĩ tộc không có chút địa vị, mà người Hồ thì lại càng thấp kém hơn. Đám con cháu sĩ tộc giao du với nhau, nếu thích vẻ đẹp của người thị thiếp ở nhà nào đó thì có thể đường hoàng đến hỏi xin chủ nhà. Cho dù người con gái Hồ này có tiếng tăm đi chăng nữa, cho dù bản thân và người chủ của nàng ta không có chút quan hệ thân thiết thì nhờ lòng theo đuổi cái gọi là phong độ của sĩ tộc, hoặc nhờ vào địa vị của chính hần hiện giờ, Quý Tử Ngang cho rằng hần có thể chắc chắn mười mươi rằng mình sẽ thành công.

Không ngờ Phù Trường Khanh nghe xong đề nghị của hần thì chỉ nhướng mày, cứ như là nghe thấy một câu chuyện cực kỳ buồn cười. Đầu hần hơi ngửa về sau, mặt lộ vẻ nhạo báng và khinh thường. “Ngài nói ngài có ý đến thăm là vì muốn hỏi người thị thiếp của tại hạ?”

“Ngày đó, qua ngôn từ, cử chỉ của Phù đại nhân thì kẻ hèn này thấy rằng, dường như ngài không quá để tâm đến An cơ.” Quý Tử Ngang đáp lại bằng một nụ cười trước thái độ thù địch của Phù Trường Khanh. “Tuy hôm nay Quý mỗ nói ra một yêu cầu quá đáng như vậy thì rất lỗ mãng, nhưng người quân tử sẽ có ý giúp người khác hoàn thành tâm nguyện, nếu đại nhân đã không có lòng quan tâm và yêu thương An cơ thì ngại gì bỏ nàng?”

“Đúng như ngài đã thấy, hiện tại ta không để tâm đến nàng ta lắm, nhưng cho dù Quý hồng lư ngài có tới đòi nàng thì tại hạ cũng không thể bỏ được.” Phù Trường Khanh nhắm mắt lại cười, không thèm ứng phó cho qua với Quý Tử Ngang mà thẳng thừng cự tuyệt.

Quý Tử Ngang hơi ngần người rồi cúi đầu xoay xoay chén trà trong tay, chốc lát sau mới lạnh nhạt cười. “Không biết có phải là ta nghĩ nhiều hay không, hình như Phù đại nhân... có thành kiến với ta?”

“Quả đúng là ngài đã nghĩ nhiều.” Phù Trường Khanh nghe thấy vậy thì cười to, mặt mày vui vẻ nhưng hai mắt lại chẳng hề có niềm vui. “Chuyện này chỉ đơn thuần là từ tính keo kiệt của tại hạ, hoàn toàn không liên quan đến ngài.”

Lời đã nói tới đây, không hợp nhau thì có nói nửa câu cũng là thừa thãi. Hai người đang ngồi cách nhau cái bàn đều trầm mặc một lúc lâu. Sau đó Quý Tử Ngang phá vỡ sự trầm mặc, hấn cười rồi nghiêng đầu uống trà, đặt chén xuống thì mới nhìn sang Phù Trường Khanh, trong mắt có sự ghen tị nhưng lại biến mất rất nhanh. “Vậy nếu như Chiêu Vương hỏi đại nhân lấy An cơ thì không biết ngài có còn keo kiệt không đây?”

Phù Trường Khanh lập tức nổi giận. Lần này hấn không hề che đậy mà hằm hằm trừng mắt nhìn Quý Tử Ngang, nghiêng răng cười lạnh nhạt. “An cơ chẳng qua chỉ là một người Hồ hèn mọn, chắc cũng chẳng được Chiêu Vương ưu ái đến vậy. Nếu ngài có thể xúi bẩy Chiêu Vương đi đòi một nữ nhân từ một bè tôi đây thì Phù mỗi lúc đó lo lắng cũng chưa muộn.”

Phù Trường Khanh nói xong, mặt mày lạnh như băng, các khớp ngón tay đang cầm chén trà như run lên. Lúc này hấn chẳng ngại đắc tội với tiểu nhân. Hấn đã làm linh hồn nàng tức giận bỏ đi, dù thế nào cũng phải giữ lại được cơ thể nàng. Nàng sắp trở về rồi...

Quý Tử Ngang gặp phải bức tường Phù Trường Khanh thì hậm hực cáo từ, cự tuyệt người hầu nhà họ Phù đưa tiễn, một mình dẫn tới cửa hấn đi ra khỏi Trùng Cẩm Viên. Hấn chán nản đi qua hoa viên, lầu các trong Phù phủ, rẽ qua dãy giả sơn uốn lượn, cuối cùng quanh quẩn thế nào mà lại gặp bóng dáng khiến hấn nhớ mãi không quên đó.

Trên nhà thủy tạ có gió mát thổi tới, người trong đình chậm chậm quay đầu lại, khi đối diện với ánh mắt hấn thì trong đôi mắt sáng ngời kia hiện

hiện rõ ràng một niềm vui đầy thân thiết. Thế rồi không rõ vì sao, Quý Tử Ngang cảm thấy dã tâm của mình bất chợt bị niềm vui này đốt cháy, trào lên trong lồng ngực làm hắn không nghe rõ được bất cứ âm thanh gì nữa, chỉ chăm chú nhìn vào hai mắt của người đẹp đứng trong đình.

Trước nụ cười khích lệ của nàng ta, Quý Tử Ngang không tự chủ được mà bước từng bước, dần dần đến gần mỹ nhân đang nghiêng người trên chiếu mát.

“Quý lang.” Đỗ Thục chủ động lên tiếng trong làn gió mát, bờ môi đỏ khê mấp máy: “Ta ở đây đợi chàng đã rất lâu rồi, ta có thật nhiều lời luôn muốn nói với chàng.”

Một tiếng gọi “Quý lang” làm hắn hơi mất hồn, cũng khiến hắn không khỏi ngẩn ngơ, bán tín bán nghi mà hỏi: “Ba ngày trước ta và nàng mới gặp mặt lần đầu, nàng muốn nói gì với ta chứ?”

“Một ánh mắt kinh ngạc trong lần đầu gặp mặt đã đủ khiến ta hiểu được tình cảm của mình dành cho chàng, mất ba ngày để ta cân nhắc những lời sẽ nói với chàng, lẽ nào như vậy vẫn không đủ?” Đỗ Thục cúi đầu, ánh mắt đau thương nhìn xuống chiếc quạt lụa, giọng buồn rầu mà vô cùng quyến rũ: “Quý lang, ta đã chịu đựng cái lạnh buốt xương ở Phù phủ bấy lâu nay, có lẽ... chính là để chờ chàng đến cứu vớt...”

Trưa ngày hôm sau, Phù Trường Khanh ngồi một mình trong phòng nghiên cứu hồ sơ mà Kế lại mang đến cho hắn,.

Lần này, phản loạn kênh Đại Hưng bắt đầu từ Từ Châu, một đường tiến tới, khí thế như chẻ tre. Trên báo cáo mà Phù Trường Khanh nhận được,

nhìn các quận huyện được đánh dấu là đã bị đánh chiếm, sự lo lắng trong lòng hắn ngày càng nhiều thêm.

Tình hình y như hắn phân tích, sau một thời gian ngắn ần núp thì phản loạn kình Đại Hưng tiếp tục phản công nhanh chóng, không hề lựa chọn một nơi cố định làm sào huyệt mà dùng cách thức như thổ phỉ, liên tiếp đánh chiếm các quận huyện, cướp hàng hóa, tiền tài để tự duy trì một đội quân khổng lồ. Cách này như một con hổ đói chạy ra khỏi rừng, tính lưu động cao, lực phá hoại lớn, gây tổn hại cực kỳ nghiêm trọng đến cường hào cùng bá tính bình dân địa phương. Do đó, rất nhiều dân nghèo sau khi phải chạy nay đây mai đó cũng phải gia nhập vào đội quân phản loạn để kiếm sống.

Lương thực thiếu hụt từ năm ngoái khiến năm nay nhiều nơi bị nạn đói hoành hành, lòng dân không ổn đã trở thành một tai họa ngầm từ lâu. Bây giờ giặc làm loạn, dân đói bị cuốn vào đám quân phản loạn cũng là lẽ thường.

Từ Châu, nơi xảy ra chuyện nằm ở phía đông Dự Châu, phía nam Thanh Tề. Với tốc độ này, nơi tiếp theo bị cuốn vào sẽ là khu vực hắn quản lý hay sẽ là quê hương của nhà họ Phù đây?

Phù Trường Khanh ném hồ sơ, chau mày thở dài một hơi.

Đối mặt với giặc loạn lần này, suy nghĩ của hắn cực kỳ tiêu cực. Từ Châu không phải là khu vực trực thuộc dưới quyền hắn, từ lúc cuộc phản loạn xảy ra đến giờ, hắn chỉ gia tăng binh lính cảnh giới tại các quận huyện của Dự Châu, đối phó theo cách bàng quan chỉ lo thân mình. Cũng vì từ trước đến giờ hắn chưa từng thấy lòng rối loạn như thế này, không còn tâm trạng nào mà để ý đến việc công. Hôm nay đã là ngày thứ mười Đổ Thục chiếm thân thể nàng. An Mi cũng nên trở lại rồi?

Hắn cúi đầu, cặp mắt đen láy nhìn chăm chăm tờ giấy đỏ trên bàn, trầm mặc hồi lâu.

“Đường lộ dưới mây mù, người đến bên ráng chiều tà...” Tài năng như vậy không phải là không rung động lòng người. Hắn chẳng phải thánh hiền, sao có thể không do dự, không dao động chứ! Quan trọng là phải đặt tay lên ngực tự hỏi, trước những sự dao động và do dự này, rốt cuộc hắn có thể hiểu rõ bản thân muốn làm gì không?

Phù Trường Khanh ngược mắt, chăm chú nhìn song cửa sổ mời gọi ánh sáng trên tường phía nam, ánh mắt khẽ động. Cô gái thò đầu qua khung cửa sổ he mở để tìm hắn, trước giờ không dám gọi một tiếng “Phù lang” kia, chắc hẳn điều nàng muốn vẫn luôn ít ỏi hơn hắn?

Hắn nhớ đến đôi con ngươi trong vắt như của một con vật nhỏ đang hoảng sợ, liền không nhịn được bật cười, ngay sau đó lòng lại đau âm ỉ. Hắn từng hứa với nàng một lời hứa son sắt, sao lại có thể quên mất bản thân hắn kiên trì vì cái gì?

Vứt công việc phiên phức sang một bên, Phù Trường Khanh rút bản ghi chép *Ký lược Bắc Hoang* đã hoàn thành hơn nửa ở trên bàn, chấm chấm bút rồi viết tiếp.

Trên đình Khả hãn Đột Quyết đầy phong tình nơi đất khách, ở bữa tiệc xa hoa trụy lạc sau màn hình vàng, người con gái rụt rè dang tiếng hát theo như kế hoạch của hắn. Giọng hát vì hồi hộp mà trở nên hơi chói tai kia dần dần trở nên nhẹ nhàng êm tai qua đôi mắt hắn. Nàng hát tuyệt trắng rơi lá tả, hát trào nước mắt. Hát về người con gái xinh đẹp đi qua ngọn núi nhỏ, tìm tình lang của nàng... Đôi mắt trong vắt ấy nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cho tới khi hát xong, tiệc tàn người đi.

Còn cả những nỗi khôn khổ trên thảo nguyên, vào lúc tinh thần hấn sa sút nhất, hai người cùng tựa vào nhau, giúp đỡ lẫn nhau. Không, phải là hấn ý lại vào nàng. Những điểm tốt của nàng người đời đều không biết nhưng sao hấn có thể quên được?

Chuyện khi ấy nghĩ không ra mà nay đã dần hiểu thấu đáo, tình cảm của hấn đối với nàng không phải là thương hại, không phải là muốn đền đáp. Là lúc ban đầu biết được cái một lòng một dạ không đổi của nàng, rồi sau biết thêm được tình cảm sâu sắc của nàng dành cho hấn, liền khiến hấn được thương mà kinh ngạc. Con người sống trên đời, nếu có được sự yêu thương tha thiết như vậy lúc ở lẫn ranh sống chết mà còn không bỏ qua được danh tiếng, địa vị để cầu trọn đời thì quả thật chẳng bằng loài heo chó!

Giờ xem ra những toan tính của hấn từ trước tới nay chẳng khác nào tự mua dây buộc mình. Hấn còn muốn tham lam đến mức nào nữa? Thứ hấn muốn chính là sự cứu giúp của nàng lúc hoạn nạn, hiện giờ hấn lại càng không nên quên. Không rời, không bỏ, không phụ tình, không quên – lời thề son sắt, dù cuối cùng hấn kiên trì cố gắng vì cái gì đi chẳng nữa thì lời thề này cũng không thể quên, đến chết cũng không được quên.

Phù Trường Khanh nhìn chăm chăm vào chữ viết trên bản ghi chép, trong tròng mắt đen láy có phản chiếu giấy trắng mực đen, từng chữ rõ ràng. Cho tới khi vết mực khô thì hấn mới luyến tiếc nhắm mắt lại để chống lại những xót xa trong đáy mắt. Vì sao mới vắn vẹn mười ngày mà đã nhớ mong đến mức này? Nỗi nhớ lan tràn tựa như cơn lũ đầu năm, loạn lạc như châu chấu bay đầy trời, đói khát như ba năm hạn hán không thu hoạch được tí ti, lạnh buốt xương như bị vùi trong băng tuyết... Nỗi tương tư thiêu đốt con người ta thành tro bụi.

Hắn gấp bản thảo, không tìm được lại lật hồ sơ ngày xưa từng điều tra về An Mi, đọc từng chữ một để nguôi ngoai nỗi nhớ.

“... cô dâu mới cưới Từ An thị, tên Mi, tuổi mười bảy... Sau khi kết hôn có lời nói và hành vi ngỗ ngược, không nghe lời cha mẹ chồng, mấy tháng trước bỏ trốn, đến nay chưa về...” Đọc tới đây, hắn không tìm được bật cười, nhớ tới tờ giấy bỏ vợ dưới cơn mưa xuân lất phất, đôi con người đen như mực dường như cũng bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, chứa đựng tình cảm âm áp.

Một tập hồ sơ khác được mở ra, cái duyên của hắn và nàng mơ hồ xuất hiện giữa các hàng chữ, hắn đọc đến mê mải, không bỏ qua bất kỳ chữ nào, hết lần này đến lần khác.

“Su gia tài chính thuế ruộng huyện Huỳnh Dương – An Mi... đầu tháng Chín xuất hiện ở huyện Huỳnh Dương... ra đường nấu thuốc bán lừa dân chúng. Hơn nữa, mấy ngày sau còn bán thuốc giả kiếm được tiền bạc hàng vạn...” Hắn nhớ đến mười roi và một quan tiền, còn cả viên nhân sâm Dưỡng vinh quý quái kia lại không nhận được buồn cười.

Có đôi khi nghĩ lại cẩn thận, nếu không có mấy con mọt chuyên gây sóng gió này thì hắn và nàng chắc chắn sẽ không đi đến được ngày hôm nay. Thật không hiểu nổi mấy loại tà ma yêu quái này rốt cuộc là phúc hay họa. Hắn vừa trầm ngâm mất hồn, hai mắt vừa lơ đãng lướt qua một hàng chữ trên hồ sơ: “Gần đây đi kênh Đại Hưng rất thường xuyên, tra người gặp thì chính là Từ Trân – người thôn Tiểu Trạch, huyện Phù Phong, quận Thủy Bình ở Trần Châu. Những chuyện khác không thể tra ra.”

Một suy nghĩ chợt lóe lên làm lòng hắn có chút hốt hoảng, hai mắt nhìn chăm chăm vào hàng chữ nhỏ trên giấy một lần nữa. “Gần đây đi kênh Đại Hưng rất thường xuyên.”

Gần đây đi kênh Đại Hưng rất thường xuyên.

Hắn đột ngột nhứ chặt hai hàng lông mày. Theo như lời An Mi nói với hắn thì mỗi con mọt có thể chiếm người nàng trong mười này, như vậy tập hồ sơ này có vài chỗ đáng ngờ. Mấy con mọt đều là được cây hòe tặng, vốn dĩ không quen biết hay thân thiết với Từ Trân. Cho dù con mọt thứ hai lên kênh Đại Hưng tìm Từ Trân thì cũng là vì giúp đỡ An Mi, nhưng những con sau đó tại sao lại đi lại với hắn ta thường xuyên? Và còn cả con mọt thứ nhất, tuy nó vơ vét của cải tích được cả vạn nhưng mảnh khóc vơ vét của nó chỉ gồm ba bước, cần bản chẳng cần tới thời gian mười ngày. Lẽ nào nó biết đủ nên dừng, bán xong thuốc giả là ngừng? Nếu đáp án là phủ định, vậy khoảng thời gian sau đó nó đã làm gì? Lẽ nào là tiếp tục kiếm tiền, nhưng lại tiêu tiền đi đâu?

Phù Trường Khanh chợt nhớ đến chuyện trước khi hắn bị con mọt thứ tư đâm bị thương, con mọt đó phối hợp rất ăn ý với giấc phản loạn. Điều hắn nghi ngờ trong lòng dần dần ngưng tụ lại thành một dự cảm bất lành, vẻ mặt hắn cũng trở nên âm trầm.

“Ôi chao, không xong, không xong rồi. Cái đồ quỷ quái kia đã bay mất, đại nhân ngày xem...”

Trước mắt hắn đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười của con mọt thứ ba, khi ấy trong tay nó rõ ràng đang ôm một con chim bồ câu!

Hắn bất thành linh đứng bật dậy làm hồ sơ rơi ào ào xuống đất, nhưng hắn không thèm nhìn lấy một cái, chỉ xanh mặt xông ra ngoài, hét to liên hồi: “A Đàn! A Đàn!”

“Đây ạ!” A Đàn ôm bồ câu chạy đến trước mặt Phù Trường Khanh, thấy vẻ mặt thiếu gia nhà mình không tốt thì không khỏi bĩu môi oán trách:

Rõ ràng là thiếu gia không cần cậu hầu hạ còn gì, sao bây giờ lại nổi cáu với cậu!

“Người đến phủ Thứ sử bảo Kế lại của ta tới!” Phù Trường Khanh ra lệnh với ánh mắt hung ác, sau đó dừng một lát rồi sửa lại: “Không, người đi chuẩn bị ngựa! Ta tự đi!”

Mặt trời đã dần ngả về tây, màn đêm dần buông xuống khiến ánh hoàng hôn vàng đỏ pha sắc xanh. Đỗ Thục cho từ nữ nghi, còn nàng ta nằm một mình trong phòng khách ở Bạch Lộ Viên hóng mát.

Nàng ta nghe thấy tiếng giọt nước rơi tí tách trong dòng hồ nước ở đình, vẻ mặt vốn bình tĩnh nay cũng hơi thay đổi, nụ cười dần giãn ra như làn sóng. Đã qua mười ngày, ngày sau ai sẽ sống vinh, chết thảm? Chuyện gì sẽ bất ngờ xảy ra? Ngày nào gió đổi mây vẫn?

Một lát sau, nàng ta nghe tiếng bước chân dồn dập vọng đến từ phía đình, liền tựa thân mình ốm yếu, ung ung nhàn nhã đón tiếp vị khách không mời mà đến trong dự kiến của mình.

Người tới hung hăng gạt màn trúc xông vào phòng, đem theo cơn gió mạnh suýt nữa dập tắt mấy ngọn nến đỏ. Đỗ Thục ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao gầy của hắn, đối mặt với ánh mắt đờ đờ sát khí, cuối cùng nở nụ cười với lúm đồng tiền như hoa, gọi khẽ: “Phù lang?”

Một tiếng “Phù lang” như câu thần chú đánh thức Phù Trường Khanh, làm hắn nhận ra kẻ trước mặt này là ai. An Mi của hắn vẫn chưa trở về, chưa về! Hắn bước nhanh đến đẩy mạnh Đỗ Thục trên chiếu trúc, hai tay hung hăng bóp cổ, trong ánh mắt có ý định giết nàng ta, nghiền xương thành tro. “Người ra ngoài cho ta!”

“Vô dụng thôi, Phù lang...” Đỗ Thục thở hỏn hển, mặt ửng bừng như mang bệnh nhưng vẫn trưng ra một nụ cười. “Nàng sẽ không về, tất nhiên ta cũng sẽ không đi...”

“Phải làm sao thì nàng ấy mới về?” Mặt mày hấn dữ tợn, buông Đỗ Thục ra, bốt chọt rút con dao từ bên hông. “Lần trước sao nàng ấy có thể tỉnh lại sớm hơn dự kiến?”

Hấn vừa dứt lời liền cầm dao rạch một đường trên tay trái của mình như bị trúng tà, để máu tươi rơi trên mặt Đỗ Thục, sau đó kề con dao sắc bén, lạnh lẽo lên cổ nàng ta. “Là vì máu của ta hay là vì vết thương của nàng ấy?”

Đỗ Thục hít thở lại được, không kiềm chế được ôm ngực ho mạnh mấy cái, hai con mắt vẫn như chan chứa tình cảm nhìn hấn, giọng khàn khàn: “Phù lang, có phải chàng hiểu lầm gì chẳng? Nếu nàng ấy muôn về thật thì sao ta có thể làm con tu hú chiếm tổ được?”

Phù Trường Khanh lạnh lùng nhìn nàng ta chăm chăm, cười lãnh đạm, nghiêng răng chất vấn: “Ngươi không cần giả vờ vô tội, ta đã tới phủ Thứ sử tìm đọc lại hồ sơ kiện tụng ở huyện Huỳnh Dương năm trước, trên đó viết rõ ràng rằng, khi con mọt đầu tiên nhập vào thì nó đã đến kênh Đại Hưng. Năm con mọt các ngươi rớt cuộc là có âm mưu gì?”

Đỗ Thục sững sốt, ánh mắt lúng túng không biết nên trả lời ra sao.

Đối diện với sự trâm mặc của nàng ta, Phù Trường Khanh nhìn chòng chọc từ trên cao, giọng nói tức giận đã dần bình tĩnh trở lại: “Ngươi nói ngươi không làm tu hú chiếm tổ, vậy bốn con mọt trước vì sao đến đúng mười ngày sẽ tự biến mất?”

Đỗ Thục ngạc nhiên, đôi mắt tinh tường nhìn Phù Trường Khanh một hồi, cuối cùng cười thản nhiên. “Phù lang, có điều mà chàng không biết. Bốn con một trước sẽ biến mất sau mười ngày là bởi vì... họ đều không phải là một cái, do tương khắc âm dương với thân thể này nên chỉ có thể chịu được mười ngày rồi tự biến mất.”

Phù Trường Khanh mới đầu còn cảm thấy khó tin nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại thấy hợp lý, một lúc sao hấn mới kinh ngạc hỏi: “Nói thế thì người là...”

“Đúng.” Đỗ Thục nhìn Phù Trường Khanh đang kinh hãi, tiếp tục cười dịu dàng, trả lời thẳng thắn. “Ta là một cái, chàng đã quên ước hẹn ba trăm năm của chúng ta à? Phù lang, khi còn có thể lựa chọn thì làm sao ta có thể chọn tu luyện thành phái nam?”

Con người của Phù Trường Khanh hơi co lại, nửa tin nửa ngờ nhìn Đỗ Thục chăm chăm. “Dù sự thật đúng như lời người thì vì sao hai con một trước đều đến kên Đại Hưng, hơn nữa còn đến thường xuyên? Khi con một thứ ba ở phủ của ta, nó cũng từng trao đổi thư từ với người ngoài. Con một thứ tư từng liên thủ với giặc phản loạn cướp ngục cứu Từ Trân. Chuyện này giải thích thế nào?”

Đỗ Thục trợn to hai mắt, nhìn Phù Trường Khanh vẻ vô tội, biện bạch: “Chuyện này ta thật sự không biết. Từ sau khi vào cơ thể nàng thì ta chưa từng rời khỏi Phù phủ nửa bước, càng không liên lạc được với bên ngoài, chàng cũng biết mà.”

“Bây giờ người có thể giả bộ vô tội.” Hấn chẳng hề tin lời nàng ta, còn cười lạnh nhạt. “Những người giỏi ngụy biện như người ta gặp nhiều lắm rồi, để đối phó với loại người như người thì biện pháp tốt nhất chính là dùng hình. Đáng tiếc giờ phút này, ta không thể làm gì người.”

“Sợ chạm tới nàng?” Đỗ Thục ngẩng đầu, trong thời khắc này, nàng ta vẫn còn tâm trạng đùa cợt hấn. “Cơ thể này là của nàng ta, chàng đau lòng?”

Lời nói chạm tới nỗi lòng của hấn, khiến hấn tức giận. đứng dậy rồi lùi vài bước. “Không thể dùng hình với người nhưng ít ra có thể giam cầm. Trước khi mọi việc bình yên trở lại, người không thể rời khỏi nơi này nửa bước, ta sẽ sai người gác bên ngoài. Nếu người đã biết mà còn cố tình sai phạm thì đừng trách ta vô tình.”

“Chàng muốn làm gì cũng được.” Đỗ Thục bình tĩnh trả lời, luôn mỉm cười nhìn theo bóng hấn rời đi. Khi hấn biến mất sau màn trúc thì nàng ta mới thốt lên một câu đầy ẩn ý: “Phù lang, đi thông thả không tiễn.”

Một tai họa từ trên trời rơi xuống như một trận mưa đá tháng Sáu khiến cả Phù phủ u ám, thê lương.

Chiều hôm nay, Phù Công vừa nhận được tin tức liền vội vàng chạy tới Trùng Cẩm Viên, vừa xông vào liền thấy con trai mình mặt mày tái nhợt. Ông giận tới mức giơ cao chiếc roi mận gai trong tay nhưng lại chẳng thể đánh hấn, đành run rẩy hạ tay xuống, buồn rầu thở dài. “Thôi, ta sẽ không bao giờ đánh con nữa. Nếu con không qua được cửa ải thì cũng chẳng thiếu ta một trận đòn...”

Giờ phút này, Phù Trường Khanh vẫn đang cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng đôi mắt đen láy dao động lại để lộ ra nỗi hoảng sợ, bất an từ tận đáy lòng hấn. “Sao phụ thân lại hoảng loạn như thế, đầu năm nay, ngự sử thích tấu tin đồn, nghe được chút chuyện nhảm là lại bắt đầu tin vu vơ, thêu dệt tội danh lên người ta. Con đây đợi xem sẽ bị bọn họ đổ tội gì lên đầu...”

“Im mồm! Mày còn dám nói! Mày còn chưa rõ những chuyện mày đã làm, những người mày đã đắc tội sao?” Phù Công lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, cứ đi qua đi lại trong phòng. “May mà có người ở ngự sử đài đưa tin trước, nhưng bản tố cáo vẫn đang ở trong tay Diêu Trung thừa nên không hỏi thăm thêm được gì. Ngày mai lên triều, con ngoan ngoãn cho ta! Nếu Ngự sử trung thừa điếm danh thì nhanh chóng chạy ra nghe tội, không cần phản bác ngay trên triều. Ta sẽ thu xếp trên dưới triều đình cho con.”

Phù Trường Khanh nghe lời phụ thân hấn nói, tuy trong lòng không vui vẻ gì nhưng bất ngờ là hấn vẫn cúi đầu, không hề cãi lại.

Hôm sau lên triều, Diêm Trung thừa của ngự sử đài quả nhiên đội cái mũ hải trãi màu đen, mặc áo bào đỏ thẫm, vạch tội Phù Trường Khanh ngay trước mặt hoàng đế và bá quan văn võ. Khi giọng nói từng trải và vang vọng của ông gọi đến tên Phù Trường Khanh, vị thứ sử trẻ tuổi đầy hứa hẹn này liền nhanh chóng bước ra giữa nghe định tội. “Thứ sử Dự Châu Phù Trường Khanh lâu nay kiêu căng ngạo mạn, làm quan không có tiếng tốt, chỉ biết huênh hoang. Sau khi thất bại chạy khỏi Đột Quyết thì đến Huỳnh Dương diệt loạn, vẫn không biết tự khắc chế mình mà còn làm loạn luật pháp, to gan yêu cầu hình phạt ngũ mã phanh thây, có lòng xúi giục thiên tử dùng hình nặng, làm lòng dân hoang mang, lợi cho bọn giặc loạn.

Điều tra về viện đến Huỳnh Dương, hấn từng lén nạp thê tử của tên cầm đầu Từ Trân – Từ An thị làm thị thiếp, sau còn bao che lũ loạn đảng cướp ngục cứu Từ Trân, ngoan cố thả hổ về rừng, còn xử lý nhẹ kẻ trọng phạm cướp ngục. Hành động này đáng phạt, lòng này đáng phải diệt. Bạo loạn ở Từ Châu hiện tại, các quận huyện bị vây, các nơi quan trọng đều bị cô lập không được cứu viện, nguy trong sớm tối, vậy mà Phù Trường Khanh cầm binh Dự Châu được triệu mà không tới, thấy nguy nhưng không giúp, chính là tội nhân của cả thiên hạ.

Trong lúc quốc gia ở bên bờ vực bấp bênh, đất nước gặp nguy thì Phù Trường Khanh lừa gạt thánh ân, lúc nào cũng mang vẻ ngoài hào nhoáng, theo đuổi hư danh, ngầm có lòng mưu phản...”

Khi hai chữ “mưu phản” đột nhiên chui vào tai hắn thì hắn như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng.

Chỉ nghe Diêu Trung thừa tiếp tục đọc đều đều: “Lấy danh làm đại thọ cho Quận công mà lén lút gửi thư qua lại cho tướng lĩnh các nơi, che giấu tội ác, lòng có âm mưu bất chính, quả thật có dấu hiệu phản nghịch...”

Nghe tới đây, lòng hắn thoáng chốc hiểu ra, có kẻ muốn đẩy hắn vào chỗ chết, còn muốn làm liên lụy cả Phù phủ. Hắn đứng thẳng người lại, rồi quỳ xuống bệnh hộ trước thiên tử bằng giọng sang sảng: “Bệ hạ! Xưa nay, lúc đất nước loạn lạc thì thường có nhiều đôn đại, miệng người có thể đổi trắng thay đen, không quan tâm sự thật ra sao. Xin bệ hạ minh xét!”

Từ đầu tới giờ, thiên tử chưa hề lên tiếng, đợi đến khi văn võ bá quan đều nín thở, trầm ngâm thì mới chậm rãi mở miệng: “Kẻ thực thi pháp luật chấn chỉnh thiên hạ, không được thiên về lợi hay tình riêng. Lập tức áp giải Phù Thứ sử đến Đại lý tự. Đại lý tự khanh và thượng thư bộ Hình cùng hội thẩm xử lý với Ngự sử trung thừa. Khâm thử!”

Thấy thiên tử ra lệnh cho tam ti cùng hội thẩm thì mặt hắn cắt không còn giọt máu. Sau khi bị vũ lâm quân áp giải vào thiên lao của Đại lý tự, bộ Hình lập tức phái người ngựa của bộ binh đến bao vây phủ Quận công. Mọi người trong Phù phủ không được ra ngoài, ngay cả xe ba gác đưa củi gạo tới cũng không được phép vào. May mắn là Phù Công có nhiều bạn cũ trên triều nên không ít đại thần đã làm trung gian giúp đỡ, cuối cùng mới được tạm thời chôn trước.

Vào giây phút biết tin, Phù phu nhân thật sự sụp đổ, ngã bệnh trên giường. Phù công vội vàng lo liệu trong ngoài, cuối cùng, khi phải đối mặt với những gương mặt như đũa tang của người trong Phù phủ, ông không nhìn được thở dài, nước mắt lã xuống. “Haizz, nếu biết trước như thế thì lúc đầu cần gì... Giờ đã không thể cứu vãn, hết hy vọng rồi...”

Tự cổ đã gọi thực thi hình phạt là “lý”, đến thời vua Hán Cảnh Đế thì được thêm chữ “đại”, lấy nghĩa là ngục của quan lại quý nhân cho chữ “đại lý”. Tội phạm nam nữ được nhốt riêng. Trong ngục cấm giẫm bút, đao kiếm, tiền tài...

Phù Trường Khanh đang ngồi lặng lẽ trong nhà lao, đôi mắt đen láy nhìn bốn phía như hai ngôi sao lạnh lẽo trong đêm tối.

Hắn đã bị thẩm vấn bốn lần trong vòng ba ngày. Từ đầu đến giờ vẫn không thấy người của Phù phủ đến thăm tù. Hắn không biết tình hình bên ngoài đã xấu đến mức nào, chỉ biết nếu phụ thân còn không hành động gì thì hắn khó tránh khỏi bị tra tấn.

Nếu muốn vu cáo tội danh thì không lo không gán được tội. Dù hắn cứng miệng đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không gượng được bao lâu trước những lần tra tấn không ngừng nghỉ. Hắn am hiểu quá tường tận cách thức khiến một phạm nhân ngoan cố nhất phải cung khai trong thời gian ngắn nhất. Hôm nay, coi như trời đất tuần hoàn mà báo ứng chính xác. Hắn nghi vậy bèn cười tự giễu, bắt chọt cai ngục mở cửa nhà lao ra, mang quần áo sạch sẽ và hòm thức ăn đi vào.

Phù Trường Khanh thấy quần áo lụa trắng mới tinh không phải là đồ của hắn thì ngẩng đầu lên hỏi cai ngục: “Những thứ này là ai gửi tới?”

“Là hộ bộ thượng thư sai người đưa đến.” Cai ngục nhìn quanh bốn phía rồi khe khẽ trả lời.

Phù Trường Khanh biết hộ bộ thượng thư là bằng hữu của phụ thân hắn, liền có chút thất vọng: “Tình hình hiện tại của phủ ta như thế nào?”

“Đại nhân, chuyện này tiểu nhân không nói được, xin ngài đừng làm khó tiểu nhân.” Cai ngục đặt đồ xuống rồi xoay người đi luôn, không muốn ở lại thêm một giây nào.

Nhà lao yên tĩnh trở lại. Phù Trường Khanh nhắm mắt, mặt mày tái nhợt. Ngay cả việc đưa cơm áo vào nhà lao đều phải gián tiếp nhờ người khác. Qua từ ngữ, thái độ úp mở của cai ngục thì hắn có thể đoán được manh mối, tình hình bên ngoài không hề lạc quan đối với hắn, đến bước này thì chỉ e thế lực của nhà họ Phù ở Thanh Tề cũng khó mà bảo vệ được hắn...

Chương 16: Tình nồng không thọ

Sau khi đám giặc ở kênh Đại Hưng đánh chiếm Từ Châu, chúng nhanh chóng đánh xuống phía nam, tiến sát đến Dương Châu. Cùng lúc đó, Duyệt Châu ở phía đông bắc Lạc Dương cũng có giặc phản loạn nổi dậy, Kinh đô Lạc Dương có vẻ như lâm vào thế bị bao vây. Thiên tử tức giận, lúc này vừa hay có bộ hạ cũ của nhà họ Phù ở Thanh Tề đóng ở Duyệt Châu, tướng lĩnh là người quen cũ của Phù Công, hấn đã đầu hàng quân phản loạn khi quận thành Bộc Dương thất thủ.

Tin tức này không khác gì tiếp tục giáng họa lên Phù phủ, người có ý đồ xấu còn cố tình móc nối đến bữa tiệc mừng thọ Phù Công hồi tháng năm vừa rồi, kết thành cái tội cấu kết quân phản loạn, lên liên lạc tướng lĩnh các vùng, che giấu lòng mưu phản như được nên trên giấy, và nó đã trở thành một chuyện như có thật.

Hoàng đế phẫn nộ hạ chỉ phải điều tra chặt chẽ hơn. Để có tiến triển trong việc kết tội thì hiển nhiên tam ti hội thẩm tại Đại lý tự không còn lưu tình gì đối với Phù Trường Khanh.

Khi tra xét, Ngự sử trung thừa luôn ép Phù Trường Khanh vào tội mưu phản. Trong lòng Phù Trường Khanh hiểu rõ rằng một khi thừa nhận thì sẽ có hậu quả như thế nào, hấn bèn ngậm miệng ngoan cố chống đối, còn nỗi đau về thể xác thì không thể tránh khỏi. Đêm nay, sau khi Phù Trường Khanh trải qua trận tra tấn ban ngày thì hấn bắt chọt lên cơn sốt nhẹ lúc nửa đêm, nằm trần trọc trong nhà lao. Nhà lao vào mùa hạ oi bức, ẩm ướt khiến hấn thở thều thào. Vết thương do roi vọt bị ngấm mồ hôi, đau đến rất.

Quần áo trên người đã bị ngấm mồ hôi và máu, bẩn tới mức không chịu nổi, dính bết vào người hẳn rất khó chịu. Hẳn đang sốt nhẹ nhưng vẫn gắng gượng bò dậy lấy bộ quần áo lụa trắng mà hộ bộ thượng thư sai người đưa cho hẳn, định thay vào. Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy vải lụa trắng thì hẳn lại khẽ dao động.

Vào thời khắc này, có thể dựa vào chính mình để tìm ra một đường sống hay không? Đôi mắt đen láy của hẳn hơi sáng lên trong màn đêm, nhìn chăm chú vào bộ quần áo lụa trơn mượt. Một hồi lâu sau, hẳn nghiêng rặng quyết định cắn ngón tay lấy máu, bắt đầu viết chữ lên áo lụa.

“Thần phụ bệ hạ ưu ái, thời thiếu niên có vinh quang chỉ biết hưởng lạc chưa từng ưu phiền. Đến hôm nay thần có hành động sơ suất, đầu óc ngu muội, thân hãm trong lao mới biết đầu óc thần ngu muội phải thay đổi, quốc pháp không thể phạm. Thần ân ngực ngấm lại lỗi lầm, không ngừng hối lỗi, chỉ mong có thể phân thân để báo đáp hoàng ân tới khi chết. Có điều, về việc thông đồng với giặc phản quốc thì quả thật vi thần bị oan, bị vu cáo hãm hại. Tin đồn nhiều người cùng nói sẽ thành sự thật. Lúc này, tuy Trường Khanh muốn tự mình chứng minh nhưng do thân ở trong tù khó được Thánh thượng nghe thấy, thần đành lấy máu viết chữ tỏ lòng, xin bệ hạ minh xét...”

Chữ bằng máu đỏ tươi phủ kín áo lụa trắng trông đến ghê người. Miệng viết thương ở đầu ngón tay ngừng chảy máu thì lại bị cắn rách ra. Khi Phù Trường Khanh thở hồng hộc viết xong một phần bức thư thì mồ hôi lạnh đã thấm đầy trên trán. Hẳn từ từ nhắm mắt lại, chịu đựng cơn choáng váng một lúc, đến khi mở mắt thì trời đã tờ mờ sáng.

Lúc này đã là giờ Dần hai khắc, cách lúc lên triều nửa canh giờ. Theo thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Phù Trường Khanh thì bây giờ hẳn cực

kỳ tinh táo. Bởi vậy, lúc nghe thấy một loạt tiếng động ở bên ngoài thiên lao, bước chân của người nào đó đi tới trước phòng giam hắn, hắn suy sụp quay đầu nhìn lại, không ngờ đó chính là phụ thân của mình.

Phù Công cầm thẻ ngọc, ăn mặc đúng kiểu lên triều. Ông trầm mặc đứng bên ngoài phòng giam, không nói gì mà chỉ nhìn con trai hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi mệt mỏi.

Một tiếng thở dài làm Phù Trường Khanh chột hoàn hồn, hắn tức khắc đi tới trước mặt Phù Công, cách song gỗ của nhà lao nhìn phụ thân mình, nửa buồn rầu nửa ngạc nhiên gọi: “Phụ thân!”

“Mày còn có mặt mũi mà gọi ta là phụ thân?” Phù Công nhìn đứa con mình đầy thương tích, một bụng phẫn nộ, đau đớn thấu tim gan nhưng chỉ có thể vui thú tình cảm này xuống tận đáy lòng. Ông đứng trước cửa nhà lao, đau lòng mắng: “Ngày trước mày không biết khiêm tốn nên giờ mới rơi vào kết cục này, nếu lần này thiên tử giáng tội xuống nhà họ Phù thì mày chính là tội nhân của dòng họ!”

Phù Trường Khanh bất ngờ, trợn trừng mắt, không cam lòng khi vừa nghĩ ra được cách xoay chuyển tình thế lại lập tức thất bại. Hắn vội vàng lấy bức huyết thư từ trong áo ra, hai tay đưa đến trước mặt Phù Công. “Phụ thân, dù con có phạm tội gì lớn hơn nữa thì cũng không cầu kết với giặc phản quốc. Đây thực sự là vu khống! Con muốn tự thuật cho thiên tử, xin phụ thân hôm nay vào cung dâng bức huyết thư này giúp con!”

Phù Công cúi đầu thấy trên áo lụa màu trắng được phủ đầy những chủ bằng máu, dù vô cùng đau đớn nhưng ông chỉ phát tay áo, lùi về sau một bước, giọng run rẩy: “Vô dụng thôi... Con nghĩ vì sao Thánh thượng lại không bỏ qua cho chúng ta? Nếu ngày trước, con chiếm đoạt bao nhiêu dân nữ, lén thả ra bao nhiêu tội phạm thì Thánh thượng cũng chưa chắc đã trách

tội. Đã nói với con từ lâu rồi, rằng thiên uy khó dò, lần này Hoàng thượng không chỉ muốn diệt trừ một mình con mà là cả thế lực của Phù gia...”

Cuối cùng Phù Trường Khanh không thể kiềm chế được, hai tay bắt đầu run rẩy. “Phụ thân, Thánh thượng không thể đổ tội được, chỉ cần con không thừa nhận thì cùng lắm là mình con chết trong nhà lao chứ sẽ không dính dáng tới Phù gia!”

Phù Công cười buồn một tiếng, nhìn đứa con rồi lắc đầu. “Đứa nhỏ này sao ngờ nghếch thế, những án oan từ nơi này còn ít à?”

Phù Trường Khanh nhìn khuôn mặt xám xịt, tuyệt vọng của phụ thân, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hấn như ngôi sao băng bị chôn vùi trong bóng tối chỉ sau nháy mắt, giống như bị người ta hủy diệt sức sống, mà lại giống như được người ta khai sáng sau quãng thời gian u mê, lúc hiểu rõ nhất thì tất cả chỉ còn là sự trống rỗng hoàn toàn. “Phụ thân... người muốn con làm thế nào...”

“Giờ ta sẽ lên triều gặp Hoàng thượng, dù bỏ hết chức của cái thân này thì cũng phải bảo vệ được tính mạng của Phù phủ.” Phù Công cúi đầu, chòm râu bạc run run một hồi, sau đó ông thì thào nói với hấn: “Trường Khanh, Trường Khanh, đến lúc này thì ta cũng không lo nỗi cho con nữa...”

Hai cha con nhìn nhau trong thiên lao tăm tối, chỉ trong một cái nháy mắt đã hiểu rõ ý của người kia. Hai người họ chưa từng ăn ý với nhau như thế này. Thiên tử vẫn luôn kiêng kỵ thế lực của nhà họ Phù ở Thanh tề, nổi bất mãn chồng chất năm này qua năm khác, cuối cùng, vào một phần Phù Trường Khanh vô tình khoe khoang thì nó đạt tới đỉnh điểm. Trong bữa tiệc mừng thọ Phù Công, vô số thư từ các nơi gửi đến làm thiên tử nhận thấy nhà họ Phù vẫn có sức mạnh kêu gọi, một gọi trăm đáp từ các thuộc hạ cũ. Điều đó khiến các thủ đoạn như liên hôn hay ban ân đã không còn đáng tin

trong mắt hoàng đế. Lần này, hoàng đế mới mượn cơ hội buộc tội Phù Trường Khanh để làm nhà họ Phù suy yếu.

Nhưng phải làm sao mới có thể làm thiên tử thấy đã đủ rồi dừng tay? Điều mà cha con bọn họ có thể làm chính là khiến thiên tử hiểu ra nhà họ Phù không có tham vọng lớn. Biện pháp tốt nhất chẳng có gì khác ngoài nhỏ đi cái nhanh sói mạnh mẽ nhất của nhà họ Phù, người hiện đang là tâm điểm của mọi sự công kích và vạch tội. Con cháu xuất sắc nhất đời này của nhà họ Phù chỉ có một mình Phù Trường Khanh mà thôi, một khi trừ khử được hắn thì nhà họ Phù như một con sói già mất răng nhanh, từ nay chỉ có thể nằm im một chỗ.

Sau khi hiểu ý của phụ thân, Phù Trường Khanh thoáng gượng cười, nhắm đôi mắt đã đỏ ngầu vì bị sốt nhẹ lại, tay nắm chặt cái áo đầy chữ bằng máu mà mãi không hiểu vì sao tự dung lại gặp phải họa này.

Dường như tất cả những chuyện hắn từng làm trong quá khứ đều biến thành một mắt xích đan lên chiếc lưới to lớn, phủ hắn ở bên trong. Mà hắn lại như chưa từng làm gì cả. Hắn đã cấu kết với địch? Hắn đã phản quốc? Hắn đã lén lút nạp vợ địch làm thiếp? Loạn rồi, tất cả đều loạn rồi!

Đột nhiên Phù Trường Khanh cảm thấy miệng đầu vị tanh và ngọt, lồng ngực căng cứng do quá đau thương nên không kìm được ngã quỵ xuống đất, hắn hự một tiếng rồi nôn ra một ngụm máu. Hắn nằm trên mặt đất, mặt màu trắng bệch, miệng thở hổn hển một hồi, mắt hắn vô hồn nhìn phụ thân vẫn thờ ơ ở ngoài cửa nhà lao, khó khăn lắm mới có thể lên tiếng: “Được... được... con nghe theo ý của phụ thân, còn cả... Đạo Linh muội ấy, muội ấy ở trong cung sao rồi...”

“Con còn quan tâm đến tình hình muội muội?” Phù Công chưa từng quá quan tâm đến đứa con gái này của ông, chỉ lạnh nhạt đáp: “Nó đã bị

đưa vào lãnh cung.”

Đầu ngón tay hắn run lên, miệng há ra, cuối cùng chỉ thều thào nhỏ: “Con hiểu rồi. Con nữa... hậu sự của con, xin phụ thân lo cho.”

Hôm nay, Phù Trường Khanh đã nhận tội ở thiên lao của Đại lý tự, đồng thời Phù Công vào triều gặp hoàng đế kể đầu đuôi. Thiên tử niệm tình cũ, dựa theo luật lệ tiền triều thì tước chức vị đền tội, biếm Phù Công thành dân thường, miễn tội liên đới cho Phù phủ. Chỉ phán duy nhất Phù Trường Khanh bị chặt đầu trước dân chúng.

Trên triều, thánh chỉ được đọc lên: “Thứ sử Dự Châu – Phù Trường Khanh, trong thời gian nhậm chức đã bao che cho tội phạm, làm loạn kỷ cương, gây tai họa, cấu kết loạn phi, ẩn giấu mưu đồ. Tội ác này trầm khó tha, xử mức án cao nhất là chặt đầu trước dân chúng. Khâm thử.”

Cùng lúc đó, sau khi An Mi đi đây đi đó nhiều ngày thì cuối cùng cũng về đến Lạc Dương, nơi nàng không nữa rời xa.

Trong những ngày này, nàng đi qua thôn Tiêu Trạch, từ trên trời nhìn thấy cha mẹ chồng đã lâu không gặp, còn có cả cậu em chồng muốn chạy theo “nghĩa quân”. Ở đầu thôn, mẹ chồng Từ Vương thị đang lấy cái chét ra dọa con trai Từ Bảo, không cho hắn đi chịu chết, nhưng bà lại không biết rằng con trai lớn của mình từ lâu đã trở thành thủ lĩnh một phương của “nghĩa quân”.

Nàng cũng tới Huỳnh Dương. Ở hậu viện của nha huyện, nàng thấy Lu sư gia đang đưa vợ mới cưới đến tặng quà cho Huyện lệnh. Vợ hắn là cháu gái Huyện lệnh, một cô gái người Hán cũng có vẻ thanh tú. Nàng ẩn mình trong làn gió, nhìn thấy hai mắt Lu Đào Thăng luôn mắt hờn, lúc không có

ai thì vẻ mặt hần buồn bã, u ám, nhưng khi có người ở bên cạnh thì lại trưng ra nụ cười ân cần.

Ngay từ đầu nàng đã biết đây là sự lựa chọn bất đắc dĩ của Lư sư gia nên giờ phút này, nàng không biết phải hận hần như thế nào, có lẽ hần không sai, nhưng Khang Cổ Nhĩ của nàng thì đã chết rồi.

An Mi thở dài trong làn gió nam nóng nực đầu mùa hạ, nàng quay người bay đến nước An xa xôi. Suốt quãng đường, nàng nhìn thấy đội ngũ lạc đà sâu thẳm trong ký ức, nhà buôn Quy Từ đang mang các thiếu nữ ngây thơ người Hồ đi một đường ngoằn ngoèo về phía đông. Tương lai sau này, mấy cô nương đó sẽ gặp phải chuyện gì, sẽ gặp những người nào đây? Lòng nàng đau xót, hiểu ra rằng dù đã quay về quê cũ, nơi nàng luôn nhớ trong tim, nhưng điều đó vẫn không thể an ủi nàng một chút nào.

Hóa ra, thiên đường của nàng từ lâu đã không còn là nước An trong trí nhớ. Quê hương từng vuốt ve những đau đớn của nàng trong mơ, bây giờ đã hóa thành một nơi x lạ, ồn ã trên sa mạc. Còn nàng, dù ở trong bão cát sa mạc nóng như đổ lửa thì vẫn không thể nào ngăn cản được nỗi nhớ về một người.

Lúc đến gần Lạc Dương, lão Liễu ngồi trên đám mây, cười hỏi An Mi: “Bây giờ, ngươi đã hiểu rõ sự nhỏ bé của người phàm, cũng biết giàu nghèo không có sự khác biệt, vì sao vẫn không buông tay được?”

Vì lần này lão Liễu gặp được người đẹp – một nàng liễu mắt xanh tóc đỏ ở vùng sa mạc, còn cùng mỹ nhân nóng bỏng của Tây Vực qua lại thân thiết ngay trên cát vàng nên Quỷ Hòe cảm thấy hần vô cùng đáng ghét, dạo gần đây, thái độ của hần với lão Liễu rất tệ, vậy mà lần này lại không tranh cãi với hần nữa, chỉ độc miệng phụ họa: “Đúng vậy nha đầu, ngươi không

thê thành thật quá, quá thành thật sẽ bị bắt nạt, mà chẳng có ai thông cảm cho người!”

An Mi cười thật thà, nàng nhìn Lạc Dương dưới ánh mặt trời khi trời quang mây tạnh, miệng lầm bầm: “Đương nhiên là tiểu nữ đã hiểu mấy đạo lý đó, nhưng ngày trước không biết, chàng cũng không biết, nên bây giờ chỉ cần nghĩ đến những điều tốt đẹp mà chàng từng làm cho tiểu nữ là lại cảm thấy buồn...”

Quý Hòe nghe thấy vậy thì thở hồng hộc, mở miệng định nói gì đó nhưng lại bị lão Liễu ngăn lại: “Ta biết người muốn mắng nàng cố chấp đến chết không chịu thay đổi. Tình cảm của nàng với nam nhân kia vẫn còn nguyên vẹn nhưng bản thân nàng thì đã khác, vậy nên lần này cứ để nàng đi...”

Bầu không khí u ám bao trùm Phù phủ, ám đạm đến mức Quý Hòe cũng không chịu nổi. Lúc này, hắn đang ngồi trên mái nhà ở Trùng Cẩm Viên. Quý mái nhà ngồi lên đầu vai hắn như một đứa bé ba tuổi, không ngừng khóc lóc bên tai hắn. “Thiếu gia trong phòng không còn ở đó, không còn nữa...”

“Ừ...” Quý Hòe ngoáy ngoáy lỗ tai rồi lại cúi đầu nhìn thư đồng A Đan đang khóc đến đứt cả ruột gan ở dưới sân, thật không biết phải làm sao để an ủi đám tiểu quý này. “Haizz, vừa mới về đã gặp ngay một hồi khóc than dậy trời, lại bận rồi.”

“Ừ, sau khi người an ủi xong quý nhỏ thì vẫn còn đám quý lớn đang đợi đó.” Lão Liễu nằm bên cạnh Quý Hòe, chán nản đuổi một con quý mái nhà mập lùn.

Từ trên may, An Mi đã nhìn thấy A Đản khóc lóc, nàng bèn lặng lẽ theo gió lên vào buồng của Phù Trường Khanh nhưng không thấy bóng dáng người nào, vì vậy nàng tìm tới Bạch Lộ Viên, trong lòng sợ sẽ phải nhìn thấy Phù Trường Khanh và “cơ thể nàng” đang ở bên nhau. Tuy nhiên lại có vài người canh gác trong ngoài Bạch Lộ Viên làm nàng thoáng thấy kỳ lạ. Cho tới khi nàng lên vào trong phòng, thấy Đỗ Thục đang nằm lè loi trên sạp.

An Mi không sợ nàng ta nhìn thấy mình nên hiện thân ngay trước mặt Đỗ Thục, hỏi bằng giọng khô khan: “Phù đại nhân ở đâu? Sao khắp phủ lại không bình thường thế này?”

Lư hương hình thú bằng đồng thau trong phòng đang đốt hương, khói bay mù mịt, Đỗ Thục nằm trên sạp mở mắt ra, nhìn nàng cười cười, lười nhác đáp: “Cuối cùng ngươi cũng về.”

“Ừm, đã về.” An Mi đứng trước mặt Đỗ Thục, cắn cắn môi rồi nhíu mày hỏi: “Ngươi... sao còn ở trong cơ thể của ta? Bốn con mọt trước đều biến mất sau mười ngày. Ngươi... trả cơ thể lại cho ta.”

“Ngươi có chắc muốn lấy lại nó?” Đỗ Thục nghe nàng nói xong thì cười to đầy ẩn ý, như tin chắc rằng nàng sẽ nghe theo lời nàng ta. Nàng ta chậm rãi nói: “Người có biết mấy ngày nay Phù lang gặp chuyện gì không? Vì bao che cho việc ngươi thả tên giặc Từ Trân mà đã bị thiên tử ra lệnh chém đầu trước dân chúng. Tất nhiên ngươi cũng có thể đổ lỗi chuyện này lên mấy con mọt chúng ta, nhưng ngươi quyết định nuốt mấy con mọt là ai đây?”

An Mi hoảng hốt, không khỏi lùi lại hai bước, trợn mắt nhìn Đỗ Thục, ngập ngừng nói: “Chàng... chàng bị ta hại...”

“Đúng vậy.” Đỗ Thục hơi cúi đầu, liếc nhìn An Mi trong ánh sáng tờ mờ, cười khẽ. “Bây giờ ta bị hấn nhốt ở Bạch Lộ Viên không thể thoát thân, còn ngươi là một du hồn, có thể đi thiên lao gặp lại hấn lần cuối. Giờ ngươi có chắc là muốn trở lại với cơ thể này không?”

“Không, không.” An Mi kinh ngạc nhìn Đỗ Thục, hoảng loạn lắc đầu. Trong mấy ngày nay, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai hết về sự tự do khi biến thành quỷ. Nếu trở lại làm người phàm, e rằng lại phải làm người con gái yếu ớt khi xưa, bước nửa bước cũng khó khăn. Nàng không muốn mình lại bất lực như vậy!

An Mi nhìn Đỗ Thục chăm chăm rồi đứng thẳng người, run rẩy hồi lâu, cuối cùng mắt nàng đỏ hoe, giọng nghẹn ngào: “Ta muốn đi tìm chàng.”

Vì sao nàng nuốt năm con mọt lại mang tới kết quả là hại chết Phù đại nhân? Liệu có phải Thần Hòe sớm đã đoán ra cục diện ngày hôm nay? Nếu người đã đoán được thì nhưng hành động của người với mình liệu có xuất phát từ ý tốt?

An Mi khóc nức nở bay về trước mặt Quỷ Hòe, bây giờ hấn đang đứng trên góc đầu chim ở trên máy nhà Trùng Cẩm Viên. An Mi bay vút tới, đôi mắt đẫm lệ nhìn thẳng vào hấn, hỏi: “Vì sao lại như vậy? Vì sao lại vậy... Chẳng phải người đã nói sẽ giúp ta sao?”

“Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu được tất cả...” Quỷ Hòe bị An Mi chất vấn, còn chưa trả lời thì lão Liễu đang nằm trên nóc nhà đã uể oải ngồi dậy, trên vai cũng có một tiểu quỷ nóc nhà đang ngồi khóc nhè, hấn vỗ vỗ cái mông chắc nịch của con quỷ mập lùn, không cho hấn ta khóc tiếp nữa, sau đó liếc mắt ra hiệu với Quỷ Hòe. “Quỷ Hòe, thôi, nói rõ cho nàng biết đi.”

“Haizz, thật là mệt đầu...” Quý Hòe cười cười, vuốt tóc rồi nhìn nàng, nói: “Thật ra lúc trước ngươi nói ngươi phải đi tìm phu quân, nhưng trên thực tế, trong số mệnh của ngươi không hề có phu quân.”

Nàng sững sốt, giật mình trợn hai mắt đang ầng ậng nước. “Sao... sai lại như thế được, tiểu nữ và Từ Trân đã thành thân với nhau.”

“Chẳng phải là cùng ngày đó hấn đã bị bắt đi xây kênh Đại Hưng sao?” Quý Hòe cười một tiếng. “Chỉ có người phàm các ngươi mới coi trọng cái nghi thức ấy.”

“Nếu không tính... vậy Phù đại nhân? Phù đại nhân ngài...” Khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt của nàng lại hơi đỏ lên.

“Hấn à...” Quý Hòe gãi cái gáy, ngẩng mặt nhìn trời, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhìn An Mi chòng chọc, nói thật: “Thật ra hấn và ngươi không có duyên vợ chồng. Theo số mệnh thì hai ngươi đã là người chết từ lâu rồi.”

Những lời này như sấm sét đánh vào đầu An Mi làm nó trống rỗng. Nàng không ngừng run rẩy, người ngây dại, hồn phách bay đi đâu mất, chỉ nghe thấy Quý Hòe nói tiếp: “Nếu không có con mọt thì đêm đầu tiên ngươi đến Huỳnh Dương đã chết vì đói và lạnh, còn Phù đại nhân của ngươi, sáng sớm ngày hôm sau sẽ đi ngang qua xác ngươi. Cái chết của ngươi đổi lấy được một tiếng thở dài từ hấn, và đã thúc đẩy hấn diệt trừ tham quan ở Huỳnh Dương sau này. Cũng vì thế mà không lâu sau hấn mất mạng ở Đột Quyết.” Nhìn khuôn mặt đã sợ hãi đến cùng cực của An Mi, Quý Hòe nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, an ủi: “Tất cả duyên phận của hấn và ngươi chỉ gói gọn trong một tiếng thở dài, nhưng sự quan tâm nhỏ bé đó cũng là cái duyên chân thành nhất mà ngươi có được. Năm con mọt chẳng qua chỉ giúp

ngươi hoàn thành được một tâm nguyện. Vốn dĩ ta hy vọng bằng những lời khuyên nhủ trong thời gian vừa qua, ngươi sẽ quên được hẳn.”

“Nếu nàng quên được thì ngày trước ta đã không cá cược thua.” Lúc này lão Liễu đi tới đằng sau Quỷ Hòe, cười nhạo một tiếng rồi nói với nàng: “Giờ ngươi đã rõ chưa? Nếu không có năm con mọt, các ngươi đã chết từ lâu. Có thể đi tới được ngày hôm nay đã là rất may mắn rồi.”

“Nếu chàng chắc chắn phải chết, vậy ta...” An Mi cúi đầu khóc, ngấn ngờ lâm bầm. “Vì sao ta còn ở đây...”

“Ngươi có thể lựa chọn làm một con quỷ nhân hạ hoặc có thể đầu thai cùng với Phù công tử của ngươi.” Quỷ Hòe giúp An Mi đưa ra lựa chọn, đề nghị rất khách quan. “Nhưng mà ta khuyên ngươi nên làm quỷ thôi, nếu luân hồi, hai ngươi có cùng lúc gửi hồn vào nhân gian không cũng là một vấn đề.”

“Không, tiểu nữ không làm quỷ, cũng không đầu thai.” An Mi đứng lặng thật lâu, cuối cùng quệt nước mắt, bất ngờ quỳ xuống trước mặt Quỷ Hòe. “Tiểu nữ muốn cứu chàng, nhất định phải cứu chàng, ngài có cách, đúng không?”

“Cứu hẳn?” Quỷ Hòe ngạc nhiên tròn tròn mắt, hết cách trước An Mi cố chấp. “Tuổi thọ trong số mệnh của hẳn đã hết, chúng ta không có cách gì cứu cả.”

“Không, không.” An Mi vẫn chưa từ bỏ ý định, bưng bình túm lấy góc áo của Quỷ Hòe. “Cũng giống như các ngài cứu được tiểu nữ vậy, các ngài thần thông quảng đại, luôn có cách.”

Quỷ Hòe lắc đầu. “Quỷ không thể can thiệp nhiều đến loài người, đây cũng là lý do vì sao những kẻ ác không thể trở về báo thù, mỗi người đều có

số phận riêng của mình.”

An Mi nghe xong thì khóc như đứt ruột đứt gan, không thể nào chấp nhận được hiện thực này. Quý Hòe và Quý Liễu nhìn nhau, cuối cùng lão Liễu thở dài, cười bất đắc dĩ. “Muốn cứu thì cũng không phải là hoàn toàn không thể cứu, có điều một là cái giá phải trả quá lớn, hai là dù cứu hay không thì cũng phải đợi hấn chết lần này đã.”

“Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuấn tú, kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính”, câu nói này một lần nữa được treo ở cửa miệng dân chúng thành Lạc Dương vào ngày Phù Trường Khanh bị chém đầu.

Hóa ra, vào ngày Phù Trường Khanh được đưa về phía thành nam để hành hình thì quan giám sát lại chính là Quý Tử Ngang nay đã được thăng chức vào bộ Hình.

Xe chở tù đi chậm chậm từ Đại lý tự qua con đường chính sầm uất, người vây xem đông nghìn nghịt. Đâu phải ai cũng có coi hội được gặp quý công tử nổi tiếng thiên hạ, lúc này đây đương nhiên họ phải đua nhau nhìn khi chiếc xe tù diễu trên phố trước buổi hành hình.

Phù Trường Khanh ở trong xe tù đã được chỉnh trang dung mạo từ đêm trước. Hấn đang mặc bộ quần áo lụa trắng mộc mạc, búi tóc bị gỡ ra, buộc túm sau đầu. Vì là tử tù nên cổ và tay chân hấn đeo ba lần xiềng xích, tên tuổi và các tội danh đều được viết trên gông. Xe chở tử tù không có nóc, hấn nhắm mắt ngồi im như tượng mặc người ta chỉ trở, đến giây phút cuối cùng còn kiên trì giữ sự kiêu ngạo của sĩ tộc, mặt mày tuy tái nhợt nhưng từ đầu đến cuối vẫn vô cùng bình tĩnh.

Những nơi xe tù đi qua làm dấy lên sự ồn ào. Lúc này, trên một con phố bỗng có một nhóm trẻ con cầm đám ném vào người trong xe. “Gà vào hang sói, lên rừng tất chết, gà vào hang sói, lên rừng tất chết... ha ha...”

Hòn đá cứng đập vào thái dương Phù Trường Khanh làm máu chảy ra, chảy ngoằn ngoèo theo tóc mai rớt xuống nhưng lại bị bùn đất và bụi bặm cản lại. Thậm chí có đứa nhỏ còn chạy theo tới trước xe tù nhỏ nước bọt vào hấn, tuy nhiên hấn vẫn ngồi im không nhúc nhích, luôn duy trì sự trầm mặc.

“Lên rừng tất chết... Họ Phù lên rừng¹ tất nhiên là mất đầu.” Bảy giờ ở ven đường, có một nam nhân mặc đồ đen vô cùng tuấn tú đang cười cười, mặt mũi toát lên vẻ lãnh đạm khiến hấn khác xa mọi người, nhưng cũng chẳng có ai để ý đến hấn. Một đứa bé vừa ngồi xổm xuống bên chân hấn kiếm mấy hòn đá, khi lơ đãng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hấn trong đám người, cậu ta liền tò mò mở to mắt nhìn thẳng người đàn ông này.

1. “Lên rừng” ở đây mang nghĩa là làm cướp, giặc cướp thường lấy rừng núi làm nơi trú ẩn.

Nam nhân mặc đồ đen cúi đầu, thản nhiên cười với đứa bé, nói nhỏ: “Gà vào hang sói, lên rừng tất chết. Bài ca dao này người chưa đọc xong, sau đó vẫn còn một câu nữa.”

“Vẫn còn?” Đứa bé la lớn. “Công tử đã dạy như vậy, không có đoạn sau!”

“Có.” Người đàn ông cười hờ hững rồi duỗi tay ra, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện vài hạt hạnh nhân, đưa đến trước mặt đứa bé dụ dỗ: “Ta đọc cho người nghe câu sau, người phải nhớ cho kỹ: Gà vào hang sói, lên rừng tất chết. Bên hộc trồng liễu, dựa mộc sống lại.”

“Bên hộc trồng liễu, dựa mộc sống lại.”

Xe tù đi đến phía nam thành, Phù Trường Khanh bị đao phủ áp tải xuống xe. Quý Tử Ngang mặc cát phục của quan giám sát việc hành hình đã chờ ở pháp trường từ lâu. Hấn chuẩn bị cơm rượu cho Phù Trường Khanh, khi ánh mặt trời buổi trưa chói chang thì hấn mỉm cười. “Phù đại nhân, hôm nay kẻ hèn này tiễn ngài một đoạn đường, đến suối vàng mong ngài đừng trách tội.”

Phù Trường Khanh lạnh nhạt nhìn chén rượu mà hấn ta đưa đến trước mặt mình, chẳng thèm động mí mắt. Đúng lúc đó, có tiếng khóc thảm thiết vọng đến từ ngoài pháp trường: “Thiếu gia, thiếu gia!”

Phù Trường Khanh ngược mắt nhìn, là thư đồng A Đàn của hấn đang mặc đồ tang màu trắng. Cậu ta chạy vọt đến đằng trước hấn, kéo cổ tay hấn gào: “Thiếu gia, thiếu gia, em đã nói với lão gia rồi, cho em làm con trai người để đập chậu¹ cho người...”

1. Đập chậu: Trước khi nâng quan tài đi chôn thì có nghi thức đập chậu để tránh cho người chết xuống cõi âm bị lú lẫn. Người đập là con trưởng trong nhà.

Phù Trường Khanh nghe thấy thế thì cười buồn rầu, khẽ nói với cậu ta: “Ta lấy đâu ra một đứa con lớn vậy... Nhưng như vậy cũng tốt, cũng tốt...”

Người nhà họ Phù lục đục đi đến trước pháp trường, chào từ biệt Phù Trường Khanh, ai nấy khóc không thành tiếng. Chỉ riêng Phù Công vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như bấy lâu nay, ông đi tới đưa chén rượu bên môi con trai. “Uống một ly đi, uống xong thì lên đường yên ổn.”

Bên bờ môi lạnh lẽo của hấn là gờ chén. Hấn ngược mắt nhìn Phù Công, cuối cùng con người đen như mực cũng bị bao phủ bởi một tầng nước mỏng.

“Cha...” Hấn hoảng hốt gọi, thốt ra một chữ mà lâu nay chôn giấu tận đáy lòng, hai mắt hấn ngây dại nhìn phụ thân, hy vọng vào giây phút cuối

cùng có thể nhìn thấy một ý niệm bảo vệ từ trong đôi mắt ông.

Bàn tay cầm chén rượu của ông run lên. Trong một khoảnh khắc, ông thấy buồn vô hạn, nhưng không thể đập vỡ chén rượu ngay trước mặt bao nhiêu người nên chỉ có thể giơ tay lên tát Phù Trường Khanh một cái, “Nghịch chướng... Nghịch chướng!”

Một cái tát làm lòng Phù Trường Khanh lạnh băng, cũng làm cho Phù Công suýt nữa thì bật khóc. Đến lúc này rồi thì tát cả đã muộn! Nếu biết trước thì sao lúc đầu còn làm như thế! Mặt mũi Phù Công thoát cái xám xịt như tro, từ giờ, nhà họ Phù đã thất bại thảm hại, sự nghiệp gây dựng cả trăm năm nay sụp đổ trong gang tấc. Con trai ông là kẻ mang tội của họ Phù, bản thân ông chẳng lẽ không phải?

Phù Công nghiền chặt răng, xoay người đi một cách vô tình. Trong mắt người đời, ông là người vì đại nghĩa diệt thân, đức cao vọng trọng, đây mới là phong độ của danh sĩ. Không vui mừng vì của cải, không đâu buồn vì mình là khí phách mà kẻ nghèo hèn học cả mấy đời cũng không được. Giờ con trai ông bị chém đầu thì chúng, sau bảy ngày mới được lấy xác đem đi liệm, nếu giờ phút này ông mất bình tĩnh thì chẳng phải sẽ bị cả thiên hạ chê cười hay sao!

Phù Công nghiêm nghị ra lệnh cho người nhà kéo A Đàn đang khóc lóc thảm thiết đi. Đám người xung quanh tự giác dạt ra, chừa một con đường cho ông. Người của Phù phủ nhanh chóng đi hết chẳng còn một ai, dân chúng vây xem vẫn tiếp tục bao quanh pháp trường kín mít.

Quý Tử Ngang vẫn đang đứng bên cạnh Phù Trường Khanh, nhìn theo bóng dáng Phù Công rồi cười, nói: “Phù đại nhân, thái độ của lệnh tôn quả là vô tình, làm ta suýt thì cho rằng đã bắt nhầm người.”

Phù Trường Khanh kìm lại nước mắt sắp trào ra, cười lạnh lùng. “Ta và người đã quen biết nhiều năm, e là còn từng gặp cả trong mơ, chẳng lẽ người còn không nhận ra ta?”

“Đúng vậy, dù người có hóa thành tro bụi thì ta cũng nhận ra được.” Quý Tử Ngang nhận lấy bút mực đỏ từ tay gã lính, nghiêng người gạch một đường giữa trán Phù Trường Khanh, ép giọng thật nhỏ giữa những âm thanh ồn ã của đám đông: “Phù Trường Khanh, hôm nay người còn dám so sánh ta với chó gà?”

Phù Trường Khanh bất thành linh trợn trừng mắt, lòng rõ mười mười, thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy. Hắn lấy chó gà so với Quý Tử Ngang lúc nào? Chỉ có một lần duy nhất đó...

“Quý Tử Ngang? Hắn là loại gà chó gì mà cũng tới gặp ta...”

“Thiếu gia... Nhiều người thì nhiều miệng, thiếu gia chó nói năng tùy hứng.”

Khi ấy, ở bên cạnh hắn ngoài A Đan thì chỉ còn Đỗ Thục. Nàng ta là một con mọt, chẳng lẽ lại đáng tin hơn A Đan? Ngay tức thì hắn thấy thật buồn cười, những mảnh ghép trong quá khứ ghép lại với nhau như tạo thành một câu chuyện mà ông trời đùa hắn. Nghĩ vậy, khóe miệng không kìm được mà kéo ra thật rộng, hắn ngửa đầu nhìn lên trời, cười ha ha hai tiếng.

Mực đỏ chảy vào hốc mắt hắn, hiện lên thành những tơ máu khiến người ta phát sợ.

Quý Tử Ngang nhú nhú mày, giơ tay vứt chiếc bút đi, lạnh nhạt nhả ra một chữ: “Chém.”

Ba gã đao phủ lập tức tiến tới cởi cái gông trên cổ hắn ra. Một tiếng trống vang lên, một tên đao phủ túm tóc hắn xỏ qua một cái thòng lọng rồi thắt chặt dây thừng với tóc, xong xuôi hắn ta kéo mạnh dây thừng một cái, hắn tức thì bị kéo vọt về trước. Tên đao phủ khác đứng sau đạp lên đầu gối hắn, hai tay túm chặt vai hắn kéo về đằng sau, như vậy cái cổ của hắn đã nằm ngay dưới lưỡi đao của tên đao phủ thứ ba.

Hai mắt Phù Trường Khanh bị cái chụp đầu kín bung che mắt, không nhìn thấy gì hết. Lúc này, hắn nghe tiếng trống thứ hai, tên đao phủ vẫn đang túm hắn mới thật sự ra sức, như muốn kéo hắn đứt thành hai đoạn vậy, làm hắn bất giác trở nên căng thẳng. Tên đao phủ đứng bên trái hắn tỏa ra mùi rượu nồng nặc... Tiếng trống thứ ba vang ầm bên tai hắn...

Trước mắt như có một luồng ánh sáng trắng xuất hiện, những chuyện xưa cũ bỗng chốc biến mất hết, thân thể hắn nhẹ bẫng như có thể bay lên được. Cả thế giới lại một lần nữa hiện ra trong mắt hắn, hắn thấy vẻ mặt mọi người khi ồ lên, sau đó ở trong không trung cách đó không xa, hắn thấy nàng.

Vì sao đến khi cùng đường còn có ảo giác như thế này? Hắn không biết nên khóc hay nên cười, tựa như chừng có biểu hiện cảm xúc gì hợp với thời điểm này.

Hắn nên tức giận, nên bỏ qua hay là sẽ không oán hận, không hối hận mà bước lên con đường tới suối vàng?

Phù Trường Khanh nghĩ mãi, cảm thấy vô cùng rối loạn. Hắn chỉ kịp hoảng hốt liếc mắt nhìn người con gái mà hắn đã ghi nhớ vào tận xương tủy kia một lần, rồi ngay lập tức, trước mắt tối đen, hắn mất đi ý thức.

Bất thành linh, trên pháp trường có gió gào thét dữ dội, cát bụi bay mù mịt, đen kịt che cả mặt trời. Mọi người vội vàng giơ tay áo lên chen mặt, tới khi hoàn hồn mở mắt ra thì thi thể của Phù Trường Khanh đã không cánh mà bay. Trên pháp trường, chỉ còn lại ba thước máu tươi. Đám đao phủ ty không nhìn nhau. Mọi người thấy có hiện tượng kỳ lạ thì ai nấy đều xông xáo, lẽ nào cuộc hành hình này ẩn chứa một nỗi oan cực lớn?

Quý Tử Ngang phui phui áo ngoài màu đỏ tươi sau trận bão. Hắn nhìn đám đông hoảng sợ, trầm mặt nói với thị vệ: “Không biết là loại tà ma ngoại đạo gì, người đi đều tra cho ta, đề đề phòng có kẻ xúi giục lòng người. Kẻ nào to gan dám nói xằng bậy thì nghiêm trị không tha.”

Còn chính hắn thì bận đi đến Phù phủ tìm cái phiến phức nọ. Hắn nghĩ vậy thì nở nụ cười nhàn nhạt, hình bóng một người con gái lả lướt chợt hiện ra trước mắt khiến con ngươi của hắn hơi co lại.

Tại một phía khác, nhóm “tà ma ngoại đạo” vừa sử dụng tà ma xong, đang khuân một cái bọc chạy về hướng khu dân cư huyện Phù Phong, Tần Châu. Thứ bọn họ phải tránh đương nhiên không phải là quan binh ở trần gian, mà là âm binh của địa phủ.

Quý Hòe vừa mang theo thi thể Phù Trường Khanh cưỡi mây bay, vừa lôi cái đầu của hắn ra khỏi cái chụp đầu, cất giọng lạnh lạnh: “Lúc sống thì tuần tú thể mà khi chết trông cũng thật khó coi.”

Bên cạnh hắn, An Mi tái mặt đi theo, tay nàng ôm chặt nhánh cây hòe, trong đó có chứa linh hồn của Phù Trường Khanh. Bọn họ đã tranh thủ lúc hỗn loạn để cướp lấy hồn phách của hắn từ đám đầu trâu mặt ngựa. Lúc này, lão Liễu đang phụ trách cản đằng sau. Dọc đường đi, An Mi vô cùng lo

lắng, không ngừng quay lại nhìn phía sau, rồi hỏi Quỷ Hòe: “Quỷ Liễu sẽ không sao chứ?”

“Yên tâm, khả năng của hấn ta đủ để đối phó.” Quỷ Hòe giơ ngón tay cái, nghĩ nghĩ xong lại giơ ngón út ngoáy lỗ tai.

Mây càng ngày càng bay thấp, máu của Phù Trường Khanh rỏ tí tách lên cây cỏ trên sườn núi, thế là có vô số quý lộ đầu ra hô hào gọi Quỷ Hòe: “Ôi chào lão Hòe, giờ càng ngày càng hoành hành đấy! Còn dám cướp người của Diêm Vương nữa, to gan thật!”

“Tránh ra, tránh ra!” Quỷ Hòe giơ tay, không chấp nhặt với đám tiểu quý này.

Không bao lâu sau, lão Liễu một thân toàn đồ đen lướt gió bay tới. Lúc này, Quỷ Hòe bỗng nhiên nghe lời lão Liễu rậm rập. Hấn ta bay nhanh trên mây, gật đầu rồi hơn khom người, hỏi: “Này, lão Liễu, tình hình phía sau thế nào?”

“Không phải lo, ngươi yên tâm.” Lão Liễu bình thản đáp, tiếp tục trưng ra vẻ thờ ơ không quan tâm.

“Vậy tiếp tới chúng ta phải làm gì đây?” Quỷ Hòe không ngừng cười nịnh nọt, thật ra gần đây lão Liễu luôn úp úp mở mở với hấn khiến hấn khó chịu nhưng giờ có việc nhờ vả người ta nên vẫn phải trưng ra bộ mặt tươi cười.

“Sau này...” Lão Liễu liếc nhìn Quỷ Hòe một cái vẻ rất khó đoán, ánh mắt lượn quanh người hấn ba vòng thì mới ra vẻ lạnh nhạt, nói tiếp: “Ngươi quên rồi à? Chúng ta có cỗ quan tài kia.”

Quý Hòe bưng tỉnh, chỉ lão Liễu, thốt lên: “Đúng, sao ta lại quên mất chứ, cái quan tài của người ta còn chưa sơn nữa!”

“Phiền người đừng có nói mấy câu đùa nhạt nhẽo nữa.” Lão Liễu trừng mắt nhìn Quý Hòe một cái rồi không nói linh tinh với hắn nữa, quay sang hỏi An Mi: “Ta có cách cứu người nhưng cái giá phải trả quá lớn, cần người hy sinh. Ta hỏi lại người một lần nữa, người bằng lòng thật sao?”

An Mi quỳ gối trên đám mây, gật đầu liên tục, rồi nàng cúi đầu trước hai quý, nói: “Dù phải trả giá như thế nào thì tiểu nữ cũng bằng lòng.”

“Được, tốt lắm.” Lão Liễu gật đầu, cười mây hơi chậm sau hai người, sắc mặt thoát cái trắng nhợt.

Chương 17: Hy vọng lúc cùng đường

Sau khi vôi vãi trở về từ pháp trường, phía trên dưới Phù phủ nhuốm một màu đau thương. Phù Công nghiêm nghị ra lệnh cho tôi tớ đem hết đồ đạc, rương hòm ở Trùng Cẩm Viên ra sân đốt. Phù phu nhân đã nằm liệt giường mấy ngày, nghe tin thì lập tức đi đến Trùng Cẩm Viên nhưng cũng không thắng được trượng phu khăng khăng làm theo ý ông.

“Dù sao nó cũng là con trai ông, sao ông lại tuyệt tình như vậy? Những thứ này ta muốn giữ làm kỷ niệm, không được à...” Phù phu nhân ngăn trước mặt Phù Công, khóc như đứt từng khúc ruột.

“Ta không có đứa con như hấn!” Phù Công thờ ơ nhìn thê tử, kéo tay áo bà đang túm trong tay, nghiêm túc nói. “Hôm nay đốt hết những thứ này, từ nay về sau ta không có đứa con trai đó!”

“Ông thật nhẫn tâm! Ngày trước ông nghiêm khắc với con như vậy, ta chưa bao giờ ngăn cản. Nếu biết ông vô tình như thế này thì ta nên che chở nó, dù sao thế còn hơn là để ông cướp đi mạng sống của nó!” Phù phu nhân vừa khóc vừa mắng nhiếc, vừa túm vừa kéo vạt áo của trượng phu cho tới khi ngất lịm đi. Đám tỳ nữ hốt hoảng chạy tới nâng bà lên kiệu. Sân nhà thoáng cái loạn cả lên làm Phù Công càng tức giận.

“Bà bao che cho nó còn ít chắt! Loại nghiệp chương gây ra đại họa làm loạn cả thiên hạ, cả nhà họ Phù suýt nữa đã không giữ nổi mạng thì mấy thứ này còn giữ lại làm gì! Chẳng bằng châm lửa đốt hết một lần cho sạch sẽ!” Phù Công thở hỗn hển, mắng lớn. Lúc này, giấy tờ bút mực của Phù Trường Khanh đã được người hầu chuyển ra ném hết trên mặt đất, một bản ghi chép rơi cạnh chân Phù Công. Ông vừa cúi đầu liếc nhìn thì thấy

bốn chữ “Ký lược Bắc Hoang” ngoài bìa, không khỏi giật mình rồi cầm lên xem.

Hóa ra trên giấy chính là những ghi chép của ông về Tái Bắc khi ông nhậm chức ở Lương Châu. Ông biết bản ghi chép do chính ông viết đã bị mất ở Đột Quyết, không ngờ con trai ông đã viết lại nó. Sự chân thành trong đó khiến nỗi đau ông kìm nén tận đáy lòng phút chốc tuôn ra ào ạt.

Ông vội vã giờ đến phần sau, thấy đoạn cuối trong nguyên bản lại có thêm một đoạn như thế này: “Ôi! Ngày nhỏ học sách cổ mấy ngày là thuộc, đến giờ vẫn không quên một chữ, vậy mà bút ký của gia phụ ở trong tay đọc hơn một tháng, cố gắng lắm cũng chỉ nhớ được tám, chín phần. Sau lại như vậy? Thế mới biết sách của gia phụ và thánh hiền cách nhau xa cả nghìn dặm, ôm ngực cười to, ha ha!”

Trước những lời đùa cợt trên giấy, cuối cùng ông không thể giữ được bộ mặt lạnh lùng, nghiêm khắc vốn vẫn luôn kiên trì. Đây là con trai ông, ông và hắn còn chẳng có lần nào nói chuyện bình thường thì làm gì thấy được vẻ tinh nghịch này của hắn. Là cha con nhiều năm, vì sao lại trở nên như thế này! Ông biết, rõ ràng ông coi nó là đứa con xuất sắc nhất của ông!

Một giây sau, ông đau buồn rơi lệ nhưng vẫn cố gắng đọc tiếp, hóa ra sau khi ghi chép lại bản ghi chép của phụ thân thì hắn không dừng viết, tiếp tục viết lại những điều đã trải qua, những điều mắt thấy tai nghe ở Đột Quyết, cuối cùng kết như thế này: “Vượt nghìn dặm xa xôi tới Đột Quyết, giữa đường bất ngờ gặp nạn, lâm vào bước đường cùng, khó khăn chật vật mọi nẻo. Hồ cơ An thị ra tay giúp đỡ, cứu ta khỏi nguy nan, tình nghĩa sâu đậm xin khắc cốt ghi tâm, dù có báo đáp thế nào cũng không đủ. Tình cảm nảy sinh lúc hoạn nạn ít người biết được, ta không mong người đời khoan

dung tha thứ, chỉ gửi gắm tại những dòng này, mong lúc nào bản thân cũng nhớ mãi không quên cái tình của An thị.”

Đọc tới đây, mười ngón tay của Phù Công hơi run rẩy, ông vô thức lùi về sau mấy bước. Đám người hầu hoảng sợ xúm đến. Ông được mọi người dìu đi, đôi mắt mất hồn dao động, miệng lẩm bẫm: “Đây không phải là con ta, không phải con ta.... Sao đây có thể là con trai ta kia chứ!”

Vì sao con trai ông không bao giờ kể với ông những nỗi khổ đó? Hoặc là vì sao, trước nay ông chưa từng chịu lắng nghe tiếng nói từ đáy lòng của con mình? Rõ ràng ông luôn coi Trường Khanh là đứa con xuất sắc nhất của mình. Ông ghen ngào một tiếng, mắt hết hy vọng, ông hụt hơi rồi cảm thấy ngực quặn đau, sau đó cổ họng có vị ngòn ngọt, miệng nôn ra một ngụm máu.

Gia đình sợ hãi đến choáng váng, chân tay luống cuống đỡ Phù Công nay đã nản lòng. Khi ấy, cây thích đỏ đầy viện xào xạc, dưới ánh nắng chói chang sau trưa, những phiến lá như móng vuốt sắc lóe đỏ làm Phù Công lao lực càng thấy ghê người.

Trương quản gia vội vàng chạy vào Trùng Cẩm Viên, mặt mày trắng bệch bẩm báo: “Lão gia, Quý hồng lư hôm nay làm giám sát ở pháp trường điều một đội người ngựa đến, hiện đang ở ngoài phủ...”

Phù Công cố gắng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vẻ mặt vô cùng đau đớn của Trương quản gia, thở dài chán nản, hỏi: “Hắn đến làm gì?”

“Tiểu nhân không biết.” Trương quản gia khúm núm cúi đầu, cũng không đoán được ý đồ của Quý Tử Ngang.

Phù Công bất đắc dĩ phải lấy tinh thần đi tiếp hắn. Gia đình đỡ ông đi ra khỏi Trùng Cẩm Viên, thân thể ngày xưa cường tráng là vậy mà nay lại

có dáng vẻ lom khom.

Mục đích của Quý Tử Ngang khi tới đây đương nhiên là Đỗ Thục. Sau khi biết ý đồ của hắn thì ông không hề ngăn cản. Hiện giờ Phù phủ đang rối loạn, sau khi Phù Trường Khanh chết thì một phụ nữ người Hồ ở Bạch Lộ Viên quả thật chẳng còn quan trọng gì nữa.

Thế là Đỗ Thục bị giam nhiều ngày cuối cùng cũng được nhìn thấy ánh mặt trời. Ắ ta mặc quần áo giản dị, ung dung đi ra khỏi Bạch Lộ Viên, rồi bình tĩnh đi ra khỏi Phù phủ dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người.

“Tiện thiệp sắp rời đi nên tới bái biệt lão gia cùng phu nhân.” Đỗ Thục đứng dưới bức tường bình phong ở cổng Phù phủ, ngẩng đầu nhìn cỗ xe ngựa to rộng và hoa lệ trong làn khói bụi, bên môi nở nụ cười dịu dàng.

Cùng lúc đó, A Đản mặc đồ tang từ trong phủ đuổi đến, ánh mắt đong đầy nước mắt trừng lên nhìn thẳng vào ắ ta đầy vẻ thù hận, nghiến răng chửi: “Đồ dê tiện vô tình vô nghĩa, thiếu gia vừa mới đi mà ngươi đã bám theo cảnh khác, uổng công thiếu gia đối xử tốt với ngươi...”

“Ôi, cái cậu nhóc này thật thú vị.” Đỗ Thục cười cười không để ý, đôi lông mày dài nhướng cao trông như sắp bay lên. “Ta có được ngày hôm nay cũng phải đa tạ ngươi.”

Ắ ta nói qua loa một câu, giơ tay định vỗ vỗ đầu A Đản nhưng cậu ta trung ra vẻ mặt ghê tởm rồi né đi. Đỗ Thục không quan tâm, chỉ ngẩng đầu lên, bóng cây hòa với những hạt bụi hất lên khuôn mặt trắng trẻo của nàng ta. Tiếng ve kêu đầu hè râm ran, dưới ánh nắng chói chang, ắ ta hơi nhíu mắt, sau đó di thẳng qua đám binh lính được trang bị kỹ càng, cười nhẹ, giơ tay phải lên đặt vào lòng bàn tay Quý Tử Ngang.

“Quý lang, cuối cùng chúng ta cũng được gặp lại.” Đỗ Thục nhìn vào mắt Quý Tử Ngang, rom róm nước mắt. “Trời mới biết ta đã đợi ngày nay bao lâu.”

Quý Tử Ngang nghe xong thì không nói lời nào, chỉ biến sự tự đắc trong lòng thành một nụ cười kiêu ngạo, nắm tay Đỗ Thục lên xe ngựa.

Tại một khe núi ở huyện Phù Phong, Tần Châu, Quý Hòe chiếm cứ quả núi, đang ở trong sơn động. Trong sơn động có một cỗ quan tài lớn làm bằng gỗ liễu. Thi thể của Phù Trường Khanh được đặt trong đó, bộ phận bị lia ra cũng được ghép vào. An Mi dựa bên quan tài nhìn hấn, muốn vươn tay lau đi vết máu trên mặt hấn nhưng bất lực.

Ngón tay nửa trong suốt của nàng chạm vào hai gò má của Phù Trường Khanh nhưng không cảm nhận được nhiệt độ cũng không có xúc cảm thực tế nào. Cứ uổng công như thế một hồi lâu, nàng buồn bã lẩm bẩm: “Biến thành quỷ tuy là tự do tự tại nhưng lại không nắm được thứ gì. Xem ra cũng chẳng biết là làm người tốt hay làm quỷ mới tốt.”

“Đây là cái gọi là sự khác biệt giữa người và quỷ.” Lão Liễu lẳng lẳng đi đến phía sau An Mi, tay cầm nhánh cây hòe, nói. “Nếu hiện tại ngươi từ bỏ thì tương lai có thể làm con quỷ tự do cả nghìn vạn năm. Nếu ngươi vẫn kiên trì muốn cứu hấn thì tương lai, dù hấn có sống lại thì ngươi cũng chỉ có một kết cục là tan thành tro bụi, vĩnh viễn không thể gặp hấn nữa. Ngươi vẫn quyết tâm làm?”

“Vâng.” An Mi không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn Phù Trường Khanh chăm chú, khẽ gật đầu.

Lão Liễu nhìn nàng thật lâu, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ. Lúc này Quý Hòe tiến tới vỗ vỗ vai hắn, cười sang sảng. “Nàng muốn cứu thì cứu thôi. Nhân quả như vậy cũng là khá tốt rồi. Lão Liễu ơi Lão Liễu, sao ngươi lại trở nên dài dòng như vậy?”

Quan tài bằng gỗ liễu mộc mạc chưa quét sơn, được khắc hoa văn uyên ương song hỷ. Quý Liễu đăm chiêu vuốt ve hoa văn tinh tế khắp nắp quan tài, cuối cùng ngẩng lên hỏi An Mi: “Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng.” Nàng gật gật đầu, sau khi cười ngại ngùng, hai mắt tỏa sáng lấp lánh trong hang động u ám. “Đa tạ thần tiên đã cứu giúp. Đối với tiểu nữ, các ngài không phải quý mà là thần tiên... Sau này, dù tiểu nữ có làm quý, không, dù biến thành tro bụi, còn chẳng bằng quý thì tiểu nữ cũng không quên ân tình của hai ngài.”

Quý Hòe cười, lắc đầu, giơ ngón trở lên môi, ý bảo nàng đừng nói nữa. “Đừng nói, ngươi mau đi đi.”

Hắn vừa dứt lời thì hồn An Mi lập tức biến thành một luồng ánh sáng xanh, nhập vào quan tài gỗ liễu trước mặt hai quý. Lão Liễu bấm ngón tay, đọc: “Hồn phách của nam nay nhân này, phách từ thân thái của khí khái, hồn từ linh hồn của hình dáng. Ba hồn gồm Thai Quang, Sáng Linh, U Tĩnh. Bảy vía có: một Thiên Xung, hai Linh Tuệ, ba Vi Khí, bốn Vi Lực, năm Trung Khu, sáu Vi Tinh, bảy Vi Anh...”

Mỗi lần lão Liễu lẩm bẩm một câu thì chiếc quan tài gỗ liễu liền phát ra một tia sáng xanh, đến khi hắn đọc xong câu chú thì cả chiếc quan tài thật to đều tỏa sáng, ánh sáng xanh hắt lên lớp rêu xanh ngắt trong động, đâu đâu cũng sáng lấp lánh.

Quý Hòe cũng bấm ngón tay giúp lão Liễu đọc hết câu chú hoàn hồn. “Tam bộ sinh thân, bát cảnh dĩ minh. Nay triệu hồi, phản hồn hoàn linh. Lời như pháp lệnh. Thiên bồng phù mệnh, để hồ nhập lại. Dương không giam hồn, âm không quản phách. Ba hồn mau đến, bảy vía mau về, kết hợp lại thành nguyên thể, lập tức nghe lệnh!”

Gió liền nổi lên cuộn cuộn trong hang động, hai quý đọc xong câu thần chú thì đều có chút buồn bã. Lão Liễu thở hắt hắt, nói với chiếc quan tài: “Nguyên hình của ta vốn là gỗ thần nghìn năm, cơ duyên trùng hợp làm thành cái quan tài này rồi hôm nay mới có thể cứu được người. Có điều hẳn muốn gọi hồn lại thì cần hồn của một người cực thân thiết nuôi dưỡng quan tài. Ta đã đưa hồn của người nhập vào quan tài, trong thời gian một tháng, ba hồn bảy vía của hẳn sẽ theo thứ tự từ nhánh cây hòe nhập vào cơ thể, khi ấy, hồn của người cũng bị gỗ thần sử dụng hết, người hiểu chưa?”

“Vâng, tiểu nữ hiểu.” Trong quan tài vọng ra giọng nói mềm mại khe khẽ của An Mi, trong giọng nói bình tĩnh, ung dung đó thoáng chứa đựng một niềm hạnh phúc.

Núi không nhất thiết phải cao, có thần tiên thì sẽ nổi danh. Huyện Phù Phong ở Tần Châu có núi cao sông dài, Quý Hòe tìm được một cái động thần tiên ở trong khe núi, sau đó hẳn đặt trận pháp ngũ hành bát quái khiến khe núi quanh năm tràn ngập sương mù, ngay cả tiểu phu thôn quê cũng không thể bước chân vào, vậy mới hiếm thấy dấu vết con người, trăng gió thanh mát.

Trong hang động mờ tối, ánh sáng xanh tỏa ra từ trong quan tài lúc sáng lúc tối. Thời gian dần dần trôi theo sự phai nhạt của ánh sáng xanh, mà An Mi ở trong quan tài cũng theo quá trình hoàn hồn của Phù Trường Khanh mà bị linh lực của quan tài gỗ liễu ăn mòn dần ba hồn bảy vía.

Liên tiếp mấy ngày rời xa nhân gian, nàng hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài khe núi biến đổi ra sao, nàng chỉ một lòng một dạ bảo vệ Phù Trường Khanh, còn mong hấn tỉnh lại một lần nữa. Trong mấy ngày nay, trước mắt nàng là một mảng mênh mông, nhưng nàng biết hồn của nàng đang bao phủ lên hấn như một lớp lụa mỏng. Một lần nữa, bọn họ lại thân mật không thể chia lìa như ngày trước. Vì hấn không biết gì nên nàng đã nói ra rất nhiều lời mà trong quá khứ không dám nói.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“Đại nhân, đại nhân... còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Khi đó ta rất hồi hộp, nhưng vẫn cảm thấy ngài thật tuấn tú. Ngài và bọn ta không giống nhau, quần áo ngài mặc trên người, đồ đạc ngài sử dụng đều tốt tới mức khiến người ta không nói nên lời. Ôi chao...” Nàng ngừng một lát, sau đó không kìm được run run vì ngượng ngùng. “Ngài cao ngạo, lại có học vấn, đôi khi ta trộm nghĩ mà đỏ mặt, một người thô thiển như ta sao lại được ngài yêu thương nhiều như vậy...”

Lúc này hồn của nàng gần như đối diện với chóp mũi hấn, nhưng hấn lại không nghe thấy sự khoe khoang mang chút tự đắc của nàng, cũng không nhìn thấy gương mặt nàng đỏ bừng vì ngượng. Vào lúc sắp phải chia ly, hấn vô tri vô giác nên mới để nàng làm càn như thế này, đây đúng là may mắn của nàng.

“Còn cả trên đường đi Đột Quyết, mỗi ngày ngài ở trong xe ngựa híp mắt đọc sách thì ta lại ở một bên nhìn lên ngài. Khi đó ngài không biết phải không? Bây giờ ngài đã biết rồi đấy, nhưng đừng cười ta...” Nàng lải nhải cả ngày lẫn đêm như muốn nói hết những lời muốn nói với Phù Trường Khanh trong một tháng này. “Kiến thức của ngài mênh mông, còn dạy ta hát trước mặt Khả hấn, khi ấy ta thật sự sợ suýt chết, nhưng vẫn không bằng lúc

ngài uống say rồi trêu chọc ta, ánh mắt ngài nóng bỏng hơn ngọn lửa làm ta sợ đến mức muốn trốn chạy...

Có đôi khi khi ngẫm nghĩ, ta là một người không có tài cán, sống trên đời này có tác dụng gì đâu chứ? Cho nên so với cái mạng rẻ rúng này của ta thì ta cảm thấy ngài càng phải sống, vì vậy ta muốn cứu ngài, ta phải cứu ngài..." Haizzz, vì sao nói chuyện thôi mà mệt như vậy nhỉ? An Mi mệt mỏi nhắm mắt lại, tiếp tục nỉ non khe khẽ: "Đại nhân, đại nhân, ta có thể... có thể gọi ngài như nàng ta..."

Lúc ở trần gian, nàng lo ngại địa vị khác biệt nên không bao giờ dám nhìn thẳng hắn, cũng không thể nói ra tâm sự trong lòng mình. Đêm hôm nằm trong nhánh cây hòe, miệng nàng không thể nói nhưng lại nghe được Đỗ Thực luôn miệng gọi hắn là Phù lang, trong lòng ngoài kinh ngạc và đau xót thì còn có sự hâm mộ tràn ngập. Giờ bọn họ đều là quỷ, nên tự do một chút...

"Phù... Phù lang..." Cuối cùng, nàng hồi hộp, lắp bắp gọi, quả thực có cảm giác như răng của mình cũng va vào nhau lập cập. Nàng biết, khi không có bà mối, không có sính lễ mà xưng hô với hắn như vậy thì quá vô lễ, nhưng nếu bỏ lỡ lần này thì sẽ là lỡ mãi mãi, từ nay về sau, đời đời kiếp kiếp cũng không còn cơ hội gọi một lần như vậy.

An Mi mơ hồ mở to mắt trong bóng tối, không thấy gì cả, dần dần nàng muốn khóc nhưng lại không chảy được giọt nước mắt nào. Tinh thần của nàng ngày càng lơ mơ, cảm thấy bốn phía ngày càng lạnh nhưng nàng vẫn bưng bình dang hai cánh tay, tưởng tượng Phù lang đang ở trong lòng mình dần dần lấy lại sức sống, thậm chí còn có cả hơi thở nhẹ nhàng.

An Mi nghiêng gò má, giữa lúc như thực như ảo, nửa mơ nửa tỉnh, dường như nàng cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Phù Trường Khanh. Hơi

thở kia nhẹ nhàng phả vào gò má nàng, mang theo chút ẩm ướt.

“Phù lang, Phù lang...” Nàng cố gắng nở một nụ cười trong cơn mệt mỏi rã rời, khi tiếng nỉ non dần dần nhỏ đi thì hang động tối mờ cuối cùng cũng trở nên yên lặng.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng xanh bất ngờ xuất hiện trong sơn động, bóng dáng Quỷ Hòe trong bộ đồ xanh bất thành linh xuất hiện trên chiếc quan tài gỗ liễn.

“Haizz, nói liên tục hai tuần, cuối cùng cũng nói hết, bao nhiêu ngày rồi mà chẳng nở ngắt lời nàng.” Quỷ Hòe chau mày gãi gãi cánh tay, ra vẻ dăm chiêu. “Tận tai nghe mới thấy sến sảm. Lời riêng tư nghe thật buồn nôn...”

“Thế mới bảo ngươi là chó nghe chuyện riêng tư của người ta, đi với ta ra ngoài tránh một lúc.” Lão Liễu đã hiện thân trong động, đi quanh quan tài nhìn kĩ, sờ sờ cái cằm nhọn hơi nhú râu. “Sắp được rồi, mấy ngày nữa hồn của nàng ta biến mất hoàn toàn thì người trong quan tài này có thể sống lại.”

Quỷ Hòe cười hì hì đáp lại. Hắn cúi đầu nhìn quan tài, còn cố ý ra vẻ thần bí: “Đến khi hắn sống lại nhìn thấy thế giới bên ngoài thì chỉ e sẽ cảm thấy thế sự xoay vần như đã qua mấy đời.”

Lần này, Quỷ Hòe thích nói những câu bông đùa nhạt nhẽo lại không hề nói dối. Đúng như lời hắn nói.

Chỉ trong vùn vện một tháng, mà trời long đất lở. Sau khi giặc kình Đại Hưng đánh chiếm hai châu là Dương Châu và Duyệt Châu thì lấy thế như vũ bão bao vây kinh thành. Thiên tử vội vàng ban bố lệnh cần vương, quận vương và thứ sử đóng quân ở các nơi nhanh chóng tập kết binh mã

thẳng tiến tới Lạc Dương. Các nhánh quân dựng trại đóng quân ở quanh bốn phía kinh thành, giống như một vòng xoáy hỗn tạp vây quanh Lạc Dương làm cho nơi này như một con thuyền lênh đênh giữa sóng gió.

Ngựa tốc hành nghìn dặm liên tục đem tin tức xấu về kinh thành. Quận vương và thứ sử lúc đối diện với thiên tử đều thề trung thành và tỏ vẻ can đảm nhưng vừa quay lưng thì lại lục đục với nhau. Các nhóm quân vừa phải phòng thủ nghiêm ngặt vừa tranh chấp vật tư không ngừng nghỉ. Kinh thành Lạc Dương phồn hoa giàu có nhưng vẫn không chịu nổi gánh nặng từ chi phí khổng lồ tiêu hao cho quân đội. Binh lính cần vương kẻ tốt người xấu lẫn lộn bắt đầu sinh sự, vào nhà dân cướp của. Cứ tối tối, kinh đô và vùng ngoại ô gần đó đều bị quấy rối, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ và trẻ em.

Một tai họa khác nhanh chóng ập đến. Tiết trời ẩm ướt làm bệnh dịch xuất hiện trong dân gian. Dân chúng làm than, ngày càng có nhiều người dân lưu lạc gia nhập vào quân phản loạn. Tình hình Trung Nguyên không ngừng chuyển biến xấu, khắp nơi là cảnh loạn lạc chết chóc.

Khe núi ở huyện Phù Phong nghiêm nhiên trở thành chốn thần tiên ở một phương. Quý Hòe nằm trên quan tài gỗ liễu mát lạnh cho đỡ nóng, thích chí lăn qua lăn lại: “Chuyện sướng nhất khi làm nhân vật phụ là có thể đẽ bẽp nam chính, mặc mình thích làm gì thì làm, lão Liễu người nói xem có đúng không?”

“Chẳng lẽ không phải?” Lão Liễu ở bên mỉm cười phụ họa, sau đó còn thêm vào một câu: “Người lăn qua lăn lại trên nguyên hình của ta, ta nhìn mà cũng thấy vui.”

Hai chữ “nguyên hình” hắn nói khá nhanh, nghe như hai chữ “thân mình” làm Quý Hòe sợ tới mức lập tức bật dậy ngồi ngay ngắn, lén liếc mắt

thăm dò lão Liễu. Hai ngày nay hẳn thấy lão Liễu rõ là sên sấm, nói chuyện cực buồn nôn, vẻ mặt buồn nôn, ngay cả từng cử chỉ cũng rất buồn nôn!

Vì vậy, trong hang động không lớn lắm, nụ cười của lão Liễu ngày càng kỳ lạ, mà điệu cười gượng của Quỷ Hòe lại càng ngày càng có vẻ xấu hổ. Không khí oi bức thoát cái trở nên khô nóng. Quỷ Hòe kinh ngạc phát hiện cái động tiên này của hắn đã bị lão Liễu chiếm cứ hoàn toàn. Nguyên hình chiếm chỗ của hắn, nguyên thần thì chắn trước mắt hắn, trêu chọc con tim hắn. Quỷ Hòe vô cùng uất ức, miệng khô lưỡi khô nên đành nuốt nước miếng, hậm hực ho hai tiếng.

“Khụ, khụ...”

Ai ngờ tiếng ho lại không ngừng. Trong hang động bất chợt có hai tiếng “cộc cộc” nặng nề như vật nặng gõ vào tấm ván gỗ. Quỷ Hòe mím miệng, trừng mắt nhìn hồi lâu, trong lòng lại âm thầm vui vẻ vì bầu không khí xấu hổ bị phá vỡ. Hắn xòe tay ra, nhìn lão Liễu bằng ánh mắt vô tội: “Không phải ta.”

Lão Liễu đang cúi đầu nhìn quan tài chăm chăm, nghe vậy thì đáp cho có: “Ta biết.”

Quỷ Hòe nhanh chóng nhảy xuống khỏi quan tài, cũng bắt chước lão Liễu nhìn nó chăm chú rồi hét lên: “Xác chết vùng dậy? Nhưng bây giờ chắc là vẫn chưa đến lúc!”

“Ta biết.” Lão Liễu không rảnh để bận tâm đến một Quỷ Hòe đang kinh hãi, hẳn ta chỉ nhìn cái quan tài rồi lẩm bẩm: “Hồn phách của nàng vẫn còn một mảnh, theo lý thì hẳn không nên tỉnh dậy vào lúc này.”

Quỷ Hòe nhìn chút ánh sáng xanh mong manh tỏa ra từ trong quan tài lòng thầm hiểu đó là hồn phách của An Mi còn sót lại, liền trầm ngâm một

lát mới hiểu ra, khó tránh khỏi lắc đầu buồn bã, cuối cùng là cười khở. “Lão Liễu, với hai kẻ si tình này, ngươi còn có thể luận theo lý lẽ thông thường sao?”

Lão Liễu bật cười, liếc mắt nhìn Quỷ Hòe một cái, trong lòng hẳn cũng hiểu rõ ràng.

“Ngươi cũng thật nhẫn tâm với chính bản thân mình. Ba hồn bảy vía còn chưa hoàn toàn về vị trí cũ mà đã dám làm loạn như vậy.” Quỷ Hòe vừa dứt lời thì cúi người gõ gõ vào quan tài, thử trao đổi với người ở bên trong. “Ta đoán là vết đao trên cổ ngươi còn chưa lành hẳn nên không nói được hả? Vậy thế này đi, ta hỏi, nếu ngươi trả lời là phải thì gõ một tiếng, không phải thì gõ hai tiếng, được không?”

Quả nhiên có một tiếng gõ khẽ vang lên từ trong quan tài.

Quỷ Hòe cười khúc khích, thấy chuyện này cũng thật thú vị. “Ngươi không an phận mà đợi đi, còn muốn thế nào nữa? Bây giờ đã muốn ra rồi sao?”

Không ngờ trong quan tài lại vang lên một tiếng gõ nhỏ.

Quỷ Hòe sửng sốt, xoay người lại nhìn lão Liễu. Lão Liễu cũng nhăn mày vẻ không vui, khuyên người bên trong: “Ta khuyên Phù công tử nên kiên nhẫn một chút, đỡ phí công của người đối với người đến chết cũng không đổi, vì ngươi hiến cả hồn phách. Đừng vì một thoáng khổ tâm mà thất bại trong gang tấc.”

Không ngờ lúc này lại có hai tiếng gõ vọng ra.

“Ha, thật thú vị.” Quỷ Hòe vỗ vỗ quan tài, cảm khái nhìn lão Liễu, cười nói. “Lão Liễu, có mở quan tài không?”

“Ừ, mở đi.” Đôi mắt phượng của hắn nhìn chiếc quan tài chăm chú, một lát sau cũng cười bất đắc dĩ. “Ta cũng thật sự muốn xem hắn còn có thể giãy vò chúng ta như thế nào nữa?”

Hắn vừa dứt lời thì nháy mắt sau đã vung tay lên, nắp quan tài nặng nề lập tức được mở ra mà không một tiếng động, vô số hạt bụi nhẹ nhàng bay lên, tự do dao động giữa những tia sáng xanh. Hai Quỷ Hòe, Liễu ghé sát vào quan tài, thấy Phù Trường Khanh đang nằm trong đó thì cũng hơi giật mình, sắc mặt hắn trắng xanh, ngũ quan tuấn tú trên khuôn mặt vẫn giữ được vẻ cao ngạo. Tên cái cổ dài hiện rõ vết đao chém trông đến rợn người, mặc dù không chảy máu nhưng vết thương vẫn chưa khép miệng.

Nhánh cây hòe cắm trước ngực Phù Trường Khanh cũng bị hắn tự ý nhổ ra, một cái lỗ đen sậm trên ngực và vết đao trên cổ đều hiện ra làm hắn trông như quái vật, không giống người cũng chẳng giống quỷ. Thực tế thì hắn cũng được coi như một con quái vật, đôi mắt u ám của hắn không hề có sức sống, chúng mở to thẫn thờ, một lúc sau mới khẽ chuyển động, có vẻ như đang nhớ lại chuyện gì đó. Hắn nghe thấy tiếng gọi của Quỷ Hòe bèn giơ tay đỡ cổ, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thẳng vào hai Quỷ Hòe, Liễu đứng trước mặt, ánh mắt như chứa đựng hận thù sâu sắc.

Quỷ Hòe lẳng lặng nhìn Phù Trường Khanh trong chốc lát, cười ngai ngùng. “Huynh đài thật khí phách, cổ còn chưa liền mà đã dám ra rồi.”

Phù Trường Khanh không có bụng dạ nào và cũng chẳng có sức lực để đáp lại câu trêu chọc của Quỷ Hòe, hắn từ từ giơ tay, ngón tay nhẹ nhàng viết hai chữ trên lớp bụi bặm ở nắp quan tài: Cứu nàng.

“Ôi chao, các người có thấy phiền không hả?” Dù đã đoán trước được nhưng Quỷ Hòe vẫn không kiềm chế được mà ôm đầu kêu than, thật không chịu nổi khi hai người này thay nhau gây áp lực cho hắn.

Phù Trường Khanh nghe hấn kêu la thì chẳng nhúc nhích mí mắt, chỉ nhìn chằm chằm Quý Hòe đang kêu gào, lâu đến mức khiến Quý Hòe cũng cảm thấy sợ.

“Ngươi đừng có trừng mắt nhìn ta như vậy, ta cũng là quý, ta không sợ.” Hấn ra oai với Phù Trường Khanh, lý do đưa ra cũng khiến lão Liễu cực kỳ khinh thường.

“Được rồi Quý Hòe, ngươi cũng đâu phải là không muốn thấy An Mi sống lại, ngậm miệng trước đi.” Lão Liễu liếc Quý Hòe một cái, sau đó mới quay sang nhìn Phù Trường Khanh và nói: “Cũng may là ngươi quyết định ra khỏi quan tài trước thời gian nên mới giữ lại được một phần hồn cuối cùng của An Mi. Nếu như ngươi muốn cứu nàng thì lập tức chạy về Lạc Dương tìm cơ thể của nàng ấy đi. Có điều, một phần hồn này của nàng dù có sống lại thì cũng chỉ là nửa cái thân tàn, ngươi vẫn quyết tâm ôm lấy việc phiền phức này sao?”

Phù Trường Khanh nghe lão Liễu nói vậy thì nhận ra vẫn còn cơ hội để cứu nàng nên hấn từ từ bước ra khỏi quan tài, một tay đỡ cổ đứng im trước mặt hai quý. Thân thể hấn cực kỳ yếu ớt, ngay cả việc đứng yên cũng phải gắng gượng, hấn như thuận thế mà quỳ xuống luôn, cúi đầu, tay vái dài trước hai quý.

Lão Liễu làm sao không biết ý của hấn, liền thở dài một hơi rồi nói tường tận cách cứu An Mi: “Cách này rất tàn nhẫn, kẻ nhân từ thì sẽ không làm được, phải xem ngươi có trái tim tàn nhẫn hay không.”

Phù Trường Khanh ngẩng đầu, đôi mắt u ám nay đã có một chút ánh sáng khiến hấn trông có sức sống hơn một chút. Lão Liễu nhìn thấy ánh mắt phức tạp, khó dò của hấn nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Hấn đặt tấm bùa chú cần để cứu An Mi cùng một khúc cây liễu vào tay Phù Trường

Khanh, lẳng lẳng nhìn hấn khó nhọc đứng lên rồi lặng lẽ đi ra khỏi sơn động.

“Ta đi tiễn hấn một đoạn đường, nếu không một kẻ phàm phu tục tử như hấn không lạc đường trong núi nói là lạ.” Quỷ Hòe thở dài, nhắc bước đi theo sau Phù Trường Khanh, đến cửa sơn động thì quay đầu lại nhìn lão Liễu, cười khỏ: “Ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không ngu ngốc mà giúp hấn nhiều hơn, chỉ đưa người ra khỏi núi thôi. Haizz, không thể tưởng tượng được rằng ra đã cược thắng ngươi nhưng vẫn lâm vào kết cục y hệt ngươi. E rằng sau khi tất cả kết thúc, nguyên hình của ta cũng sẽ phải chuyển tới núi này.”

“Ngươi biết là tốt.” Lão Liễu nhìn Quỷ Hòe cười, giọng nói mang vẻ bất đắc dĩ. “Ngươi cũng biết hấn hận chúng ta, dù chúng ta có tác thành cái duyên của hai người đó thì cũng không cầu được sự tha thứ của hấn về chuyện năm con mọt làm thiên hạ đại loạn.”

Giá như một ngày kia Phù Trường Khanh lật mình được thì cây hòe già tại thôn Tiểu Trạch, huyện Phù Phong, Tần Châu chắc chắn sẽ không thể sống tiếp được nữa. Đó là cung cách của danh sĩ nắm luật pháp trong tay, sát phạt quyết đoán, diệt trừ hết thảy những nghiệp chướng có khả năng làm loạn xã tắc mà chẳng sợ mình sẽ chuốc lấy tai họa, tựa như con thiêu thân lao vào lửa, đến chết cũng không quay đầu.

Nhưng ngẫm lại ở một góc độ khác, nguyên hình của Quỷ Hòe có thể vào trong núi cùng hấn, sớm tối bên nhau thì có nên tính đây là gặp phúc trong họa.

Nghĩ vậy, lão Liễu không kìm được nở nụ cười âm áp, hấn còn nhớ rõ khi Quỷ Hòe đắc đạo, hấn từng đứng trên ngọn liễu hết năm này sang năm khác, nhìn một cây hòe cứ vô tư đứng đưa ngọn cây với mình. Lúc đầu hấn

thấy bực, sau lại để ý đến, cuối cùng cây hòe kia đung đưa theo gió mấy trăm năm cũng tu luyện được ra nguyên thần, hắn mới có cơ hội hỏi hòe ta một câu rằng, vì sao cứ vậy vậy ngọn cây với hắn trong những ngày nắng đẹp, gió nhẹ.

“Hở? Đâu có. Ta thích đung đưa trong gió mà thôi.” Quỷ Hòe vừa mới thành hình giơ hai tay lên, thản nhiên vẫy vẫy trước gió như ngày xưa, còn cười hì hì với lão Liễu. “Cứ lắc người trong ánh mặt trời như vậy rất thích nên ta mới hay lắc lư qua lại, sao ngươi lại biết thế? Ha ha ha...”

Đến khi ấy hắn mới biết, thì ra hành động chẳng có ý gì của Quỷ Hòe trong mấy trăm năm đã in sâu vào lòng hắn. Vô tâm cảm liễu liễu lại xanh, loài liễu bọn họ vẫn luôn nghĩ nhiều như vậy.

Phù Trường Khanh nhật được một mạng trước Quỷ môn quan nay về lại nhân gian, thứ hắn phải đối mặt chính là địa ngục trần gian còn hỗn loạn hơn cả âm tào địa phủ.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Lạc Dương phồn hoa ngày xưa đã hoàn toàn thay đổi, khắp nơi là cảnh tiêu điều loạn lạc. Khi hắn cưỡi ngựa ở đầu cầu, nhìn thành Lạc Dương mênh mông ở phía xa xa, nào còn thấy được vẻ tao nhã mà hắn từng quen thuộc.

Hắn chạy một mạch từ Tần Châu đến Lạc Dương, trong thời gian đó dần dần hồi phục giống một người sống, cũng có thể ăn uống một chút nhưng vẫn chưa thể nói được. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhếch môi cười lạnh, dáng vẻ không phải người không phải quỷ của hắn lúc này quả thực rất hợp với trần gian trăm họ lầm than này đây.

Hiện tại hẳn chẳng có thứ gì bên người, lại không thể mở miệng hỏi thăm. Làm sao để tìm được An Mi ở thành Lạc Dương mênh mông này đây? Hay nói đúng hơn là, tìm được Đỗ Thục? Đầu mối duy nhất trong tay là một câu mà Quý Hòe đã nói với hẳn. Khi tên Quý Hòe quái đản đó tiễn hẳn ra khỏi núi thì từng nói rằng thân thể của An Mi hiện giờ hình như đang ở một phủ đệ rất lớn.

“Ta chỉ biết ả ta đang ở trong một phủ đệ rất có khí thế, còn lớn hơn nhiều so với phủ đệ của người. Ta không biết rõ đường ngoằn ngoèo trên nhân gian các người, người tự đi tìm đi!”

Phù Trường Khanh suy nghĩ về câu nói cuối cùng của Quý Hòe, cặp mắt lạnh băng lại được phủ thêm một tầng hơi lạnh kinh người. Lúc hẳn không còn trên đời thì không biết ả yêu nghiệt nương nhờ thân thể của An Mi đã leo đến vị trí bên cạnh ai?

Có điều hẳn chẳng quan tâm ả ta đã bám lấy ai, hẳn chỉ biết rằng hẳn phải đoạt lại cái cơ thể đang bị ả chiếm kia.

Phù Trường Khanh giục ngựa đi chậm chậm tới gần thành Lạc Dương. Dọc theo đường đi, dù là quan binh hay dân chúng thì họ đều nhìn hẳn đầy vẻ thù địch. Là một Thứ sử chuyên xử án, hẳn biết giờ phút này trông hẳn bụi bặm, mệt mỏi, còn cưỡi một con ngựa trông khá cường tráng, béo tốt nữa, chính là kẻ đáng ngờ nhất vào thời điểm này. Bởi vậy hẳn không vội vàng vào thành mà đi quanh tường thành, định đến tối lại tìm cơ hội vào thành.

Lúc hẳn giục ngựa đi qua mỗi cổng thành thì sẽ cẩn thận để ý đám quan binh ở cửa. Khi đi qua cửa nam của thành Lạc Dương thì một thi thể treo trên cổng thành bất ngờ lọt vào mắt hẳn. Cái xác đó làm hẳn có một

cảm giác kỳ lạ như đã từng quen biết, hắn liền hồ hững nhìn đi chỗ khác, nhưng chỉ sau nháy mắt, hắn đã nhận ra đó là ai!

Hắn ghì mạnh con ngựa đang chạy, khi nó hí vang rồi đứng lại thì hắn trừng mắt nhìn người bị phơi xác trên tường kia, cảm thấy khó mà tin được.

Đó là Quý Tử Ngang.

“Lạc Dương có Phù Trường Khanh tài hoa tuấn tú, kinh đô có Quý Tử Ngang đường đường chính chính.” Khi tiếng tăm của bọn họ nổi như cồn, đã bao giờ ngờ được hai cái tên sẽ có một cuộc gặp gỡ như ngày hôm nay? Giờ phút này, hai người một bị mổ bụng treo đầu tường, một thì suy sụp, chán nản, mai danh ả tích bên dưới. Hắn không biết Quý Tử Ngang chết vì tội gì nên khó tránh khỏi cảm thấy có chút đau thương.

Đúng là đủ loại phù hoa như mây khói bay qua, cuộc đời chẳng qua cũng chỉ là như vậy.

Phù Trường Khanh giơ tay kéo đoạn vải đang quấn trên cổ. Dưới cái nóng bức và ánh nắng chói chang, miệng vết thương chưa lành dính đầy mồ hôi khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy, đau lâm râm khó chịu, nhưng chúng cũng không ngừng nhắc nhở hắn về sự thật hắn đã sống lại. Cái mạng này của hắn là An Mi cho, những lời từ biệt mà nàng nói khi ở trong quan tài vẫn liên tục vang vọng bên tai hắn.

Hắn có cơ hội để cứu nàng, chỉ một cơ hội lần này thôi.

Trời mùa hè tối muộn. Tuy lúc này đã tối nhưng không khí vẫn oi bức làm người ta dễ cáu kỉnh, bất an. Đám giặc phản loạn đóng chiếm xung quanh Lạc Dương vẫn luôn rục rịch, cuối cùng đêm nay cũng đã tấn công

bất ngờ. Trong ánh lửa rực trời và tiếng la hét vang đến tận trời xanh, chúng hung hăng đánh mở được một góc cổng thành.

Chính vào lúc hai bên đang đánh giết lẫn nhau, một kẻ liều lĩnh đơn thương độc mã xông qua cổng thành. Đó chính là Phù Trường Khanh vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để vào thành lúc ban ngày. Hắn khéo léo điều khiển con ngựa nhanh chóng vượt qua đám phản loạn, thẳng tiến đến phủ Chiêu Vương ở phía đông thành. Cùng lúc ấy, quân phản loạn như thủy triều cũng ào ạt tiến vào Lạc Dương, một đội người ngựa rõ ràng là đã qua huấn luyện cũng thẳng hướng về phía đông, không hẹn mà đi cùng đường với Phù Trường Khanh.

Bên ngoài phủ Chiêu Vương ở phía đông thành, binh lính canh phòng nghiêm ngặt khiến vương phủ được bảo vệ kín mít. Khi những tiếng gào thét nặng nề vang lên như sấm rền, quân phản loạn dữ dằn xông tới như lũ quét càn quét phủ Chiêu Vương, hòa vào một chỗ với đám binh lính của phủ. Lượng lớn tiền bạc và vật tư trong vương phủ đương nhiên là mục tiêu của bọn giặc, nhưng đêm nay, ngoài việc đánh cướp thì bọn chúng còn mang trên người một sứ mệnh bí mật bậc nhất.

Ở một khu đình viện sâu nhất trong phủ Chiêu Vương, Đỗ Thục đã tắm xong, đang nằm uể oải cạnh màn thủy tinh, phe phẩy quạt, chờ đợi sự thay đổi sắp diễn ra. Mấy ngày trước, ả đã dùng bề câu truyền tin đi, có lẽ trong tối nay, hoặc là chậm hơn một, hai ngày thì quân của ả ta sẽ đến đón ả ta đi nhỉ?

Bỗng nhiên có tiếng xôn xao ngoài phủ, bàn tay phe phẩy quạt dừng lại, ả không kiềm chế được nín thở, nghiêng tai lắng nghe một chút, sau đó cười cười, phe phẩy quạt nhanh hơn. Tất cả các dự tính đều dần dần trở thành sự thật theo ý ả, tất cả đều hoàn hảo không sai sót gì.

Ả khó nén được vui vẻ, ngâm một câu: Giang sơn giàu có đã vào cuộc chiến, dân chúng muốn cắt cỏ, chặt củi qua ngày cũng không xong... Đưa mắt nhìn quanh, một đình viện đẹp như thế mà chẳng ở được mấy ngày đã phải rời đi. Âm thanh ồn ã ngày càng đến gần thì ả cũng đứng dậy khỏi chiếc sạp bằng trúc đốt, muốn nhìn lại lần cuối một nơi ả đã từng dừng chân.

Trạm tiếp theo sẽ là đâu đây? Có lẽ là đại doanh của Từ Trân, cũng có lẽ là hoàng cung. Hai mí mắt ả hơi rũ xuống, cầm lấy cán quạt bằng ngà voi khẽ phát. Thanh Phù, Hoa Ngôn, Hồ Phù, Long Uyên, chúng ta sắp thành công rồi...

Khổ sở tu luyện ba trăm năm trong tăm tối, kế hoạch tỉ mỉ dựng lên vào thời khắc cuối cùng đang từng bước trở thành hiện thực một cách hoàn hảo. Bọn họ sắp thành công, cũng coi như không thẹn với cái danh “Năm loại sâu mọt” – tai họa của thiên hạ.

Đỗ Thục vừa định mở mắt cười một tiếng thì không ngờ một bóng đen bất thành linh xông vào đình viện, nhanh chóng đè ngã ả ta xuống đất như chim ưng vồ mồi. ả ta ngẩn người, hoàn toàn không liệu trước được rằng vào thời khắc này còn gặp phải kẻ thù. Không, không đúng, ả ta khó tin trừng mắt. “Phù lang... chàng... Không phải chàng đã chết rồi sao?”

Vị khách không mời mà đến không trả lời câu hỏi của ả ta. Đôi mắt tăm tối phản chiếu ánh sáng lấp lánh của mảnh thủy tinh, tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo. Từ ánh mắt đó, Đỗ Thục nhận ra được sự thù hận đến tận xương tủy của hắn, vô thức thấy hoảng loạn.

Tất cả đều do ngươi ban tặng, ta đã chết một lần. Phù Trường Khanh cười lạnh lùng, trói thật chặt mỹ nhân ở bên dưới, trong lòng thầm trả lời nỗi nghi hoặc của ả ta: Đáng tiếc, trong ván cờ này, ngươi lại không biết

được rằng ta có thể cướp người trước Từ Trân. May là thân phận ngày trước của ta từng ra vào vương phủ này nên so với đám dân nghèo chẳng biết gì ngoài kia, ta đã quen thuộc đường đi lối lại hơn nhiều!

Chương 18: Tái thế làm người

Trong thời điểm loạn lạc hiện nay, Thứ sử Dự Châu mới – người kế nhiệm vị trí của Phù Trường Khanh được phái ra ngoài thành cầm quân, mấy hôm trước đã hy sinh trong vòng vây của quân phản loạn. Phủ Thứ sử Dự Châu vẫn chưa có quan tiếp quản vị trí, đồng thời do các đội quân cần vương quấy rối nên công phủ luôn đóng chặt, trông vô cùng tiêu điều.

Phù Trường Khanh ôm theo Đỗ Thục, nhanh nhẹn tránh được đám loạn binh trong phủ Chiêu Vương rồi phi ngựa thẳng tới phủ Thứ sử. Trong tình thế loạn lạc này, hắn vừa không chỗ dung thân vừa đang có việc quan trọng cần làm nên tự nhiên sẽ chọn phủ đệ của mình trước đây để làm chỗ dừng chân.

Phủ Thứ sử Dự Châu lúc này tuy không có sai dịch cùng binh lính nhưng vẫn còn một Kế lại ở trong phủ. Vị này là tâm phúc của Phù Trường Khanh ngày trước, là người luôn luôn trung thành và tận tụy với chủ nhân của mình. Nửa đêm hắn ta tỉnh giấc vì tiếng mở cửa cọt kẹt, liền khoác áo rồi cầm nến ra khỏi phòng nhìn xem thì phát hiện một bóng dáng quen thuộc trong ánh sáng mờ lung của ngọn nến.

Khi thấy rõ được người che mặt đứng trong góc kia thì hắn ta sững sốt, mồ hôi lạnh tuôn đầy sau lưng. Dù đã bị bóng đêm dày đặc che lấp nhưng đôi mắt đen như mực kia vẫn tỏa ra thứ ánh sáng rạng rỡ như ngày nào, người có đôi mắt như thế này thì chỉ có chủ nhân cũ của hắn. Hắn cảm thấy mắt mình nóng lên, hai đầu gối lạng lẽ quỳ xuống, phục trên mặt đất nghênh đón Phù Trường Khanh.

Phù Trường Khanh liếc mắt nhìn thuộc hạ cũ đang run rẩy, bây giờ hắn không nói được, mà cũng không có tâm trạng để ôn chuyện. Vào đêm tối ma quỷ ẩn hiện tứ phía như thế này, đôi bên đều ngầm hiểu mà không hỏi rõ ràng, lừa dối quỷ thần, đây chính là loại tình nghĩa tốt nhất. Phù Trường Khanh không nhìn hắn nữa, mang theo Đỗ Thục đang bị trói gô đến một nơi sâu trong phủ Thứ sử. Đến khi vào phòng rồi, hắn mới nhẹ nhàng thả ả ta xuống, tháo dây thừng trói chặt cánh tay và bả vai ả ra.

Đỗ Thục còn đang bị che hai mắt đoán được rằng Phù Trường Khanh dự tính sẽ tạm thời ở lại đây, vì vậy ả ta giơ tay lên gỡ mảnh vải che mắt. Cổ tay ở vẫn bị trói nhưng cả người không bị thương gì cả. Lúc bị trói, ả có thể cảm nhận được rằng Phù Trường Khanh chỉ dùng sức vừa đủ, tiếc là sự nâng niu này lại không dành cho ả, nhưng ít nhất thì ả vẫn có thể làm hắn e ngại.

Chỉ cần hắn còn mềm lòng thì ả vẫn có cơ hội thoát được.

“Phù lang...” Đỗ Thục ra vẻ lấy lòng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phù Trường Khanh, cười một cách dè dặt. Không khí trong phòng dụng hình giữa hè rất oi bức, ả nằm trên đất, người đầy mồ hôi, trông như con cá bị mắc cạn đang cố tìm cách sống sót.

Phù Trường Khanh không để ý đến ả ta, kéo tay ả đứng lên rồi lấy cùm chân bằng sắt ở trên giá gỗ cùm luôn ả lại, vừa nhanh gọn vừa cẩn thận.

“Phù lang...” Đỗ Thục không thể động đậy, cơ thể giãy giụa trong vô vọng, có chút hoảng sợ nhìn Phù Trường Khanh đang bận rộn trong phòng. “Phù lang, Phù lang, chàng đang giận ta chăng? Vì sao không nói chuyện với ta?”

Phù Trường Khanh vẫn rử mí mắt, trầm mặc. Hắn tìm được một chậu than trong phòng, bỏ đầy than vào đó rồi cúi xuống vụng về đánh lửa, mắt hắn dán vào ngọn lửa cho tới khi chậu than cháy đỏ hừng hực. Ngọn lửa làm cho phòng dưng hình càng trở nên nóng bức. Đỗ Thục thấy Phù Trường Khanh di chuyển chậu than đến bên mình thì lòng càng bất an. “Phù lang? Phù lang, ta biết chàng đang giận ta, chàng nghe ta giải thích có được không? Ngày trước ta rời khỏi Phù phủ cũng là bất đắc dĩ, sau khi chàng gặp nạn, Quý hồng lư liền đến Phù phủ đòi người, ta là một nữ nhân, ngoài khuất phục thì còn biết làm thế nào? Đêm nay thấy chàng không sao thì ta còn vui sướng hơn bất cứ ai...”

Phù Trường Khanh để ngoài tai tất cả những lời biện bạch của Đỗ Thục. Hắn chỉ nhìn chậu than đến mắt hờn, dường như đang nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn, cặp mắt trong trẻo cũng bị ánh lửa hắt vào đỏ rực. Đỗ Thục bị than hun đến mức cả miệng và lưỡi đều khô khốc, mồ hôi không ngừng chảy xuống trán, rơi vào hốc mắt làm ả đau xót từng cơn. “Phù lang? Phù lang...”

Ả không rõ ý đồ của Phù Trường Khanh nhưng cũng dần đoán được chút manh mối. Vì sao hắn không nói một từ từ đầu tới giờ? Vì sao cổ hắn lại quấn kín vải? Đầu và thân hắn nên ở hai nơi, mạng đã phải xuống suối vàng từ lâu, vì sao...

Còn rất nhiều chuyện mà Đỗ Thục chưa kịp hiểu ra. Phù Trường Khanh chợt như quyết tâm làm gì đó, đột ngột ngẩng đầu lên liếc nhìn Đỗ Thục một cái rồi gơ tay túm một chân của ả, cởi giày.

“Phù lang?” Đỗ Thục kêu lên sợ hãi, chưa kịp giãy ra thì lòng bàn chân đã vô cùng đau đớn. ả thét lên một tiếng thảm thiết, vừa giãy giụa vừa cúi đầu nhìn mới phát hiện ra gan bàn chân đã bị xiên sắt đâm vào. Chắc chắn

hắn điên rồi! Dù hắn ta có hận ả đến tận xương thì cơ thể này cũng đâu phải của ả... Ý nghĩ này chợt lóe lên làm ả hiểu rằng, Phù Trường Khanh của lúc này đây quyết tâm muốn ả chết.

Trên gương mặt Phù Trường Khanh không hề có biểu cảm gì, hắn tiếp tục lấy xiên sắt đâm vào chân còn lại của Đỗ Thực, sau đó dùng cùm chân giữ chặt đôi chân đang giãy giụa, vùi xiên sắt đang cắm ở hai lòng bàn chân vào trong chậu than hồng rực. Hắn vẫn cực kỳ tập trung, thao tác cẩn thận vì dùng hình có thể thuận lợi ép con mọt đi ra nhưng hắn cũng muốn giữ lại đôi chân của An Mi. Hắn dùng hết kinh nghiệm tích lũy được khi dùng hình trên các phạm nhân ngày xưa để phát huy đến mức cao nhất, tuyệt đối nhất vào thời khắc này. ả gào lên một tiếng thảm thiết, cả người run rẩy, mí mắt như nứt ra. “Phù lang, Phù lang, thả ta ra!”

ả không ngừng cầu xin, nước mắt tràn ra như suối, một lần nữa cố gắng làm hắn rung động: “Phù lang tội gì phải đẩy ta vào chỗ chết? Cho dù ta rời đi... nàng cũng sẽ không trở về. Chàng muốn nhìn thấy ta trở thành một cái xác thì mới hả giận sao? Phù lang, chàng có chắc rằng chàng muốn biến sự đau khổ trong ba trăm năm của ta thành một điều sai lầm? Vì có gì mà đến giờ chàng vẫn không thêm để tình cảm của ta với chàng vào mắt, Phù lang... Nếu hôm nay chàng quyết lấy tính mạng của ta thì ta cũng không oán giận, có điều sau này, liệu chàng có nhớ đến ta hay không? Nhớ rằng trên đời còn có một người như ta, từng nhớ mong chàng trong bóng tối ba trăm năm... Tình cảm của ta dành cho chàng chưa từng ít hơn nàng ta, chưa từng kém nàng...”

ả ta nhìn chằm chằm nam nhân máu lạnh trước mặt bằng ánh mắt thông khổ, con mắt đong đầy nước không chớp lấy một lần. Cuối cùng, những lời dài dòng bị ngắt bởi một tiếng rên đau đớn, sau đó biến thành dứt quãng trong tiếng hít thở dồn dập. Phù Trường Khanh vẫn bất động trước

những lời nói cùng ánh mắt mê hoặc của ả ta, có điều càng về sau, đôi lông mày của hắn càng nhíu chặt, mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán. Để kháng cự lại sự cầu xin không ngừng nghỉ của Đỗ Thục là một điều cực kỳ khó khăn, hơn nữa, trong tình thế hắn không thể mở miệng nói chuyện thì ngay đến một câu phản bác cũng trở thành hy vọng xa vời.

Đỗ Thục khóc không thành tiếng làm Phù Trường Khanh không chịu nổi nữa, hắn đột nhiên đứng dậy, vọt tới trước mặt Đỗ Thục rồi cầm lấy mảnh vải lúc trước dùng để bịt mắt ả, vo lại nhét vào miệng ả, sau đó lấy tấm bùa chú mà Quỷ Liễu cho từ trong ngực áo, dán lên trán ả.

“A!” Tấm bùa đầy linh lực chỉ trong phút chốc đã làm Đỗ Thục giãy giụa kịch liệt, quần áo mùa hè ả mặc lúc này ướt sũng mồ hôi, dính vào làn da trắng trẻo. Lửa đốt làm cái xiên sắt dưới chân ả hồng lên, còn hai bàn chân thì bong da tróc thịt trong lúc co giật.

Đối mặt với hình phạt tàn khốc cực thảm này, từ đầu tới giờ Phù Trường Khanh vẫn thẳng lưng, cặp mắt đen như mực nhìn chòng chọc vào Đỗ Thục đang chịu hình. Sự tàn nhẫn trong mắt dường như đưa hắn trở về quá khứ, khi hắn còn làm thứ sử, từng dùng phương pháp này với những tên trọng phạm cướp bóc, hành hung ở các quận huyện trong Dự Châu. Cảnh tượng bi thảm trong phòng dụng hình đến giờ nhớ lại vẫn làm người ta sợ run. Vậy mà lúc này, hắn lại làm với... Hai hàng nước mắt bắt chợt chảy ra từ mắt hắn, nhưng đôi con ngươi đen láy sau khi được nước mắt gột rửa thì lại càng thêm kiên nghị, tỏa ra tia sáng tàn nhẫn và lạnh lẽo như băng.

Đúng như lời Quỷ Liễu nói, cách để cứu An Mi quá độc ác, người nhân từ thì sẽ không làm được, bởi vậy, người có thể cứu nàng không có ai khác ngoài hắn! Không độc ác thì sẽ không là hắn, Phù Trường Khanh!

Bầu không khí u ám trong phòng dụng hình làm người ta hít thở cũng khó khăn Phù Trường Khanh để mặc cho nước mắt trào ra, hấn kiêu ngạo héch cằn đơì hồn phách của Đỗ Thục thoát ra khỏi thân thể An Mi. Vì miệng bị bịt chặt nên ả ta không thể nói được gì nữa, nhưng sau vài tiếng rên rỉ khàn khàn thì ả bất chợt thốt lên một tiếng thở dài: “Phù lang...”

Tiếng gọi đó xuyên qua làn da trắng bệch của ả, như được phát ra từ trong khoang bụng, làm Phù Trường Khanh hoảng loạn tới mức phải trợn tròn mắt nhìn ả vẻ rất khó tin.

“Phù lang, sao chàng phải đối xử với ta như vậy, thật đáng thương cho ta...” Hai con mắt đằng sau lá bùa màu đỏ tươi của Đỗ Thục nhìn thẳng vào Phù Trường Khanh. Đến một khắc cuối cùng ả vẫn cố gắng gọi lên một chút thương tiếc từ hấn, nước mắt trong suốt trào ra từ khóe mắt chứa đầy bi thương: “Phù lang... Chàng đã từng thử vật lộn với bóng đêm ba trăm năm chưa? Đã từng ném trái nỏ tuyệt vọng chỉ vì một tia hy vọng mong manh mà kiên trì tới cùng chưa? Nếu có thì chàng có thể hiểu được cái gọi là “được ăn cả ngã về không” của ta rồi...”

Những lời cuối cùng này của ả ta suy cho cùng cũng không phải dối trá hoàn toàn, trong đó còn hàm chứa sự tin tưởng giữa ả và bằng hữu. Có điều, vì đến chết cũng phải giữ lớp ngụy trang nên ả vẫn không có cơ hội nói cho hấn biết rằng, nỏ tuyệt vọng đến tận xương tủy và cả sự hận thù với người phạm mới là nguyên nhân thực sự khiến năm con mọt làm loạn.

Than cháy nóng rực không ngừng hơ gót chân ả, làm tinh khí của ả bám trong cơ thể An Mi vô thức lùi lên trên để trốn tránh sự tra tấn từ ngọn lửa. ả không còn đường thoát, liền mệt mỏi nhắm mắt lại, lúc này tứ chi và trên đầu lờ mờ xuất hiện mấy tia sáng màu xanh, dần dần tập trung đến trán, cuối cùng nhập vào tám bùa trên trán ả,

Thấy vậy, Phù Trường Khanh lập tức chuyển chậu than đi, hai mắt quan sát “Đỗ Thục” thật cẩn thận cho tới khi ả tắt thở hồi lâu thì mới lùi lại nửa bước, thở hồng hộc, người toát mồ hôi đầm đìa. Nếu không phải lúc trước ở pháp trường biết được sự phản bội của Đỗ Thục thì hôm nay, liệu hấn có kháng cự lại được những lời dôi trá của ả ta không? Hấn chỉ biết mình vẫn sẽ không thay đổi ý định cứu An Mi, nhưng lại không chắc chắn rằng liệu mình có động lòng trắc ẩn hay không.

Không phải hấn không hiểu Đỗ Thục, hoặc nên nói là hiểu niềm tin của đám mọt. Vừa hay chính hấn cũng từng trải qua sinh tử, cũng từng trải qua quá trình từ thống khổ đến tuyệt vọng trong bóng tối, chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà hấn đã thề cứu An Mi không tiếc giá nào, vậy thì không khó để tưởng tượng, nếu ở trong bóng tối ba trăm năm, bản thân hấn sẽ có bao nhiêu chấp niệm ăn sâu vào lòng.

Phù Trường Khanh buồn rầu đi ra khỏi phòng dụng hình, múc lên thùng nước giếng, lấy tay vẩy nước lên mặt mình rồi lại uống một hơi mấy ngụm to thì mới tạm xua đi được cái nóng quanh người. Sau đó chợt cảm nhận được sự ẩm ướt kỳ quái trên cổ, hấn chửi thề một tiếng, khạc hết số nước còn lại trong miệng ra như để trút giận, rồi hấn cau mày giơ tay lên quệt miệng.

Hấn xách nửa thùng nước còn lại vào phòng dụng hình, bóc tấm bùa gọi hồn trên trán An Mi, đốt nó cùng với nhánh liễu đang giữ mảnh hồn của nàng ở bên trong. Sau khi đốt chúng thành tro, hấn bỏ tàn tro vào một chén nước, khuấy cẩn thận xong mới đem đến trước mặt An Mi. Không khí trong phòng oi bức nên sau khi hồn Đỗ Thục đi ra thì thân thể An Mi vẫn chưa trở chứng lại ngay. Hấn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, gỡ tấm khăn đang nhét ở miệng ra, dùng ngón cái cậy hai hàm răng nàng, từ từ cho nàng uống cốc nước chứa tàn tro của tấm bùa cùng nhánh liễu.

Lúc nước trong chén hết, ngón tay vừa rời còn thao tác rất vững vàng kia bỗng trở nên run rẩy, làm chiếc cốc bằng gốm thô sơ rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh. Đôi mắt đen láy tràn ngập mong đợi một lần nữa bị nước mắt bao phủ. Cuối cùng, hấn không kiềm chế được nữa, từ trong lồng ngực dâng lên một tiếng nghẹn ngào, rồi hấn cúi xuống, vùi đầu vào vai An Mi.

Khai thông thiên đình, khiến người trường sinh. Ba hồn bảy vía, hoàn hồn phản anh. Diệt quỷ trừ ma, đến tới ngàn linh... Bùa gọi hồn đã hấp thu tinh khí của con mọt, nó mang theo hồn phách của An Mi trong nhành liễu vào tận xương cốt của nàng. Giây lát sau, cổ họng nàng bắt đầu rung động, lồng ngực phập phồng trở lại. Nghe thấy tiếng động, Phù Trường Khanh vừa vui mừng vừa sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, cho tới khi nàng rên rỉ một tiếng đau đớn và mơ màng mở mắt ra.

“Đại nhân...” Ánh mắt nàng rời rạc, lúc nhìn Phù Trường Khanh thì mang đầy vẻ khó tin, miệng mấp máy khe khẽ, nói đứt quãng vài từ: “Đại nhân, là ngài sao...”

Là hấn, đương nhiên là hấn! Người được nàng bỏ cả tính mạng để cứu có thể nào không phải là hấn! Môi hấn run run, cố gắng gọi tên nàng nhưng cổ họng đau đớn không nể mặt hấn chút nào. Sự đau đớn mãnh liệt và chân thật lại khiến hấn cười tươi rạn rỡ, cũng là cho khuôn mặt mờ mịt của An Mi càng trở nên mờ mịt hơn qua đôi mắt đắm lệ của hấn. Hấn chỉ biết ghé sát vào mặt nàng, trực tiếp dùng môi mình đáp lại, để bọn họ không bao giờ bỏ lỡ lẫn nhau nữa.

Là ta... là ta...

Hai hàng lông mi dài của hấn quệt vào lông mi nàng, chớp mũi nhẹ nhàng cọ qua cánh mũi nàng, cuối cùng đôi môi cũng áp lên để đáp lại

nàng, mặc kệ nước mắt đọng tới vết thương ở khoe môi làm nàng đau, vì hẳn muốn nàng hiểu rằng, từ giờ về sau, từ khi sinh ra đến lúc chết đi ở mỗi kiếp, dù lên trời hay xuống suối vàng, hẳn cũng sẽ không buông nàng ra nữa.

“Đại nhân...” An Mi ni non một tiếng trong nụ hôn dài của hắn, sau đó đột ngột nhắm mắt lại, tiếp tục chìm vào hôn mê.

Phù Trường Khanh giật mình, cuống quýt vươn tay ra dò hơi thở của An Mi, khi chắc chắn hơi thở của nàng vẫn còn và ổn định thì mới thở phào.

Đúng rồi, hiện giờ trong thân thể nàng chỉ có một phần hồn, đương nhiên sẽ yếu ớt như thế. Phù Trường Khanh cẩn thận tháo các dụng cụ dụng hình ra khỏi người An Mi, dịu dàng ôm ngang nàng lên, đi vào một phòng ở hậu đường phủ Thứ sử. Vì phủ Thứ sử Dự Châu từng thay chủ nhân một lần nên dù đồ đạc bên trong phần lớn vẫn được sắp xếp như xưa nhưng có cũng không ít chỗ bị thay đổi.

Phù Trường Khanh bế An Mi lên giường, dựa vào trí nhớ của mình để đi đến phòng thuốc tìm một vài loại thuốc có sẵn cùng lụa trắng rồi mang tới băng bó vết thương cho nàng. Lang trung trong phủ đã cùng vị Thứ sử tiền nhiệm theo quân rời kinh thành từ lâu nên lúc này hắn phải tự mình mang đèn đến tìm thuốc chữa thương và thuốc bỏng.

Sau khi đã bình tĩnh lại, Kế lại của Phù Trường Khanh lẳng lặng đến phòng thuốc nơi có ánh đèn. Hắn quỳ xuống ở phía sau Phù Trường Khanh, mặt đầy nước mắt, ôm quỳ vái dài. “Đại nhân...”

Phù Trường Khanh lập tức quay người lại, lạnh lùng đối diện với hắn trong bóng tối lơ mờ, mặt không biểu cảm.

“Đại nhân, ngài đã trở lại phải không? Ty chức không nhìn lầm đúng không?” Kế lại quỳ dưới đất, ngược nhìn lên Phù Trường Khanh, không ngừng nức nở. “Đại nhân, từ sau khi ngài biến mất trên pháp trường, trong lòng ty chức luôn ôm một hy vọng. Quả nhiên ông trời còn thương, hôm nay ngài lại trở về dương gian. Đại nhân ngài cũng biết thiên hạ hiện nay loạn lạc, thiên tử mê muội, Phù phủ thì gặp nguy hiểm tứ phía, trong ngoài đều bị vây khốn. Mong đại nhân có thể Đông Sơn tái khởi^[1], ra tay vực lại họ Phù.”

[1] Thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế, hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

Dứt lời, Kế lại lại khóc không thành tiếng. Phù Trường Khanh lặng lẽ nghe hắn nói xong thì chỉ thờ ơ cầm thuốc rồi xoay người rời đi, từ đầu đến cuối không nói một lời. Kế lại trơ mắt nhìn chủ nhân ngày xưa ngày càng đi xa, cuối cùng đành che mặt, suy sụp rạp người trên đất gào khóc.

Lúc Phù Trường Khanh về lại căn phòng ở hậu đường thì An Mi đã tỉnh lại lần thứ hai. Nàng bị sự đau đớn ở hai chân làm tỉnh giấc, lúc này đang trở mình rên rỉ, không rõ vì sao chân mình lại đau đến như vậy. Phù Trường Khanh đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng thì nàng mới yên tâm hơn một chút nhưng mặt vẫn trắng bệch vì đau đớn.

“Đại nhân, hiện giờ ta...” Nàng ngáp ngừng, vì không có sức đứng dậy để nhìn xem thế nào nên đành mặc Phù Trường Khanh quay người đi bằng bó hai bàn chân đang đau như bị lửa đốt. “Đại nhân, ta... chân của ta... đau quá, không chịu nổi...”

Thấy An Mi đau đến mức người đầm đìa mồ hôi, giãy giụa cũng phải gắng gượng thì Phù Trường Khanh liền cuống cuống đắp cả thuốc giảm đau làm từ rễ hoa nhài và hoa dương trịch trực lên bàn chân nàng cùng với thuốc chữa bỏng. Nàng cắn răng rên rỉ hồi lâu, dầu dãn thuốc bắt đầu có tác

dụng khiến chân nàng tê dại, cơn đau đón ngừng lại, nàng mới thở dài một hơi như trút được gánh nặng.

Phù Trường Khanh vẫn đang dán mắt nhìn chăm chăm phản ứng của An Mi, đến khi chắc chắn nàng không còn đau tới mức không chịu nổi nữa thì hắn mới tiếp tục băng bó vết thương. Còn nàng thấy hắn dốc lòng chữa cho hai chân mình thì tự đáy lòng tràn ngập sự ngưỡng ngùng cùng nỗi bất an nhưng lại chẳng nói nên lời. Đến tận khi hắn bôi thuốc xong, xách nước mát tới định lau người cho nàng thì nàng mới thẹn thùng đỏ mặt, giãy giụa. “Áy, đại nhân, thế này không được, ta...”

Phù Trường Khanh không mảy may để ý đến sự giãy giụa đó, chỉ ngược mắt lạnh lẽo nhìn An Mi, ánh mắt hắn sâu thẳm làm nàng im bật. Thế là hắn tiếp tục cởi bộ quần áo đã ướt sũng mồ hôi ra, để da thịt trắng mịn của nàng lộ lộ trong bóng đêm tối tăm. Hắn dùng chiếc khăn trắng ẩm ướt chậm rãi lau hai má nàng, đến xương đòn, rồi xuống ngực...

“Áy, đại nhân...” An Mi không kìm được mà co người lại, nhưng sau khi có chút hoảng hốt thì một nỗi vui sướng dạt dào xuất hiện. “Đại nhân, sao ta sống lại được? Rõ ràng ta từng nghe Thần Hòe nói ta không thể sống lại mà...”

Giọng nàng càng nhỏ, còn Phù Trường Khanh thì từ đầu tới giờ vẫn không mở miệng trả lời nàng. Cuối cùng nàng im lặng, nhìn hắn bằng đôi mắt trong veo cho tới khi phát hiện ra dải khăn quấn quanh cổ hắn thì lại lúng túng không biết nên phản ứng như thế nào.

Cơ thể yếu ớt khiến An Mi không cố được lâu, nàng ngủ say lần nữa, cũng khiến Phù Trường Khanh thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn chưa nghĩ ra nên trao đổi với An Mi bằng cách nào khi hắn không mở miệng nói được.

Phù Trường Khanh bỏ đủ lượng thuốc thang vào cái bọc, đeo lên lưng. Hắn ôm An Mi lặng lẽ ra khỏi hậu đường, đi thẳng tới chuồng ngựa ở phía sau phủ. Nhưng lúc hắn đặt nàng lên ngựa thì lại bắt đầu do dự. Thời điểm loạn lạc này, hắn còn mang theo một người con gái yếu ớt không thể đi đứng thì nên chạy tới đâu đây?

Thiên hạ mênh mông nhưng lại chẳng có chỗ cho hắn đặt chân, còn Phù phủ - nhà của hắn “ngày còn sống”... giờ không thể quay về được nữa.

Đôi mắt hắn buồn buồn, sau đó hắn lại ôm An Mi đi về, quyết định cứ ở tạm tại phủ Thứ sử chờ cơ hội. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, hắn đặt An Mi lên giường, thu dọn xong xuôi thì cả người đã mệt mỏi tới đỉnh điểm, thế là hắn bèn nằm xuống ôm nàng, rúc cạnh người nàng ngủ thật say.

Một giấc ngủ mang theo sự nhẹ nhõm khi trút được gánh nặng khiến hắn ngủ tới khi mặt trời ngả về tây. Lúc hắn mở mắt ra thì thấy An Mi nằm nghiêng bên cạnh mình, nàng đưa tay chạm nhẹ vào dải vải buộc trên cổ hắn. Hắn khẽ rùng mình, thuận tay túm lấy tay nàng, không cho nàng xem tiếp nữa. Nhưng trong mắt nàng đã đọng đầy vẻ nghi ngờ. “Đại nhân, cô ngài... Đại nhân, có phải hiện giờ ngài... không thể nói được?”

Trước ánh mắt lo sợ và nghi hoặc của nàng, Phù Trường Khanh trầm mặc một lúc rồi mới khẽ gật đầu. An Mi lập tức ôm chặt lấy hắn, không kìm được ghen ngào: “Sao lại thế này chứ? Đại nhân, tại sao lại như vậy?”

Thân thể hắn vốn dĩ không thể không hồi phục như cũ, mà nàng cũng sẽ không sống lại, trong chuyện này chắc chắn có gì đó xảy ra mà nàng không biết. Nàng nghĩ vậy liền ngẩng đầu lên, ánh mắt loé sáng nhìn hắn. “Đại nhân, ngài bị như vậy có phải do ta?”

Phù Trường Khanh cười lớn, chóp mũi thân thiết cọ cọ vào tóc nàng. Hấn bị như thế đương nhiên là do nàng! Do nàng túm hấn về từ Quỷ môn quan, cái ơn này bảo hấn phải đền đáp như thế nào đây? Hấn không thể mở miệng trả lời nàng nên chỉ biết ôm nàng thật chặt, dùng bàn tay ấm áp của hấn nắm chặt đôi tay đang run rẩy của nàng.

Nắm tay đến bạc đầu... Mong nàng từ giờ trở đi sẽ không rời khỏi hấn, cũng mong nàng sẽ cam tâm tình nguyện bầu bạn với hấn, cùng hấn đi trên con đường hấn đã chọn... Hấn vừa nghĩ vậy vừa khẽ hôn lên môi nàng, sau đó đứng dậy tìm bút mực, mở nghiêng mực ra, chấm bút viết vài chữ.

Đây là lời dặn dò mà hấn sẽ đưa cho Kế lại, nếu đã quyết định ở lại phủ Thứ sử thì việc giao tiếp sau này tất nhiên phải dựa vào giấy và bút. Hấn cúi đầu chăm chú viết, không ngờ An Mi cố gắng ngồi dậy đến bên cạnh hấn, hai mắt nhìn chằm chằm những chữ trên giấy, thì thầm đọc: “Ta và thê tử An thị ở tạm nơi này mấy ngày, người phải kín miệng, không được tiết lộ ra ngoài...”

An Mi vừa đọc khe khẽ vừa ngạc nhiên mở to mắt. Phù Trường Khanh cũng đang nhìn nàng đầy vẻ ngạc nhiên, đến tận khi An Mi vô tội kêu lên một tiếng: “Ta không biết! Ta không biết thật, không biết vì sao mình đột nhiên lại biết chữ.” An Mi xòe tay ra với Phù Trường Khanh, cười vẻ băn khoăn. “Cứ thuận miệng đọc ra như vậy thôi, cũng không biết là tại sao...”

Phù Trường Khanh nghe cái lý do ngốc nghếch của nàng thì trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ, hấn có một phỏng đoán thực sự rất khó tin. Có lẽ việc An Mi bất ngờ biết chữ là do Đỗ Thục ban tặng. Nàng sống lại có mượn linh lực của ả ta, huống chi ngày trước ả ta đã sống nhờ trong cơ thể này rất lâu, có thể đã làm ảnh hưởng tới cơ thể này cũng không biết chừng...

An Mi có vẻ chân chừ, lằm bằm: “Kỳ lạ, tuy là ta biết mấy chữ này nhưng nếu chỉ nhìn không thì không rõ lắm, phải đọc cả lên thì mới có thể hiểu được một ít...”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì cũng cảm thấy lạ, hấn chột nảy ra một ý, viết mấy chữ rông bay phượng múa xuống giấy đưa đến trước mặt An Mi bảo nàng đọc.

“Sư sự sư sự sự... Sứ sự sự sự sự sự, sự, sứ sự, sự sứ sự sự. Sứ sự sự sự sự sự sự sự...^[2]” An Mi mở to mắt đọc đoạn văn kia ba lần nhưng vẫn không hiểu gì, liền trợn mắt, nói: “Haizz, đại nhân, ta lại không hiểu được đoạn văn ngài viết rồi, rốt cuộc nó có nghĩa là gì thế?”

[2] Đây là một đoạn gồm những chữ có âm đọc tương tự nhau nhưng khác nghĩa, nghĩa cả đoạn như sau: Chuyện họ Thi ăn sư tử: Họ Thi – thi sĩ Thạch Thất thèm ăn thịt sư tử, thề sẽ ăn mười con. Lúc nào đi chợ thì họ Thi luôn nhìn sư tử...

Phù Trường Khanh cười ôm lấy nàng, hấn lấy tờ giấy khác viết ra phỏng đoán trong đầu: “Ta đoán nàng biết chữ là vì con mọt thứ năm đã ở trong cơ thể nàng rất lâu, nó là loại mọt nho sĩ, khó tránh khỏi lây nhiễm một số tập tính sang nàng. Tuy nhiên, vừa rồi nàng không hiểu đoạn văn ta mới viết, nàng chỉ có thể đọc những chữ ấy lên theo bản năng mới có thể hiểu được ý nghĩa, như vậy cũng không tính là thật sự biết chữ.”

An Mi ngẫm lại lời Phù Trường Khanh nói, ngượng ngùng gật đầu, đỏ mặt nói nhỏ với hấn: “Đại nhân, sau này ta sẽ cố gắng, chắc chắn sẽ biết được tất cả những chữ đó.”

Phù Trường Khanh nghe vậy thì cũng cười, lắc lắc đầu với nàng, viết lên giấy: “Không cần.”

Sau đó, hấn thấy vẻ mặt ngập ngừng của An Mi thì lại thêm một câu: “Nàng đã tốt lắm rồi.”

An Mi thoát cái đỏ mặt, cúi xuống, trên đôi lông mày cong cong lấp lánh ánh xanh. Phù Trường Khanh nhìn thấy vẻ thẹn thùng của nàng thì cười cười, hôn lên lông mày của nàng. Khi ấy, vài tia nắng chiếu màu vàng óng len vào phòng qua ô cửa sổ, lẳng lẳng chứng kiến sự ấm áp của hai người.

Chiều tối, Phù Trường Khanh gọi Kế lại đến nội thất, cầm bút để trao đổi với hắn. Đối mặt với thuộc hạ luôn nhìn mình kích động không thôi, Phù Trường Khanh cũng chỉ viết ngắn gọn, kể lại chuyện mình đã chết rồi sống lại như thế nào, sau đó viết về dự tính sau này cho hắn đọc. Sau khi Kế lại biết sự tin tưởng của Phù Trường Khanh dành cho hắn và hoài bão của Phù Trường Khanh thì hắn không kìm được mà quỳ xuống, cúi đầu thật sâu, xúc động nói với chủ nhân: “Chỉ cần đại nhân ngài quyết tâm Đông Sơn tái khởi thì ty chức nguyện mách chảy đầu rơi, chết cũng không từ!”

Phù Trường Khanh ngồi bên trên kiêu ngạo vuốt cằm. Tới khi Kế lại rời đi, An Mi ở sau bức bình phong mới lặng lẽ cựa người, thò đầu ra nhìn Phù Trường Khanh, đôi mắt toát ra vẻ ngạc nhiên và hoài nghi. “Đại nhân, vừa rồi ngài “nói” gì với người ta thế?”

Phù Trường Khanh cười ung ung nhưng khuôn mặt có vẻ nhợt nhạt hơn ngày thường, để lộ ra một chút căng thẳng. Hắn đưa những tờ giấy bàn chuyện với Kế lại cho nàng xem, cũng như trao quyền quyết định tương lai vào tay nàng.

Con đường sắp tới dài đằng đẵng còn phủ kín bụi gai, hắn cam chịu giấu nàng thật kĩ ở một nơi, nhưng tự đáy lòng lại hy vọng nàng có thể bầu bạn với hắn không rời. Cục diện khó xử làm hắn do dự, bất an, cũng làm hắn lựa chọn buông tay theo bản năng, giao tất cả cho nàng quyết định. Dù

gì thì sắp tới có quá nhiều nguy hiểm, nếu giờ nàng có ý định lùi bước thì lại khiến hấn yên tâm hơn nhiều.

Phù Trường Khanh tự giễu cợt mình là một kẻ nhu nhược, ích kỷ. Hấn cúi xuống ôm An Mi, đôi môi ra sức mấp máy sau cổ nàng: “Tạm thời chúng ta tách ra đi.”

Vẫn nên tạm thời tách ra thôi... Hấn có lý do để trở về chém giết, còn nàng, thì nên sống thật tốt.

Không ngờ khi hấn đang chán nản thì An Mi bỗng buông tập giấy xuống, quay người dựa vào lòng hấn. “Đại nhân, có một vài chỗ ta đọc không hiểu lắm, nhưng ta biết rằng mình không muốn rời khỏi ngài nữa. Khó khăn lắm chúng ta mới đoàn tụ, đại nhân chúng ta đừng tách ra nữa, ta bằng lòng cùng ngài “Đông Sơn tái khởi”.”

Nàng không quen nói một cụm từ bốn chữ như vậy, bèn cười thẹn thùng.

Nghe nàng nói xong, Phù Trường Khanh cắn răng ôm nàng thật chặt, xúc động tới mức run rẩy. Nam nhân nhà họ Phù đến chết cũng không ngừng phấn đấu, chỉ cần còn một hơi thở thì vẫn phải nỗ lực đến cùng. Bất luận là sống hay chết cũng không được suy nghĩ tiêu cực mà ở ẩn, nếu có được một người bạn đời dám cùng mình ăn gió nằm sương chính là may mắn tột cùng của đời người!

Hai người cứ lặng lẽ dựa sát vào nhau hồi lâu, Phù Trường Khanh mới hơi tách ra, vươn tay nâng mặt nàng lên. Con mắt tối tăm của hấn nhìn nàng không chớp, coi nàng như bảo bối quý giá. Giờ khắc này, bọn họ đều hết lòng tuân thủ lời thề khi trước: Dù cuộc đời có sóng gió bấp bênh thì cũng

không rời khỏi nhau, vĩnh viễn bầu bạn. Giờ khắc này, bọn họ lặng lẽ ôm nhau, lời thề còn thật hơn cả vàng ngọc.

Nó vững vàng như đá tảng!

Chương 19: Chân tướng phơi bày

Phù Trường Khanh và An Mi ở trong phủ Thứ sử mấy ngày yên ả, nhưng cái gọi là “yên ả” này thực ra chỉ là sự “yên ả” trước bão táp khiến người ta đứng ngồi không yên.

Hiện tại, quân phản loạn đã tấn công kinh thành. Các nhánh quân lẫn lộn với nhau khiến Lạc Dương loạn lạc, khói bụi mịt mù. Chiến tranh cả ngày lẫn đêm không ngừng nghỉ, hoàng cung trở thành mục tiêu tấn công của quân phản loạn. Cửa son của nhà giàu bị dân nghèo lấy cuốc phá ra. Bọn họ mang theo sự hận thù và hung phấn khi đột nhiên được xông vào cõi bồng lai mới lạ, có thể tùy ý cướp bóc, giết người, đốt nhà, phá hoại... Các loại tơ lụa và vàng bạc châu báu là quân lương mà ông trời ban cho bọn họ, các mỹ nữ yêu kiều lâu nay luôn ở sâu trong lầu các cũng tùy ý bọn họ chơi đùa thỏa thuê.

Đối với bọn họ, những điều kỳ lạ như đang nằm mộng này chính là niềm vui lớn nhất khi làm phản.

Trong những ngày phong ba bão táp này, cánh cửa đang đóng chặt của phủ Thứ sử sớm muộn gì cũng bị người ta tàn phá.

Phù Trường Khanh lựa chọn án binh bất động, mỗi ngày đều nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cùng An Mi, nhưng thực ra, từng giây từng phút hắn vẫn đang bày mưu tính kế, tính toán cẩn thận. Thịnh thoảng hắn sẽ tiết lộ một vài ý kiến với An Mi nhưng cũng có nhiều khi, chính hắn cũng không đoán được cục diện tiếp theo như thế nào, đành ôm An Mi thật chặt, tựa như những khoảng thời gian gắn bó keo sơn này giống như một màn sương mờ ảo che phủ hết quang cảnh hoang tàn tứ phía.

“Đại nhân...” Lúc này, An Mi nắm lấy vạt áo của Phù Trường Khanh, giấu khuôn mặt đỏ bừng vào lòng hấn, nói. “Vậy lúc ở trong quan tài gỗ liễn, ngài... ngài nghe thấy hết những lời ta đã nói?”

Phù Trường Khanh không thể trả lời nàng, hấn chỉ cười, lấy ra tờ giấy đã chuẩn bị sẵn trong tay áo, tình nghịch mở ra trước mặt nàng, bắt nàng đọc: “Gọi ta là “Phù lang”, từ nay xưng hô “thiếp-chàng”.”

Hấn không muốn nàng lại treo mấy từ “đại nhân, ngài” bên cửa miệng, sau này cũng không muốn.

“Á...” An Mi khẽ kêu lên một tiếng dịu dàng như say rượu, hai gò má như có hai đám mây hồng, mắt sáng lấp lánh nhưng vẫn không dám nhìn hấn. “Phù... Phù lang...”

Phù Trường Khanh nghe nàng gọi hấn thân thiết như vậy, con người tối tăm phản chiếu dáng vẻ xấu hổ, dè dặt của nàng, hấn không kìm được giơ tay lên vuốt ve tóc mai, đôi môi hấn khẽ hôn lên thái dương mịn màng của nàng. Cuối cùng nàng cũng đã gọi hấn như vậy, cuối cùng hấn cũng được ngắm nhìn nàng như lúc này, quả thực là may mắn tột cùng sau khi vào sinh ra tử!

Hấn mong ngóng cổ họng sẽ mau chóng phục hồi lại như xưa, nếu không thì đến bao giờ mới thổ lộ với nàng những lời tận đáy lòng được! Hai ngày nay hấn thường cảm thấy ngứa ngáy ở cổ họng, dường như vết thương bên dưới lớp vải đang dần khép miệng, có lẽ chẳng bao lâu nữa hấn sẽ trở lại như bình thường.

Phù Trường Khanh còn đang trầm ngâm thì An Mi tựa trong lòng hấn chột nằm im không nhúc nhích, hấn cúi đầu, thấy nàng đã ngủ say, không khỏi đặt xuống một nụ hôn đầy quyến luyến. Nàng vốn mất nửa cái mạng

nên vô cùng yếu ớt, phần lớn thời gian trong ngày đều ngủ mê man, hẳn nhân dịp đó đi bàn chuyện với Kế lại nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến thời gian chăm sóc nàng.

Tựa như lúc này đây, sau khi thu xếp ổn thỏa cho An Mi xong thì hẳn một mình đi tới sảnh chính của phủ Thứ sử, nghe Kế lại bẩm báo tình hình mới nhất của Lạc Dương.

“Đại nhân, nghe nói Vũ lâm quân Hữu vệ phủ chịu trách nhiệm bảo vệ Thần Vũ môn đã đầu hàng quân phản loạn.” Kế lại ủ rũ nhìn Phù Trường Khanh, nói. “Nếu cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì hoàng cung cũng không giữ được nữa...”

Chuyện trong dự kiến, Phù Trường Khanh trầm nghĩ. Hắn giấu hết mọi tính toán hiểm ác dưới đáy mắt u tối.

Đến nửa đêm, thành Lạc Dương vẫn ngập trong những tiếng kêu than vang dội, ánh lửa bốc lên tận trời. Phù Trường Khanh cả đêm không ngủ, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài cửa sổ, vì vậy, khi tiếng la giết vang trời đột ngột vây quanh phủ Thứ sử, hắn lập tức lay An Mi dậy, ôm nàng ra khỏi hậu đường.

An Mi đang ngủ mơ mơ màng màng, lơ mơ cảm nhận được Phù Trường Khanh vội vã ôm nàng lên, nàng liền hé mắt, lẩm bẩm một tiếng “Phù lang”, ngay sau đó bị tiếng kêu gọi “giết, giết” rung trời làm mặt tái mét. “Phù lang, có chuyện gì vậy?”

Không cần hắn trả lời, An Mi nhanh chóng hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Ngay lập tức, nàng sợ hãi ôm lấy cổ hắn, để mặc hắn ôm nàng đi về hướng chuồng ngựa. Lúc này, giặc loạn đã mở được cổng lớn của phủ Thứ

sử, hấn xoay người lên ngựa, ôm chặt lấy nàng và giục ngựa phóng ra khỏi phủ từ cửa sau.

An Mi nép vào lòng Phù Trường Khanh, hé nửa mắt nhìn xung quanh. Vừa ra được khỏi phủ, nàng liền nhìn thấy một mặt người dữ tợn, ánh lửa hùng hực, không kìm được mà hét toáng lên, nhắm chặt mắt lại trước tiếng binh khí va chạm chói tai, không dám nghĩ tiếp xem giây phút tới vận mệnh sẽ biến đổi nhanh chóng như thế nào.

Phù Trường Khanh đã rút ra bội đao đeo bên hông, dùng hết sức chống lại sự tấn công của giặc phản loạn. Con ngựa khỏe mạnh dưới thân hấn không ngừng đá đập khi bị bao vây, nhưng nó lại không biết nên đi về hướng nào. Khi đánh nhanh trực diện với đám giặc, hấn yếu không địch được mạnh, cánh tay hấn thành linh trúng một đao. Trong cơn đau đớn, hấn nghiêng chặt răng, đá mạnh vào bụng ngựa, cuối cùng con tuấn mã thở hắt ra một hơi, hí vang rồi phóng ra khỏi vòng vây.

Nhưng kẻ địch nhan nhản tứ phía, từ phía trước mặt có rất nhiều bóng người xuất hiện với ý đồ ngăn chặn con ngựa chạy trốn. Phù Trường Khanh trợn mắt dưới ánh lửa lập lòe hỗn loạn, không ngừng giơ bội đao chém trái chém phải. Cuối cùng, đột nhiên có người ném cây đuốc đang cháy bùng bùng về phía bọn họ. Hấn bảo vệ An Mi, dốc hết sức nghiêng người tránh nhưng con ngựa bị giật mình, hoảng sợ hất cả hai người ngã xuống đất.

Phù Trường Khanh che chở An Mi lăn mấy vòng, khó khăn lắm mới ổn định được thân mình khi đầu óc vẫn còn choáng váng. Đúng lúc ấy, trước mắt lóe lên một cái, thanh đao đã bổ xuống đỉnh đầu hấn. Chỉ trong nháy mắt, hấn cảm thấy cổ họng đau nhói, một giây sau, hấn hét lên bằng giọng khàn khàn: “Dừng tay!”

Chất giọng khàn khàn kỳ quái nhưng ngập tràn sự uy nghiêm, đường hoàng mà ngang ngược làm tên giặc đang định chém xuống chột sững sờ ngay tại chỗ, lưỡi đao sắc bén liền dừng ngay trước mũi hấn ba tấc.

“Thằng khốn này, chết đến nơi rồi còn dám kiêu căng! Kiêu căng cái tổ tông nhà ngươi...” Tên giặc không cam lòng khi bị tiếng hét của Phù Trường Khanh làm cho khiếp sợ, sau khi hoàn hồn thì trợn mắt lên chửi ông ổng.

Phù Trường Khanh không thèm để ý đến những lời nhục mạ của hắn ta, chỉ ôm chặt An Mi đang cực kỳ khiếp sợ, cất tiếng nói khàn khàn: “Thủ lĩnh Từ Trân của các ngươi là người quen cũ của ta. Trong tay ta có thứ hắn muốn, ngươi mau dẫn ta đi gặp hắn, chắc chắn sẽ được trọng thưởng.”

“To gan! Tục danh đại vương của chúng ta là để ngươi gọi tùy tiện thế sao?” Tên giặc trừng mắt, nhổ một bãi nước bọt, nhưng nghe thấy Phù Trường Khanh có thể gọi ra tên Từ Trân thì hắn nửa tin nửa ngờ. “Ngươi nói đơn giản đấy nhỉ, chỉ dựa vào một câu này của ngươi mà muốn ta dẫn đi gặp đại vương ư? Làm sao ta biết được ngươi không phải là đang lừa ta đi chịu chết chứ!”

Phù Trường Khanh thở hắt hắt, cười một tiếng. Hắn vươn tay ấn cái đầu đang ngẩng lên của An Mi về lại trước ngực mình rồi nói với tên kia: “Ta có lừa ngươi hay không thì ngươi thử một lần là biết. Như thế này đi, ngươi chỉ cần đến đại doanh của Từ Trân báo một câu rằng đã tìm thấy được một nữ nhân tự xưng là đại vương phu nhân, họ An tên Mi là được.”

Con ngươi màu nâu vàng vẫn đục của hắn đảo đảo, chĩa đầu nhọn của thanh đao tới sống lưng An Mi, hỏi bằng giọng ồm ồm: “Đại vương phu nhân mà ngươi nói lẽ nào chính là nàng ta?”

Phù Trường Khanh lập tức ôm An Mi càng chặt, duỗi tay đẩy mũi dao của tên giặc ra, bình tĩnh đáp: “Dù có phải là nàng hay không thì bây giờ người cũng không thể làm hai người chúng ta bị thương được. Nếu người muốn lập được càng nhiều công lao thì cứ thử làm theo lời ta nói, sao hả?”

Tên kia thực sự do dự rút dao về, mặt mày dữ tợn ra lệnh cho đồng bọn: “Trói bọn họ lại, trông chừng cho kĩ. Ta tới đại doanh hỏi thăm xem, nếu được lợi lộc gì thì cũng không thiếu phần của các huynh đệ!”

“Được! Đại ca cứ việc đi đi, bọn ta sẽ canh hai kẻ này, đảm bảo không mất một cọng lông!”

Phù Trường Khanh nhanh chóng bị đám phản loạn trói gô lại, còn An Mi vì bị thương ở chân nên không tiện đi lại, nàng còn khóc rất dữ dội, cộng thêm chuyện bọn chúng sợ nàng là đại vương phu nhân thật nên cũng không dám làm khó gì, chỉ lấy dây thừng quấn lỏng vài vòng trên tay nàng. Lúc này, cổ Phù Trường Khanh bị dây thừng trói vào vô cùng đau đớn, đành ngửa mặt lên thở hổn hển, ho vài tiếng rồi nuốt xuống máu cùng nước bọt.

Ngay khi hắt hít thở cũng cảm thấy khó khăn thì bỗng thấy An Mi đến trước mặt mình, ngay sau đó cổ hắn đã thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn xuống mới biết nàng đã dùng răng cắn để nối lỏng nút thắt dây thừng giúp hắn.

“Phù lang... Phù lang...” Hắn nghe thấy tiếng nàng nỉ non bên tai, trong giọng nói nghẹn ngào có chứa đựng niềm vui sướng. “Phù lang, chàng ... có thể nói được rồi?”

Phù Trường Khanh ngẩng lên, lặng lẽ nở nụ cười, dường như hắn muốn để An Mi yên tâm nên “ừ” một tiếng nặng nề, không quan tâm tới cơn đau nhức ở cổ họng. “Đúng, giờ ta đã nói được...”

“Thật tốt quá, tốt quá...” An Mi vui mừng đến phát khóc, áp trán trên vai hắn, chàng khóc càng dữ dội.

“Có điều giọng quá khó nghe.” Phù Trường Khanh không kìm được cười giễu một tiếng, lại âm thầm nuốt nước bọt mang cả vị tanh của máu.

An Mi tức thì lắc đầu, khóc thút thít, khịt mũi. “Không, chỉ cần chàng có thể nói được đã là tốt hơn tất cả mọi thứ rồi. Phù lang, chàng nói hiện giờ Từ Trân làm đại vương? Từ lần thiếp gặp hắn ở Huỳnh Dương đến giờ mới chỉ có vài tháng ngắn ngủi, sau hắn có thể trở thành...”

Nhìn thấy vẻ mặt mù mờ của An Mi, Phù Trường Khanh thậm chí cười nhạt, tên Từ Trân có thể lên làm đại vương được có lẽ là công của năm con mọt kia. Chân tướng thế nào, chắc sau khi gặp Từ Trân sẽ biết hết cả. Lúc này, hắn chỉ nhẹ giọng trấn an An Mi đang hoảng loạn: “Đừng sợ, hắn biết tin nàng thì nhất định sẽ phái người tới đón, đến lúc đó...”

“Không!” An Mi ngắt ngang lời hắn, hơi thở dồn dập, mặt mũi tái mét nhìn hắn, bắt đầu nức nở. “Hắn hận chàng, chắc chắn là hắn hận chàng! Chàng đã quên chàng từng làm gì với bằng hữu của hắn rồi sao? Ngũ mã phanh thây! Chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho chàng... Làm sao bây giờ...”

“Đừng sợ.” Phù Trường Khanh cười dỡ dành nàng, che giấu nụ cười châm biếm trong lòng. Lần đó, hắn hạ lệnh ngũ mã phanh thây tên đầu sỏ chỉ e cũng là ý muốn của Từ Trân, mà cũng chỉ có người con gái ngốc nghếch trong lòng hắn đây nghĩ rằng người đời đều đơn thuần như vậy.

“Phù lang...” An Mi ngẩng lên, thấy Phù Trường Khanh vẫn vô cùng bình tĩnh thì không đoán được suy nghĩ của hắn, chỉ biết vùi mặt vào lòng

hắn, thâm quyết định, dù sống hay chết thì nàng cũng muốn ở bên hắn, như vậy là đủ rồi.

Không lâu sau, con phố u ám bỗng ồn ào tiếng người, mấy chục cây đuốc sáng rực dàn ra theo hàng lối làm cả con phố sáng trưng như ban ngày. Phù Trường Khanh và An Mi ngồi ở góc đường, vì không thích ứng được ngay với ánh sáng nên híp mắt lại, nhìn về chỗ ồn ã đằng kia. Con phố đột nhiên lại trở nên yên tĩnh, mỗi tên giặc đều uốn ngực để nghênh đón một nhân vật lớn nào đó sắp đi tới.

Khi cả con phố đã yên tĩnh tới mức chỉ còn nghe thấy tiếng lách tách khe khẽ của cây đuốc thông đang cháy thì từ một đầu phố bỗng vọng đến tiếng vó ngựa nghiêm trang, có trật tự. Mười mấy con ngựa nối đuôi nhau đi vào con phố không rộng lắm, người cầm đầu đi giữa chính là Từ Trân, người mà An Mi đã lâu không gặp.

Lúc này Từ Trân vẫn trầm mặc, ít nói như ngày xưa, trên gương mặt hắn phủ đầy những nếp nhăn nghiêm nghị và làn da đen đúa do phơi nắng cả ngày. Hắn trông cường tráng hơn ngày trước, còn đang cuỡi ngựa nên có vẻ uy phong lẫm liệt. Hắn nhìn Phù Trường Khanh và An Mi, mặt không biểu cảm.

An Mi run rẩy cả người, tái mặt nhìn hắn đang xoay người xuống ngựa, cất những bước nặng trĩu đi tới trước mặt nàng.

“Đúng thật là nàng.” Từ Trân nhìn chăm chăm An Mi, ra lệnh cho các thuộc hạ: “Đưa nàng về, còn người đàn ông thì chém đầu tại chỗ.”

“Không!” An Mi lập tức hét lên, nép sát vào người Phù Trường Khanh, ánh mắt như có lửa đốt, đổ hoe nhìn Từ Trân. “Người không thể giết chàng! Không được giết chàng!”

Nghe thấy tiếng hét chói tai của An Mi, hai mắt Từ Trân toát ra vẻ như đang nhìn một kẻ điên, miệng cười mang chút thương xót. “Ta không thể giết hẳn?”

Hắn ho khẽ một cái, vừa xoay người vừa nói với thuộc hạ: “Ra tay đi.”

Vào giờ phút quan trọng và cực kỳ nguy hiểm này, Phù Trường Khanh vốn vẫn trầm mặc nhìn Từ Trân đột nhiên bật cười vẻ thản nhiên, nói: “Đại vương, giết ta thì dễ, chỉ e là đại vương sẽ không tìm được con mọt thứ năm nữa.”

Nam nhân đã xoay người chuẩn bị lên ngựa lập tức đứng lại, quay mặt nhìn chăm chăm vào Phù Trường Khanh đang cười khẽ, hỏi bằng giọng nghi ngờ: “Người nói gì?”

“Ta nói nếu đại vương giết ta thì sẽ không thể tìm được con mọt thứ năm, hoặc là nói, không thể tìm được... một người khác – người bám vào cơ thể An Mi...” Phù Trường Khanh nhếch môi cười đầy ẩn ý, cặp mắt tăm tối nhìn Từ Trân, ý muốn nói với hắn rằng ta biết rõ tất cả.

Quả nhiên Từ Trân lâm vào trầm mặc vì lời nói của Phù Trường Khanh, một lát sau, hắn lên tiếng: “Dẫn kẻ kia về. Đưa cả hai về đại doanh cho ta.”

Phù Trường Khanh cười như đã tính được chuyện này từ trước. Hắn nhìn theo bóng dáng Từ Trân trong ánh đuốc không ngừng dao động. “Hai chân An Mi bị thương, tốt nhất đại nhân nên đưa nàng một con ngựa.”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Từ Trân quay đầu liếc nhìn Phù Trường Khanh rồi lại nhìn An Mi, sau đó mới ra lệnh cho thuộc hạ làm như lời Phù Trường Khanh nói. An Mi vẫn

đang sợ hãi được bọn giặc đỡ lên ngựa, hai tay run rẩy nắm chặt lấy yên ngựa, hoảng hốt nhìn Phù Trường Khanh đang đi bên cạnh. “Phù lang, giờ lại là chuyện gì thế?”

“Suyt!” Phù Trường Khanh mỉm cười ý bảo nàng đừng lên tiếng. Hắn nghiêng mặt nhìn nàng, nói khẽ: “Nàng chỉ cần biết ta sẽ luôn ở bên nàng là được.”

Đôi mắt An Mi không khỏi nóng lên, nàng cắn môi gật gật đầu.

Đại doanh mà quân phản loạn lựa chọn để đóng quân ở thành Lạc Dương tất nhiên là phủ Chiêu Vương. Ngày đó Phù Trường Khanh cũng bắt Đỗ Thục đi từ chỗ này, còn Từ Trân không tìm được Đỗ Thục cũng chọn nơi này để dừng chân.

Phù Trường Khanh bước chân vào vương phủ mà dờ khóc dờ cười. An Mi đột nhiên hét lên một tiếng, ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm một xác chết treo trên cửa hông, không khỏi cảm thấy buồn nôn. Phù Trường Khanh nhận ra cái xác trông cực kỳ thê thảm kia là Chiêu Vương, liền nhíu mày dặn An Mi: “Nhắm mắt lại, đừng nhìn!”

An Mi nghe lời nhắm mắt lại, mặt mũi nhợt nhạt nằm rạp trên ngựa, ngập ngừng nói với Phù Trường Khanh: “Nhưng Phù lang, không hiểu sao thiếp thấy người này trông khá quen...”

Phù Trường Khanh tái mặt, cắn răng trầm mặc một lát mới trả lời nàng: “Chắc do hắn từng đến Phù phủ làm khách, nàng vô tình nhìn thấy hắn...”

“Ồ, vậy à...” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, gật đầu. Con ngựa tiếp tục bước đi đưa nàng vào sâu trong vương phủ.

Phủ Chiêu Vương rộng lớn đã bị phá hoại nặng nề, đồ gỗ chạm khắc tinh xảo bị người ta dỡ ra làm củi đốt sạch, rượu ngon và đồ ăn trong hầm thì bị chia hết chẳng còn gì. Đám tỳ nữ, thị thiếp đang cùng nhau hầu hạ năm, sáu tên giặc vừa ăn uống vừa hò hét, trông quần áo của bọn họ xộc xệch, mặt mày đau khổ.

An Mi được đỡ xuống ngựa. Trước mắt chính là cảnh tượng khiến người ta cảm thấy xót xa đó khiến nàng phải quay đầu đi, không đành lòng xem trò mua vui của bọn phản loạn, do đó cũng không phát hiện ra ánh mắt kỳ lạ của đám nữ quyến ở phủ Chiêu Vương khi nhìn thấy nàng.

Vài tên quân khấn trùm đầu màu đen dẫn Phù Trường Khanh và An Mi vào sảnh lớn của phủ Chiêu Vương. An Mi không tiện đi lại nên đành ngồi thấp thỏm trên cái kiệu tạm được mấy gã khiêng, vậy mới thuận lợi đến được sảnh tiếp khách.

Từ Trân đã ngồi ở ghế chính trong sảnh, đó là một cái ghế bằng gỗ đen được chạm khắc bàn long, từng thuộc về Chiêu Vương, còn bây giờ đã trở thành cái ghế của riêng hắn. Hắn ngồi trên cao nhìn xuống thấy Phù Trường Khanh và An Mi nhếch nhác bước vào, liền khoan hồng độ lượng sai người cởi dây trói Phù Trường Khanh. Sau khi cho đám người dưới lui hết thì hắn mới mời bọn họ ngồi vào chỗ. “Phù Thứ sử, mời! An Mi, người cũng ngồi đi.”

Phù Trường Khanh cười cười, ung dung ngồi xuống một bên, giơ hai tay vái Từ Trân một cái. “Không ngờ đại vương lại dừng chân ở đây.”

“Ừm.” Từ Trân “ừm” một tiếng tỉnh rụi, cố tình tả qua quýt với Phù Trường Khanh: “Ngày ấy bọn ta xông vào Lạc Dương, tìm được cái vương phủ này. Tra tấn Chiêu Vương đến chết nhưng không tìm được An Mi, sau đó thì ở luôn tại đây.”

Phù Trường Khanh cố ý lờ đi ánh mắt kinh ngạc của An Mi, cười nói với Từ Trân: “Chỉ e người mà đại vương muốn tìm không phải là bản thân An Mi.”

Từ Trân thấy Phù Trường Khanh nói thẳng ra tâm tư của mình thì đứng bật dậy đi tới, mặt xanh mét, hỏi: “Người biết ta muốn tìm ai? Vì sao người biết?”

“Đại vương, chẳng lẽ ngài đã quên ta từng là một thứ sử?” Phù Trường Khanh vẫn có vẻ thong dong trước lời chất vấn hung hăng của Từ Trân, chỉ cười khẽ. “Trong thiên hạ, phạm là chuyện mà ta muốn biết thì không có chuyện gì không tra ra được.”

“Ừm...” Nghe Phù Trường Khanh nói xong, Từ Trân dăm chiêu quay người về lại ghế ngồi, khuôn mặt nghiêm nghị càng lộ vẻ sâu muợn và quái dị dưới ánh nến. “Nếu Phù Thứ sử đã biết thì chúng ta có thể thẳng thắn với nhau.”

“Đúng.” Phù Trường Khanh cúi đầu ôm quyền, khẽ ho một tiếng rồi mới ngược mắt nhìn Từ Trân, chậm rãi lên tiếng: “Vào thời điểm ngài khởi binh tạo phản thì ta gần như đã điều tra ra chân tướng sự việc, chỉ là có một số chi tiết ta không biết rõ, ví dụ như ngày đó thân thể bị chiếm của An Mi tìm được ngài từ lúc nào?”

“Việc này kể ra thì rất dài.” Đối diện với ánh mắt Phù Trường Khanh, Từ Trân không khỏi nhìn đi chỗ khác. “Nếu người đã biết chuyện này thì ta cũng không ngại kể lại những chuyện trong quá khứ... Sau khi ta bị đưa tới kênh Đại Hưng làm lao dịch thì trong một năm coi như đã chịu đủ loại khổ sở. Cuối cùng, những người cùng quê với ta sắp không sống nổi ở kênh Đại Hưng nữa, thì ngày mừng Chín tháng Chín năm ngoái, thê tử của ta là An Mi tìm tới kênh. Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ ngày đó, bởi vì ngày ấy là lễ

Trùng Dương, nàng mang cho ta rất nhiều bánh Trùng Dương. Nhưng sau khi nói chuyện vài câu thì ta liền biết người con gái ngồi trước mặt mình không phải là thê tử. Trong cơ thể nàng là một người khác, người đó mồm miệng lanh lợi, khôn khéo đến đáng sợ.”

Từ Trân nói đến đây thì thoáng ngừng lại một lát, vẻ mặt đắm chìm trong hồi ức, hưng phấn ửng đỏ. “Nàng nói cho ta biết là nàng đã kiếm được rất nhiều tiền, nhiều đến mức cả đời này ta cũng không tưởng tượng nổi. Số tiền ấy nàng đã đổ hết vào mỏ muối và mỏ sắt lậu. Tuy việc này là phạm pháp nhưng có thể kiếm lợi rất nhanh, dù nàng không tự kinh doanh nhưng vẫn có thể nhân tiền vốn lên mức cao nhất. Ta hỏi nàng cần nhiều tiền như thế làm gì, nàng nói về sau có thể dùng nó làm một chuyện rất lớn lao, tới khi ấy ta sẽ biết. Nàng còn nói, sau này sẽ có những người khác nương nhờ cơ thể An Mi tới tìm ta, nhưng An Mi thật sự sớm muộn gì cũng sẽ tìm được ta nên dặn ta phải phân biệt cẩn thận, đừng tiết lộ bí mật...”

Phù Trường Khanh nghe tới đây thì khó tránh cười khở một tiếng, nói với Từ Trân: “Có phải là vài ngày sau lai có một kẻ nhập vào người An Mi đến tìm ngài, mà khi ấy, thân phận của hắn đã là sư gia huyện Huỳnh Dương?”

“Đúng vậy.” Từ Trân gật gật đầu.

“Ngài có biết bọn chúng là sâu mọt không?” Phù Trường Khanh không kìm được lên tiếng hỏi. “Chẳng lẽ ngài không có suy nghĩ gì khác?”

“Không.” Từ Trân nhún vai. “Ta không biết bọn họ là sâu mọt gì, ta cũng không hỏi. Lúc đầu ta tưởng thê tử mình trúng tà, nhưng lúc nàng ấy đưa ra rất nhiều vàng bạc thì ta lập tức tin lời nàng nói. Chỉ cần lời của nàng mang đến cái lợi cho ta thì ta cần gì phải hỏi nhiều!”

Phù Trường Khanh lặng lẽ quan sát vẻ mặt Từ Trân, vẫn là một khuôn mặt tê liệt, dù sự thay đổi của vận mệnh là xấu hay tốt thì khuôn mặt này cũng chỉ nhẫn nhịn chịu đựng hoặc là tận hưởng, thật hết thuốc chữa!

“Người bám vào thân thể An Mi lúc đó đã bỏ tiền mua chuộc lính canh ở kênh Đại Hưng, cứ đến buổi tối lại cùng bọn ta tụ tập ở một chỗ bí mật để bàn chuyện. Lần này thì quả thực quá khủng khiếp, nàng ấy muốn bọn ta dấy binh tạo phản. Mà kỳ quái là bọn ta đã nghe lời nàng, không một ai phản đối. Những lời nàng nói, ta không học nổi, chỉ cảm thấy câu nào câu này đều có lý Tựa như nàng nói thế này: “Mỗi ngày ở kênh Đại Hưng đều có kẻ mệch chết, nếu chúng ta cứ tiếp tục mãi thì chẳng phải chỉ còn một con đường chết thôi sao? So với chờ chết thì không bằng liều mạng một lần, thế mới không phí công đã sống trên đời một kiếp.”, hướng chi người đó đã chuẩn bị đầy đủ tiền để mưu phản. Mỏ muối và quặng sắt ngày trước thu lợi nhuận ào ào, đến khi tạo phản sẽ không phải lo không kiếm được vũ khí tốt, cũng chẳng sợ không có muối ăn. Hơn nữa, không bao lâu sau tất sẽ có người đến chỉ huy chiến thuật binh pháp cho bọn ta, nếu người đó không tới thì tất cả kế hoạch coi như đổ sông đổ bể, nhưng bọn ta cũng chẳng bị tổn thất gì. Kế hoạch như vậy, bọn ta không làm thì phí, thế nên mọi người đều vô cùng hăng hái!” Hấn kể tới đây thì không khỏi liếc mắt nhìn An Mi đang mặt mày tái nhợt. “Tiếc rằng khi bọn ta đợi nàng trở lại để giúp chuyện tạo phản thì người tới lại là An Mi thật. Trong lòng ta vô vùng lo lắng nhưng chỉ có thể làm theo lời dặn dò của người kia, tất cả thuận theo An Mi, như vậy thì nàng mới bị người khác nhập vào sớm một chút. Nhưng đợi tròn một tháng thì lại chỉ đợi được một bức thư. Trên kênh làm gì có ai biết chữ! Cuối cùng vẫn là do ta vất vả một chuyến, ta tách các chữ trên thư ra riêng lẻ rồi hỏi một vị tiên sinh thì mới tạm coi như hiểu được nội dung của nó. Hóa ra trong bức thư ấy toàn là chiến thuật dùng binh, cái sau còn lợi hại hơn cái trước. Tiếc rằng người nhập vào cơ thể An Mi không thể đích thân

tới dạy, bọn ta học được nửa vơi, ai dè mới tự học được mấy ngày thì cả thư cũng bị ngắt giữa chừng.”

Phù Trường Khanh nghe thấy vậy thì không khỏi cười khẽ, mặt không có biểu hiện gì nhưng hần thềm nghĩ trong lòng: Thư từ giữa các người tất nhiên bị ngắt giữa chừng vì ta đã tóm được con bô câu của người ta.

“Tiếp tục đợi như vậy một thời gian dài, có lẽ khoảng vài tháng, bọn ta không hề nhận được tin tức gì mới. Có điều bọn ta đã học được nhiều binh pháp như vậy mà không thử một lần thì làm sao mà cam tâm cho được?” Từ Trân kể tới đây thì sắc mặt lại biến đổi. Hần nhớ lại ngày đó mà vẫn còn sợ hãi. “Cũng chính là một lần đó, bọn ta quyết định không chờ nữa, ra tay đánh nhau luôn với quan binh một trận. Ai ngờ thời cơ thực sự chưa chín muồi... Lần ấy ta bị quan binh bắt sống, nếu không phải ngày trước ta đã nghe theo lời dặn của “An Mi”, không ngồi vào vị trí đứng đầu thì người bị ngũ mã phanh thây kia có lẽ đã là ta?”

“Không ngờ con mọt còn biết bảo đại vương giấu tài, quả thực rất có năng lực.” Phù Trường Khanh không kìm được mà cười nhạt.

Từ Trân nghe ra giọng điệu trào phúng trong lời nói của Phù Trường Khanh nhưng không hề để ý đến sự bất kính đó, chỉ xua xua tay. “Ta không biết người nói vãn về cái gì, có điều hiện giờ ta đã là đại vương. Việc này khiến ta càng tin rằng chỉ cần tìm được người nương nhờ cơ thể An Mi kia thì ta có thể làm hoàng đế. Đúng vậy, người đừng cho rằng ta ngạo mạn. “An Mi” ngày trước cứu ta ra khỏi thiên lao đã nói như vậy. Nàng nói An Mi sẽ bị nhập tổng cộng năm lần, mà nàng là lần thứ tư, người cuối cùng có tài trí đệ nhất thiên hạ, người đó sẽ vĩnh viễn nhập vào người An Mi, sẽ phò tá ta lên làm hoàng đế khai quốc, vị thánh quân của triều đại!”

Từ Trân xúc động, háo hức nói liền một hơi, cơ thể phấn khích làm hắn bủn rủn, nghiêng người thở hổn hển, mắt nhìn An Mi chăm chăm như muốn nhìn xuyên qua cơ thể nàng để tìm cái linh hồn mà hắn đang cần gấp. “Người thứ tư biết dùng kiếm, nàng giúp xưởng luyện sắt tinh luyện ra loại vũ khí kim loại sắc bén, còn sắc hơn rất nhiều so với loại của quan binh. Ngoài ra nàng còn dạy bọn ta nhiều chiến thuật dụng binh và cả kỹ năng đánh giáp lá cà... Bây giờ ta chỉ cần người thứ năm tới giúp. Trước khi tấn công Lạc Dương, rõ ràng ta đã nhận được thư của nàng ta, nàng ta nói rằng đang ở trong phủ Chiêu Vương, ấy vậy mà khi ta vào tìm kiếm gì cũng không thấy người. Dù tra tấn tên Chiêu Vương đến chết cũng không hỏi được tung tích của nàng ta... Nhưng giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng coi như đã tìm được người con gái này, nhưng hình như nàng không phải là người ta cần tìm.”

Lúc này mặt An Mi đã tái mét, những lời của Từ Trân đã nói cho nàng biết tất cả. Nàng khóc đến mức không nói nên lời. Nàng không biết rằng, hóa ra những con mọt kia đã làm rất nhiều chuyện đáng sợ trong những ngày nàng mê muội, mà những chuyện sau này khi được kết nối với nhau lại có thể lật nhào cả thiên hạ. Hóa ra nàng đã vô tình phạm phải tội ác tày trời!

Nàng là tội nhân của cả thiên hạ này.

Nhìn thấy dáng vẻ mất hồn của An Mi, Phù Trường Khanh biết nàng đã bị sự thật dọa cho sợ hãi, liền cuống quýt ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, chúng ta vẫn còn cách cứu vãn...”

Cứu vãn? Bây giờ vẫn còn cách cứu vãn? An Mi ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt, nhìn Phù Trường Khanh ung dung nói sự thật cho Từ Trân: “Thật đáng tiếc, đại vương người mà ngài muốn tìm đã mất.”

“Người nói gì!” Cuối cùng Từ Trân cũng tỉnh ra, hấn đứng bật dậy rút thanh đao đang đeo ở thắt lưng, giận tím mặt xông về phía Phù Trường Khanh. “Người nói An Mi sau này mãi mãi chỉ có thể là An Mi? Ta làm sao tin lời người được?”

“Vi người mà ngài muốn tìm đã bị ta ép ra khỏi thân thể An Mi, sau đó bị ta giết chết.” Phù Trường Khanh nhướn mày, nói lên sự thật bằng giọng đều đều, đôi mắt đen láy của hấn phát sáng dưới ánh nến, nhìn Từ Trân vẻ đầy khiêu khích.

“Người...” Mắt Từ Trân như sắp nứt ra đến nơi, hấn chỉ muốn xé xác Phù Trường Khanh và An Mi. “Các người đã làm hỏng việc lớn của ta!”

Vừa dứt lời, hấn lập tức vung đao, kẻ hấn muốn chém đầu tiên không ngờ lại là An Mi yếu ớt, vô tội. “Đồ ngu ngốc vô dụng, sao người không cho nàng nhập vào để tới gặp ta!”

“Dừng tay!” Phù Trường Khanh túm lấy cánh tay Từ Trân, nghiêng răng rồi cười lạnh lùng. “Nếu giờ ngài giết nàng ấy thì ngài sẽ không còn một chút hy vọng nào nữa!”

“Người nói gì?” Từ Trân thở hồng hộc, trừng mắt nhìn Phù Trường Khanh, mắng: “Người đã giết người mà ta muốn tìm! Bây giờ chỉ còn đũa đàn bà ngu ngốc này sống thì ta còn trông cậy vào đâu được nữa!”

“Lẽ nào ngài cho rằng trong thiên hạ chỉ có một người kia là có thể giúp ngài được sao?” Phù Trường Khanh cười khẽ chế nhạo, nhìn chăm chăm vào mắt Từ Trân, đẩy mạnh cánh tay hấn ra. “Ngài để An Mi cho ta, ta sẽ giúp ngài đoạt thiên hạ. Ngài thấy thế nào?”

Một câu này của hấn làm cả hai người còn lại ngỡ ngàng, nhất thời chỉ biết ngây người nhìn hấn, chẳng nói nên lời. Hồi lâu sau, Từ Trân mới dần

hoàn hồn, cười hai tiếng vẻ không tin. “Người giúp ta? Hừ, chỉ với người? Dựa vào cái gì mà ta tin người được?”

“Dựa vào việc ta có cách giết chết kẻ kia thì ngài không cần nghi ngờ khả năng của ta. Hơn nữa, bây giờ tính mạng của cả ta và An Mi đều đang nằm trong tay ngài, chẳng lẽ ngài còn lo lắng ta sẽ làm chuyện gì bất lợi cho ngài?” Phù Trường Khanh cười cười, đứng dậy đi thong thả hai bước rồi quay đầu nhìn Từ Trân. “Thế nào? Thỏa thuận này, ngài có thể chọn không đồng ý.”

Từ Trân nhú mày, nửa tin nửa ngờ nhìn Phù Trường Khanh một lúc lâu. Hắn cẩn thận suy xét miếng lợi từ trên trời rơi xuống này một lúc, cuối cùng nói bằng giọng trầm trầm: “Người là một sĩ phu, ta không cần một sĩ phu... Người đi theo ta.”

Phù Trường Khanh gật gật đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho An Mi cứ ở đây chờ hắn, sau đó ung ung đi theo Từ Trân đến đình viện hậu đường phủ Chiêu Vương. Đám phản loạn chiếm giữ ở hậu đường nhìn thấy Phù Trường Khanh thì lập tức vỗ tay cười vẻ kỳ quái, hô to với hắn những lời quái dị: “Tới đây, tới đây, lại thêm một cái...”

“Ái chà, đầu của tên này thật đẹp, có thể đặt ở trên đỉnh, ha ha ha...”

Phù Trường Khanh thản nhiên liếc nhìn đám giặc phản loạn đứng quanh đây, điềm nhiên đi theo Từ Trân ra phía sau, vừa mới bước qua cổng tròn thì nhìn thấy một đồng đầu người ở giữa sân.

Hóa ra Từ Trân và Phù Trường Khanh nói chuyện với nhau trong sảnh chính đến tận lúc trời sáng, giờ đã qua bình minh, ánh nắng sớm mai mờ nhạt chiếu vào những cái đầu người đủ xếp thành một gò cao, nhìn vô cùng dữ tợn và đáng sợ. Từ Trân cứ cho rằng Phù Trường Khanh sẽ sợ tới mức

run rẩy chân tay, do đó hấn đắc ý đi đến cạnh đồng đầu người, ngẩng đầu lên, ngạo mạn nói: “Giờ ngươi đã thấy chưa? Đồng đầu người này chính là của đám tù binh sau khi nghĩa quân bọn ta đánh hạ Lạc Dương, trong này không có ai là dưới ngũ phẩm hết. Có phải ngươi đã nhìn thấy người quen trong số này? Ha ha... Dẫn ngươi tới đây xem là có ý nói với ngươi một chuyện, sĩ phu các ngươi vốn không đi cùng đường với bọn ta, vì vậy làm sao mà ta tin ngươi, bắt tay với ngươi cho được?”

Phù Trường Khanh nghe Từ Trân nói xong thì chỉ im lặng nhìn tòa tháp đầu người thê thảm kia. Hấn đi vòng quanh nó hai vòng rồi đột ngột chỉ vào một cái đầu trong số đó. “Người này là ngự sử đại phu trong triều, sau khi ngài đăng cơ có thể giúp ngài viết công văn, chiếu chỉ.”

Từ Trân nghe thấy vậy thì ngẩn người. Phù Trường Khanh tiếp tục chỉ một cái đầu ở tầng khác. “Đây là xa kỵ tướng quân, hấn có thể giúp ngài chỉ huy tất cả các doanh chiến xa, hơn nữa còn có thể chiêu hàng ít nhất ba nghìn vũ lâm quân cho ngài. Còn người trên hấn một hàng đó là Long tương tướng quân, hấn vốn là người thống lĩnh thủy quân cùng toàn bộ chiến thuyền... Nhưng ngài biết không, đại vương, ngài đã giết bọn họ - chỉ với điều này thôi thì ngài đã không làm nổi hoàng đế.”

Từ Trân bị Phù Trường Khanh nói đến mức á khẩu, không thể đáp lời. Hấn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngược mắt nhìn chằm chằm Phù Trường Khanh đang lạnh lùng, thật lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Được, theo ngươi thì ta nên làm thế nào?”

“Từ xưa có câu chiếm giang sơn dễ, bảo vệ giang sơn mới khó, vì sao lại như vậy?” Phù Trường Khanh nhướn mày nhìn thẳng Từ Trân, bật cười. “Chính là vì những người có thể bỏ nhiệm thì đều bị giết chết trong thời loạn lạc. Đại vương, ngài định sẽ giết tất cả các sĩ phu, việc này chẳng

có ý nghĩa gì cả. Đất đai trong thiên hạ nhiều như vậy, sau khi triều đại thay đổi thì tất nhiên cần có những sĩ phu mới, mà những người mới sẽ từ đám thuộc hạ hiện nay của ngài. Ngài cũng biết rõ rằng đám người này còn chẳng biết một chữ, đúng không? Ngoài việc chia cắt một chút chiến lợi phẩm thì bọn họ có thể giúp ngài giữ vững giang sơn?”

Từ Trân không khỏi bất an nhìn ra ngoài cổng tròn, kìm nhỏ giọng: “Những chuyện người nói ta cũng hiểu...”

Phù Trường Khanh nhếch môi, lại cười cười. “Đúng vậy, những đạo lý hiển nhiên như vậy chắc ngài đều đã biết. Bây giờ, cho dù là người ngài đang muốn tìm tới để phò tá ngài thì chắc chắn nàng ta cũng sẽ nói những lời can ngăn như ta. Đại vương, ngài phải biết rằng những nhân tài thuộc đám đầu người này ít nhất có thể đầu lại được hai người như nàng ta.”

Giọng hần mang mười phần kiêu ngạo làm Từ Trân vô thức tin tưởng. Cho dù vào thời khắc này, kẻ nắm giữ quyền sinh quyền sát là Từ Trân nhưng Phù Trường Khanh vốn thuộc tầng lớp sĩ tộc cao quý vẫn có lực uy hiếp khó tả đối với Từ Trân.

“Ta biết, ta biết hết...” Lát sau, Từ Trân thở dồn dập, liếm môi. “Thế này đi, ta sẽ cho người làm quân sư của ta, nếu người có thể mang đến cho ta những lợi ích mà người nói thì ta sẽ không làm khó người và An Mi. Sau khi chuyện thành công, tất nhiên cũng không thiếu lợi lộc cho người.”

“Đa tạ đại vương!” Phù Trường Khanh thấy Từ Trân đồng ý thì cung kính khom người, nói nhỏ. “Ta chỉ cần An Mi, thế là đủ.”

“Ha ha ha!” Từ Trân cười to như thể cuối cùng đã tìm ra chuyện có thể uy hiếp Phù Trường Khanh vậy, trong lòng thoải mái và thỏa mãn, hần liền

ché nhạo Phù Trường Khanh: “Phù Thứ sử, quả thật ta không ngờ một nữ nhân ngu ngốc như vậy mà lại được người nâng niu như bảo bối.”

Phù Trường Khanh cười cười không đáp, một là vì cổ họng hắn đã đau đến bỏng rát, hai là vì ... hắn không cần nói cho những người đàn ông khác biết ưu điểm của An Mi, huống chi kẻ đang nắm quyền lực trong tay này còn là chồng trước của nàng.

Thấy Phù Trường Khanh im lặng thì Từ Trân càng chắc chắn rằng mình đã đoán trúng suy nghĩ của hắn nên hắn mới ngượng ngùng, thế là càng thêm suồng sã, vỗ vỗ vai Phù Trường Khanh, cười nói: “Người yên tâm đi, ta cũng chẳng muốn nhìn nữ nhân bám giàu chê nghèo, đứng núi này trông núi nọ đâu. Nếu Phù Thứ sử đã quyết định giúp ta, vậy xin mời đến chỗ ta ngồi một lát để bàn kế hoạch của chúng ta. Nào, Phù Thứ sử, mời đi bên này.”

Phù Trường Khanh liếc nhìn Từ Trân, lặng lẽ vái một cái rồi đi theo hắn ta ra khỏi đình viện.

Đêm nay, An Mi yếu ớt sau khi bị kinh hãi thì không tránh khỏi lâm vào mê man một lần nữa. Trong giấc ngủ tối tăm, những cơn ác mộng liên tục ập tới, nàng như một con nai nhỏ bị rơi xuống đầm lầy, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi cảnh tượng đáng sợ trong mơ. Cuối cùng, khi khắp người đã đầm đìa mồ hôi, nàng bừng tỉnh giấc, hai mắt mở to, thờ hồn hển trong căn phòng dành cho khách không có một ai.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, An Mi gắng gượng ngồi dậy nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Phù Trường Khanh. Hai chân nàng không thể đi lại nên càng thấy hoảng hốt trong lòng, nơm nớp gọi một tiếng “Phù lang...”

Căn phòng trống không người đáp lại, một lát sau mới có một tỳ nữ chạy từ ngoài vào, quỳ gối trước mặt An Mi, hỏi: “Đỗ phu nhân, người tỉnh rồi ạ? Nô tỳ hầu hạ người nhé!”

Ba chữ “Đỗ phu nhân” thốt ra từ miệng tỳ nữ làm An Mi ngây người, cái lạnh trào lên từ tận đáy lòng nàng, làm giọng nàng cũng run rẩy: “Vừa rồi người gọi ta là gì?”

Tỳ nữ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không che giấu được nỗi oán hận và sự thù địch, như hai thanh đao đâm vào An Mi làm nàng run rẩy. “Nô tỳ gọi người là “Đỗ phu nhân”, Đỗ phu nhân đúng là quý nhân hay quên, mới có mấy ngày không gặp mà đã quên chúng nô tỳ rồi ư?”

Nghe ả nô tỳ nói xong, An Mi như rơi vào giữa làn sương mù, ngày càng cảm thấy bất an. Lúc này, ả tỳ nữ kia lại đứng lên, lùi lại ba, bốn bước liên tục, chỉ thẳng vào nàng, khễ chửi: “Đồ yêu quái! Chỉ cần người đi theo ai là người đó sẽ chết oan, chết uổng! Đầu tiên là Phù Thứ sử bị chém đầu, tiếp đó là Quý hồng lư bị người mang đến họa sát thân, còn cả vương gia của chúng ta nữa, bị bọn giặc tra tấn đến chết cũng chỉ vì không tra ra được tung tích của người... Người... đồ ác quỷ!”

Mỗi câu nói của tỳ nữ như một cái roi có gai, mỗi lần quát là làm nàng tứa máu, khiến đầu nàng ngu dại. Cuối cùng, nàng chỉ biết trợn tròn hai mắt, cuộn tròn người lại, thều thào hỏi tỳ nữ kia: “Người... người đang nói gì vậy?”

“Ta nói cái đồ gái Hồ đê tiện nhà người là ác quỷ, ai cũng có thể coi là chồng.” ả tỳ nữ trợn mắt nhìn thẳng vào gương mặt không giọt máu nào của An Mi, cười như bị lên cơn thần kinh. “Còn nữa, người tới cùng người là ai? Là Phù Thứ sử? Hắn là người hay ma? Người chắc biết tà thuật...”

Những lời nói điên khùng của tỳ nữ chui vào lỗ tai An Mi khiến đầu nàng ong ong, không phân biệt được chuyện gì nữa, “ai cũng có thể coi là chồng” là thế nào? Chuyện của Quý hồng lưu là sao? Còn cả vị vương gia trong phủ này, không biết là chuyện gì?

Trong mấy ngày nàng bị Đỗ Thục nhập vào thì rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì? Có phải nàng đã làm rất nhiều việc bản thủ, đáng sợ?

An Mi ra sức bịt tai lại, cảm thấy trời đất như đang xoay chuyển. Khi nàng hoảng hốt thì thấy ả tỳ nữ xấu xa kia bị một người đẩy mạnh, lại thấy Phù Trường Khanh chạy tới trước mặt nàng. Mặt hắn tái mét, đôi mắt đen láy hiện lên vẻ sợ hãi khiến nàng càng muốn lùi bước.

“Phù lang, Phù lang...” An Mi bối rối vươn tay túm lấy vạt áo Phù Trường Khanh, khoảnh khắc khi đầu ngón tay chạm tới hắn thì lại tự biết xấu hổ mà tránh đi. “Đại nhân, ta... ta không còn sạch sẽ...”

Nàng vô thức nhớ lại thời gian trước đây, khi Phù Trường Khanh che móng tay nàng dính bùn, đôi mắt hắn đã toát ra vẻ khinh thường. Nàng sợ nếu mình không còn sạch sẽ thì lại một lần nữa phải đối diện với sự miệt thị từ hắn, nỗi thống khổ này làm nàng không kìm được khóc òa lên. Đúng lúc nàng đang xoay người, gắng sức tránh Phù Trường Khanh thì cả người lại bị hắn ôm chặt.

“Đồ ngốc, nàng định làm gì...” Hai tay hắn ôm chặt thắt lưng nàng, mặt chôn ở gáy nàng, giọng khàn khàn oán trách.

An Mi cuộn tròn người lại, khóc không thành tiếng trước sự kiên trì không chút dao động của hắn. “Đại nhân, ta... liệu ta...”

“Liệu cái gì?” Hắn cười nhạt một tiếng, nói nhỏ bên tai nàng. “Giờ đã đến nước này rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn rời khỏi ta chỉ vì một số lý do

không đâu này? Nàng không được khóc nữa! Ngoài ra, phải gọi ta là Phù lang!”

Nằm trong lồng ngực Phù Trường Khanh, An Mi đã ngừng tiếng thút thít, vừa quay đầu lại, hai mắt đỏ hoe nhìn hắn, lắc lắc đầu. “Nhưng... Phù... Phù lang, lúc thiếp bị nhập vào...”

“Hóa ra nàng cũng biết đó là khi nàng bị nhập vào.” Phù Trường Khanh nhìn nàng, bực mình cười. “Nghe lời ta, kẻ kia không phải là nàng, chỉ là một con mọt mà thôi. Nếu bây giờ nàng đã là nàng thì ta cần gì phải suy nghĩ nhiều nữa...”

“Nhưng suy cho cùng thì cũng là thân thể của thiếp.” An Mi cúi đầu, mắt ầng ậng nước.

Phù Trường Khanh thấy An Mi vẫn không nghĩ thoáng được thì tiếp tục ôm nàng, vừa hôn lên vành tai mềm mại vừa nói khẽ: “Sao cứ để ý mãi chuyện này? Chẳng lẽ nàng không nhớ khi ấy... nàng đang làm gì?”

Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng như làn mưa xuân khiến đầu óc An Mi mê muội, chỉ biết ngơ ngẩn hỏi: “Ừ... thiếp đang làm gì?”

“Khi đó...” Phù Trường Khanh thuận thế đẩy nàng nằm ra, nở nụ cười xấu xa, hôn lên môi nàng, nói rõ ràng: “Nàng đang cứu ta.”

Lời của hắn làm An Mi lập tức tuôn trào nước mắt, cổ họng nghẹn ngào, nhưng vì nụ hôn bá đạo mà tất cả những tiếng nức nở đều bị chặn lại. Sau đó nàng mơ hồ nhìn thấy con người tối tăm của hắn, đôi mắt đỏ đang dán vào nàng, ánh mắt chăm chú và dịu dàng. Nàng không quên được mình đã từng ao ước cái nhìn này nhiều đến mức nào, ao ước đến mức không dám mơ tới. Lúc này, nàng chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời trọn vẹn đến

thế, trọn vẹn đến mức dù giây sau biển trời thay đổi thì có chết cũng không còn tiếc nuối.

Cuối cùng nàng bật cười, vươn tay ôm lấy hắn, do hai chân không tiện cử động nên nàng nằm yên dưới người hắn, như một chú chim nhắm mắt trốn dưới tán lá trong trận mưa trên núi Vu, nó bị hoảng sợ nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm im không nhúc nhích, để mặc cánh tay hắn vói vào trong quần áo mùa hè mỏng manh của nàng...

Sau khi thỏa mãn, mây gió ngừng lại thì Phù Trường Khanh thở hắt, hai mắt mở to, đầu óc trống rỗng nhưng lại chợt có một suy nghĩ hiện lên rõ ràng trong đầu hắn, kích động tựa như đang gào thét, rằng nếu hắn chưa từng gặp nàng thì cuộc đời hắn sẽ ra sao? Nhưng hắn đã quá may mắn, có nàng ở bên, cùng hắn vượt qua sóng gió vận mệnh. Mặc cho đây là sự sắp xếp của ông trời hay là trò đùa của đám quỷ thì hắn cũng không thể coi rẻ tiếng lòng mình hơn nữa. Hắn yêu nàng, dù khỏe mạnh hay ốm đau, dù giàu có hay nghèo đói, hắn vẫn yêu nàng.

Phù Trường Khanh nghĩ vậy thì không kìm được áp đến bên tai nàng, khẽ nói: “An Mi, ta yêu nàng...”

An Mi mở to hai mắt, không thể tin được rằng Phù Trường Khanh lại nói với nàng như vậy, nhất thời chỉ biết lắp bắp: “Phù ... Phù lang?”

Nhìn thấy phản ứng của An Mi, Phù Trường Khanh lại không nhịn được cười, vui vẻ nói: “Sao vậy? Giật mình à?”

“Không, thiệp không...” An Mi đỏ mặt định cãi nhưng cuối cùng lại bật cười vì lời nói của hắn, hai gò má đỏ ửng, đôi mắt sáng ngời tràn đầy hạnh phúc.

Phù Trường Khanh có tính không bao giờ muốn chịu thiệt, vì vậy lúc này hẳn đương nhiên sẽ không tha cho An Mi, giả bộ không vui nói nhỏ bên tai nàng: “VẬY... giờ đến lượt nàng.”

“Hả?” An Mi không biết nên làm gì trước sự vô lại giống như đang làm nũng của hắn. Cũng không thể trách nàng kinh ngạc được, Phù lang của nàng đã bao giờ có bộ mặt này đâu?

Phù Trường Khanh không nhận được câu trả lời của An Mi thì cố tình híp mắt lại nhìn nàng, cười xấu xa ra đòn phủ đầu: “Hay là nàng tính chơi xấu?”

An Mi bị hắn chọc cho hai má nóng rực, đành nhắm mắt trước đôi mắt sáng rực kia, lí nhí nói bên tai hắn: “Phù lang, thiếp yêu chàng...”

Phù Trường Khanh cảm nhận được sự run rẩy của An Mi trong vòng ôm của hắn, liền cười, cúi đầu hôn lên tóc mai của nàng: “Bây giờ tốt rồi, An Mi, tháng ngày sau này chúng ta cùng xông xáo nhé...”

“Dạ?” An Mi nhất thời không hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của Phù Trường Khanh, chỉ biết than một tiếng kinh ngạc.

Đúng lúc đó, có một loạt tiếng bước chân lộn xộn từ bên ngoài vọng vào, chính là Từ Trân dẫn một đám thuộc hạ đi vào, nhìn thấy Phù Trường Khanh và An Mi thì cười to, không hề có ý tốt. “Phù quân sư, ta còn đang bảo sao không tìm được người, hóa ra người ở đây ôm ấp người đẹp. Đi, đi ra ngoài uống rượu.”

An Mi thấy chồng trước của nàng thì sợ tái mặt, muốn trốn ra sau bức bình phong. Phù Trường Khanh lập tức trấn an nàng, lớn tiếng nói: “Đại vương, ngài đã phong ta làm quân sư thì có thể sắp xếp cho ta một gian phòng không, để ta và thê tử ở.”

Từ Trân nghe thấy Phù Trường Khanh gọi An Mi là thê tử thì như nghe được chuyện cười vậy, hấn ngửa cổ cười ha hả một hồi rồi mới ra vẻ hào phóng phát phát tay với Phù Trường Khanh. “Phù quân sư, một gian phòng là chuyện nhỏ, cần gì phải khách sáo như vậy? Người yên tâm đi, ta sẽ thu xếp chuyện này.”

An Mi không biết Phù Trường Khanh và Từ Trân đã thỏa thuận việc gì, lúc này nàng lo âu thấp thỏm nhìn hai người thản nhiên nói chuyện xã giao. Không ngờ gian phòng mà Từ Trân hứa đã nhanh chóng được sắp xếp xong xuôi, Phù Trường Khanh ôm nàng đi vào phòng, đặt nàng lên giường rồi mới áp bên tai nàng nói nhỏ: “Hiện giờ ta tạm thời làm việc cho hấn ta, nàng không phải lo lắng gì hết. Cứ ngoan ngoãn ở trong phòng dưỡng thương cho khỏe, được không? Lúc ta không có đây thì sẽ khóa cửa cẩn thận, không ai có thể vào được, nàng chỉ cần yên tâm đợi ta về.”

Giọng nói của hấn trầm lắng, vững vàng nhưng cũng không thể khiến An Mi yên lòng. Nàng không kiềm được nước mắt nhưng vẫn nghe lời gật đầu. “Được, Phù lang, chàng nhớ phải cẩn thận...”

Dù lo lắng đến thế nào chẳng nữa thì nàng cũng không thể trở thành gánh nặng cho hấn.

Lạc Dương vẫn triền miên chìm trong khói lửa, dù thế giới bên ngoài thay đổi nhanh chóng đến mức nào thì An Mi vẫn ở trong một gian phòng nhỏ trong tâm gió bão. Mấy ngày nay, Phù Trường Khanh đều sớm đi tối về. Vì để nói được đôi ba câu với Phù Trường Khanh vất vả đi sớm về khuya mà nàng dần dần có thói quen ngày ngủ, đêm thức, như vậy thì nàng mới có thể ở bên ngắm kĩ dáng vẻ của hấn khi hấn mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Lúc đang mơ, hấn chau mày, miệng nhếch lên rồi hạ xuống, trông còn có vẻ độc ác hơn cả ngày trước. Phù lang ở ngoài đã làm những gì? Lẽ nào không được như ý muốn? An Mi thầm đoán lung tung, nàng không biết chút tin tức gì.

Thật ra chuyện này cũng không khó hiểu. Lập mưu cho nghịch tặc cướp thiên hạ, mỗi lời nói, hành động bây giờ có lẽ đều trái với ý chí của hấn ngày trước? Có điều, dù hấn làm gì thì cũng đều có lý của mình...

An Mi lặng lẽ nằm trong lòng Phù Trường Khanh, mở to mắt trong bóng tối, tham lam ngắm nhìn hấn, ánh mắt phác họa khuôn mặt có chút tiều tụy, gầy yếu đó, nước mắt chọt trào ra.

Lại một đêm nàng không ngủ đến tận lúc trời tảng sáng, lơ mơ nói tạm biệt với Phù Trường Khanh xong nàng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hôm nay, thế giới bên ngoài cửa sổ tựa như cực kỳ ồn ã, sau đó lại như cực kỳ yên tĩnh, có lẽ mùa hè sắp hết nên ve sầu mới kêu những tiếng xé lòng như vậy. Trong tiếng ve náo lòng, giấc mơ của nàng trống rỗng, chỉ cảm thấy cả người dường như ướt đẫm mồ hôi, hai bàn chân lại đau nhức khiến nàng không chịu nổi.

Lúc nàng đang trần trọc không yên thì bỗng có một đôi tay không ngừng lay nàng dậy. Nàng mơ màng mở mắt ra, thấy người nọ đang ngồi bên giường nhìn mình. “Phù lang? Sao giờ chàng đã về?”

“Mau dậy đi, chúng ta phải đi khỏi đây ngay.” Hai con mắt tối tăm của Phù Trường Khanh nhìn nàng chăm chăm, mặt mày không rõ là vui hay buồn nhưng lại toát ra vẻ lạnh lùng của sự nghiêm túc và căng thẳng.

Nghe Phù Trường Khanh nói xong, nàng lập tức tỉnh táo, cuống quýt ngồi dậy, hỏi: “Đi đâu? Chẳng lẽ đám Từ Trân phải rời khỏi kinh thành?”

“Không, phải vào cung.” Phù Trường Khanh lời ít ý nhiều, vẻ mặt âm trầm.

An Mi giật mình sợ hãi, lắp bắp nhắc lại lời hắn: “Vào cung?”

“Đúng vậy.” Phù Trường Khanh vừa giúp nàng mặc quần áo vừa tóm tắt lại những chuyện đã xảy ra gần đây: “Ta chiêu hàng một đám sĩ phu cho Từ Trân, giúp hắn lung lạc lòng người trong kinh thành, vậy nên các nhóm vũ lâm quân bảo vệ hoàng cung cũng nhanh chóng đầu hàng. Hôm nay hoàng cung không thể giữ nổi nữa, lúc chính Ngọ đã bị quân phản loạn đánh hạ, chúng ta sẽ vào cung ngay.”

Lời của hắn khiến An Mi trợn mắt há miệng, cuống quýt hỏi: “Hoàng cung bị đánh hạ, vậy ... vậy Hoàng đế đâu?”

“Hoàng đế?” Khi An Mi đang hoảng hồn thì Phù Trường Khanh lại nhếch môi cười lạnh lùng. “Theo lời thái giám bị bắt giữ thì sau khi biết tin hoàng cung không giữ được nữa, sáng sớm nay hắn đã treo cổ tự sát trong điện Kim Loan.”

Tin tức này chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang khiến người chân chất, thật thà như An Mi ngây dại. Tuy nàng là nữ nhân người Hồ thấp kém nhưng từ nhỏ đã vào Trung Nguyên, trong lòng coi hoàng đế trong kinh thành là một nhân vật tựa thần thánh. Nàng chưa bao giờ dám tưởng tượng vị phu quân từng cùng nàng bái đường thành thân có thể bức tử vị hoàng đế ở sâu trong hoàng cung, còn Phù lang – người có quan hệ phu thê thực sự với nàng, từng là bề tôi được thiên tử sủng ái, nay lại tiếp tay ép thiên tử phải chết.

Còn nàng, chính nàng đã... nuốt năm con mọt nên mới làm thay đổi số phận của hai người đàn ông này, cũng làm thay đổi cả thiên hạ! Nghĩ vậy,

nàng không kiềm chế được mà run bần bật, tuy nàng đã lờ mờ đoán được ngày hôm nay sớm muộn gì cũng tới, nhưng khi nó thực sự xảy ra trước mắt thì vẫn khiến nàng sợ tới mức khó mà kiềm chế được.

“Phù lang, Phù lang, chúng ta phạm tội lớn, đúng không?” An Mi nhìn hấn dăm dăm, ánh mắt mơ hồ, không nhìn rõ vẻ mặt hấn.

“Đúng, chúng ta đã phạm tội lớn, hơn nữa còn là tội lớn nhất, tội ác tà trời.” Phù Trường Khanh cố gắng làm cho giọng hấn bình tĩnh nhưng sắc mặt lại không kiềm chế được mà trở nên trắng nhợt. “Nhưng nàng cũng biết đấy, An Mi, trên đời này ngoài tội ác tà trời thì còn có một câu nữa.”

“Câu gì?” An Mi choáng váng đầu óc, hỏi.

“Thắng làm vua thua làm giặc.”

Những lời này như kim châm vào da thịt làm nàng run rẩy. Mắt mở to nhìn Phù Trường Khanh, nàng ngây người “ừm” một tiếng. Phù Trường Khanh nhìn thấy hết sự sợ hãi của nàng, liền nhíu mày, dang tay ôm nàng thật chặt. “An Mi! Nàng nghe kỹ lời ta, bây giờ không phải lúc sợ hãi. Chúng ta chỉ có thể tiến về phía trước, hiểu không?”

“Vâng, thiếp hiểu, thiếp hiểu.” Nàng không ngừng gật đầu, nhìn ánh mắt hấn như ngôi sao lạnh lẽo, vừa sáng rực vừa kiên nghị, nàng liền vươn tay áp lên mặt hấn, sợ hãi bật khóc. “Cũng vì thiếp mà chàng mới làm như vậy...”

Nghe lời tự trách móc của nàng, Phù Trường Khanh chợt cười cười, lắc đầu. “Không, ta làm thế không chỉ vì nàng, cũng không chỉ vì ta, sau này nàng sẽ biết... Đi, chúng ta đi nào.”

“Vâng.” An Mi gật đầu, vươn tay ôm cổ hắn, mặc hắn bế nàng lên, đi ra khỏi phòng.

Ánh nắng buổi trưa chói chang, An Mi vừa ra khỏi cửa liền nheo mắt, nép chặt vào lồng ngực Phù Trường Khanh. Xung quanh bọn họ đầy quân phản loạn với dáng vẻ vô cùng hung dữ, ngoài ra có một số người vốn là gia quyến của phủ Chiêu Vương, bọn họ đã bị hành hạ tới mức tinh thần tê liệt. Trong số đó có cả tỷ nữ đã từng chết vẫn, chửi mắng nàng, lúc này nàng ta như một con mèo hoang bị túm lông, chen chúc trong đám người, cặp mắt đong đầy nỗi sợ hãi và cả một chút hung ác dán chặt vào nàng.

Phù Trường Khanh và An Mi đều trầm mặc không lên tiếng, cứ đi từng bước ra khỏi phủ Chiêu Vương trong ánh mắt của đám người, rồi bước thẳng lên xe ngựa đang chờ bên ngoài phủ.

Khi An Mi và Phù Trường Khanh đã ngồi yên ổn trong chiếc xe xa hoa thì rèm xe đột ngột rủ xuống, ngăn cách tầm nhìn của An Mi với cảnh tượng bên ngoài. Trong vương phủ bất thành linh vọng tới những tiếng hét thảm thiết. Cả người nàng run bắn, bàn tay đang được Phù Trường Khanh nắm chặt toát mồ hôi lạnh. “Ngoài kia...”

“Nàng đừng để ý.” Phù Trường Khanh càng nắm chặt tay nàng, ánh mắt kiên định luôn nhìn về phía trước, khuôn mặt lạnh băng không thể trấn an người con gái ngồi bên cạnh. “Một khi đã rời khỏi phủ Chiêu Vương thì đương nhiên Từ Trân sẽ không để lại người nào sống.”

Tất cả những chuyện đã xảy ra ở vương phủ trong thời gian này, bao gồm giết Chiêu Vương, làm nhục quý cơ, đập đầu người, và cả chuyện hắn chết đi sống lại rồi tiếp tay cho giặc... đều là bí mật không thể cho người ngoài biết, tất nhiên lúc đi phải tận tay vùi lấp.

Thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa đã đúng. Nếu lần này hấn thất bại thì tất sẽ bị trừng phạt thích đáng, mà hiện giờ, tất cả mọi chuyện đều đã không thể thay đổi.

An Mi nhìn Phù Trường Khanh, chợt nhớ lại một cảnh tượng trong giấc mơ xa xăm. Trong giấc mơ, nàng đuổi theo chiếc xe ngựa xa hoa của hấn, gió khẽ vén lên một góc rèm xe, vừa đủ để lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn, lạnh lùng của hấn – anh tuấn, lạnh lùng giống như lúc này. Nàng lặng lẽ cắn môi dưới, ngắm nhìn hấn trong tiếng gào thét thảm thiết bên ngoài xe, rồi bất chợt cúi đầu, tựa vào vai hấn.

Dù thế nào đi chăng nữa, dù có chuyện gì xảy ra thì nàng cũng không muốn rời khỏi hấn, không bao giờ muốn.

Cuối cùng chiếc xe ngựa cũng chậm rãi lăn bánh, lộc cộc đi về phía hoàng cung. Trong thùng xe lắc lư, Phù Trường Khanh dần dần sát vào nàng, hai tay ôm thắt lưng nàng thật chặt.,,

Khoảng cách giữa phủ Chiêu Vương và hoàng cung không xa, xe ngựa đi nhanh nên nó nhanh chóng tiến vào cấm cung qua cổng thành rộng mở. Văn võ bá quan đã đầu hàng đang quỳ gối theo thứ tự ở hai bên, nghênh đón Từ Trân ngồi trên lưng ngựa.

Lúc này Phù Trường Khanh che mặt, vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, con mắt đen như mực chậm rãi đảo quanh, lạnh lùng quét qua đám quan lại đang quỳ trên đất.

Tốt lắm, thuộc hạ cũ của nhà họ Phù còn không ít, hấn có thể dùng... Hấn vừa nghĩ vừa buông tay thả rèm xuống.

Chương 20: Trận chiến sống còn

Quân phản loạn ào ào tiến vào hoàng cung. Theo lời hứa hẹn của Từ Trân trước đây, vô vàn vàng bạc, đồ quý báu trong quốc khố, vô số mỹ nữ ở hậu cung được chia cho các huynh đệ của hắn. Nhưng sau cuộc chiến mấy tháng trời, đám giặc ban đầu có địa vị ngang nhau nay ít nhiều cũng đã phân ra cao thấp, thêm vào chuyện các phe phái lạng lã được thiết lập trong thời chiến cạnh tranh gay gắt, tất nhiên khiến chuyện chia chiến lợi phẩm không còn công bằng.

Hoàng cung trở nên hỗn loạn, đêm đêm càng giống như có ma quỷ lộng hành, nơi nơi vang vọng tiếng khóc nỉ non của cung nữ, nhưng nhanh chóng tắt ngúm như ngôi sao chết, như những cánh hoa rụng, bị chôn vùi ở một góc tăm tối trong thâm cung.

Ban đêm, Phù Trường Khanh đưa An Mi đến ở trong một cung điện xong xuôi thì đi bàn bạc với Từ Trân về cách chinh đốn kỷ luật quân đội. Đầu tiên cần ra lệnh cho đám quân phản loạn coi trời bằng vung kia không được lạm sát sĩ tặc và quấy rối hậu cung nữa. Trước khi đi, hắn triệu vài tên thái giám đến gặng hỏi kỹ, dặn dò gì đó cẩn thận rồi mới cho bọn họ lui.

Lúc hắn rời khỏi cung điện thì còn cố ý dặn An Mi phải nghỉ ngơi cho tốt. Có điều vào thời khắc này, làm sao nàng có thể ngủ yên được? Nàng thấp tha thấp thỏm nằm trên giường, mở mắt chịu đựng đến quá nửa đêm trong cung điện xa hoa thì chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân ở ngoài vọng vào, sau đó có giọng nữ thanh thanh mang theo chút run rẩy khiếp sợ, hỏi nhỏ người mà nàng ta không biết kia: “Vì sao các người lại đưa ta tới đây?”

An Mi nghe xong thì giật mình, lập tức ngồi dậy, vênh tai lên lắng nghe.

Có tiếng thái giám khe khẽ bẩm: “Nương nương, tiểu nhân đưa ngài ra khỏi lãnh cung là dựa theo lệnh của một vị quan giam ngài ở trong cung này. lát nữa nương nương gặp ngài ấy rồi hỏi chẳng phải sẽ biết sao?”

“Đây là điện Hàm Hương, vốn là cung điện ta từng ở.” Nàng ta ngừng một lát, mặc dù vẫn mang theo chút sợ hãi nhưng vẫn to gan quát một tiếng: “Nơi này làm gì có quan gia nào ở? Đồ nô tài dê tiện, sông núi mới đổi chủ mà đã nhận giặc làm quan gia là cái lý gì?”

“Đúng, nương nương, lời người nói đều đúng hết. Lẽ nào chúng tiểu nhân không phải lũ dê tiện?” Một thái giám khác lên tiếng, giọng nói lạnh lạnh ẩn chứa vẻ khinh thường.

“Ngươi...” Người con gái tức điên, còn đang định nói gì thì bất chợt có tiếng khóc của trẻ con, nàng ta cuống quýt đỡ dành: “Lân Nhi ngoan, con xem kìa, chúng ta lại về ở...”

Cửa điện được mở ra, mấy người đi vào trong tiếng chuyên động kẽo kẹt của cánh cửa, An Mi lập tức cuộn tròn người lại như kẻ trộm, vừa chột dạ vừa bối rối nhìn về phía tiếng động phát ra.

Mấy cây nến lần lượt được người ta thắp lên, người con gái kia nóng lòng muốn để Lân Nhi nằm xuống giường nghỉ ngơi nên bước thẳng vào trong phòng, lúc đi qua bình phong liền giật mình khi thấy An Mi đang ngồi đó.

“Ngươi là ai?” Nàng ta cảnh giác nhìn thẳng vào An Mi, sau đó lại bối rối nhìn đằng sau và xung quanh vài lần.

An Mi không giải thích được thân phận của nàng nên tái mặt nói quanh co một hồi. May mà có vài tên thái giám cũng đi theo vào phòng, thấy An Mi ngồi trên giường thì lập tức đi tới giải vây: “Nương nương, vị phu nhân đây là người nhà của quan gia.”

“Hừ, phu nhân cái gì!” Nàng ta lại phì nhổ một tiếng, trừng mắt nhìn An Mi, tức giận chửi. “Loại như ngươi mà cũng dám ngủ ở đây, bản giường của ta, còn không mau xuống.”

An Mi hết hồn, mặt mũi tái mét nhìn người con gái kiêu căng trước mặt, rồi bỗng dưng cảm thấy nàng ta trông rất quen, khá giống một người. Mà kiêu người này khiến nàng đến giờ cũng không dám phản kháng, vì vậy nàng luống cuống nói một tiếng xin lỗi, hai tay chống mép giường, cố gắng di chuyển đôi chân bị thương xuống đất.

Mấy thái giám lại không chịu nổi, mĩa mai nàng kia. “Ôi trời, nương nương, người cũng nhìn thấy đó, chân vị phu nhân này không tiện đi lại. Người đuổi phu nhân xuống giường chẳng phải là làm người ta khó xử?”

“Hừ, vết thương của ả không chừng là bị khi đi theo quân phản loạn! Sao lúc bị thương thì không cảm thấy khó xử đi, bây giờ lại bảo ta làm người ta khó xử...” Đứa bé nàng ta ôm trong ngực có đôi mắt lạnh lùng, đen láy chăm chú nhìn An Mi, khuôn mặt đẹp đẽ toát ra vẻ phú quý bức người, và cũng có cả sự kiêu ngạo.

Đám thái giám ở bên chột dạ thật, chỉ lo nương nương nhà mình ép người ta quá, lát nữa vị quan gia kia về thì không nói thế nào cho ổn thỏa được, còn làm liên lụy đến bọn họ. Do vậy, bọn họ vội vàng tiến tới đỡ An Mi đang loạng choạng, nói với người kia: “Nương nương, chúng tiểu nhân biết trong lòng ngài khó chịu nhưng bây giờ đã khác xưa rồi. Có câu kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ngài không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho

điện hạ! Nghe nói đám phản loạn này thích nhất là quăng trẻ con xuống đất cho chết làm trò vui. Chắc chắc, người nghĩ xem đáng sợ biết bao...”

Những lời này quả nhiên làm nàng ta sợ chết khiếp, mặt mày nhợt nhạt ôm chặt đứa trẻ trong lòng, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Đúng lúc ấy, Phù Trường Khanh che mặt nhân lúc không ai để ý lặng lẽ đi vào cung điện. An Mi đang đứng đầu sóng ngọn gió trông thấy hấn, tức thì gọi một tiếng như trút được gánh nặng: “Phù lang...”

Mọi người lập tức quay đầu lại, đám thái giám chạy tới lập tức quỳ xuống, nịnh nọt gọi “quan gia”. Còn người con gái đang ôm đứa bé thì đứng bất động tại chỗ, nhìn Phù Trường Khanh với vẻ khó tin.

“Mấy người các người đều lui xuống cả đi!” Phù Trường Khanh cho đám thái giám lui, bế An Mi về lại giường, chờ tới khi những người hầu đi hết thì mới dịu dàng nói với người con cái kia: “Đạo Linh, ta làm muội chịu khổ rồi.”

An Mi ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy cô gái kia lúc trước còn ra vẻ nay đã ngã ngồi ra đất, hai chân mềm nhũn mà ôm đứa nhỏ.

“Đại ca, là huynh à? Đại ca...” Phù Đạo Linh che miệng, nước mắt trào ra như suối. “Nhưng giọng huynh... giọng huynh...”

“Chỉ có giọng nói thay đổi đã là may mắn lắm rồi.” Phù Trường Khanh vừa nói vừa cười khấn che mặt, cười cười với muội muội của mình.

Khi Phù Đạo Linh nhìn thấy khuôn mặt của Phù Trường Khanh dưới ánh sáng lờ mờ thì lại ghen ngào một tiếng, hai mắt đẫm lệ, bật cười. “Đại ca, là huynh thật. Tốt quá, thật là tốt...”

“Ừ.” Phù Trường Khanh gật gật đầu, nhìn thấy cậu bé đang chực khóc trong lòng nàng ta thì không khỏi mỉm cười. “Đứa nhóc này chắc là Kỳ Lân?”

“Vâng.” Phù Đạo Linh lập tức giơ tay quạt nước mắt, đứng dậy đưa đứa bé cho hắn nhìn. “Đại ca, huynh chưa gặp Kỳ Lân đúng không? Nào, Kỳ Lân, mau nhìn bác của con, mau gọi bác...”

Kỳ Lân nằm trong lòng mẫu thân chỉ lo ngậm ngón tay, làm sao mà gọi được kiêu xung hô xa lạ này, đành trợn tròn hai mắt, đôi mắt ngập nước nhìn Phù Trường Khanh nhưng không gọi được một tiếng bác. Phù Đạo Linh bật cười, sụt sịt mũi và lên tiếng phàn nàn với ca ca mình: “Haizz, đại ca, nó được muội chiều sinh hư, ngốc chết mất...”

“Con trai thì không được chiều.” Phù Trường Khanh nghiêm túc nói xong thì chợt nhớ lại chính mình hồi nhỏ, không khỏi cười khò sở.

Phù Đạo Linh túm chặt lấy áo hắn, lúc này mới tin rằng đại ca mình còn sống. Bây giờ nước mất nhà tan, có thể gặp được người thân đã xa cách ba năm thì có thể coi như may mắn trong bất hạnh. Với những cảm xúc ngổn ngang, nàng ta không nhịn được hỏi: “Đại ca, chẳng phải huynh bị chém đầu sao? Sao lại sống được tới bây giờ? Còn nữa, sao huynh lại có thể cùng quân phản loạn vào cung?”

“Chuyện này kể ra thì dài lắm, nhưng những chuyện ta làm tới nay hơn nửa là vì muội.” Phù Trường Khanh vẫn y như quá khứ, vươn tay vuốt ve tóc muội muội, sau đó dặt tay nàng ta đi tới bên giường, chỉ vào An Mi, nói: “Nào, gặp đại tẩu An Mi của muội đi.”

Hai chữ “đại tẩu” quả thực như một mũi kim đâm cả An Mi và Phù Đạo Linh làm hai người tê dại, họ kinh ngạc nhìn nhau, hồi lâu sau vẫn

không thốt nên lời. Đôi mắt đầy vẻ ngạo mạn của Phù Đạo Linh cuối cùng cũng chịu hạ thấp để nhìn An Mi. Nàng ta quan sát tỉ mỉ gương mặt của An Mi, dần dần tin tưởng rằng đây chính là nữ nhân người Hồ mà mẫu thân từng than phiền với mình lúc người tiên cung gặp mặt.

“Đại ca...” Lúc này nàng ta không biết nên khuyên nhủ đại ca có suy nghĩ hoang đường của mình như thế nào, đành làm nũng. “Đại ca, mọi nhớ mẫu thân từng kể nàng chính là thị thiếp của huynh, sao mọi gọi là đại tẩu được?”

“Ngày xưa là thiếp, bây giờ là vợ cả.” Phù Trường Khanh nhìn An Mi cười, làm như không phát hiện ra sự phản đối của mọi mọi.

Phù Đạo Linh trừng mắt vẻ không đồng ý, hỏi lại: “Từ khi nào lại có chuyện này? Hai người có cưới hỏi đằng hoàng, có bái đường ở Phù phủ không?”

“Đạo Linh!” Phù Trường Khanh ngắt lời mọi mọi bướng bỉnh, nhỏ giọng nói: “Ta đã là người chết một lần, chẳng lẽ mọi còn không hiểu. Ta không thể về Phù phủ nữa.”

Giọng hấn vẻ thản nhiên nhưng lại tựa như nặng nghìn câu làm Phù Đạo Linh không kìm được bật khóc. “Đại ca... Sao huynh lại nói như vậy? Nếu huynh bỏ họ Phù thật thì vì sao bây giờ huynh tìm gặp mọi?”

Phù Đạo Linh khóc to làm Kỳ Lân ở trong lòng nàng ta gọi “mẫu thân, mẫu thân” không ngừng, cuối cùng cũng bắt chước khóc òa lên. Phù Trường Khanh nhìn hai mẹ con họ như vậy thì dờ khóc dờ cười, đành tiến tới vỗ về cái đầu nhỏ của cháu trai, dỗ dành bằng giọng khàn khàn: “Vì sao ta phải gặp mọi? Đạo Linh, đó là vì ta biết mọi bị nhốt ở lãnh cung phải chịu khổ, còn vì mọi có một đứa nhỏ rất quan trọng.”

Phù Đạo Linh hiểu ý của hắn, không dám khóc to nữa. Nàng ta hoảng hồn nhìn chăm chăm ca ca mình, đờ giọng xuống hỏi nhỏ: “Đại ca, huynh nói gì vậy?”

Phù Trường Khanh không lập tức trả lời, chỉ cười gật đầu khen: “Không hổ là muội muội của ta, rất thông minh.”

Dù sao cũng cùng huyết thống nên chỉ cần nói một chút cũng hiểu, Phù Trường Khanh không khỏi đắc ý quay lại nhìn An Mi, quả nhiên thấy vẻ mặt ngây thơ của nàng. Hắn không kìm được tiến tới ngồi bên cạnh, cầm lấy tay nàng. Còn Phù Đạo Linh thì nén giận lườm đại ca, thúc giục: “Đại ca, huynh nói mau đi, cần gì phải úp úp mở mở như thế!”

Phù Trường Khanh nhìn muội muội của hắn, thấy nàng ăn mặc trang điểm giản dị vì ở trong lãnh cung, cơ thể gầy yếu vẫn ôm đũa nhỏ không chịu đặt xuống, đâu còn giống thiên kim tiểu thư khi còn ở Phù phủ nhận được vô vàn yêu thương. Hắn cười chua xót: “Đạo Linh, muội có biết trong số tội danh mà ngự sử đài thù dệt cho ta, có một tội là mượn cơ mừng thọ phụ thân để lén lút gửi thư qua lại cùng tướng lĩnh các nơi, che giấu tội ác, lòng có âm mưu bất chính?”

Thấy ca ca nói vậy, hai mắt Phù Đạo Linh buồn buồn, ôm con tới ngồi đối diện hắn, nói nhỏ: “Muội biết, nhưng đại ca bị oan.”

“Dù ta có bị oan hay không thì cũng không thể bác bỏ được tội danh. Thế lực của nhà họ Phù ở trong triều đúng là rất mạnh, đây chính là nguyên nhân ngày trước thiên tử muốn diệt nhà họ Phù, cũng là cái nền móng để sau này ta tiêu diệt lũ phản loạn.” Khi nói đến đây, khóe miệng hắn nhếch lên, cười lạnh lùng. “Nực cười là kẻ đứng đầu đám quân phản loạn lại chỉ coi ta là một tên thứ sử bình thường mà chẳng hề hay biết ta đã lấy danh

nghĩa của Phù phủ để chiêu hàng nhiều tướng lĩnh đến vậy. Lực lượng của sĩ tộc chúng ta chẳng lẽ lại để hấn coi khinh?”

Phù Đạo Linh dăm chiêu gạt đầu. “Theo lời đại ca, hóa ra huynh ẩn mình trong đám phản loạn, âm thầm liên hợp các thế lực trong triều chờ thời cơ tới?”

“Đúng.” Phù Trường Khanh gạt đầu, nhìn Phù Đạo Linh, đáp. “Hiện giờ, đám phản loạn vàng thau lẫn lộn, nhiều đám ô hợp. Lúc tấn công chiếm thiên hạ, chúng đồng lòng được, nhưng bây giờ là lúc chia lợi ích, lại chính là thời điểm chúng tranh chấp với nhau. Theo như ta quan sát, lúc này, tên cầm đầu đã mất khả năng điều khiển toàn cục, chỉ cần ta liên kết với các thế lực khác rồi chờ đến lúc đám phản loạn nhốn nháo, chúng ta tấn công bất ngờ thì khả năng thắng lợi là chín phần mười. Có điều, ta vốn dĩ là một người đã chết, không thể để lộ thân phận ra bên ngoài, vì vậy Đạo Linh, khi chiêu nạp các thuộc hạ cũ và cả các thế lực khác, thật ra ta đều mượn danh nghĩa của của muội để đại diện cho Phù phủ.”

“Danh nghĩa của muội?” Phù Đạo Linh ngẩn người, nhìn thoáng qua đứa bé đang ngủ trong lòng, lờ mờ đoán ra ý đồ của đại ca.

“Đạo Linh, bây giờ thiên hạ đã mất, nhưng ngai vàng Đại Ngụy chưa chắc sẽ không thể lấy lại.” Phù Trường Khanh nhìn thẳng vào mắt muội thông minh của hấn, nói bằng giọng ôn hòa. “Đạo Linh, muội còn nhớ vị hoàng hậu hiền đức ở tiên triều lập ấu chúa rồi buông rèm chấp chính không? Ta nghĩ ta có thể đưa muội vào vị trí đó.”

Phù Đạo Linh ngơ ngẩn vì lời nói của ca ca, nhưng nàng ta nhanh chóng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng gạt đầu với hấn. “Đại ca, muội hiểu. Thân ở vào thời loạn lạc, lại là Quý tần sinh ra Lân Nhi, trong lúc sóng gió này nếu

không quyết tâm xông xáo một lần thì làm sao có thể tìm được một lối thoát chứ?”

Nhìn người muội muội sáng suốt của mình, Phù Trường Khanh khó tránh khỏi cảm thấy kiêu ngạo. Hắn gật đầu rồi quay sang nhìn An Mi vẫn đang yên lặng ngồi bên cạnh, chậm rãi nói: “Sau khi việc thành, ta sẽ mai danh ẩn tích phò tá ấu chúa, vĩnh viễn không trở về Phù phủ nữa. Và ta sẽ ở bên An Mi suốt quãng đời còn lại. Đạo Linh, trách nhiệm gây dựng lại họ Phù đành giao cho muội.”

Một câu này của hắn khiến cả An Mi và Phù Đạo Linh đều rơi nước mắt. Lúc này một bàn tay An Mi được hắn nắm chặt, nàng cảm nhận được từ bàn tay hắn truyền tới từng đợt ấm nóng, làm nàng vô cùng yên tâm. Phù Đạo Linh thì cúi đầu nghẹn ngào, giơ tay che đi hốc mắt đỏ đỏ của nàng ta. “Đại ca, huynh nói gì vậy... Bảo là giao cho muội trách nhiệm lớn lao nhưng chẳng phải huynh đã giúp muội và Kỳ Lân? Nhà họ Phù chỉ có thể dựa vào huynh mới vực dậy được...”

Phù Trường Khanh nghe muội muội nói vậy thì chỉ cười không đáp. Cùng lúc ấy, cậu bé vẫn đang say ngủ trong lòng Phù Đạo Linh chợt tỉnh giấc, mở to đôi mắt trong veo nhìn mẫu thân cười, còn vươn bàn tay múp míp ra rồi gọi liên tục: “Mẫu thân, mẫu thân...”

Mọi người đều ngẩn ngơ vì tiếng nói ngây thơ của đứa bé, khi hoàn hồn thì mới biết bầu trời bên ngoài cửa sổ đã sáng tự bao giờ, lụa mỏng trên cánh cửa đã biến thành màu lam nhạt.

Chỉ vùn vùn trong thời gian một năm, đám quân phản loạn chiếm cứ Lạc Dương đã không ngừng xảy ra nội chiến do chuyện phân chia của cải.

Khi lòng người bất ổn, chúng bị các cánh quân quan binh trong ngoài thành liên hợp đánh bại. Kẻ đứng đầu là Từ Trân đã bỏ mạng trong trận chiến hỗn loạn, bộ hạ các vùng cũng lần lượt bị tiêu diệt, do đó thế cục thiên hạ dần ổn định, con trai tiên đế là Thiệu Kỳ Lân lên ngôi, Thái hậu Phù thị buông rèm chấp chính, lấy tên hiệu cho đất nước là Trọng Hưng.

Sau khi trải qua đại loạn, triều Đại Ngụy bị ảnh hưởng nghiêm trọng, bởi vậy việc xây dựng kênh Đại Hưng bị ngừng lại và các lao dịch được cho về quê cũ, khuyến khích việc canh tác, dệt vải, đến hai năm sau thiên hạ được phục hưng.

Bách tính an cư lạc nghiệp, ai ai cũng ca tụng công đức của Âu chúa và Thái hậu. Phù Thái hậu buông rèm chấp chính có xuất thân danh môn, chính là con gái nhà họ Phù ở Thanh Tề, do đó sau khi nàng nắm quyền thì Phù phủ ngày xưa bị chèn ép, tước chức vụ đã vùng dậy. Có kẻ còn khua môi múa mép rằng hai chữ “Trọng Hưng” – tên hiệu của đất nước ngoài nghĩa phát triển Đại Ngụy còn ám chỉ việc vực dậy họ Phù.

Có điều, cho dù nhà họ Phù đã thịnh vượng thì trong gia tộc của Phù Thái hậu cũng chẳng có mấy nhân vật hiển hách, có lẽ cũng ứng với câu “nhà phú quý nhiều kẻ ăn hại”. Đến giờ, bách tính thành Lạc Dương nhắc tới chuyện này sẽ nhớ lại trường công tử chết trẻ của nhà họ Phù, nhắc tới kẻ “tuần tú ở Lạc Dương” năm đó, ai ai cũng thôn thức.

Nghe nói Phù Thái hậu có hiểu biết sâu rộng và biết trọng dụng nhân tài. Ngoài những người được đề bạt trong gia tộc của mình thì nàng ta cũng nể trọng những cự thần trong triều, trong số đó có vị Thái phó được nàng ta đặc biệt tin cậy. Vị Thái phó này cũng là một đề tài thú vị để tán chuyện. Nghe nói hẳn có xuất thân thần bí, đột nhiên xuất hiện giữa lúc loạn lạc,

liên hợp các nhánh quân lại để tiêu diệt đám phản loạn, có công lao hiển hách.

Có điều hấn không tên không họ, ngoài Thái hậu ra thì trong thiên hạ chắc không có ai biết lai lịch của hấn. Ngày thường hấn chỉ ru rú trong phủ với phu nhân, chính là phủ Thái phó ở gần hoàng cung, còn chẳng bao giờ lộ diện ở các buổi triều sớm. Phàm là đại sự triều chính cần Thái phó quyết định thì Phù Thái hậu sẽ phái người trực tiếp đưa xe ngựa đón hấn vào thâm cung để bàn chuyện. Thậm chí có khi nàng ta còn đích thân ngồi kiệu phượng, ôm hoàng đế còn nhỏ tuổi đi tới phủ Thái phó, ở lại tới tận lúc gà gáy ngày hôm sau mới hồi cung.

Vị Phù Thái hậu này tuy có danh “thái hậu” nhưng lại đang ở độ tuổi trẻ trung, lâu dần khó tránh khỏi những tin đồn truyền ra ngoài. Đây cũng là điều duy nhất mà Phù Thái hậu hiền đức bị người ta lên án. Liên quan đến việc này còn có một tin giật gân, hóa ra ngày đó, khi tin tức lan truyền trên phố, nhị công tử của Phù phủ là Phù Trọng Khanh tuổi trẻ nông nổi, có một ngày đã dẫn theo một đoàn tùy tùng phi ngựa xông vào phủ Thái phó, to tiếng nói sẽ gây chuyện với vị Thái phó kia. Ai ngờ không tới một canh giờ sau, hấn đã khóc lóc chạy ra làm đám tùy tùng chủ nhân ở bên ngoài phủ cũng trợn mắt há mồm.

Từ đó, trên dưới Phù phủ liền rất thận trọng không đề cập tới sự qua lại mật thiết của Thái phó và Thái hậu, mặc vị Thái phó kia bày mưu nghĩ kế giúp Thái hậu thống trị thiên hạ. Lại có người nhiều chuyện nói vị Thái phó không lộ mặt này có giọng khàn khàn, còn chân phu nhân hấn lúc đi lại thì khập khiễng, bởi vậy sau này có bài đồng dao thường được đám trẻ chơi đùa ở đầu đường hát vang: “Thái phó khàn giọng không lên triều, phu nhân cà nhắc ngồi trên kiệu. Lắc lư lắc lư đi mua bánh, Thái hậu đến không nhường đường, nào mọi người cùng ăn bánh...”

Gần đây, tại thôn Tiểu Trạch ở phía tây nam huyện Phù Phong, quận Thủy Bình ở Tần Châu xảy ra một chuyện lớn. Một ngày nọ, nha môn huyện Phù Phong bỗng phái mấy vị quan sai tới để hỏi về cây hòe to trong thôn Tiểu Trạch.

Trưởng lão của thôn xung phong nhận trách nhiệm dẫn quan sai ra đầu thôn, đi vòng quanh cây hòe kia hai vòng, vừa đi vừa không ngừng kể về những điềm tốt của nó: “Quan gia, có lẽ các ngài không biết, cây hòe này đã hơn nghìn năm tuổi. Nó là bảo bối của thôn Tiểu Trạch chúng tôi: Cây hòe già này là một cây thần. Còn vì sao lại là thần thì phải kể tới chuyện mấy năm trước, nó bị sét đánh ác liệt đến mức cả cây chết cháy, nhưng giờ thì sao, các ngài nhìn nó xem, cành lá sum suê, đâu còn có vẻ gì là từng bị sét đánh cháy? Hằng năm, người dân trong thôn đều sẽ tổ chức lễ tế dưới tàng cây, mấy năm nay mưa thuận gió hòa đều nhờ nó, ha ha...”

Đám quan sai từ huyện Phù Phong ưỡn bụng lắng nghe, sau khi nghe trưởng lão ba hoa một hồi thì chỉ đáp hai chữ: “Phải chặt.”

“Hả?” Trưởng lão thôn Tiểu Trạch nghe quan sai nói vậy thì suýt lẫn ra hôn mê, quả thực ông ta còn nghi ngờ mình nghe không rõ. “Quan gia, các ngài... các ngài nói gì?”

Đám quan sai nhìn nhau rồi chấp tay nói qua loa với trưởng lão: “Xin lỗi trưởng lão, đây là mệnh lệnh của quan trên.”

“Làm... làm sao có thể!”

Trưởng lão thôn Tiểu Trạch tím mặt, không kịp được bắt đầu thở hắt: “Cây hòe này là cây thần của thôn, các ngài nói chặt thì cũng phải cho một lý do chứ...”

“Trưởng lão, chúng tôi là hậu bối, chẳng lẽ khi không lại tới làm khó ngài? Mong ngài lượng thứ! Về việc vì sao phải chặt cây hòe chẳng lẽ ngài còn không biết? Ai bảo thôn các ngài có một nhân vật lớn như Từ Trân chứ! Hiện nay, quan trên đã lên tiếng, nghe nói là Thái phó đại nhân ở trong triều nói rằng phong thủy thôn các ngài không tốt, chuyên sinh ra loạn thần tặc tử. Chỉ cần chặt cây hòe nghìn năm ở đầu thôn thì từ nay về sau, thôn Tiểu Trạch mới chặt đứt được cái nguồn giặc, mới có thể thái bình. Trưởng lão, ngài chấp nhận đi.”

Trưởng lão thôn Tiểu Trạch cứng họng, trừng mắt nói với quan sai: “Thái... Thái phó đại nhân? Sao ngài ấy biết được thôn chúng tôi có cây hòe già?”

“Nếu ngài ấy không thần thông như vậy thì làm sao làm được thái phó?” Đám quan sai cười ha hả, vỗ vỗ lên đôi vai gầy của trưởng lão. “Trưởng lão, chẳng qua là chặt cái cây thôi, có gì mà không được? Tên phản tặc Từ Trân kia năm đo đánh tới tận kinh thành, ép chết hoàng đế, nếu không phải vì Thái hậu khoan dung thì mạng người của cả thôn Tiểu Trạch đều đã không giữ nổi nữa! Bây giờ chỉ chặt có một cái cây đã là may lắm rồi!”

Đám quan sai nói hợp tình hợp lý làm trưởng lão không đáp nổi. Dù sao thì cũng có một vài chuyện mà trưởng lão không biết, lòng ông ta ghen lại. Tối đó, ông ta nằm trên giường trần trọc mát ngủ, cuối cùng thở dài một hơi rồi khoác áo xuống giường, mở cửa đi về phía đầu thôn.

Cuối xuân đầu hạ, ban đêm trời không lạnh lắm, cây hòe già với cành lá tươi tốt đứng sừng sững ở đầu thôn Tiểu Trạch tắm ánh trăng như bao nhiêu năm nay vẫn thế, nó rung rinh cành lá, phát ra tiếng xào xạc.

Trưởng lão đi vòng quanh cây hòe hai vòng, thở dài bất đắc dĩ một tiếng, sau đó cầm cây gậy gõ cộc cộc. “Lão hòe, lão hòe, tuổi ngài còn lớn hơn tuổi ta!”

Trả lời ông ta chỉ có tiếng lá hòe xào xạc trong gió.

“Vì vậy ta làm sao có thể trơ mắt nhìn ngài bị chặt trong tay ta chứ!” Trưởng lão vô cùng đau lòng, tay cầm gậy lại gõ mạnh một hồi, một khắc sau, dường như ông ta đã quyết định một việc lớn gì đó xong, run rẩy xoay người rồi ngẩng cao đầu đi khỏi.

“Haizz, đương nhiên ta lớn tuổi hơn người nhiều, mặc dù trông người già như vậy.” Quý Hòe ngồi ở ngọn cây, nhìn theo bóng dáng của trưởng lão mà thổn thức. “Ôi chao, ta chứng kiến đứa nhỏ này lớn lên, bây giờ cứ ròi đi như thế này, quả thật có chút tiếc nuối.”

“Người không đi cũng được, cứ chờ nhìn nguyên hình bị chặt đi.” Giờ phút này, lão Liễu đang ngồi bên Quý Hòe, cùng đung đưa trong gió, giọng nói y như xưa, lúc nào cũng mang theo sự châm chọc.

“Hừ, người nhìn ta bị chặt thì vui lắm chứ gì?” Quý Hòe lườm lão Liễu, nhe răng ra cười. “Ta không để người vừa lòng đâu, mai ta sẽ chuyển nguyên hình đến khe núi!”

“Tùy người!” Lão Liễu cười, ngẩng đầu dưới ánh trăng mềm mại như làn nước. Hắn lấy tay làm gối rồi ngả người nằm trên ngọn cây hòe đang lay động. “Nhìn trăng kia, thật tròn.”

Quý Hòe bị sự mơ mộng hiếm có của lão Liễu làm cho nổi da gà, hai mắt đảo lên, nhìn thấy ánh trăng trên đầu mình thì càng không vừa mắt. “Ừm, tròn.”

Hai quý cứ bằng mặt nhưng không bằng lòng, hoặc nói đúng hơn là bằng lòng nhưng không bằng mặt, nằm bên nhau, nhắm mắt hấp thụ tinh hoa của ánh trăng, dần dần chìm vào giấc ngủ... Đến tận khi mặt trời mọc vào sáng hôm sau thì bọn họ bị tiếng chiêng trống ồn ã đánh thức.

“Ồn thế, quý quái thật!” Quý Hòe ảo não lắm lắm, ngồi dậy trợn mắt nhìn, lập tức phẫn nộ hét to một câu: “Kẻ nào làm?”

Lão Liễu cũng nhìn xuống dưới, tức khắc cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, cười ha hả. Hóa ra thân cây to khỏe của Quý Hòe đang bị lùa đồ bao quanh. Hành động này là một loại lời nguyền trời buộc đối với quý cây. Nếu quý cây bị lùa đồ bao quanh nguyên hình thì nó sẽ không thể di chuyển được nguyên hình của mình.

Nói cách khác thì Quý Hòe bây giờ... chỉ biết chờ bị chặt.

Người mang lòng tốt làm chuyện xấu, quân lùa đồ cho Quý Hòe lại còn gõ chiêng trống dưới tàng cây để triệu tập thôn dân, chính là trưởng lão thôn Tiểu Trạch. Ông ta gõ chiêng đồng xong thì giơ cao cánh tay, chòm râu dê màu hoa râm không ngừng run rẩy. “Các bà con, trên huyện phái người tới định chặt cây thần trong thôn chúng ta, điều này không thể xảy ra được! Ta sống đến ngàn này tuổi cũng đủ rồi, hôm nay dù ta có chết ở đây cũng không quan trọng, còn cây thì tuyệt đối không thể để người ta chặt!”

Người dân thôn Tiểu Trạch bị trưởng lão của họ triệu tập dưới tàng cây, ai nấy dường như còn ngái ngủ, có người rũ tay áo lau bàu phản đối: “Trưởng lão, quan gia trên huyện cũng tới rồi, cái cây này không chặt không được. Ngài đối nghịch với quan gia thì có ích gì? Nếu làm to chuyện thì quan lớn trên huyện lại định tội chúng ta thì biết làm sao?”

Trưởng lão không ngờ hậu bối lại phản bác mình, tức đến mức trợn ngược mắt. “Trị tội thì sao? Dù có mất cái mạng già này...”

“Đó là ngài đồng ý bỏ cái mạng già của ngài, còn chúng tôi không nói sẽ đồng ý giao cái mạng nhỏ của chúng tôi...”

Trưởng lão thôn Tiểu Trạch bị những lời nói của người dân trong thôn làm cứng họng, ông ta trừng mắt, run giọng nói: “Các người... Sao các người không có lương tâm như vậy? Nếu không nhờ cây hòe già phù hộ thì năm trước thôn ta được mùa chắc?”

“Trưởng lão, tuy nói vụ mùa bội thu năm ngoái là do cây hòe già phù hộ nhưng lúc gặp nạn đói, nó cũng đâu có phù hộ chúng ta. Hơn nữa, năm đó nó bị sét đánh cháy, chính ngài từng nói nó không may mắn, còn bảo chúng tôi chặt đi để hiến tế. Đúng không?” Có người bứt đầu tính sổ chuyện xưa với trưởng lão.

Mặt ông ta thoáng cái trắng bệch, lát sau lại biến đỏ, cuối cùng trở thành tím tái, ông ta nghiến răng, ngập ngừng đáp lại: “Tuy nói như vậy nhưng từ sau khi nó sống lại thì thôn chúng ta chưa từng chịu nạn đói...”

Lúc này Quỷ Hòe nằm sấp trên tán cây hòe, tiếp lời một cách khách quan: “Tuy nói là vậy nhưng chuyện mất mùa không liên quan gì tới ta!”

Lão Liễu ở bên cười. “Thế mới nói, nên chặt!”

Quỷ Hòe nguýt hần, còn chưa kịp nói tiếp gì thì đã có hai tên quan sai dẫn theo hai người đôn cây thuê đang đi từ phía xa xa tới đầu thôn bên này. Quỷ Hòe sốt sáng hần lên, tiếng khóc nức nở bật ra từ cổ họng. “Bọn họ chặt ta làm gì? Ta không phải loại lấy gỗ, không thể xây cầu, cũng không làm được xà nhà, chỉ có thể chặt là củi đốt. Gã nam nhân kia quả là nhẫn tâm, ta cứu hần, hần lại lấy oán trả ơn...”

Trong lúc nói chuyện thì người đốn cây đi theo quan sai càng ngày càng đến gần. Đám thôn dân đứng dưới tàng cây thấy quan sai tới thì lập tức chừa ra một con đường. Hai người đốn cây đi thẳng tới trước cây hòe, không tìm được mà cảm thán: “Ồ, to thật, muốn chặt nó cũng tốn thời gian đấy!”

Trưởng lão thôn Tiểu Trạch vừa nghe thấy vậy liền nóng nảy, nhìn quan sai, hùng hổ quát: “Không thể chặt cái cây này!”

“Trưởng lão, có chặt hay không không phải do ngài quyết định.” Quan gia nói xong liền kẹp ở hai bên ông ta, một người trái một người phải kéo ông ta tránh sang một bên, sau đó hô to với người đốn cây: “Chặt!”

Người đốn cây liền giơ rìu lên. Quý Hòe ngồi trên tán cây lập tức gào khóc, tình hình cấp bách khiến hấn cũng chẳng cố kỵ gì nữa, túm lấy lão Liễu, nước mắt lưng tròng, kêu: “Lão Liễu, cứu ta!”

Lão Liễu giật mình, cơ hội chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng tới, trong lòng phơi phới, đang định bấm tay làm phép thì thấy ở đường chân trời phía xa xa xuất hiện một con ngựa phi nhanh, thoáng cái đã chạy đến dưới tàng cây. “Ngừng tay! Ngừng tay!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay người nhìn con ngựa kia hí vang trước mặt họ. Một thiếu niên mặc trang phục gấm hoa nhạt nhảy xuống. Cậu ta khoảng người ba, mười bốn tuổi, mặt mày sáng sủa, môi hồng răng trắng, ăn mặc theo kiểu thịnh hành nhất hiện nay ở kinh thành, khí khái phi phàm. Cậu ta khom lưng, cúi đầu trước mọi người, cười nói: “Tôi phụng mệnh Thái phó phu nhân tới, xin quan gia huyện Phù Phong đừng chặt cây vội, xe ngựa của phu nhân nhà chúng tôi sẽ tới sau, xin các ngài chờ một lát được không?”

Dân làng nghe cậu thiếu niên nói vậy thì lặng im một hồi, sau đó bùng lên những tiếng thét kinh ngạc, rồi họ nhao nhao chụm đầu lại bàn bạc. Ngay cả Quý Hòe ở trên ngọn cây cũng vui sướng khoa chân múa tay, vui mừng khôn xiết. “Ta đã nói mạng ta sẽ không mất được mà! Ta đã từng tính số mạng ta, không thể chết được! Ha ha, hóa ra chuyện này không phải nhờ vào bảo thân mình mà là nhờ nàng!”

Lão Liễu ở bên cạnh thì chỉ biết bóp cổ tay, không tiếp lời vì để lỡ mất cơ hội.

Hai người quan sai bán tín bán nghi nhìn người thiếu niên, thấy ngựa cậu ta cưỡi là ngựa Đại Uyên nổi tiếng có hàm thiếc vàng và bộ yên bạc. Cậu ta mặc bộ áo bào gấm dài được thêu thủ công tinh xảo, ở hông đeo một miếng ngọc bội Hòa Điền trắng, ít nhiều cũng có vẻ nghiêm trang đáng kính, thế là bọn họ khách sáo nói với cậu ta: “Chúng tôi nhận lệnh từ quan trên tới chặt cây hòe này, người nói là phụng mệnh Thái phó phu nhân tới cản thì có bằng chứng gì?”

Người thiếu niên đứng thẳng lưng nhìn quan sai, cười nói: “Không cần bằng chứng, lát nữa đợi phu nhân nhà tôi tới là biết.”

“Ồ!” Đám quan sai cảm thấy cái giọng như đã lường trước được của cậu ta thật nực cười, liền cười đáp: “Huynh đệ, cho dù phu nhân nhà người là Thái phó phu nhân có thể xí xóa lệnh của Thái phó đại nhân, nhưng tục ngữ có câu, quan huyện không bằng người trực tiếp quản, hôm nay người ra lệnh chặt cây là huyện lệnh Phù Phong. Bọn ta quay về còn phải bẩm báo kết quả với ngài ấy nữa, người hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Cậu thiếu niên cười hì hì, lập tức lấy bạc từ trong túi ra, thành thạo hối lộ cho đám quan sai. “Các vị quan sai cứ yên tâm, phu nhân

nhà tôi có chuẩn bị trước mới tới, chắc chắn sẽ không khiến các ngài không bấm báo được!”

Đám quan sai nhận được bạc thì mừng rỡ, đang định cảm ơn thì một chiếc xe ngựa to, xa hoa bỗng nhiên xuất hiện ở rìa thôn, đang chậm rãi đi về phía cây hòe. Ai nấy đều trầm nghĩ, người ngồi trong xe chắc chắn là Thái phó phu nhân, liền kiểng nhân lên nhìn.

Quả nhiên sau khi xe tứ mã xa hoa đó tới, người trong xe liền vén rèm lên, xuất hiện một khuôn mặt đã được che lại. Không ai đoán được rằng Thái phó phu nhân ngồi trong xe ngựa còn đội mũ có mạng che, vì không nhìn được khuôn mặt nàng nên ai nấy đều thất vọng thở dài một tiếng.

Vị phu nhân ở trong xe lên tiếng: “Cây hòe này không được chặt.”

Trưởng lão thôn Tiểu Trạch như nhận được thánh chỉ, quỳ sụp xuống đất tạ ơn, chỉ thiếu điều khóc òa lên. “Đa tạ phu nhân.”

Cả người vị phu nhân run run, giọng nói mang đầy vẻ khó xử: “Trưởng ... lão, ngài mau đứng dậy, ta không nhận nổi đại lễ này của ngài. Ta nhất định sẽ bảo vệ cây hòe, mong ngài đưa dân làng về trước đi.”

Trưởng lão có được lời khẳng định của Thái phó phu nhân thì cực kỳ vui sướng, nhặt cái chiêng đồng lên ra sức gõ: “Mau đi cùng ta, mau đi! Còn ngây người ở đây làm gì! Không thấy Thái phó phu nhân đã đến à! Còn không mau tránh đi? Tránh đi!”

Người dân thôn Tiểu Trạch bị trưởng lão xua đuổi, đành miễn cưỡng tản đi, đi một bước lại ngoái nhìn một cái. Sau khi người dân rời đi hết, dưới tàng cây chỉ còn người ngựa của Thái phó phu nhân cùng đám quan sai và hai người đốn cây thuê. Thái phó phu nhân liền nhờ thiếu niên kia dìu đỡ, cẩn thận bước xuống xe ngựa.

Đám quan sai thấy vị phu nhân đội mũ có mạng che, mặc quần áo bằng tơ lụa cầu kỳ, lúc xuống xe ngựa thì thấy nàng bước đi tập tễnh, bụng to, hóa ra vị phu nhân này chẳng những đang mang thai mà còn không tiện đi đứng. Nhìn phụ nữ có thai chằm chằm là điều không hợp lễ giáo, bọn họ liền xấu hổ dờn ánh mắt đi, không dám nhìn nàng nữa.

Lúc này Thái phó phu nhân mới lấy ra một chiếc hộp gấm từ trong tay áo, chậm rãi đi tới trước mặt một gã quan sai, đưa hộp gấm cho hắn. “Trong hộp này có một bức thư cho huyện lệnh Phù Phong, chỗ đóng dấu có dấu riêng của đương kim Phù Thái hậu. Các người đưa bức thư này cho huyện lệnh đại nhân thì đại nhân sẽ không phạt tội các người.”

Đám quan sai nghe thấy danh Phù Thái hậu thì sợ tới mức quỳ rạp xuống, nào dám cãi lại Thái phó phu nhân nữa, lập tức nhận lấy hộp gấm, miệng hô bùa thiên tuế rồi vạn phúc, không ngừng dập đầu.

Thái phó phu nhân cuống quýt bảo bọn họ đứng dậy, dịu dàng nói: “Các vị đừng sợ, hôm nay ta tùy tiện đến cản các vị, có thể bảo vệ được cái cây này ít nhiều gì cũng nhờ lòng nhân hậu của các vị. Ta đã đặc biệt chuẩn bị một ít lễ biếu đạt lòng biết ơn của ta, mong các vị nhận cho.”

Nghe thấy được nhận quà thì ai nấy cười híp cả mắt, lẽ nào lại không đồng ý? Bọn họ hớn hờ đi theo cậu thiếu niên như một đàn vịt ngây ngô, dần đi xa.

Cùng lúc ấy, Thái phó phu nhân lại lệnh cho đám tùy tùng theo xe ngựa tránh đi, một mình nàng cầm ba que hương đi tập tễnh tới trước cây hòe. Hai năm nay, cây hòe được dân làng thôn Tiểu Trạch thờ phụng như thần thánh, nên dưới tàng cây có sẵn lư hương. Thái phó phu nhân vất vả ngồi xổm xuống, cắm hương vào lư, lấy đá lửa và giấy dẫn lửa từ trong áo ra để

châm hương. Nàng chấp tay hành lễ trong làn hương khói lượn lờ, thành kính nói nhỏ: “Thần Hòe...”

“Ôi trời, đã bảo ta không phải thần, còn nhận hương khói của người thật là ngại.” Từ phía sau cây hòe chợt có tiếng cười êm tai, tiếp đó là tiếng bước chân lạo xạo tựa như có cười đang giẫm lên cỏ đi về phía nàng. “An Mi, vẫn khỏe chứ?”

Thái phó phu nhân đội mũ có mạng che mặt từ từ đứng dậy, cởi mũ ra, một khuôn mặt có ngũ quan rõ ràng và đẫm nước mắt hiện ra.

Đó chính là An Mi.

“Ngài đương nhiên là Thần Hòe.” An Mi nhìn nam nhân mặc áo xanh xuất hiện từ phía sau cây hòe, không nén được nước mắt, cười hạnh phúc. “Là ngài cho ta ngày hôm nay, đương nhiên ngài là Thần Hòe của ta.”

Nàng run run nói xong thì cúi đầu, dùng tay áo che mắt để giấu sự mất bình tĩnh của mình. Quý Hòe nhìn thấy vẻ ngây thơ, vui quá mà bật khóc của nàng thì cũng buồn cười, giơ tay vỗ vỗ lên đầu nàng. “Giỏi lắm thăng chức vùn vụt nhưng vẫn nhớ về thăm nhà mẹ đẻ.”

Ba chữ “nhà mẹ đẻ” của hắn chọc An Mi mỉm cười, lúc này lão Liễu cũng đi ra từ sau cây hòe, thân nhiên gật đầu với nàng. “Vừa rồi cảm ơn người đã giúp đỡ, tuy rằng sóng gió ngày hôm nay là do trượng phu người gây ra.”

“Haizz, lão Liễu, đang vui vẻ như vậy còn nói câu đấy làm gì?” Quý Hòe huých lão Liễu bằng khuỷu tay, bảo hắn ta đừng có lên tiếng, sau đó lại tiếp tục cười nói với nàng. “Nha đầu, đa tạ người đã giữ lại nguyên hình cho ta! Người xem, sắp sinh con rồi mà còn chạy từ nơi xa tới.”

“Đây là việc nên làm mà.” An Mi nói xong thì trong lòng cảm thấy rất có lỗi, hơi cúi xuống về ngượng ngùng. “Phù lang rất cố chấp, ta không nói lại được chàng nên tự đến đây luôn.”

“Ồ, người lên chạy đi thì chàng rể quý kia không biết à?” Quỷ Hòe không nhịn được cười to, tiện tay bấm đốt tính hộ An Mi. “Ồ, người mau về đi thôi, chàng rể quý sắp đuổi tới nơi rồi.”

“A?” Nàng ngẩn người, mặt thoát cái đỏ bừng. “Ta... Ôi chao, Thần Hòe ngài tính hộ ta xem chàng có tức giận không?”

“Ừm, đúng là đang tức giận.” Quỷ Hòe cười xấu xa nhìn nàng, thấy nàng lo lắng tới mức toát mồ hôi thì mới không chọc ghẹo nữa. “Tuy nhiên ngoài giận còn có cả đau lòng và sốt ruột.”

Nghe thấy vậy, An Mi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó liền biết Quỷ Hòe vừa chọc nàng thì đỏ mặt nén giận. “Thần Hòe, làm gì có ai trêu chọc người ta như ngài.”

“Ha ha, không trêu người thì về sau người nhớ rõ ta được!” Quỷ Hòe nói xong lại cười, giơ tay vuốt ve tóc nàng rồi đột nhiên lùi lại, cùng Quỷ Liễu biến mất trong không khí. “Đi mau, hấn đến cửa thôn rồi...”

An Mi chia tay hai quỷ như vậy. Nàng ngẩn ngơ nhìn cây hòe trước mặt như đang nằm mơ, đáy mắt chua xót, rồi buồn buồn bật khóc. Cuống quýt giơ tay lên lau hai gò má đầm lệ xong, nàng xoay người chậm rãi bước đi. Nàng gọi người hầu tới đỡ mình lên xe ngựa, lòng nhẹ nhõm quay trở về. Khi xe ngựa vừa ra khỏi thôn Tiểu Trạch thì quả nhiên như lời Quỷ Hòe nói, nàng nhìn thấy một chiếc xe tứ mã có rèm che tối màu đang lạng lẽ dừng ở rìa thôn. Cậu thiếu niên ngồi ngoài xe giống hệt như cậu ngồi trước

xe nàng, vì bọn họ là một cặp song sinh, vì vậy giờ phút này, người đang ngồi trong xe ngựa đương nhiên là Phù lang của nàng.

Nàng đành phải lệnh cho người ta đỡ xuống xe, chậm rãi đi đến bên ngoài xe hấn.

“Phù lang, chàng đã tới?” An Mi cắn môi, ngập ngừng như một đứa nhỏ làm sai chuyện. “Chàng... không phải chàng bận rộn lắm sao?”

Người ngồi trong xe không trả lời, chỉ bật ra hai chữ: “Lên xe.”

An Mi hấp tấp làm theo, nhờ cậu thiếu niên nâng đỡ để vào trong xe, lúc hai con mắt còn chưa quen với bóng tối thì cả người đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Nàng to gan thật đấy...” Một giọng nói có vẻ vô cùng tức giận vang lên bên tai nàng, vô cùng nguy hiểm.

An Mi tức khắc cảm thấy căng thẳng, ngoan ngoãn nép người vào ngực hấn, lắp bắp giải thích: “Phù lang, thiếp không thể... không thể trơ mắt nhìn Thần Hòe bị chặt...”

“Nàng tự lo cho chính mình đi.” Người ẩn trong bóng tối “hừ” một tiếng, lồng ngực kề sát nàng hơi rung rung. “Nói, nàng đã dùng cách gì để hủy lệnh của ta?”

“Thiếp... thiếp mượn con dấu riêng của Thái hậu, là do Kỳ Lân lấy trộm cho. Sau khi cậu nhóc nghe xong câu chuyện cũ của thiếp thì cũng hiểu chàng không nên... không nên chặt... ưm...” Đôi môi An Mi hơi bóng, chớp động không ngừng trong không gian mờ tối, tiếc là những lời giải thích ngày càng thêu thào của nàng đã bị chặn lại bởi một “lực cản” vừa vội vã vừa nóng như lửa.

Lúc này, cặp huynh đệ song sinh ở ngoài xe liếc nhìn nhau, cùng lúc nghiêm mặt lại, bắt đầu chăm chú đánh xe. Hai xe ngựa một trước một sau chậm chậm đi khỏi thôn Tiểu Trạch. Quý Hòe và lão Liễu sóng vai đứng trên đỉnh cây hòe trong làn gió nam đầu hạ, nhìn chiếc xe ngựa đi xa, cười nhẹ nhõm. “Haizz, đi, chúng ta cũng về thôi?”

Lão Liễu liếc nhìn Quý Hòe, cố tình khẽ “hừ” một tiếng nhưng lần này, trong âm cuối còn ẩn giấu một chút vui mừng.

****Hết****

Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập facebook.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKGONTINHMIENPHI](https://facebook.com/ebookngontinhmienphi)